SANDRA BROWN

SVETIMAS VEIDAS

Alma littera

SANDRA BROWN

SVETIMAS VEIDAS

Iš anglų kalbos vertė
POVILAS BYKOVAS

Alma littera
VILNIUS / 2009

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
MIRROR IMAGE
Warner Books, New York, 1995

ISBN 978-9955-38-134-1

Prologas

Blogiausia, kad skrydžiui geresnės dienos nė negalėjai įsivaizduoti. Sausio dangus be jokio debesėlio ir toks mėlynas, kad bežiūrint į jį skaudėjo akys. Matomumas neribotas. Iš šiaurės pūtė šaltas, nekaltas vėjelis.

Tokiu dienos metu skrydžių srautas oro uoste būna nemažas, tačiau stropi uosto darbuotojų įgula laikėsi tvarkaraščio. Nė vienas lėktuvas nesuko ratų danguje, laukdamas leidimo tūpti, ir tik pora laukė eilės pakilti.

San Antonijaus tarptautiniame oro uoste tai buvo įprastas penktadienio rytas. Vienintelis nepatogumas, su kuriuo susidūrė „AireAmerica“ 398 skrydžio keleiviai, buvo tik jų kelionė į oro uostą. Beveik mylios ilgio automobilių grūstis – buferis prie buferio – susidarė dėl 410 vakarų kelio, pagrindinės greitkelio arterijos į oro uostą, remonto.

Devyniasdešimt septyni keleiviai tiksliai laiku užėmė savo vietas, krovėsi rankinį bagažą į lentynas virš galvų, segėsi diržus, taisėsi savo vietose ir traukė knygas, žurnalus, laikraščius. Pilotai, kaip ir visada, atliko privalomąjį patikrinimą prieš skrydį. Palydovai tarpusavyje juokavo pasikrovę girtas lėles ir plikėsi kavą, kurios niekada taip ir neišgers. Keleivius perskaičiavo paskutinį kartą, į lėktuvą suleido paskutiniuosius, besiveržiančius skristi. Įlaipinimo rankovės atitrauktos. Lėktuvas pajudėjo pakilimo tako link.

Iš garsiakalbių pasigirdęs draugiškas kapitono balsas tingiai pranešė keleiviams, kad prie pakilimo tako jie yra antri. Pareiškęs, jog oras Dalase, į kurį jie skrenda, puikus, nurodė palydovams ruoštis pakilimui.

Nei kapitonas, nei niekas kitas nė neįtarė, kad 398 reiso lėktuvas pakils į orą trumpam – neišbus jame nė trisdešimties sekundžių.

– Airišai!

– Mmm?

– Oro uoste ką tik nukrito lėktuvas.

Airišas Makeibas staigiai kilstelėjo galvą.

– Sudužo?

– Ir užsidegė. Pakilimo tako gale pragariškas gaisras.

Žinių direktorius numetė paskutinius Nelseno reitingus ant sujaukto stalo. Airišas, kaip tokio amžiaus ir gana susmukęs vyras, pasigėrėtinai judriai aplenkė stalo kampą ir išlėkė pro savo stiklinės kabinos duris, vos nenušluodamas reporterio, atnešusio jam suvestinę iš žinių skyriaus.

– Kildamas ar leisdamasis? – paklausė per petį.

– Nepatvirtinta.

– Gyvų liko?

– Nepatvirtinta.

– Oro linijos ar privatus lėktuvas?

– Nepatvirtinta.

– Po velnių, ar tu apskritai esi tikras, kad sudužo lėktuvas?

Būrys niūrių reporterių, fotografų, sekretorių ir pasiuntinukų jau buvo susirinkę prie policijos radijo imtuvo. Išstumdęs juos alkūnėmis, Airišas siektelėjo garso rankenėlės.

„... pakilimo takas. Ar liko kas gyvas, šiuo metu nematyti. Oro uosto gaisro gesinimo įranga skubiai gabenama į įvykio vietą. Matyti dūmai ir liepsnos. Skraido sraigtasparniai. Greitosios pagalbos..."

Airišas, perrėkdamas triukšmingai kudakuojantį radiją, šūkavo nurodymus.

– Tu, – pasakė jis, besdamas pirštu į reporterį, įlindusį į jo kabinetą vos prieš kelias sekundes, – imk tiesioginių reportažų grupę ir kuo greičiau, po paraliais, dumk ten.

Reporteris ir operatorius atsiskyrė nuo būrio ir nurisnojo prie išėjimo.

– Kas apie tai pranešė? – norėjo žinoti Airišas.

– Martinesas. Važiuodamas į darbą 410 keliu, jis įstrigo kamšatyje.

– Ar ten tebesigrumdo?

– Dar ten, kalba automobilio telefonu.

– Pasakyk jam, kad prisiartinęs kuo arčiau nuolaužų nufilmuotų kiek įmanoma daugiau, kol nuvyks mūsų mobilioji grupė. Susisiekite su sraigtasparniu ore. Tegul kas nors čiumpa telefoną ir prikalbina pilotą nusileisti. Pasitikite jį sraigtasparnių aikštelėje.

Jis atidžiai peržvelgė veidus, kažko ieškodamas.

– Ar Aikas dar čia? – paklausė rytinių žinių diktoriaus.

– Jis tupykloje, šika.

– Eik, pakviesk jį. Pasakyk, kad mautų į studiją ir pasiruoštų. Rengsime karštąsias žinias. Noriu, kad įvykį patvirtintų kas nors iš bokšto, oficialūs oro uosto pareigūnai, kas nors iš oro linijų, policijos – bet kas, ką galėtume parodyti eteryje, kol *NTSB* televizijos darbuotojai neužčiaupė jiems burnų. Padarykite tai, Halai. Kuris nors paskambinkite Eiverei į namus. Pasakykite jai...

– Negalime. Ji šiandien išvyksta į Dalasą, pamenate?

– Mėšlas. Pamiršau. Ne, palauk, – dingtelėjo Airišui. Jis spragtelėjo pirštais ir viltingai pažvelgė. – Ji vis dar gali būti oro uoste. Jeigu taip, bus ten anksčiau už visus kitus. Jeigu jai pavyktų patekti į „AireAmerica“ terminalą, galėtų pateikti žmonėms sukrečiančių dalykų iš įvykio vietos. Kai ji paskambins, iš karto man praneškit.

Trokšdamas pasiklausyti naujausių žinių, jis grįžo prie radijo. Adrenalinas plūstelėjo į visas jo kūno kerteles. Tai reiškia, kad jis neturės savaitgalio. Tai reiškia viršvalandžius ir galvos skausmą, šaltą maistą ir ataušusią kavą, bet Airišas jautėsi kaip žuvis vandenyje. Niekas taip nepraturtins savaitės naujienų ir nepakels reitingų, kaip baisus lėktuvo sudužimas.

Teitas Ratledžas sustabdė automobilį priešais namą. Jis pamojavo ūkio vyresniajam, pikapu sukančiam iš įvažiavimo. Mišrūnas šuo, panėšėjantis į kolį, šokinėjo ir trynėsi jam apie kelius.

– Sveikas, Šepai, – Teitas pasilenkė ir pakedeno šuniui gauruotą galvą.

Šuo žvelgė į jį atsidavęs ir garbindamas.

Lygiai taip pat Teitą Ratledžą ištikimai dievino dešimtys tūkstančių žmonių. Jis žavėjo daug kuo. Tiek suveltų rudų plaukų kaugė, tiek nutrintų batų nosys – tikras vyras ir moterų išsvajotasis.

Tačiau karštų priešų jis turėjo ne mažiau nei aistringų garbintojų.

Paliepęs Šepui likti lauke, jis įėjo į didžiulį namo holą ir nusiėmė akinius nuo saulės. Pasuko virtuvės link, užuodė joje verdamą kavą. Batų kulnai kaukšėjo akmeninių plytelių grindimis. Viduriai sugurgė, primindami, kad jis nieko nevalgė nuo ankstyvo ryto, nes keliavo į San Antonijų ir atgal. Įsivaizdavo pusryčius – gerai iškepusį mėsos gabalą, porą ant keptuvės paleistų kiaušinių ir keletą riekių karštos skrudintos duonos, užteptos sviestu. Pilvas suurzgė dar pikčiau.

Tėvai sėdėjo virtuvėje prie apskrito ąžuolinio stalo, stovinčio čia nuo seniausių laikų, kiek tik Teitas atsiminė. Jam įžengus, motina atsisuko, veidas išdavė, kad ji priblokšta. Motinos blyškumas gąsdino. Nelsonas Ratledžas, jo tėvas, nedelsdamas pakilo ir ištiesęs rankas žengė artyn.

– Teitai.

– Kas atsitiko? – paklausė jis sutrikęs. – Pažiūrėjęs į judu, pamanytum, kad ką tik kas numirė.

Nelsonas suvirpėjo.

– Ar nesiklausei automobilyje radijo?

– Ne. Klausiausi muzikos įrašų. O ką? – Pirmieji baimės dūriai persmelkė širdį. – Kas, po galais, nutiko?

Jo akys nukrypo prie nešiojamojo televizoriaus, stovinčio ant plytelėmis iškloto bufeto. Teitui įėjus, tėvai kaip tik jį žiūrėjo.

– Teitai, – tarė Nelsonas silpnu balsu, – antrojo kanalo rodomą „Laimės ratą“ ką tik pertraukė karštosios žinios. Prieš kelias minutes oro uosto pakilimo take sudužo lėktuvas.

Teitas giliai įtraukė oro ir be garso iškvėpė.

– Vis dar nepatikslintas skrydžio numeris, bet manoma... – Nelsonas sustojo ir graudžiai papurtė galvą.

Nesikeldama nuo stalo ir prikandusi lūpą, Zy spaudė prie burnos drėgną nosinaitę.

– Kerolės lėktuvas? – kimiai paklausė Teitas.

Nelsonas linktelėjo.

Pirmas skyrius

Ji brovėsi pro pilką miglą.

Už jos turi būti prošvaistė, tikino save, net jeigu jos ir nematyti. Akimirką ji sudvejojo, ar verta dėl jos kovoti, bet kažkas grėsmingas vis dar stūmė ją į priekį.

Ji buvo panirusi į gūdžią tuštumą, tačiau vis dažniau iš palaimingos užmaršties grįždavo į veriantį aiškumą – ryškų ir lydimą stipraus skausmo, tokio geliančio, kad net negalėjo suprasti, kur jai skauda. Skausmas veržėsi iš vidaus, slėgė iš išorės. Visa apimantis skausmas. Tik tuomet, kai apie jį negalvodavo, galėjo iškęsti dar akimirką, arba užlieta šilto stingulio, kurį sukeldavo stebuklingas skystis, plūstelėjęs venomis. Greitai ją vėl apims išmelsta užmarštis.

Vis dėlto tarpsniai, kai ji atgaudavo sąmonę, ilgėjo. Pro svaigulį ją pasiekdavo prislopinti garsai. Sunkiai sutelkusi dėmesį, ji pradėjo juos atpažinti: nesiliaujamas respiratoriaus švilpimas, nuolatinis elektroninių aparatų pypsėjimas, guminiai padai, nugirgždantys per plytelėmis išklotas grindis, telefonų skambėjimas.

Kartą, išnirusi iš nesąmoningos būsenos, nugirdo tylų pokalbį, tikriau nuotrupas, visai šalia.

– *... neįtikėtinai laimingai... ant jos užtiško tiek kuro... nudegimai, bet daugiausia paviršiniai.*

– *Ar ilgai... atsakymo?*

– *... kantrybės... tokie sužeidimai, pakenkė labiau... kūną.*

– *Kaip... atrodys, kai... baigta...*

– *... rytoj... chirurgas. Jis... su jumis procedūrą.*

– *Kada?*

– *... kai nebebus grėsmės... infekcija.*

– *Ar... ar tai... atsilieps vaisiui?*

– *Vaisiui? Jūsų žmona nebuvo nėščia.*

Žodžiai neturėjo prasmės. Jie švilpė į ją kaip meteorai iš tamsios tuštumos. Norėjosi jų išvengti, nes jie brovėsi į taikią jos tuštumą. Troško palaimingai visiškai nieko nežinoti ir nejusti, todėl nebekreipė dėmesio į balsus ir dar kartą nugrimzdo į minkštus užmaršties patalus.

– Ponia Ratledž? Ar girdite mane?

Ji atsiliepė nesąmoningai, silpna dejonė išsiveržė iš skaudančios krūtinės. Pamėgino praverti akis, tačiau negalėjo. Vieną voką jai tiesiog atplėšė, ir šviesos spindulys skaudžiai pervėrė smegenis. Pagaliau nepakenčiamą šviesą užgesino.

– Ji atsigauna. Pranešk nedelsdamas jos vyrui, – paliepė kažkas bekūnis. – Ar turi po ranka jų viešbučio numerį?

Ji stengėsi pasukti galvą į tą pusę, tačiau negalėjo pajudėti.

– Taip, daktare. Ponas Ratledžas davė jį mums visiems, jeigu ji atsigautų, kai jo čia nebus.

Lėtai sklaidėsi ją gaubiantys pilkos miglos pluoštai. Žodžiai, kurių prieš tai negalėjo suvokti, jos galvoje ėmė atgauti savo buvusį apibrėžtumą. Suprato juos, tačiau jie neturėjo jokios prasmės.

– Žinau, kad patiriate itin nemalonius pojūčius, ponia Ratledž. Mes labai stengiamės palengvinti jūsų būklę. Kalbėti negalėsite, taigi net nebandykite. Tik atsipalaiduokite. Netrukus čia bus jūsų šeima.

Greiti širdies dūžiai atsimušė galvoje. Ji norėjo kvėpuoti, tačiau negalėjo. Tai už ją darė aparatas. Pro vamzdelį burnoje oras buvo pučiamas tiesiai į plaučius.

Dėl visa ko ji vėl pabandė atsimerkti. Viena akis šiaip ne taip prasivėrė. Pro plyšį išvydo balzganą šviesą. Įskaudo nuo bandymo sutelkti žvilgsnį, bet susikaupusi ji ir toliau nesiliovė stengtis, kol neaiškios apybraižos ėmė įgauti pavidalus.

Taip, ji ligoninėje. Šitiek ji suprato.

Tačiau kaip? Kodėl? Reikėjo kaip nors išsiaiškinti, kodėl tas siaubas tebetūno pasąmonės migloje. Dabar ji nenorėjo jo prisiminti ir atstūmusi jį įsijautė į dabartį.

Ji negalėjo pakrutėti. Rankos ir kojos nejudėjo, kad ir kiek stengėsi. Negalėjo pajudinti ir galvos. Pasijuto tarsi užantspauduota tvirtame kokone. Tas bejėgiškumas jai kėlė siaubą. Ar tai praeis?

Jos širdis pašėlo plakti dar smarkiau. Tą pat akimirką ją užgriuvo tikrovė.

– Ponia Ratledž, nėra ko baimintis. Jūs pasveiksite.

– Jos pulsas per dažnas, – pasakė kažkas jau kitoje lovos pusėje.

– Manau, ji tik išsigandusi. – Atpažino pirmojo balsą. – Nesuvokia, kaip visa tai suprasti.

Virš jos pasilenkė žmogaus pavidalas baltu drabužiu.

– Viskas bus gerai. Mes paskambinome ponui Ratledžui, jis jau važiuoja. Džiaugiatės, kad galėsite jį pamatyti, tiesa? Jam taip palengvėjo, kai atgavote sąmonę.

– Vargšelė. Tik įsivaizduok – nubundi ir susiduri su visu tuo?

– Neįsivaizduoju, kaip įmanoma išlikti sudužus lėktuvui.

Neišrėktas klyksmas garsiai nuaidėjo jos galvoje.

Ji prisiminė!

Čypiantis metalas. Žmonių spiegimas. Dūmai,ióršti ir juodi. Tada – liepsnos ir visa apimanti baimė.

Ji nesąmoningai elgėsi pagal nepaprastosios padėties taisykles, kurias prieš šimtus skrydžių kalė į galvas šimtai skrydžio palydovų.

Kai tik ištrūko iš degančio lėktuvo, ėmė aklai bėgti, viskas aplinkui buvo užlieta raudonu krauju ir juodais dūmais. Nors judėjimas kėlė baisų skausmą, ji bėgo, glėbyje spausdama...

Ką spausdama? Ji prisiminė, kad tai buvo kažkas labai brangaus – kažkas, ką ji turėjo nunešti į saugią vietą.

Ji prisiminė, kaip parkrito. Griūdama pažvelgė į pasaulį, kaip manė tada, paskutinį kartą. Susitrenkė į kietą žemę, bet skausmo nejuto. Tada ją apgaubė nebūtis, iki šiol saugojusi ją nuo prisiminimų kančios.

– Daktare!

– Kas yra?

– Pulsas pernelyg padažnėjo.

– Gerai, nuraminkime ją. Ponia Ratledž, – įsakmiai tarė daktaras, – nusiraminkite. Viskas gerai. Dėl nieko nereikia jaudintis.

– Daktare Martinai, ką tik atvyko ponas Ratledžas.

– Tegul palaukia už durų, kol jos būklė pagerės.

– Kas atsitiko? – tas balsas, atrodė, sklido už mylių, tačiau skambėjo valdingai.

– Pone Ratledžai, prašau duokite mums kelias...

– Kerole?

Staiga ji suvokė, kad kreipiasi į ją. Buvo labai arti, pasilenkė virš jos ir kalbėjo švelniai ramindamas.

– Tau viskas bus gerai. Žinau, tu išsigandusi ir jaudiniesi, bet pasveiksi. Ir Mendė taip pat, ačiū Dievui. Jai lūžo keli kaulai, šiek tiek paviršinių nudegimų ant rankų. Prie jos palatoje budi mama. Ir ji pasitaisys. Girdi mane, Kerole? Jūs su Mende išsigelbėjote, tai svarbiausia.

Tiesiai virš jo galvos švietė ryški dienos šviesos lempa, todėl jo veido nebuvo įmanoma aiškiai įžiūrėti, bet ji pajėgė pagauti keletą ryškesnių bruožų, kad susidarytų nors miglotą įspūdį apie jo išvaizdą. Ji kabinosi už kiekvieno jo tariamo guodžiančio žodžio. Ir kadangi jis juos tarė su tvirtu įsitikinimu – tikėjo jais.

Ji siekė jo rankų – veikiau bandė tai daryti. Jis, matyt, pajuto šį nebylų meldimą prisiglausti, nes švelniai uždėjo ranką jai ant peties.

Nuo to prisilietimo jos nerimas ėmė nykti, o gal ėmė veikti stiprūs raminamieji, įšvirkšti į lašelinę. Ji leidosi jų nuviliojama, jausdamasi lyg ir saugiau, kai šalia, per ištiestą ranką, stovėjo šis nepažįstamasis tokiu įtikinamu balsu.

– Ji jau snūduriuoja. Dabar galite eiti, pone Ratledžai.

– Aš liksiu.

Ji užmerkė akį, ir jo išsklidęs pavidalas išnyko. Vaistai viliojo. Jie lengvai, tarsi mažas laivelis, sūpavo ją ir liūliuodami plukdė į saugią be rūpesčių prieplauką.

Kas yra Mendė? – norėjo žinoti ji.

Ar ji turėtų pažinoti šį vyrą, kuris kreipiasi į ją Kerole?

Kodėl visi nesiliauja ją vadinę ponia Ratledž?

Gal visi mano, kad ji ištekėjusi už jo?

Jie, žinoma, klysta.

Ji net nepažįsta jo.

Jis tebebuvo, kai ji vėl nubudo. Ji nelabai susigaudė, prabėgo minutės, valandos ar dienos. Kadangi intensyviosios slaugos skyriuje laikas ne toks svarbus, ji vis labiau painiojosi.

Kai atmerkė akį, jis pasilenkė virš jos ir pasakė: „Labas."

Tai, kad negalėjo matyti jo aiškiai, erzino. Atsimerkė tik viena jos akis. Dabar ji suprato, kad galva aptvarstyta, todėl ir negali jos pajudinti. Kaip gydytojas perspėjo, negali ir kalbėti. Jos smakras buvo visai nejudrus.

– Ar supranti mane, Kerole? Ar žinai, kur esi? Mirktelėk, jei supranti mane.

Ji sumirksėjo.

Jis kilstelėjo ranką. Ji pamanė, kad persibraukė pirštais per plaukus, tačiau nebuvo tikra.

– Gerai, – pasakė jis atsidusęs. – Sako, tau nereikėtų dėl nieko jaudintis, tačiau pažindamas tave, manau, nori žinoti visą tiesą. Ar aš teisus?

Ji sumirksėjo.

– Ar pameni, kaip įlipai į lėktuvą? Tai buvo užvakar. Tu su Mende vykai apsipirkti į Dalasą kelioms dienoms. Ar atsimeni avariją?

Ji beviltiškai mėgino parodyti jam, kad ji ne Kerolė ir kad nežino, kas ta Mendė, bet sumirksėjo, teigiamai atsakydama į klausimą apie lėktuvo avariją.

– Išsigelbėjo tik keturiolika žmonių.

Ji nejuto, kad iš jos akies rieda ašaros, kol popierine nosinaite jis jas nušluostė. Jo rankos, regis, tokios stiprios, bet jų prisilietimas švelnus.

– Kažkaip – vienas Dievas žino kaip – tau su Mende pavyko išsikapstyti iš degančių nuolaužų. Ar prisimeni?

Ji nesumirksėjo.

– Gerai, tai nesvarbu. Kad ir kaip būtų, tu tai padarei, tu išgelbėjai jai gyvybę. Ji prislėgta ir išsigandusi, savaime suprantama. Bijau, ji ne tiek sužalota, kiek sukrėsta dvasiškai, tai bus sunkiau išgydyti. Lūžusią ranką sugipsavo. Sunkesnių pasekmių dėl sužalojimų, atrodo, pavyks išvengti. Jai net nereikės persodinti apdegusios odos. Tu, – jis nužvelgė ją skvarbiu žvilgsniu, – tu uždengei ją savo kūnu.

Ji gerai nesuprato to įdėmaus žvilgsnio – jis, regis, abejoja tuo, kas akivaizdu. Jis pirmas nusuko žvilgsnį ir aiškino toliau:

– Nacionalinė kelionių saugumo komisija tiria. Juodąją dėžę su lėktuvo įrašais jau rado. Viskas, atrodė, vyko gerai, tada sprogo vienas variklių. Užsidegė kuras. Lėktuvas virto ugnies kamuoliu. Tačiau tu su Mende glėbyje sugebėjai išeiti pro atsarginį išėjimą ant sparno, kol lėktuvo dar nebuvo apėmusi liepsna. Vienas iš išsigelbėjusiųjų sakė, kad matė, kaip tu iš visų jėgų stengeisi atsegti jai saugos diržą. Sakė, kad jūs trise per dūmus radote kelią iki durų. Anot jo, tavo veidas jau tada buvo kruvinas, tu susižalojai, kai lėktuvas trenkėsi į žemę.

Ji neprisiminė nė vienos iš šių smulkmenų. Prisiminė tik mirties baimę – kad užtrokš dūmuose, jei ir nesudegs. Jis manė, kad ištikus tai nelaimei ji veikė drąsiai. Tačiau ji, kaip ir visi gyvi padarai, viso labo paklusо išlikimo instinktui.

Galbūt prisiminimai apie nelaimę iškils į paviršių pamažu. Galbūt ji niekada daugiau neišgyvens to košmaro. Ji nebuvo tikra, ar nori jį prisiminti. Atgaivinti tas siaubo akimirkas po sudužimo reikštų dar kartą išgyventi pragarą.

Jei išsigelbėjo tik keturiolika keleivių, vadinasi, žuvo daugybė žmonių. Tai, kad ji išgyveno, ją trikdė. Likimo pirštas jai lėmė gyventi, ir ji niekada nesupras kodėl.

Miglotas reginys išskydo, ir ji suprato, kad vėl verkia. Neprataręs nė žodžio, jis pridėjo nosinaitę prie jos atmerktos akies.

– Ištyrė tavo kraują dėl apsinuodijimo nuodingomis medžiagomis ir nusprendė prijungti respiratorių. Tau smegenų sutrenkimas, tačiau ne itin baisus. Šokdama nuo sparno, susilaužei dešinį blauzdikaulį. Rankos aprištos ir įtvertos – dėl nudegimų. Ačiū Dievui, daktarai mano, kad visi tavo sužalojimai, išskyrus apsinuodijimą dūmais, tik išoriniai. Suprantu, kad jaudiniesi dėl veido, – sunkiai kalbėjo jis, – aš neskiesiu tau, Kerole. Žinau, nenori, kad tai daryčiau.

Ji sumirksėjo. Vyras luktelėjo, įdėmiai žvelgdamas į ją ir dvejodamas.

– Tavo veidas sunkiai sužalotas. Pasamdžiau geriausią valstijos plastikos chirurgą. Jis daro tik atkuriamąsias operacijas avarijų ir sužeidimų atvejais, tokiais kaip tavo.

Dabar jos akis mirksėjo kaip pašėlusi – ne pritardama, veikiau iš išgąsčio. Atgijo moteriška savimeilė, tai kas, kad ji tyso ant nugaros ligoninės intensyviosios slaugos skyriuje per stebuklą likusi gyva. Ji tenorėjo išsiaiškinti, ar smarkiai sužalotas veidas. Atkuriamosios operacijos – tie žodžiai jai kėlė nerimą.

– Tavo nosis lūžusi. Skruostikaulis – taip pat. Kitas – sutrupintas. Todėl tavo akis aptvarstyta. Ji lyg ore kabo, jos niekas neprilaiko.

Paklaikusi ji silpnai sušvokštė.

– Ne, tu nepraradai akies. Tai tikra laimė. Viršutinis žandikaulis irgi sulaužytas. Tačiau tas chirurgas gali sudėlioti jį – ir viską. Plaukai ataugs. Tau įstatys dantų implantus, jie atrodys lygiai taip pat, kaip tavo buvę dantys.

Ji nebeturi dantų ir plaukų.

– Davėme jam tavo nuotraukas – naujausias, iš visų pusių. Jis galės tobulai atkurti tavo bruožus. Ugnis pažeidė tik veido odą, gilesnių audinių persodinti nereikės. Daktaras sakė, kad nudegusiai odai nusilupus, ataugusioji atrodys kaip prieš dešimt metų. Turėtum džiaugtis.

Jis kalbėjo švelniai, bet tai jai praslydo pro ausis – ji bandė suvokti žodžius. Ją pasiekusi žinia buvo žiauri ir aiški – po tvarsčiais ji atrodo kaip pabaisa.

Ją užvaldė siaubas. Tai, matyt, pajuto ir jis, nes ir vėl uždėjo ranką jai ant peties.

– Kerole, aš papasakojau, kaip tu sužalota, bet nenorėjau tavęs liūdinti. Žinau, kaip tau neramu. Pamaniau, geriau atvirai iškloti, kad mintyse galėtum ruoštis tavęs laukiančiam sunkiam išbandymui. Tai nebus lengva, tačiau visa šeima dėl tavęs jaudinasi, – jo balsas pažemėjo, – aš atidėjau visus savo reikalus į šalį ir rūpinsiuosi tik tavim. Nepaliksiu tavęs vienos, kol būsi visiškai patenkinta chirurgo darbu. Pažadu tai. Esu tau skolingas už Mendę.

Ji norėjo purtyti galvą, atmesdama viską, ką jis sakė, tačiau nebuvo prasmės. Ji negalėjo pajudėti. Bandė prabilti, bet vamzdelis gerklėje trukdė ir tik sukėlė skausmą chemikalų nudegintoje stemplėje.

Ją apėmusi neviltis vis augo. Įėjo slaugė ir paprašė jį išeiti. Tada jis atitraukė ranką jai nuo peties, ir ji pasijuto išduota ir vieniša.

Slaugė suleido jai migdomųjų. Vaistai pasklido venomis, tačiau ji priešinosi jų nuskausminamam poveikiui. Vis dėlto jie buvo stipresni, ir jai neliko nieko kita, kaip paklusti.

– Kerole, ar girdi mane?

Pažadinta ji gailiai suaimanavo. Vaistai slopino ir naikino paskutinius gyvasties ženklus, lyg vienintelės gyvybingos jos ląstelės būtų užsilikusios tik smegenyse, o visas kūnas būtų miręs.

– Kerole? – balsas sušnypštė prie pat sutvarstytos ausies.

Tai buvo ne tas vyras, kurį vadino Ratledžu. Būtų atpažinusi jo balsą. Negalėjo prisiminti, ar jis išėjo. Nežinojo, kas dabar kalba. Nuo šito balso jai norėjosi gūžtis. Jis nebuvo raminantis, kaip pono Ratledžo.

– Tavo būklė vis dar labai prasta, gali neatlaikyti. Bet jei jauti, kad ruošiesi mirti, nesugalvok atlikti kokios priešmirtinės išpažinties, net jei ir pajėgtum.

Ji nebuvo tikra – gal tai sapnas. Išsigandusi atmerkė akį. Kaip paprastai, kambarys buvo ryškiai apšviestas. Jos respiratorius ritmingai šnopavo. Kalbėtojas stovėjo taip, kad ji nepajėgė jo įžiūrėti, tik jautė jį šalia.

– Mūsų reikalas dar nebaigtas. Ir tu per giliai įklimpusi, kad dabar imtum ir pasitrauktum, todėl net nemėgink.

Mirkčiodama ji nesėkmingai bandė atsikratyti silpnumo ir atgauti nuovoką. Tas žmogus buvo kaip vaiduoklis, be aiškaus pavidalo, veido bruožų – bekūnis, bloga lemiantis balsas.

– Teitas niekada nepateks į valdžią. Šitas lėktuvo sudužimas mums gerokai sukliudė, tačiau galime viską apversti taip, kad ir iš to turėtume naudos, jei tik tu nepanikuosi. Girdi mane? Jei išsikapstysi, žaisime toliau. Tada Teitas Ratledžas taps senatoriumi. Ir iš karto mirs.

Ji užmerkė akį, stengdamasi atitolinti kylančią baimę.

– Žinau, kad girdi mane, Kerole. Neapsimesk, kad ne.

Po kelių akimirkų ji vėl atsimerkė ir nusuko žvilgsnį kiek pajėgdama į šoną. Nieko nepamatė, tačiau juto, kad lankytojas išėjo.

Praėjo dar kelios minutės, matuojamos kvaišinančiu respiratoriaus ritmu. Ji pleveno tarp miego ir budrumo, narsiai priešindamasi migdomųjų poveikiui, intensyviosios slaugos skyriuje tvyrančiam nerimui ir netikrumui.

Netrukus atėjusi sesutė patikrino jos lašelinės buteliuką ir pamatavo kraujospūdį. Ji laikėsi, lyg nieko nebūtų nutikę. Jei kas tebebūtų jos kambaryje arba ką tik būtų išslinkęs, medicinos sesutė, matyt, žinotų. Įsitikinusi, kad pacientės būklė nepasikeitė, ji išėjo.

Tada ji vėl užmigo, ramindamasi, kad galbūt tik baisų sapną sapnavo.

Antras skyrius

Teitas Ratledžas stovėjo viešbučio kambary prie lango ir spoksojo žemyn į greitkeliu judančius automobilius. Užpakalinių ir priekinių žibintų šviesos drėgnoje kelio dangoje brėžė raudonus ir baltus mirguliuojančius dryžius.

Išgirdęs už nugaros atsiveriant duris, atsisuko ant kulno ir linktelėjo, sveikindamasis su broliu.

– Skambinau tau į kambarį prieš kelias minutes, – pasakė jis, – kur buvai?

– Gėriau alų apačioje bare. „Spurs“ žaidžia su „Lakers“.

– Buvau pamiršęs. Kas laimi?

Sprendžiant iš brolio pašaipiai surauktų antakių, klausimas buvo kvailas.

– Tėtis dar negrįžo?

Teitas papurtė galvą, paleido pakeltą užuolaidą ir pasitraukė nuo lango.

– Išalkau, – tarė Džekas, – o tu?

– Veikiausiai. Negalvojau apie tai. – Teitas krito į minkštą krėslą ir pasitrynė akis.

– Niekuo nepadėsi Kerolei ar Mendei, jei nesirūpinsi savimi, Teitai. Atrodai siaubingai.

– Ačiū.

– Sakau, ką galvoju.

– Žinau, – atsakė Teitas, nuleisdamas rankas ir kreivai šyptelėdamas vyresniajam broliui, – neputi miglos į akis. Štai kodėl politikas esu aš, o ne tu.

– Politikas – netikęs žodis, pameni? Edis mokė tave jo nevartoti.

– Net su draugais ir šeimoje?

– Tai gali virsti blogu įpročiu. Geriau jo visai vengti.

– Viešpatie, ar kada liausies?

– Tenoriu padėti.

Teitas, susigėdęs, kad leido prasiveržti irzlumui, nukorė galvą.

– Atleisk. – Jis sukinėjo televizoriaus nuotolinio valdymo pultelį, be garso perjunginėdamas kanalus. – Pasakiau Kerolei apie veidą.

– Tai išdrįsai?

Džekas Ratledžas prisėdo ant lovos krašto ir pasilenkė į priekį, remdamasis alkūnėmis į kelius. Ne taip, kaip jaunesnis brolis, jis dėvėjo laisvas kostiumines kelnes, baltus marškinius ir ryšėjo kaklaraištį. Ir vis tiek šį vėlyvą metą jis atrodė apsilamdęs. Krakmolyti marškiniai nebestandūs, kaklaraištis atlaisvintas, rankovės atraitotos. Kelnės ties šlaunimis susiglamžiusios – didumą dienos jis praleido sėdėdamas.

– Kaip pasijuto, kai pasakei?

– Iš kur, po velnių, galiu žinoti? – sumurmėjo Teitas, – nieko nematyti, išskyrus jos dešinę akį. Pasruvo ašaromis, tiek tai supratau, verkė. Gerai žinau, kokia ji tuščiagarbė, įsivaizduoju, kad po visais tais tvarsčiais – isterija. Jeigu galėtų judėti, tikriausiai bėgiotų klykdama pirmyn atgal ligoninės koridoriais. Gal tu kitaip elgtumeis?

Džekas panarino galvą, jis tyrinėjo savo rankas, tarsi mėgindamas įsivaizduoti, kaip jaustųsi, jei jos būtų apdegusios ir sutvarstytos.

– Kaip manai, ji prisimena lėktuvo sudužimą?

– Ji leido suprasti, kad taip, nors nesu tikras, ar viską. Nepasakojau jai siaubingų smulkmenų, tik tiek, kad išsigelbėjo su Mende ir dar dvylika žmonių.

– Šį vakarą per žinias sakė, kad vis dar stengiamasi surinkti apdegusius gabalėlius, kūnų dalis ir atpažinti juos.

Teitas skaitė pranešimus laikraštyje. Anot žiniasklaidos, tai buvo paveikslėlis tiesiai iš pragaro. Nė Holivudas nebūtų sugebėjęs sukurti siaubo filmo, baisesnio už tą negailestingą tikrovę, su kuria susidūrė teismo tardytojas ir jo padėjėjų armija.

Kai tik Teitas prisimindavo, kad tarp tų aukų galėjo būti ir Kerolė su Mende, pajusdavo šleikštulį. Naktimis, galvodamas apie tai, jis negalėjo užmigti. Kiekvienas žuvusių turėjo savo gyvenimą, kokią nors priežastį, dėl kurios atsidūrė kaip tik tame lėktuve. Kiekvienas nekrologas vėrė širdį.

Vaizduotėje Teitas į aukų sąrašą įrašė Kerolės ir Mendės vardus: *Kandidato į senatorius Teito Ratledžo žmona ir jo trejų metukų dukrelė buvo tarp 398 skrydžio aukų.*

Tačiau likimas lėmė kitaip. Jos nemirė. Jos ištrūko gyvos dėl neįtikimos Kerolės drąsos.

– Viešpatėliau, pila kaip iš kibiro, – tyloje sugriaudėjo Nelsono balsas.

Jis įėjo su didžiule ketvirtaine picos dėže ant peties, viena ranka bandydamas išlaikyti pusiausvyrą, kita purtydamas varvantį skėtį.

– Mes išbadėję, – tarė jam Džekas.

– Pasistengiau grįžti kuo greičiau.

– Kvepia puikiai, tėti. Ką gersi? – paklausė Teitas, sukdamas prie mažyčio šaldytuvo, motinos prikrauto jam pirmąjį vakarą. – Alaus ar ko nors nesvaigaus?

– Su pica? Alaus.

– Džekai?

– Alaus.

– Kaip reikalai ligoninėje?

– Jis pasakė Kerolei apie sužalojimus, – paskubėjo Džekas, Teitui nespėjus atsakyti.

– Ak! – Nelsonas pakėlė gabalą garuojančios picos prie burnos ir atsikando mažą kąsnelį. Tada suvapėjo: – Ar manai, kad jau reikėjo?

– Ne. Tačiau jei man būtų nutikę taip kaip jai, norėčiau žinoti, kas, po velnių, darosi, o jūs?

– Tikriausiai. – Nelsonas siurbtelėjo Teito paduoto alaus. – Kaip laikėsi motina tau išeinant?

– Visiškai išsekusi. Maldavau jos grįžti čionai, kad pats šį vakarą likčiau su Mende, bet ji tvirtino, kad jos drauge jau apsiprato ir dėl Mendės ji nenorinti nieko gadinti.

– Taip tik pasakė, – atsakė Nelsonas, – bet greičiausiai, pamačiusi tave, nusprendė, kad tau gerai išsimiegoti reikėtų labiau nei jai. Tu visiškai nusivaręs.

– Kaip tik tai aš jam ir mėginu pasakyti, – tarė Džekas.

– Gerai, gal pica padės man atsigauti, – bandė juokauti Teitas.

– Nežiūrėk taip lengvabūdiškai į mūsų patarimą, Teitai, – griežtai įspėjo Nelsonas, – negali gadinti sveikatos.

– Ir neketinu. – Jis pasveikino juos alaus skardine, nugėrė iš jos, tada surimtėjo. – Dabar, kai Kerolė atgavo sąmonę ir žino, kas jos laukia, galėsiu atsikvėpti.

– Laukia ilgas kelias. Visų, – pabrėžė Džekas.

– Džiaugiuosi, kad pradėjai apie tai, Džekai. – Teitas nusivalė lūpas popierine servetėle ir sukaupė jėgas. Ketino išbandyti jų pasiryžimą. – Gal man reikėtų palaukti dar šešerius metelius, prieš einant į valdžią.

Prie stalo stojo nejauki tyla, tada Nelsonas ir Džekas prakalbo tuo pačiu metu, vienas per kitą.

– Tu negali taip pasielgti, turi palaukti ir pažiūrėti, kaip seksis operacijos.

– O kaip visas tas darbas, kurį mes įdėjome?

– Per daug žmonių pasitiki tavimi.

– Nė negalvok apie pasitraukimą dabar, broliuk. Šie rinkimai tau vieninteliai.

Teitas iškėlė rankas, prašydamas tylos.

– Jūs žinote, kaip karštai to noriu. Jėzau, jei kada kuo nors ir norėjau būti, tai įstatymų leidėju. Tačiau negaliu aukoti šeimos gerovės net dėl savo politinės karjeros.

– Kerolė to nenusipelnė.

Pilkos, aštrios kaip skustuvas Teito akys susitiko su brolio.

– Ji mano *žmona*, – ištarė jis.

Vėl stojo slogi tyla. Atsikrenkštęs Nelsonas prabilo:

– Žinoma, kiek tik gali, turi būti šalia Kerolės, kol jai taip sunku. Puiku, kad pirmiausia galvoji apie ją ir tik paskui apie politinę karjerą. Tikėjau, kad nesi savanaudiškas. – Nelsonas pasilenkė virš aplaužytos picos, gulinčios ant mažo apskrito staliuko. – Tačiau prisimink, kaip Kerolė pati drąsino tave mesti iššūkį. Manau, ji siaubingai nusimintų, jei dėl jos pasitrauktum iš varžybų. Siaubingai nusimintų, – pabrėždamas šiuos žodžius, jis buku smiliumi dūrė į tarpą tarp jų. – Ir kalbant apie tai be užuolankų, šis nelaimingas atsitikimas gali būti pakreiptas mūsų naudai. Tai nemokama reklama.

Tokia išvada Teitui sukėlė šleikštulį. Jis nusviedė minkštą servetėlę ir pakilo nuo krėslo. Valandėlę be tikslo žingsniavo po kambarį.

– Ar jau aptarei tai su Edžiu? Nes kai jam skambinau, norėdamas tai apsvarstyti, jis pasakė iš esmės tą patį.

– Jis tavo kampanijos vadovas. – Džekas išbalo, jam atėmė žadą, pagalvojus, kad brolis gali pasiduoti kampanijai nė neįsibėgėjus. – Jam sumokėta, kad tau tinkamai patartų.

– Turi galvoje, kad kaip prisuktas kartotų tą patį.

– Edis nori matyti, kaip Teitas Ratledžas tampa Jungtinių Valstijų senatoriumi, kaip ir mes visi, ir šis jo troškimas neturi nieko bendra su atlyginimu, kurį jis gauna. – Plačiai šypsodamasis Nelsonas atsistojo ir paplekšnojo Teitui per nu-

garą. – Tu kandidatuosi per lapkričio rinkimus. Kerolė būtų pirmoje tavo rėmėjų eilėje.

– Tada gerai, – ramiai atsakė Teitas, – juk turiu žinoti, kad galiu kliautis nuoširdžiausia jūsų parama. Aš vykdysiu mūsų ateinančių mėnesių planus ir reikalavimus, ir dar kai ką, tai ir viskas.

– Mes tave palaikome, Teitai, – tvirtai pareiškė Nelsonas.

– Ar galit būti kantresni ir suprasti, kad nepersiplėšiu vienu metu būti dviejose vietose? – Teitas klausiamai pažvelgė į juodu. – Darysiu viską, ką galiu, kad neaukočiau vienos pareigos dėl kitos, tačiau esu tik žmogus.

Nelsonas užtikrino jį:

– Mes pasistengsime dėl tavęs.

– Ką dar Edis pasakė? – paklausė Džekas, kuriam kaip reikiant palengvėjo įtampai atslūgus.

– Jis turi savanorių, kaišiojančių apklausos anketas į vokus, juos išsiuntinės šią savaitę.

– Kaip dėl viešų pasirodymų? Ar suplanuota daugiau?

– Numatyta kalba vidurinėje mokykloje, slėnyje. Sakiau jam, kad atsisakytų.

– Kodėl? – paklausė Džekas.

– Vidurinės mokyklos vaikai nebalsuoja, – paaiškino Teitas.

– Tačiau jų tėvai balsuoja. Ir mums reikia, kad slėnio meksikiečiai mus palaikytų.

– Mes jau patraukėme juos savo pusėn.

– Netikėk niekuo, kol neturėsi įrodymų.

– Aš ir netikiu, – atšovė Teitas, – tačiau tai vienas tų atvejų, kai turiu pasverti, kas man svarbiau. Norėčiau daugiau laiko skirti Kerolei ir Mendei, tikriausiai taip ir darysiu. Reikės rinktis, kur eiti ir kada. Kiekviena kalba bus svarbi, bet nemanau, kad vidurinės mokyklos auditorija tokia naudinga.

– Tu tikriausiai teisus, – sutiko Nelsonas, diplomatiškai įsiterpdamas.

Teitas suprato, kad tėvas jam gerinasi, bet nekreipė dėmesio. Jis buvo pavargęs, graužiamas rūpesčių, norėjo atsigulti į lovą ir bent jau pabandyti numigti. Kiek galėdamas taktiškiau užsiminė apie tai broliui ir tėvui.

Kai juos lydėjo, Džekas atsisuko ir nerangiai jį apkabino.

– Atleisk, kad kankinau tave šį vakarą. Žinau, tau daug kas guli ant širdies.

– Jeigu to nedarytum, kaipmat nutukčiau ir aptingčiau. Aš leidžiu tau mane kankinti. – Teitas blykstelėjo jam ta patraukia šypsena, kuriai buvo lemta atsirasti kampanijos plakatuose.

– Jeigu jums viskas eisis gerai, rytoj rytą, manau, vyksiu namo, – pasakė Džekas, – kam nors juk reikia patikrinti, kaip laikosi namai, kaip kam sekasi.

– Kaip ten viskas? – pasiteiravo Nelsonas.

– Gerai.

– Neatrodė gerai, kai pastarąjį kartą buvau namie. Tavo duktė Fransina – apie ją šiomis dienomis nieko negirdėjau, o tavo žmona... na, tu žinai, kokios būklės ji buvo. – Jis pagrasino pirštu savo vyresnėliui. – Liūdni reikalai, kai vyras nebesistengia daryti šeimai įtakos, kaip kad tu, – jis pažvelgė į Teitą, – tiesą sakant, jums abiem. Abu leidote savo žmonoms elgtis taip, kaip joms patinka, kad tik įtiktumėte.

Jis vėl kreipėsi į Džeką:

– Turėtum pagalvoti, kaip padėti Dorotei Rėjai, kol dar nevėlu.

– Galbūt po rinkimų, – sumurmėjo tas. Žvelgdamas į brolį pridūrė: – Būsiu vos už kelių valandų kelio, jeigu jums manęs prireiks.

– Ačiū, Džekai. Paskambinsiu, kai aplinkybės leis.

– Ar gydytojas sakė, kada darys tas operacijas?

– Kai sumažės pavojus užsikrėsti, ne anksčiau, – atsakė Teitas. – Įkvėpti dūmai pakenkė plaučiams, taigi chirurgas

turės laukti mažiausiai dvi savaites. Turi rinktis iš dviejų blogybių, nes jei lauks per ilgai, jos veido kaulai sugis kreivai.

– Dieve, – pratarė Džekas. Tada nutaisė linksmą balsą: – Na, perduok nuo manęs linkėjimus. Taip pat nuo Dorotės Rėjos ir Fensės.

– Perduosiu.

Džekas nuėjo koridoriumi į savo kambarį. Nelsonas delsė.

– Šį rytą kalbėjausi su Zy. Kai Mendė miegojo, ji įslinko į intensyviosios slaugos skyrių. Zy sakė, kad Kerolė atrodo baisiai.

Teito platūs pečiai kiek susigūžė.

– Tikrai taip. Meldžiu Dievo, kad chirurgas žinotų, ką kalba.

Nelsonas uždėjo delną Teitui ant rankos, be žodžių jį ramindamas. Atsakydamas Teitas spustelėjo tėvui plaštaką kita ranka.

– Daktaras Sojeris, jos chirurgas, šiandien padarė vaizdo atspaudus. Kompiuterio ekrane atkūrė Kerolės veidą pagal nuotraukas, kurias jam davėm. Tai buvo nuostabu.

– Ar, jo nuomone, pavyks atkurti tokį veidą per operaciją?

– Jis žada. Sakė, kad gali būti nedidelių skirtumų, bet greičiau jos naudai. – Teitas sausai nusijuokė. – Tai jai turėtų patikti.

– Kai visa tai baigsis, ji galbūt patikės, kad visos amerikietės turėtų jai pavydėti ir to siekti, – pasakė Nelsonas su jam būdingu optimizmu.

Tačiau Teitas galvojo apie tą vienintelę akį, pasruvusią krauju ir sutinusią, vis dar tamsios kavos rudumo, baimingai žvelgiančią į jį. Jis norėjo žinoti, ar ji bijo mirties, ar bijotų gyventi be nuostabaus savo veido, teikdavusio jai tokį pranašumą.

Nelsonas palinkėjo labos nakties ir išėjo į savo kambarį. Teitas, vis dar užsigalvojęs, išjungė televizorių ir šviesas, nusirengė ir įslydo į lovą.

Žaibo blyksnis prasiskverbė pro užuolaidas, akimirką apšviesdamas jo kambarį. Griaustinis trenkė visai šalia pastato, sudrebindamas langų stiklus. Sausomis, tarsi smėlio pripiltomis akimis jis spoksojo į blykčiojančius raizginius.

Atsisveikindami jie net nepasibučiavo.

Tą rytą dėl ką tik įvykusio pagiežingo ginčo tarp jų tvyrojo įtampa. Kerolė buvo kaip ant adatų – vyko kelioms dienoms apsipirkti į Dalasą, tačiau į oro uostą jie atvažiavo laiku, kad restorane dar suspėtų išgerti po puodelį kavos.

Mendei ant suknelės netyčia nulašėjo apelsinų sulčių. Kaip visuomet, Kerolė vėl nesivaldė. Kai jie išėjo iš kavinės, ji nusausino dėmėtą prijuostę su raukinukais ir išbarė Mendę, kad ji tokia negrabi.

– Dėl Dievo meilės, Kerole, juk dėmės net nematyti, – gynė jis.

– Aš matau.

– Tai nežiūrėk.

Ji pervėrė vyrą tuo nuostabiu, bet jau nebeatimančiu jam žado žvilgsniu. Jis nešė Mendę pro terminalą, plepėdamas su ja apie tai, ką ji veiks Dalase, ir apie tuos visus žavius dalykus, kuriuos ji ten pamatys. Prie vartų priklaupė ir apkabino ją.

– Pasilinksmink, širdele. Ar parveši man dovanų?

– Ar galėsiu, mamyte?

– Aišku, – atsakė Kerolė suglumusi.

– Aišku, – pakartojo jam Mendė, plačiai šypsodamasi.

– Lauksiu jų, – jis prisitraukė mergaitę ir atsisveikindamas paskutinį kartą apkabino.

Atsistojęs paklausė Kerolės, gal jam palaukti, kol jų lėktuvas pakils.

– Nėra jokio reikalo.

Jis nesiginčijo, tik patikrino, ar yra visi kelioniniai krepšiai.

– Na ką gi, tuomet pasimatysime antradienį.

– Nevėluok mūsų pasitikti, – sušuko Kerolė, stumdama Mendę prie keleivių įlaipinimo tako, oro linijos tarnautojas

jų laukė, kad patikrintų bilietus, – nemėgstu šlaistytis oro uostuose.

Prieš joms įeinant į įlaipinimo koridorių, Mendė atsigręžė ir jam pamojavo. Kerolė net neatsisuko. Pasitikinti savimi, jausdama savo vertę, ji ryžtingai žengė į priekį.

Gal dėl to ta viena jos akis dabar pilna nerimo? Kerolės pasitikėjimo savimi pagrindą – jos žvilgsnį – nugvelbė likimas. Ji niekino bjaurumą. Jos ašaros liejosi ne dėl žuvusiųjų per lėktuvo avariją, kaip jis galvojo iš pradžių. Veikiau dėl savęs. Ji verčiau būtų sutikusi numirti, užuot būti subjaurota – kad ir laikinai.

Jis pažįsta Kerolę, jo tai nenustebintų.

Hierarchijoje, susiklosčiusioje tarp Becharo apygardos teismo tardytojo padėjėjų, Greisonas užėmė žemiausią pakopą. Štai kodėl eidamas pas tiesioginį vadą dėl mįslingo atradimo, dar kartą patikrino aptiktą informaciją.

– Turite valandėlę?

Išvargęs, irzlus vyras su gumine prijuoste ir pirštinėmis prisivertė per petį pažvelgti į jį.

– Ką sumanei – golfo turą?

– Ne, štai.

– Kas čia? – Vadovas nusisuko, ketindamas toliau darbuotis prie suanglėjusio gabalo, dar neseniai buvusio žmogaus kūnu.

– Tai dantų gydytojo įrašai apie Eiverę Daniels, – tarė Greisonas, – aukos numeris aštuoniasdešimt septyni.

– Jau atpažinta, autopsija atlikta. – Kad būtų tikras, vadovas peržvelgė sąrašą ant sienos. Jos pavardė buvo pabraukta raudonai. – Taip.

– Žinau, bet...

– Ji neturi jokių giminaičių. Artimas šeimos draugas atpažino ją šią popietę.

– Bet šiuose įrašuose...

– Klausyk, drauguži, – vadovas jį šiurkščiai nutraukė, – yra kūnų be galvų, rankų be plaštakų, nutrauktų nuo kojų pėdų. O man spardo subinę, kad šį vakarą visa tai baigtume. Taigi, jeigu kas nors buvo atpažintas, atlikta autopsija, byla baigta ir antspauduota, netrukdyk manęs su jokiais įrašais, gerai?

Greisonas sugrūdo dantų rentgeno nuotrauką atgal į rudą voką, kuriame ją atnešė, ir pasiuntė šiukšliadėžėn. „Gerai. Puiku. O tu tuo tarpu apsišik“, – pagalvojo, bet gūžtelėjęs pečiais teištarė:

– Žinoma, žinoma – kaip pasakysite. Kai tik atpažinsime visus šiuos lavonus.

Jam mokėjo ne tiek, kad būtų kaip Dikas Treisis. Jeigu daugiau niekam nė velnio nerūpi tie paslaptingi neatitikimai, kodėl jam turėtų rūpėti? Jis grįžo lyginti dantų gydytojų įrašų ir dar neatpažintų lavonų.

Trečias skyrius

Oras, atrodė, taip pat gedėjo.

Eiverės Daniels laidotuvių dieną lijo. Išvakarėse ir naktį per Teksaso aukštumų kraštą dundėjo perkūnija, bet rytą merkė tik nemalonus, šaltas, pilkas lietus.

Vienplaukis, nepasiduodamas atšiauriam orui, Airišas Makeibas stovėjo šalia karsto. Jis primygtinai išsireikalavo geltonų rožių puokštės, žinodamas, kad tai buvo jos mėgstamiausios gėlės. Ryškios ir spalvingos, atrodė, tarsi šaiposi iš mirties. Tai jį guodė.

Jo rausvais skruostais riedėjo ašaros. Mėsinga, gyslota nosis paraudusi labiau nei paprastai, nors pastaruoju metu jis gėrė mažiau. Eiverė neduodavo ramybės, sakė, kad per didelis alkoholio kiekis žalingas jo kepenims, kraujospūdžiui, taip pat pilvukui, kuris pūtėsi kaip ant mielių.

Ji neduodavo ramybės ir Vanui Lavdžojui – dėl piktnaudžiavimo narkotikais, tačiau šis pasirodė jos laidotuvėse gerokai truktelėjęs pigaus škotiško viskio ir žolės, parūkė jos važiuodamas į koplyčią. Išėjęs iš mados kaklaraištis prie nederančios apykaklės buvo tarsi nuolaida šiai iškilmingai progai ir patvirtino, kad Eiverę jis gerbė labiau nei didumą žmonijos.

Ir kiti žmonės gerbė Vaną Lavdžojų ne ką labiau nei jis juos. Eiverė priklausė saujelei, galėjusiai jį pakęsti. Kai repor-

teris, paskirtas apžvelgti jos tragiškos mirties istoriją *KTEX* televizijos naujienoms, paprašė Vaną filmuoti, operatorius nutvilkė jį paniekos kupinu žvilgsniu, pavaizdavo pirštu ženklą ir išslinko iš žinių skyriaus netaręs nė žodžio. Vanas neslėpė savo šiurkštumo, ir tai buvo tik viena priežasčių, kodėl jis neturėjo draugų.

Trumpoms laidojimo apeigoms baigiantis, gedėtojai ėmė traukti žvyruotu kapinių keliuku prie skersgatvyje eile sustatytų automobilių, palikdami prie kapo tik Airišą ir Vaną. Toliau, kad jiems netrukdytų, kapinių darbuotojai laukė, kada galės baigti darbą ir grįžti į šiltas ir sausas patalpas.

Vanas buvo keturiasdešimties, liesas kaip šakalys, įdubusiu pilvu ir smarkiai pakumpusiais kaulėtais pečiais. Skysti plaukai beveik siekė pečius, išryškindami liesą, siaurą veidą. Senstantis hipis, taip ir įstrigęs septintajame dešimtmetyje.

Airišas, priešingai, buvo žemas ir tvirtas. Stipresnis vėjo šuoras Vaną, atrodė, būtų galėjęs nupūsti, o Airišas, regis, galėtų stovėti amžinai, jeigu tik tvirtai statytų kojas ant kietos žemės. Nors ir kaip skyrėsi išvaizda, šiandien savo laikysena ir atšiauria išraiška juodu tiesiog atspindėjo vienas kitą. Vis dėlto Airišo kančia buvo beveik nepakeliama.

Šiaip retai reiškiantis užuojautą, Vanas uždėjo sudžiūvusią, blyškią ranką Airišui ant peties.

– Varom, įkalsim.

Airišas išsiblaškęs linktelėjo. Žengęs į priekį, nuraškė iš puokštės geltoną rožės pumpurą, tada atsisuko ir leido Vanui eiti pirmam iš laikinos palapinės takeliu žemyn. Lietaus lašai tiško jam į veidą ir ant apsiausto, bet jis nepaspartino žingsnio.

– Aš, na, atvažiavau čia tuo limuzinu, – pasakė jis, lyg automobilį būtų prisiminęs tik jį priėjęs.

– Nori juo grįžti?

Airišas pažvelgė į aplamdytą Vano furgoną.

– Važiuosiu su tavimi, – rankos mostu jis atleido laidojimo namų vairuotoją ir įlipo į furgoną.

Furgono vidus atrodė prasčiau nei iš išorės. Suplėšyti apdangalai užtiesti nutriušusiu paplūdimio rankšluosčiu, kaštoniniai sienelių apmušalai dvokė troškiais marihuanos dūmais.

Vanas sėdo prie vairo ir pasuko raktelį. Kol variklis nenoriai kaito, ilgais nuo rūkymo parudavusiais pirštais jis prisidegė cigaretę ir perdavė ją Airišui.

– Ne, ačiū. – Vis dėlto akimirką pasvarstęs Airišas paėmė cigaretę ir giliai įtraukė.

Eiverė privertė jį mesti. Jau keli mėnesiai, kai jis nerūko. Dabar tabako dūmai graužė jam burną ir gerklę.

– Dieve, tai gera, – atsiduso, dar kartą patraukęs.

– Kur? – pasiteiravo Vanas, prisidegdamas cigaretę ir sau.

– Bet kur, kur mūsų nepažįsta. Bijau, galiu nekaip pasirodyti.

– Mane pažįsta visur, – Vanas nepasakė, kad dažnai pats prisikiaulina tose vietelėse, kur nuolatos lankosi, bet tai niekam nerūpi. Šiaip ne taip jis įjungė pavarą.

Po kelių minučių Vanas įvedė Airišą pro raudonu vinilu apmuštas duris į pretenzingą barą, įsikūrusį apleistame priemiestyje netoli centro.

– Tai čia ir prisilupsim? – paklausė Airišas.

– Prie įėjimo būsi patikrintas, ar neturi ginklo.

– Ir jeigu neturi, tau jį duos, – Airišas mestelėjo pasenusį juokelį.

Aplinka buvo niūri. Jie įlindo į nuošalią ir tamsią kabiną. Rytiniai lankytojai apšiurę – kaip ir blizgučiai virš galvų, apsiblausę nuo dūmų, pakabinti dar prieš kelias Kalėdas. Dabar tai buvo nuolatinė vorų buveinė. Nutapyta juodo aksomo fone viliojamai šypsojo nuoga senjorita. Kaip akibrokštas šiai niūriai aplinkai, iš automatinio patefono būgnijo gyvybinga mariačių muzika.

Vanas pareikalavo butelio škotiškojo.

– Man reikėtų ką nors suvalgyti, – sumurmėjo Airišas nelabai tvirtai.

Kai baro padavėjas atsainiai pastatė užsakytą butelį ir dvi stiklines, Vanas užsakė Airišui pavalgyti.

– Nereikėjo, – bandė tas prieštarauti.

Operatorius gūžtelėjo, pripildamas abi stiklines.

– Jo senutė ką nors pagamina, jei paprašai.

– Dažnai čia valgai?

– Kartais, – atsakė Vanas, dar kartą gūžtelėjęs pečiais.

Atnešė maistą, bet vos po kelių kąsnių Airišas nusprendė nesąs toks alkanas. Atstūmęs šalin įskilusią lėkštę, prisitraukė stiklą viskio. Pirmasis gurkšnis pilve nutvilkė kaip liepsna. Akys sudrėko nuo ašarų. Jis švokšdamas įkvėpė.

Kaip patyręs gėrikas, jis greitai atsigavo ir gurkštelėjo dar vieną. Tačiau ašaros akyse liko.

– Velnioniškai jos ilgėsiuos. – Tingiai sukiojo stiklinę ant riebaluoto stalviršio.

– Taip, ir aš. Ji galėjo būti rakštis subinėj, bet toli gražu ne tokia, kaip daugelis.

Neskoninga automato patefono daina baigėsi. Niekas nesirinko kitos, ir stojusi tyla guodė Airišą. Ta muzika trukdė jam gedėti.

– Ji buvo man kaip vaikas, žinai? – retoriškai paklausė jis. Vanas toliau rūkė, vieną cigaretę prisidegdamas nuo kitos. – Atsimenu dieną, kai ji gimė. Buvau toje ligoninėje, iš paskutiniųjų kankinomės drauge su jos tėvu. Laukėme. Matavome žingsniais. Dabar turėsiu prisiminti ir jos mirties dieną.

Jis įkalė burnelę viskio ir vėl prisipylė.

– Žinai, man net neatėjo į galvą, kad tas nukritęs lėktuvas gali būti jos. Aš galvojau tik apie medžiagą straipsniui, apie prakeiktą straipsnį žinioms. Jis buvo toks nereikšmingas, kad net fotografo kartu nesiunčiau. Ji žadėjo pasiimti ką nors iš televizijos stoties Dalase.

– Et, žmogau, nekaltink savęs už tai, kad dirbai savo darbą. Iš kur galėjai žinoti.

Airišas spoksojo į gintarinį skystį stiklinėje.

– Ar tau yra tekę atpažinti kūną, Vanai? – Jis nelaukė atsakymo. – Juos išrikiavo visus kaip... – jis atsikvėpė virpėdamas, – po velnių, nežinau, kaip ką. Man niekada neteko kariauti, tačiau turėtų būti kažkas panašaus. Ji buvo uždaryta užtrauktuku juodame plastikiniame maiše. Be plaukų, – pasakė lūžtančiu balsu, – viskas buvo nudegę. Oda... o Dieve. – Trumpais storais pirštais jis užsidengė akis. Pro juos prasisunkė ašaros. – Jeigu ne aš, ji nebūtų skridusi tuo lėktuvu.

– Et, žmogau, – Vanui pabodo kartoti tuos žodžius iš užuojautos frazių rinkinio.

Jis papildė Airišui gėrimo, prisidegė dar vieną cigaretę ir tylėdamas perdavė ją gedinčiam vyrui. Pats perėjo prie marihuanos.

Airišas užsitraukė cigaretę.

– Ačiū Dievui, kad jos motinai neteko matyti jos tokios. Jeigu nebūtų laikiusi suspaustame delne savo medaliono, nebūčiau pasakęs, kad tas kūnas Eiverės. – Viduriuose jam sukilo, prisiminus, kas iš jos liko po avarijos. – Niekada nemaniau, kad taip pasakysiu, tačiau džiaugiuosi, jog Rozmari Daniels mirusi. Motina niekada neturėtų matyti savo vaiko tokio.

Airišas keletą minučių braukė pirštais stiklinę, tada pakėlė ašarotas akis į pašnekovą.

– Mylėjau ją – turiu galvoje Rozmari. Eiverės motiną. Po velnių, čia negalėjau nieko padaryti. Klifas, jos tėvas, beveik visada būdavo kur nors išvykęs, į kokią nuošalią pasaulio skylę. Kiekvieną kartą prieš išvažiuodamas, prašydavo manęs jas prižiūrėti. Buvo mano geriausias draugas, tačiau ne kartą norėjau jį už tai nudėti. – Jis siurbtelėjo gėrimo.

– Rozmari suprato, esu tikras, bet mudu apie tai niekada nepratarėme nė žodžio. Žinojau, ji mylėjo Klifą.

Airišas pavadavo tėvą Eiverei nuo tada, kai jai buvo septyniolika. Klifas Danielsas, garsus fotožurnalistas, žuvo Centrinėje Amerikoje, viename tų užkampių, neištariamu pavadinimu. Rozmari tyliai baigė savo gyvenimą praėjus vos kelioms savaitėms po vyro mirties, palikdama Eiverę vienišą ir be jokios atramos, išskyrus Airišą, ilgametį šeimos draugą.

– Aš tiek pat Eiverei tėvas, kiek buvo Klifas. Gal net labiau. Kai jos giminės mirė, ji atėjo pas mane. Tai pas mane ji atbėgo, kai įsivėlė į kebeknę Dalaso mieste.

– Tada ji tikrai galėjo susimauti, tačiau išliko gera reporterė, – pritarė Vanas, paskendęs saldžiaaitrių dūmų debesyje.

– Skaudu, kad ji žuvo su ta bjauria dėme ant sąžinės. – Jis nugėrė iš taurės. – Matai, Eiverė tebesigraužė dėl tos nesėkmės. To ji bijojo labiausiai. Kai buvo vaikas, Klifas retai kada būdavo šalia, taigi ji vis stengėsi sulaukti jo pritarimo, norėjo būti verta jo prisiminimo. Kalbėtis mes apie tai nesikalbėjome, – aiškino jis niūriai. – Tiesiog žinau tai. Dėl to, ką pridirbo Dalase, negalėjo atsigauti. Ji norėjo ištaisyti tą klaidą, susigrąžinti žmonių pasitikėjimą ir tikėjimą savo jėgomis. Laikas bėgo, bet progos nepasitaikė. Velniai griebtų, ji mirė galvodama apie save kaip apie nevykėlę.

Vado kančia, kaip reta, sujaudino Vaną. Jis nusprendė paguosti Airišą kaip mokėdamas.

– Apie tą kita – na, žinai, apie tai, ką jautei jos motinai? Eiverė žinojo apie tai.

Raudonos, užverktos Airišo akys įsmigo į jį.

– Iš kur žinai?

– Kartą ji man prasitarė, – atsakė Vanas, – aš tik paklausiau, ar seniai judu pažįstami. Atsakė, kad prisimena tave taip seniai, kaip įmanoma. Ji spėjo, kad slapta mylėjai jos motiną.

– Kaip tau pasirodė, ar jai tai buvo svarbu? – paklausė Airišas sunerimęs, – norėjau pasakyti, ar neatrodė, kad jai tai nemalonu?

Vanas papurtė ilgus, šiurkščius plaukus.

Iš tamsaus švarko kišenėlės Airišas išsitraukė vystančią rožę ir palietė striukais pirštais gležnus vainiklapius.

– Dieve. Džiaugiuosi. Mylėjau jas abi.

Jo sunkūs pečiai suvirpėjo. Pirštais apglėbė rožę ir stipriai sugniaužė.

– Po velnių, – sudejavo, – ilgėsiuos jos.

Jis nuleido galvą ant stalo ir ėmė kūkčioti, Vanas sėdėjo priešais ir savaip gydėsi sielvartą.

Ketvirtas skyrius

Eiverė nubudo žinodama, kas ji.

Ji niekada ir nebuvo to visiškai pamiršusi. Tik veikiama vaistų ir smegenų sutrenkimo buvo susipainiojusi.

Vakar – spėjo, kad tai buvo vakar, kadangi visi, pastaruoju metu pasirodę jos akiratyje, sveikinosi su ja „labas rytas" – ji buvo netekusi nuovokos, ir tai suprantama. Bet kas susipainiotų pabudęs iš komos, kuri truko kelias dienas, ir suvokęs, kad negali judėti, kalbėti ir mato tik labai mažą plotelį. Ji retai sirgdavo, bent jau ne taip rimtai, todėl sužalojimai ją ypač sukrėtė.

Vien intensyviosios slaugos skyriaus, jo nuolatinės šviesos ir nesiliaujančio medicinos darbuotojų zujimo pakanka, kad žmogaus dvasinė būklė sutriktų. Tačiau iš tikrųjų Eiverę labiausiai glumino tai, kad visi, kas į ją kreipėsi, klydo. Kaip atsitiko, kad ją supainiojo su moterimi, vardu Kerolė Ratledž? Netgi ponas Ratledžas, atrodo, yra įsitikinęs, kad kalbasi su žmona.

Ji turi kaip nors pasakyti jiems apie šią klaidą. Tačiau nežinojo kaip, ir tai ją gąsdino.

Jos vardas Eiverė Daniels. Tai aiškiai parašyta jos vairuotojo pažymėjime, jos žurnalistės leidime ir visuose kituose asmens dokumentuose, kuriuos buvo įsimetusi į lagaminėlį. Jie visi tikriausiai sudegė per avariją, pamanė ji.

Lėktuvo katastrofos prisiminimai sukeldavo jai siaubą, taigi ji ryžtingai nustūmė juos kuo toliau, kai bus stipresnė ir išsipainios iš to laikino nesusipratimo.

Kur yra Airišas? Kodėl jis neateina jos gelbėti?

Netikėtai ją išgąsdino savaime aiškus atsakymas. Visu savo kūnu pajuto – tarsi elektros smūgį. Tai buvo neįtikima, nepagrįsta, tačiau taip akivaizdu. Jeigu ji klaidingai laikoma ponia Ratledž ir manoma, kad ponia Ratledž gyva, tuomet visi tiki, kad Eiverė Daniels yra mirusi.

Ji įsivaizdavo, kokį sielvartą išgyvena Airišas. Jos „mirtis" jį turėjo sukrėsti. Tačiau šiuo metu ji bejėgė ir negali palengvinti jo kančių. Ne! Kol ji gyva, ji nėra bejėgė. Ji turi galvoti. Turi susitelkti.

– Labas rytas.

Ji iš karto atpažino jo balsą. Akies patinimas turbūt šiek tiek nuslūgo, nes matė jį aiškiau. Anksčiau susiliedavę, dabar bruožai buvo aiškūs.

Jo sunkūs, gražiai išlenkti antakiai beveik susiėjo tarpuaky virš ilgos, tiesios nosies. Stiprus kampuotas žandikaulis, bet skeltas smakras per trumpas, kad atrodytų karingai. Ryžtinga burna, lūpos plonos, apatinė šiek tiek pilnesnė už viršutinę.

Jis šypsojosi, tačiau ji pastebėjo – tik ne akimis. Atrodė, visai nenori šypsotis. Šypsena nebuvo nuoširdi. Eiverė spėliojo kodėl.

– Sakė, kad naktį miegojai ramiai. Kol kas nėra plaučių infekcijos požymių. Tai puikios naujienos.

Ji pažinojo šį veidą, šį balsą. Ne nuo vakar. Iš anksčiau, tačiau negalėjo prisiminti, kada šitą vyrą buvo susitikusi.

– Su tavimi atėjo pasisveikinti mama iš Mendės palatos. – Jis pasuko galvą ir pamojo kažkam, kad prieitų arčiau. – Turi atsistoti čia, mama, kitaip ji nematys tavęs.

Eiverės regėjimo lopinėlyje pasirodė nepaprastai mielas vidutinio amžiaus moters veidas. Tarp lygių, tamsių plaukų

bolavo graži sidabro sruogelė, ji šiek tiek bangavo ant jos glotnios be raukšlių kaktos.

– Sveika, Kerole. Visiems akmuo nukrito nuo krūtinės, sužinojus, kad tau taip gerai sekasi. Teitas sakė, kad gydytojai patenkinti tavo pažanga.

Teitas Ratledžas! Žinoma.

– Papasakok jai apie Mendę, mama.

Nepažįstamoji klusniai atsiskaitė kitai nepažįstamajai.

– Šį rytą Mendė suvalgė bemaž visus pusryčius. Praėjusią naktį, kad miegotų geriau, jai davė raminamųjų. Gipso tvarstis ant rankos trukdo, bet, manau, nieko kito ir negalima norėti. Ji pediatrijos skyriaus numylėtinė, visas personalas šoka pagal jos dūdelę. – Akys patvino ašaromis ir ji prisidėjo nosinaitę. – Kai pagalvoju apie tai, kas...

Teitas Ratledžas uždėjo rankas motinai ant pečių.

– Tačiau taip neatsitiko. Ačiū Dievui, ne.

Tada Eiverė suprato, kad tai turėjo būti Mendė Ratledž – štai ką ji išnešė iš lėktuvo. Ji prisiminė, kaip girdėjo vaiko klyksmą, kaip karštligiškai bandė atsegti užsikirtusį jos saugos diržą. Kai atsegė, prispaudė išsigandusią mergaitę ir, padedama kito keleivio, metėsi pro tirštus, aitrius dūmus avarinio išėjimo link.

Kadangi ją nešė, visi pamanė, kad ji – ponia Kerolė Ratledž. Tačiau tai dar ne viskas – jos buvo susikeitusios vietomis.

Jos protas sunkiai narpliojo galvosūkį, kurį žinojo tik ji. Moteris prisiminė, kad jos lėktuvo biliete buvo pažymėta vieta prie lango, bet kai ji įlipo, ten jau sėdėjo kita. Užuot kreipusi dėmesį į šią klaidą, atsisėdo prie tarpueilio. Mergaitė buvo įsitaisiusi vidurinėje sėdynėje tarp jų.

Tos moters plaukai buvo tamsūs, iki pečių, sušukuoti labai panašiai kaip Eiverės. Ir akys tamsios. Jos abi buvo tokios panašios viena į kitą. Tiesą sakant, skrydžio palydovas, perdėtai šokinėdamas apie mažylę, net paklausė, katra jų mama, o katra teta, jis manė, kad Eiverė ir Kerolė Ratledž – seserys.

Jos veidas buvo sužalotas neatpažįstamai. Ponia Ratledž tikriausiai taip pat buvo neatpažįstamai apdegusi. Jie suklydo atpažindami ją dėl vaiko, be to, niekas nežinojo, kad jos susikeitusios vietomis. Dieve mano, ji turi tai pasakyti!

– Dabar geriau grįžk, kol Mendė nepradėjo nerimauti, mama, – kalbėjo Teitas, – pasakyk jai, kad tuoj ateisiu.

– Iki pasimatymo, Kerole, – tarė jai moteris. – Esu tikra, kai daktaras Sojeris atliks savo darbą, būsi tokia pat graži kaip visada.

Ir jos akys nesišypso, pagalvojo Eiverė, moteriai pasitraukus.

– Kol nepamiršau, – pridūrė Teitas, žengtelėjęs arčiau prie lovos, kad vėl jį matytų, – Edis, tėtis ir Džekas siunčia linkėjimus. Manau, šį vakarą tėtis ateis susitikti su plastikos chirurgu, tada ir jį pamatysi. Džekas šį rytą grįžo namo. – Teitas nežinojo, kad kalba ne žmonai. – Esu įsitikinęs, kad jis susirūpinęs dėl Dorotės Rėjos. Vienas Dievas težino, ką gali iškrėsti Fensė be jokios priežiūros, nors Edis surado jai darbą savanore štabo būstinėje. Niekam iš jų neleidžiama tavęs lankyti, kol persikelsi į savo palatą, tačiau aš nemanau, kad pasiilgsi jų, tiesa?

Jis buvo įsitikinęs, kad ji žino, apie ką jis kalba. Kaip ji galėtų parodyti neturinti nė menkiausio supratimo? Tų žmonių ji nepažįsta. Jai nerūpi, ar jie gali ateiti, ar ne. Ji turi susisiekti su Airišu. O šiam žmogui privalo pasakyti, kad jis yra našlys.

– Klausyk, Kerole, dėl kampanijos. – Iš pečių judesio ji suprato, kad jis tikriausiai susikišo rankas į kelnių kišenes. Jis nuleido galvą, beveik liesdamas smakru krūtinę, bet kitą akimirką vėl pažvelgė į ją. – Aš eisiu toliau, kaip ir suplanuota. Tėtis, Džekas ir Edis sutinka. Jie pažadėjo man paramą. Prieš akis tikriausiai laukia nuožmi kova, tačiau nieko tokio, ko bijočiau imtis. Dabar, kai taip atsitiko, bus dar sunkiau, bet juk esu įsipareigojęs.

Pastaruoju metu Teitą Ratledžą dažnai rodydavo per naujienų laidas. Štai kodėl jo pavardė ir veidas buvo jai pažįstami,

nors iš tikrųjų jie niekada nebuvo susitikę. Jis vylėsi laimėti pirminius rinkimus gegužę, o tada lapkričio mėnesį susiremti su dabartiniu senatoriumi.

– Aš neišsisukinėsiu nuo jokių prievolių jums su Mende, kol tu gydaisi, bet eiti į Kongresą ruošiausi visą savo gyvenimą. Nenoriu laukti dar šešerius metus, kol vėl galėsiu kandidatuoti, nes praleisčiau puikią progą, aplinkybės dabar labai palankios. Man reikia tai padaryti dabar. – Žvilgtelėjęs į savo laikrodį, jis tarė: – Verčiau jau grįšiu pas Mendę. Pažadėjau ją pamaitinti ledais. Kai jai apvyniotos rankos ir viskas, na, – jis žvilgtelėjo į jos aptvarstytas rankas, besiilsinčias įtvaruose, – tu supranti. Šiandien su ja pirmą kartą susitiko psichologė. Nėra ko jaudintis, – suskubo pridurti, – tik dėl visa pikta. Nenoriu, kad tai paliktų žymes ilgam.

Jis stabtelėjo, žvelgdamas į ją reikšmingai.

– Štai kodėl nemanau, kad jai reikėtų dabar pamatyti tave. Žinau, skamba žiauriai, bet tie įtvarai gali mirtinai ją išgąsdinti, Kerole. Kai chirurgas atkurs tau veidą ir tapsi panašesnė į save, atvesiu ją trumpai aplankyti. Be to, esu tikras, ir tu dar veikiausiai nesijauti pasirengusi su ja susitikti.

Eiverė stengėsi prabilti, bet jos burnoje buvo kvėpavimo vamzdelis. Ji girdėjo slaugę sakant, jog įkvėpti dūmai pakenkė jos balso stygoms ir kurį laiką ji negalės kalbėti. Šiaip ar taip, ji net žandikaulio negalėjo pajudinti. Norėdama parodyti, kokia ji susikrimtusi, mirkčiojo akimi.

Neteisingai supratęs, ko ji nerimsta, guosdamas uždėjo jai ant peties ranką.

– Pažadu, tavo sužalojimai laikini, Kerole. Daktaras Sojeris sako, kad mes įsivaizduojame padėtį esant daug blogesnę, nei ji yra iš tikrųjų. Jis ateis šiandien paaiškinti tau, kaip viskas vyks. Jis žino, kaip tu atrodei anksčiau, ir žada, kad atrodysi taip pat, kai bus baigęs darbą.

Ji mėgino papurtyti galvą – ne. Panikos ir baimės ašaros užliejo jos akį. Įėjo slaugytoja ir prisėdo šalia jo.

– Manau, jums būtų geriau dabar leisti jai pailsėti, pone Ratledžai. Šiaip ar taip, man reikia pakeisti jai tvarsčius.

– Aš būsiu su dukra.

– Mes paskambinsime, jei jūsų prireiks, – maloniai pasakė slaugė. – Ak, prisiminiau, skambino iš priimamojo priminti jums, kad ponios Ratledž papuošalai yra ligoninės seife. Nuėmė juos, kai atgabeno ją į greitosios pagalbos palatą.

– Ačiū. Paimsiu juos vėliau.

Dabar! Paimk juos dabar, šaukė Eiverė mintyse. Ligoninės seife nebus Kerolės Ratledž papuošalų – jame bus jos medalionas. Kai išvys jį, supras, kokia baisi klaida įvyko. Ponas Ratledžas suvoks, kad jo žmona mirusi. Tai jį sukrės, tačiau bus geriau, jei klaida išaiškės dabar, o ne vėliau. Ji sielvartautų dėl Ratledžų tragiškos netekties, bet labai nudžiugtų Airišas. Brangusis Airišas. Jo kančia baigtųsi.

Tačiau kas bus, jei ponui Ratledžui nepavyks atsiimti papuošalų iki tol, kai plastikos chirurgas pradės keisti jos veidą į Kerolės Ratledž?

Tokia buvo jos paskutinė sąmoninga mintis – nuskausminamieji ir vėl padarė savo darbą.

Teitas niekada nebus valdžioje.

Tas košmaras atgijo vėl. Beviltiškai mėgino nuvyti jį šalin. Ir vėl nematė kalbėtojo, bet jautė jo nelemtą šešėlį, tvyrantį virš jos. Jo alsavimas dvelkė aplink jos atmerktą akį. Jis tarsi tyčiojosi tamsoje po blankia skraiste – nematomas, bet juntamas, pamėkliškas.

Niekada nebus senatoriaus Teito Ratledžo. Teitas nebegyvens. Senatorius Teitas Ratledžas mirs pirmas. Niekada nebus... Nebegyvens...

Eiverė nubudo šaukdama. Žinoma, jos šauksmas buvo tylus, bet nuaidėjo jos sąmonėje. Ji atmerkė akį ir atpažino šviesą virš galvos, vaistų kvapą, išduodantį ligoninę, šnypščiantį respiratoriaus garsą. Ji miegojo, taigi šįkart tai tebuvo košmaras.

Tačiau praėjusią naktį tai buvo tikra. Tą naktį ji dar nebuvo girdėjusi pono Ratledžo vardo! Ji negalėjo jo susapnuoti, jei nežinojo apie jį, tačiau aiškiai prisiminė girdėjusi tą grasinantį nepažįstamą balsą, su panieka šnabždantį jai į ausį.

Ar protas ją apgaudinėja, ar Teitui Ratledžui gresia pavojus? Be abejo, ji gąsčiojasi pirma laiko. Šiaip ar taip, jai suleista daugybė raminamųjų ir ji netekusi nuovokos. Galbūt gerai nepajėgia perprasti įvykių eiliškumo. Ar iškreiptai viską įsivaizduoja? Kas gi galėtų norėti jo mirties?

Dieve, šie klausimai ją stulbino. Į juos turėtų būti kokie nors atsakymai. Tačiau jos deduktyvaus mąstymo galios, atrodo, ją apleido sykiu su kitais gebėjimais. Ji negalėjo mąstyti logiškai.

Grėsmė Teito Ratledžo gyvybei turėjo rimtą ir labai tikrovišką pagrindą, bet ji negalėjo nieko padaryti. Ji buvo per daug apsvaigusi, kad pateiktų paaiškinimą ar sprendimą. Protas dirbo vangiai. Jis neveikė tinkamai ir negalėjo veikti, net jei ant kortos pastatyta žmogaus gyvybė.

Eiverei, tiesą sakant, buvo pikta, kad svetimi rūpesčiai taikosi užgožti jos pačios nelaimes. Ar dar mažai kentėjo, kad jai turėtų rūpėti ir kandidato į senatorius saugumas?

Ji negalėjo net pajudėti, ją erzino ir vargino tas bejėgiškumas. Pagaliau prisidėjo ir tuštuma, vis dar gaubianti jos sąmonę. Ji stengėsi ją įveikti, bet galiausiai pasidavė ir vėl leidosi įtraukiama į jos ramybę.

Penktas skyrius

– Manęs visiškai nestebina jos elgesys. To galima tikėtis iš nelaimingų atsitikimų aukų, – taikiai šypsojosi daktaras Sojeris, gerbiamas plastikos chirurgas. – Įsivaizduokite, kaip jaustumėtės jūs, jeigu būtų sumaltas jūsų dailus veidas.

– Ačiū už komplimentą, – iškošė Teitas.

Tą akimirką jis būtų mielai suaręs šio pernelyg patenkinto savimi chirurgo veidą. Nepaisant jo patikimumo ir šlovės, atrodė, kad šito žmogaus venomis teka ledinis vanduo.

Jis jau buvo pagražinęs ne vieną garsų valstijos veidelį: besiskinančioms kelią į visuomenę jauniklėms, pinigų turinčioms ne mažiau negu tuštybės, taip pat bendrovių vadovams, panorusiems atitolinti senėjimo padarinius, modeliams ir TV žvaigždėms. Nors jo sugebėjimai darė įspūdį, Teitui nepatiko, kaip jis pasipūtęs menkino Kerolės nuogąstavimus.

– Mėginau įsivaizduoti save Kerolės vietoj, – paaiškino jis. – Manau, tokiomis aplinkybėmis ji laikosi labai gerai, geriau, nei būčiau manęs.

– Tu prieštarauji sau, Teitai, – įsiterpė Nelsonas. Jis sėdėjo šalia Zy, ant laukiamojo sofos intensyviosios slaugos skyriuje. – Ką tik sakei daktarui Sojeriui, kad užsiminus apie operaciją, Kerolė atrodė baisiai prislėgta.

– Žinau, tai skamba keistai. Turiu galvoje, regis, ji labai lengvai išklauso žinias apie Mendę ir pačią lėktuvo avariją.

Tačiau kai ėmiau pasakoti apie veido operaciją, ji pradėjo verkti. Jėzau, – aiškino jis, braukdamas ranka per plaukus, – neįsivaizduojate, kaip graudžiai ji atrodo, kai ta jos akis verkia. Primena „Prieblandos zoną“.

– Jūsų žmona – graži moteris, pone Ratledžai, – aiškino gydytojas, – veido sužalojimai ją baugina. Natūralu, ji gąsčiojasi, nes nenori likusį gyvenimą atrodyti kaip pabaisa. Tai irgi mano darbas – įtikinti ją, kad jos veidą galima ne tik sutvarkyti, bet net patobulinti.

Sojeris stabtelėjo, kad pažvelgtų kiekvienam į akis.

– Aš jaučiu jūsų dvejones ir nenorą. Negaliu taip. Privalau dirbti ranka rankon su jumis ir jausti, kad visiškai pasitikite mano sugebėjimais.

– Jeigu nepasitikėčiau, nebūčiau jūsų samdęs, – šiurkštokai atkirto Teitas, – nemanau, kad stokojate įgūdžių, veikiau užuojautos.

– Moku elgtis su ligoniais, jiems užuojautą ir rodau. Nešvaistau laiko ir jėgų, gražbyliaudamas su jų šeima, pone Ratledžai. Palieku tai politikams. Tokiems kaip jūs.

Teitas su chirurgu stebeilijo vienas į kitą, lyg norėdami galynėtis žvilgsniais. Pagaliau Teitas nusišypsojo ir sausai nusijuokė.

– Aš taip pat negražbyliauju, daktare Sojeri. Mums jūsų būtinai reikia. Štai kodėl jūs čia. Kiek supratau, jūs – vienas labiausiai pasipūtusių kalės vaikų, tačiau, anot visų atsiliepimų, esate geriausias. Todėl ir veiksiu ranka rankon su jumis, kad vėl matyčiau Kerolę tokią, kokia ji buvo.

– Tuomet gerai, – atsakė chirurgas neįsižeidęs, – eikime susitikti su paciente.

Kai jie įžengė į intensyviosios slaugos skyrių, Teitas paskubėjo ir pirmas atsidūrė prie jos lovos.

– Kerole? Ar nemiegi?

Ji atsakė atmerkdama akį. Geriausia, ką galėjai apie ją pasakyti, buvo tai, kad ji yra aiškaus proto.

– Sveika. Atėjo mama ir tėtis.

Jis pasitraukė į šalį. Šie prisiartino prie lovos.

– Labas dar kartą, Kerole, – pasisveikino Zy, – Mendė prašė pasakyti, jog tave myli.

Teitas pamiršo perspėti motiną, kad ši nesakytų Kerolei apie pirmąjį Mendės susitikimą su vaikų psichologe. Jis praėjo nekaip, bet, laimei, Zy pakako jautrumo apie tai neprasitarti. Moteris pasitraukė į šalį, užleisdama vietą Nelsonui.

– Sveika, Kerole. Mes visi taip bijojome dėl tavęs. Negalim apsakyti, kaip džiaugiamės, kad taisaisi.

Jis vėl užleido vietą Teitui.

– Atėjo tavo chirurgas, Kerole.

Dabar Teitas apsikeitė vietomis su daktaru Sojeriu ir šis, žvelgdamas žemyn, nusišypsojo savo ligonei.

– Mes jau buvome susitikę, Kerole. Tik jūs neprisimenate. Jūsų šeimos prašomas, atėjau čia antrą dieną po nelaimės įvertinti jūsų būklės. Kai patekote į reanimacijos palatą, mūsų etatinis plastikos chirurgas atliko visus parengiamuosius darbus. Toliau darbuosiuosi pats.

Ji atsiliepė nerimo pilnu žvilgsniu. Teitas nudžiugo pamatęs, kad ir Sojeris tai pastebėjo. Jis patapšnojo jai per petį.

– Jūsų veido kaulai gerokai aplamdyti. Esu tikras, kad tai jau girdėjote. Žinau, vyras jums jau sakė, kad juos visiškai sugydysim, tačiau noriu, kad išgirstumėte tai ir iš manęs. Jūs būsite gražesnė, Kerole Ratledž, nei buvote.

Jos kūnas po tvarsčiais įsitempė. Ji stengėsi kiek įmanydama papurtyti galvą, bet netekusi vilties tik mykė.

– Ką, po galais, ji mėgina pasakyti? – paklausė gydytojo Teitas.

– Kad netiki manimi, – šaltai atsakė šis. – Ji išsigandusi. Tai įprasta. – Daktaras pasilenkė virš jos. – Daugiausia skausmo jums sukelia nudegimai, tačiau jie negilūs. Mūsų nudegimų specialistas gydo juos antibiotikais. Aš neketinu operuo-

ti, kol būsiu įsitikinęs, kad nebegresia joks odos užkrėtimas ar plaučių uždegimas.

– Po savaitės ar dviejų jūs galėsite pajudinti rankas. Tuomet pradėsime kineziterapiją. Ateityje dėl šių sužalojimų jūs neturėsite jokių bėdų, užtikrinu jus. – Jis pasilenkė arčiau. – Dabar pakalbėkime apie jūsų veidą. Rentgeno nuotraukas padarėme, kai dar buvote be sąmonės. Ištyrinėjau jas. Žinau, ką reikia daryti. Turiu būrį puikių chirurgų, jie padės per operaciją.

Jis palietė jai veidą tušinuko galiuku, tarsi žymėdamas pro tvarsčius kontūrus.

– Persodinsime jums nosies ir skruostikaulių kaulus. Žandikaulį grąžinsime į vietą ir sutvirtinsime varžtais, veržlėmis ir vielomis. Žinau daug gudrybių. Nematomas randas liks viršugalvyje, nuo vieno smilkinio iki kito. Taip pat reikės daryti pjūvius paakiuose ir ant vokų – ties blakstienų linija. Jų taip pat nesimatys. Nosį tiesinsime iš vidaus, todėl ant jos iš viso nematysite jokių randų. Po operacijos būsite ištinusi, nusėta mėlynių. Ir apskritai – atrodysite baisokai. Renkitės tam. Tik po kelių savaičių vėl tapsite pašėlusiai graži.

– O kaip plaukai, daktare Sojeri? – paklausė Zy.

– Turėsiu nuskusti lopą, nes iš kaukolės imsiu audinių naujai nosiai. Bet jei jūs klausiate, ar nudegę plaukai ataugs, specialistas sako, kad taip. Dėl to reikėtų mažiausiai rūpintis, – pasakė jis, šypsodamasis žemyn į sutvarstytą veidą. – Bijau, kurį laiką negalėsite valgyti kieto maisto. Dantų protezuotojas per operaciją ištrauks jums šaknis ir įsodins implantus. Po dviejų ar trijų savaičių turėsite naujus – jis padarys tiksliai tokius, kokių netekote. Kol bus įstatyti dirbtiniai dantys, būsite maitinama pro vamzdelį, nuvestą iš burnos į skrandį, skystu maistu.

Teitas pastebėjo, net jei chirurgas ir nenorėjo to pripažinti, kad Kerolės akis klaidžiojo, tarsi tarp jų ieškotų draugo ar

galbūt išsigelbėjimo. Jis vis kartojo sau, kad Sojeris žino, ką daro. Chirurgas tikriausiai buvo įpratęs prie tokio pacientų nerimo, tačiau Teitą tai velnioniškai trikdė.

Sojeris iš aplanko ištraukė blizgančią spalvotą dvidešimties ir dvidešimt penkių centimetrų dydžio nuotrauką.

– Noriu, kad pažvelgtumėte į ją, ponia Ratledž.

Tai buvo Kerolės nuotrauka. Ji šypsojosi kerinčia šypsena, dėl kurios Teitas ją įsimylėjo. Jos akys šelmiškai spindėjo. Žvilgantys tamsūs plaukai paryškino veidą.

– Tai užtruks visą dieną, operacija vyks be pietų pertraukos, – aiškino jai chirurgas, – bet mes su bendradarbiais jus sutvarkysime. Duokite mums aštuonias ar dešimt savaičių po operacijos ir jūs atrodysite šitaip, tik jaunesnė ir gražesnė, ir trumpesniais plaukais. Kas galėtų norėti daugiau?

Matyt, Kerolė norėtų. Atrodo, chirurgo apsilankymas, užuot numaldęs, tik sustiprino jos baimę, pamanė Teitas.

Eiverė bandė judinti galūnes, kantriai stengėsi pajusti rankų ir kojų pirštus, bet sąnariai vis dar atrodė apsunkę. Ji visiškai negalėjo pakrutinti galvos, nors kiekvieną akimirką mintyse vis labiau artėjo prie nelaimės, kurios išvengti ji, regis, nepajėgs.

Dienomis – buvo sunku suskaičiuoti, kiek jų prabėgo, tik spėjo, kad apie dešimt, – ji stengėsi sugalvoti būdų, kaip visiems pranešti tiesą, kurią žinojo tik ji. Sprendimo iki šiol nerado. Dienos bėgo ir kūnas gijo, bet jos nerimas augo. Kitiems atrodė, kad dėl atkuriamosios operacijos.

Pagaliau vieną vakarą Teitas pranešė, kad operacija numatyta kitą dieną.

– Po pietų įvyko visų gydytojų pasitarimas. Jie sutarė, kad pavojus nebegresia. Sojeris leido pradėti. Kai man tai pranešė, iš karto atėjau.

Iki rytojaus jis turi sužinoti, kad padaryta baisi klaida. Keista, net jei iš dalies ir buvo atsakingas, kaip klostėsi šių

tragiškų įvykių seka, ji jo nekaltino. Ji laukė jo apsilankymų. Kažkodėl jautėsi saugesnė, kai jis buvo šalia.

– Manau, galiu prisipažinti, kad pradžioje Sojeris man nepatiko, – pasakė nedrąsiai sėsdamas ant jos lovos krašto, – po velnių, vis dar jo nemėgstu, bet pasitikiu juo. Tu žinai, jis nedarytų operacijos, jei nemanyčiau, kad jis atliks ją geriausiai.

Ji tikėjo tuo, todėl mirktelėjo.

– Ar tu bijai?

Ji vėl mirktelėjo.

– Negaliu tavęs kaltinti, – pasakė jis liūdnai, – kelios savaitės tau turėtų būti sunkios, Kerole, bet iškęsi. – Jo šypsena sustingo. – Tu kaip katė, visada krinti ant kojų.

– Pone Ratledžai?

Jis pasuko galvą į balsą moters, tarpduryje jį užkalbinusios, ir atgręžė Eiverei savo puikų profilį. Kerolė Ratledž turėjo būti laiminga moteris.

– Jūs prašėte jums priminti dėl ponios Ratledž papuošalų, – pasakė slaugė, – jie vis dar seife.

Eiverės protas atgijo. Įsivaizdavo jį, įsiveržiantį į jos kambarį ir verčiantį papuošalus jai ant lovos. „Tai ne Kerolės daiktai, – sušuktų. – Kas tu tokia?“ Tačiau scenarijus nesuveikė. Gal dar liko vilties?

– Vis pamirštu stabtelėti prie posto ir paimti, – susikrimtęs pasakė jis slaugei, – gal jūs galėtumėte nusiųsti ką nors žemyn, kad juos man atneštų?

– Paskambinsiu ir sužinosiu.

– Būčiau dėkingas. Ačiū.

Eiverės širdis ėmė daužytis. Ji sukalbėjo mintyse padėkos maldą. Vienuoliktą valandą ji bus išgelbėta nuo nelaimės. Operaciją jos veidui padarys, tačiau ji iš čia išeis kaip Eiverė Daniels, o ne kaip kokia kita.

– Papuošalų operacinėje tau neprireiks, – kalbėjo Teitas, – bet žinau, jausiesi geriau, jei tavo daiktus saugosiu aš.

Mintyse ji plačiausiai šypsojosi. Tuoj viskas stos į savo vėžias. Labai greitai klaida išaiškės ir jai nebereikės smukinėti į tas nuotaikų duobes.

– Pone Ratledžai, bijau, tai prieštarauja ligoninės taisyklėms, niekas kitas, išskyrus patį ligonį arba artimiausią jo giminaitį, negali iš seifo imti nuosavybės. Negaliu nieko nusiųsti jų atnešti. Atleiskit.

– Nieko tokio. Pasistengsiu pats ten užsukti rytoj.

Eiverės dvasia staiga vėl nupuolė. Rytoj bus per vėlu. Ji klausė savęs, kodėl Dievas su ja šitaip elgiasi. Argi ji nepakankamai nubausta už savo klaidą? Ar visą gyvenimą ji bergždžiai sieks atsipirkti už tą vieną vienintelę klaidą? Ji jau buvo praradusi savo, kaip žurnalistės, gerą vardą, kolegų pasitikėjimą, karjeros galimybes. Negi privalo netekti ir savo tapatybės?

– Dar kai kas, pone Ratledžai, – dvejodama pridūrė slaugė, – vestibiulyje laukia du reporteriai, jie nori su jumis pasikalbėti.

– Reporteriai?

– Iš televizijos.

– Čia? Dabar? Ar Edis Paskalis juos atsiuntė?

– Ne. To pirmiausia jų pasiteiravau. Jie tikisi išskirtinių žinių. Matyt, sužinojo apie rytoj paskirtą ponios Ratledž operaciją. Nori pakalbėti su jumis, ką dėl lėktuvo avarijos teko ir dar teks iškentėti jūsų šeimai, taip pat – ar tai atsilieps kovai dėl posto Senate. Ką turėčiau jiems pasakyti?

– Pasakykite jiems, kad eitų velniop.

– Pone Ratledžai, aš negaliu.

– Taip, jūs negalite. Jeigu taip pasakytumėte, Edis mane nužudytų, – sumurmėjo jis sau. – Pasakykite jiems, kad nebus jokių pareiškimų, kol mano žmonos ir dukters būklė pagerės iš esmės. Tada, jeigu jie neišsinešdins, iškvieskite ligoninės apsaugą. Ir pasakykite tiems šikniams nuo manęs, kad jeigu jie prisiartins prie vaikų skyriaus ir mėgins pamatyti mano motiną ar dukrą, aš iškelsiu jiems bylą.

– Atleiskite, kad jus sutrukdžiau...

– Jūs nekalta. Jeigu jie pridarys jums rūpesčių, ateikite pas mane.

Kai jo galva vėl priartėjo, Eiverė pro ašaras pastebėjo jo veide ryškėjančias susirūpinimo ir nuovargio raukšles.

– Žiniasklaidos maitvanagiai. Vakar laikraštis nusitvėrė mano teiginį, kad verslas pakrantėje smunka, ir išspausdino jį be konteksto. Šį rytą telefonas nesiliovė skambėjęs, kol Edis paskelbė atsakomąją kalbą ir pareikalavo aną atšaukti. – Jis papurtė galvą, bjaurėdamasis tokiu nesąžiningumu.

Eiverė jį užjautė. Vašingtone ji praleido daug laiko ir suprato, kad kančių nepatiria tik nesąžiningi politikai. Sąžiningi žmonės, koks jai ir atrodė Teltas Ratledžas, daug dažniau išgyvena dėl nemalonumų.

Nenuostabu, kad jis toks pavargęs. Slėgė ne tik rinkimai į valstybinę tarnybą, sykiu jis turėjo pakelti bėdas dėl vaiko dvasinės būklės ir žmonai tekusių išbandymų.

Tik ji nebuvo jo žmona. Ji svetima. Ji negalėjo pasakyti, kad jis kalbasi su pašaliniu asmeniu. Negalėjo apsaugoti jo nuo žiniasklaidos puolimų ar pagelbėti įveikiant Mendės daliai tekusius sunkumus. Netgi negalėjo įspėti, kad kažkas galbūt planuoja jį nužudyti.

Jis pasiliko su ja per naktį. Kas kartą, kai ji nubusdavo, tuoj pat palinkdavo prie lovos. Tos raukšlės veide vėl išryškėjo, kai tik atslinko nuovargis. Akių baltymai nuo nemigos paraudo. Kartą Eiverė suprato, kad slaugė ragina jį išeiti ir kiek pailsėti, bet jis atsisakė.

– Negaliu dabar jos palikti, – pasakė jis, – ji išsigandusi.

Viduje ji verkė: *Ne, prašau neišeik. Nepalik manęs. Man reikia, kad kas būtų šalia.*

Tikriausiai jau buvo prašvitę, kai kita slaugė atnešė jam puodelį garuojančios kavos. Ji labai maloniai kvepėjo; Eiverė troško gurkšnelio.

Specialistai atėjo derinti jos respiratoriaus. Plaučiams po pažeidimų gyjant, ji pamažu buvo pratinama pati kvėpuoti. To aparato prireikdavo vis rečiau, tačiau dar keletą dienų jo neišneš.

Slaugės ją parengė operacijai. Sesutės tikrino kraujospūdį. Ji stengėsi pagauti daktarų žvilgsnį ir įspėti juos apie nesusipratimą, tačiau niekas nekreipė dėmesio į mumiją primenančią ligonę.

Teitas trumpam išėjo ir grįžo kartu su daktaru Sojeriu. Chirurgas buvo žvalus ir linksmas.

– Kaip jaučiatės, Kerole? Ponas Ratledžas sakė, kad naktį kelias valandas buvote nerami, tačiau dabar išaušo jūsų didžioji diena.

Jis įdėmiai tyrinėjo jos ligos istoriją. Ji suprato – tuos pačius žodžius jis kartoja visiems. Jai, tiesą sakant, jis nepatiko ne ką mažiau nei Teitui.

Patenkintas svarbiausiais jos būklės duomenimis, jis užvertė sunkų aplanką ir atidavė jį sesutei.

– Jūsų fizinė būklė gera. Po kelių valandų turėsite naują veidą, teliks subtilumai.

Iš visų jėgų mykdama, ji mėgino perduoti, kokią didelę klaidą jie rengiasi daryti. Tačiau jos skundą jie išsiaiškino savaip. Chirurgas pamanė, kad ji prieštarauja dėl kitų priežasčių.

– Tai galima padaryti. Pažadu. Maždaug po pusvalandžio pradėsime.

Ji vėl ėmė priešintis, nors turėjo tam vieną vienintelį būdą, savo matančią akį. Ir mirkčiojo ja kaip pašėlusi.

– Duokite jai prieš operaciją raminamųjų, tegul nurimsta, – paliepė jis sesutei pradėdamas triūsti.

Eiverė mintyse suklykė.

Teitas priėjo artyn ir spustelėjo jai petį.

– Kerole, viskas bus gerai.

Slaugė į lašelinę, prijungtą jai prie rankos, suleido narkotikų. Eiverė pajuto lengvą adatos smigtelėjimą alkūnės linkyje.

Po kelių sekundžių ją pamažu užliejo jau pažįstama šiluma, net pirštų galiukai ėmė dilgčioti. Tai buvo nirvana, dėl kurios narkomanai gali ir nusižudyti – fantastiškai vežantis atsijungimas. Beveik akimirksniu ji tapo besvorė ir permatoma. Teito bruožai ėmė blankti ir išsikreipė.

– Tau pasiseks. Prisiekiu, Kerole.

Aš ne Kerolė.

Ji iš visų jėgų stengėsi neužmerkti akies, tačiau užmerkė ir atmerkti ją vėl buvo jau per sunku.

– ... lauksiu tavęs, Kerole, – pasakė jis švelniai.

Aš esu Eiverė. Aš esu Eiverė. Aš ne Kerolė.

Tačiau iškeliavusi iš operacinės, ji taps ja.

Šeštas skyrius

– Nesuprantu, ko tu toks nusiminęs.

Teitas apsisuko ir piktai įsisprendęs išsitiesė priešais savo kampanijos vadybininką. Edis Paskalis šaltakraujiškai atlaikė rūstų žvilgsnį. Žinojo iš patirties, kad Teitas greitai užverda, bet jo pyktis trunka neilgai.

Kaip Edis ir tikėjosi, ugnis Teito akyse prigeso, bet jos tebeblizgėjo. Jis nuleido rankas ir priešiškumas išgaravo.

– Edi, dėl Dievo meilės, mano žmona ką tik pabudo po sudėtingos operacijos, trukusios valandų valandas.

– Suprantu.

– Bet niekaip negali suprasti, ko buvau toks nusiminęs, kai reporterių gauja apsupo mane ir apipylė klausimais? – Teitas nepatikliai papurtė galvą. – Tada leisk man paaiškinti. Aš nebuvau nusiteikęs spaudos konferencijai.

– Ar klausimai tau nepatiko?

– Labai nepatiko.

– Tačiau gavai keturiasdešimt sekundžių eterio šeštos ir dešimtos valandos žinių laidose – per visus tris kanalus. Įrašiau juos, vėliau parodysiu. Atrodei irzlus, tačiau to negalėjai išvengti, atsižvelgiant į aplinkybes. Manau, tai mums išėjo į naudą. Buvai tarsi nejautrios žiniasklaidos auka. Rinkėjai tave užjaus. Nėra abejonių, tai mums į naudą.

Teitas susmuko krėsle ir be džiaugsmo nusijuokė.

– Esi toks pat bjaurus kaip Džekas. Niekada nepamiršti kampanijos, tik ir svarstai, kuris būdas – šitas ar anas – mums palankus ar nepalankus. – Jis po delnais paslėpė veidą. – Dieve, kaip aš pavargau.

– Išgerk alaus.

Edis, paėmęs iš mažo šaldytuvo, padavė jam šaltą skardinę. Atsidaręs vieną ir sau, jis atsisėdo ant Teito viešbučio lovos krašto. Kurį laiką gėrė tylėdami. Pagaliau Edis paklausė:

– Ko ji gali tikėtis, Teitai?

Teitas atsiduso.

– Išėjęs iš operacinės, Sojeris užbliovė kaip asilas. Esą jis visiškai patenkintas rezultatais – neva tai geriausias kada nors jo komandos nuveiktas darbas.

– Darėsi reklamą ar tiesą sakė?

– Meldžiu Dievą, kad būtų tiesa.

– Kada galėsi pats įsitikinti?

– Kol kas ji atrodo neką geriau. Tačiau po kelių savaičių...

Jis neaiškiai mostelėjo ir sudribo į krėslą giliau, ištiesdamas priešais ilgas kojas. Jo batai atsidūrė greta Edžio nublizgintų ir priderintų prie kostiumo. Džinsai, kuriuos dėvėjo Teitas, buvo tarsi Edžio išlaidytų tamsiai mėlynos flanelės kelnių su kantu priešingybė.

Šį kartą Edis nebekankino savo kandidato dėl jo kasdienių drabužių. Jie rengė politinę programą liaudžiai – turėjo patraukti sunkiai dirbančius vidurinės klasės teksasiečius. Teitas Ratledžas ketino tapti vargstančiųjų atstovu. Jo šukuosena su sklastymu nebuvo politinis manevras, šitaip jis šukavosi dar nuo aštuntojo dešimtmečio pradžios, kai Edis susipažino su juo Teksaso universitete.

– Viena lėktuvo avarijos auka šiandien mirė, – tyliai pasakė jam Teitas, – mano amžiaus vyras; paliko žmoną ir keturis vaikus. Buvo pažeista daug vidaus organų, tačiau paskubomis užlopę manė, kad jis pasveiks. Žmogus mirė nuo infekcijos.

Dieve, – jis palingavo galvą, – gali įsivaizduoti, tiek iškęsti ir tada mirti nuo *infekcijos*?

Edis matė, kad draugas klimpsta į melancholiją. Tai buvo nepageidautina ir pačiam Teitui, ir kampanijai. Džekas jau sakė, kad jam neramu dėl Teito dvasinės būsenos. Ir Nelsonas. O svarbiausias Edžio darbas buvo kelti nusilpusią Teito dvasią.

– Kaip Mendės sveikata? – paklausė jis, stengdamasis, kad jo balsas skambėtų žvaliai. – Visi savanoriai jos pasiilgo.

– Šiandien ant jos miegamojo sienos pakabinome tą visų jų pasirašytą plakatą „Linkime pasveikti“. Būtinai padėkok jiems mano vardu.

– Kiekvienas norėjo padaryti ką nors ypatinga jos grįžimo iš ligoninės proga. Įspėsiu, rytoj ji turėtų gauti tavo ūgio meškiną. Žinai, kad ji šių rinkimų princesė.

Edžiui buvo atsakyta blankia šypsena.

– Gydytojai sako, kad lūžę kaulai sugis. Neliks jokių randų nuo nudegimų. Galės žaisti tenisą, šokti su sporto aistruoliais ar scenoje – ką tik norės.

Teitas atsikėlė atsinešti dar poros skardinių alaus. Vėl išsitiesęs krėsle pasakė:

– Jos kūno žaizdos sugis. Dėl dvasinės būsenos nesu toks tikras.

– Duok tam vaikui galimybę. Su tokiais sukrėtimais sunku susidoroti net suaugusiesiems. Štai kodėl oro linijos turi apmokytų patarėjų, kaip reikia elgtis su žmonėmis po avarijos ar su žuvusiųjų šeimomis.

– Žinau, bet Mendė nuo pat pradžių buvo drovi. Dabar ji, atrodo, visiškai užsisklendė, užgeso. Gerai pasistengęs galiu priversti ją nusišypsoti, bet, manau, vien dėl to, kad nori man įtikti. Ji neturi gyvumo, jokios energijos. Tik guli ir spokso į tuštumą. Mama sakė, kad ji verkia per miegus ir pabunda šaukdama, kai jai prisisapnuoja.

– Ką sako psichologė?

– Ta lesbietė, – Teitas niekinamai nusikeikė, – ji sako, kad reikės laiko ir kantrybės, ir kad nėra ko per daug tikėtis iš Mendės.

– Ir aš taip manau.

– Aš nepykstu ant Mendės už tai, kad ji nevykdo paliepimų, – atšovė Teitas irzliai. – Ir man nereikia, kad psichologė dėl to mane guostų, mane ji siutina. Man baisu, kad mano mažytė sėdi ir spokso, tarsi ją slėgtų viso pasaulio našta – tai nėra įprastas trejų metukų vaiko elgesys.

– Kaip ir išgyventi lėktuvo avariją, – pridūrė Edis guodžiamai. – Jos dvasinės žaizdos, kitaip nei kūno, negali išgyti per naktį.

– Suprantu. Tik... velnias, Edi, nežinau, ar galėsiu būti tuo, ko reikia Kerolei, Mendei ir rinkėjams – viskuo vienu metu.

Labiausiai Edis bijojo, kad Teitas apsigalvos ir nuspręs trauktis iš kovos. Kai Džekas pasakė jam, kad tarp žurnalistų sklando gandai, jog Teitas ketina trauktis iš rinkimų, panoro išgaudyti liežuvaujančius reporterius ir pribaigti juos savo rankomis. Laimei, Teitas nebuvo girdėjęs šių gandų. Edis turėjo palaikyti kandidato dvasią.

Slinkdamasis arčiau, jis tarė:

– Atsimeni laikus, kai antrame kurse žaidei už mūsų klubą teniso turnyre ir laimėjai?

Teitas abejingai pažvelgė į jį.

– Šiek tiek.

– Šiek tiek, – pašiepė Edis. – Žinai, dėl ko prisiminimai tokie neryškūs? Tada buvai siaubingai pagiringas. Pamiršęs turnyrą išvakarėse maukei alų ir dulkinaisi su Delta Gama. Turėjau tave ištraukti iš jos lovos, pakišti po šaltu dušu, o devintą valandą įstumti į aikštelę, kad iš mūsų neatimtų taško.

Teitas sukikeno.

– Ar ši istorija kur veda? Turi kokią potekstę?

– Potekstė ta, – pasakė Edis, slinkdamas dar arčiau, taip, kad užpakaliu vos rėmėsi į lovos kraštą, – kad tu padarei

tai pačiomis nepalankiausiomis sąlygomis, nes žinojai, jog privalai tai padaryti. Buvai vienintelė mūsų galimybė laimėti tą turnyrą, ir tai žinojai. Laimėjai jį mums, nors likus vos kelioms minutėms iki pirmo susitikimo, masažavaisi pamėlusius pautus ir išvėmei alų – dvi pakuotes po šešias skardines.

– Dabar kitaip nei per universiteto teniso turnyrą.

– Tačiau tu, – Edis bedė pirštu, – esi lygiai toks pats. Kiek tik pažįstu tave, visada susidorodavai, kad ir kokios būdavo aplinkybės. Per tuos dvejus metus, kartu praleistus Jutoje, per skraidymo mokymus, Vietname, kai tempei ant kupros mane iš tų prakeiktų džiunglių, – ar tau nors kartą nepavyko tapti suknistu didvyriu?

– Nenoriu būti didvyriu. Tenoriu būti gerai dirbantis Teksaso žmonėms Kongreso narys.

– Ir būsi.

Pliaukštelėjęs sau per kelius, tarsi būtų pasiektas svarbus susitarimas, Edis atsistojo ir pastatė tuščią alaus skardinę ant tualetinio staliuko. Teitas taip pat atsistojo ir atsitiktinai pagavo savo žvilgsnį veidrodyje.

– Gerasis Dieve, – jis perbraukė ranka vešliai sužėlusius smakro šerius, – kas balsuotų už *tokį*? Ko nesakei man, kad taip prastai atrodau?

– Neturėjau drąsos, – Edis švelniai paplekšnojo jam per tarpumentę, – tau tereikia trupučio poilsio. Ir patariu švariai nusiskusti.

– Į ligoninę išeinu anksti. Sakė, apie šeštą Kerolė bus perkelta iš pooperacinės palatos į asmeninę. Noriu būti ten.

Edis kurį laiką tyrinėjo savo spindinčias batų nosis, tada pakėlė akis į kiek aukštesnį draugą.

– Šiuo metu tu taip prie jos prilipęs, na, manau, tai velnioniškai žavu.

Teitas linktelėjo galvą.

– Ačiū.

Edis žiojosi sakyti dar, bet persigalvojęs tik draugiškai paplekšnojo Teitui per ranką. Šis nepriimtų niekieno vedybinių patarimų, juo labiau viengungio.

– Einu, leisiu tau gultis. Susisieksime rytoj. Laikysime kumščius už Kerolę.

– Kaip reikalai namie?

– *Status quo.*

– Džekas sakė, kad štabo būstinėje pristatei prie darbo Fensę.

Edis nusijuokė ir, žinodamas, kad Teitas neužsigaus dėl dviprasmiškos pastabos apie dukterėčią, pridūrė:

– Dieną daviau jai tvarkyti laiškus. Kas naktį tvarko ją, vienas Dievas žino.

Fransina Andžela Ratledž lėkė pro galvijų aptvarą septyniasdešimt penkių mylių per valandą greičiu, taip savo vos metų automobilį pasendindama kokiais penkeriais. Kadangi nemėgo saugos diržų, ją per gerą sprindį pamėtėdavo virš sėdynės. Krestelėdama tik juokėsi. Jai net žiemą patiko jausti, kaip vėjas kedena jos ilgus, šviesius plaukus. Vairuoti greitai ir pasibaisėtinai pažeidinėti kelių taisykles buvo tik viena iš Fensės aistrų.

Kita buvo Edis Paskalis.

Neseniai ji užsidegė geismu jam, bet iki šiol dar nieko nepasiekė – jokio atsako. Ji buvo visiškai tikra, kad galų gale jį prisipratins.

Tuo pačiu metu ji susidomėjo ir pasiuntinuku iš Kervilio „Atostogų smuklės“. Susipažino su juo prieš keletą savaičių pakelės užkandinėje, veikiančioje visą parą. Užsuko ten po paskûtinio kino seanso, kadangi tai viena iš nedaugelio miesto užeigų, atidarytų po dešimtos vakaro, be to, pakeliui į namus.

Toje užkandinėje oranžinio plastiko kabinose Bakas ir Fensė mėtė vienas į kitą ugningus žvilgsnius – ji pro storą

šiaudelį siurbė vanilinę koką, Bakas šlamštė kiaulienos suvožtinį su sūriu. Žiūrėdama, kaip jo burna negailestingai čiaumoja riebų sumuštinį, ji suvaidino susijaudinusią, juk jis šito tikėjosi. Praeidama pro jo kabiną, sulėtino žingsnį, tarsi būtų norėjusi šnektelėti, bet taip ir nesustojo. Greitai sumokėjo sąskaitą, negaišdama laiko plepalams su kasininku, kaip buvo pratusi, ir, žengusi į lauką, pasuko tiesiai prie savo automobilio pakeliamu stogu.

Slystelėjo po vairu ir patenkinta nusišypsojo. Dabar viskas – tik laiko klausimas. Žiūrėdama pro didelius kavinės langus, ji matė, kaip jaunuolis susikimšo į burną paskutinius kąsnius, numetė ant stalo smulkių – kaip tik sumokėti sąskaitai – ir strimgalviais puolė prie durų jos vytis.

Kai jie susipažino, vos po kelių užuominų Bakas pasiūlė susitikti ten kitą vakarą, tuo pačiu metu, pavakarieniauti. Fensė turėjo dar geresnę mintį – pusryčiai motelyje.

Bakas atsakė, kad jam tai labai tinka, mat jis galįs patekti į bet kurį neužimtą „Atostogų smuklės" kambarį. Fensei nepaprastai patiko tai, kas draudžiama ir pavojinga. Nutaisė dirbtinę šypseną, kuri, žinojo, įkaitina vyrus. Ji žadėjo nuodėmingai gerą susitikimą.

– Būsiu lygiai septintą valandą, – pasakė ji kimiai ir iš lėto. – Aš atsinešiu spurgų, o tu pasirūpink sargiais.

Nors dorovė jai rūpėjo ne daugiau nei skersgatvio katei, ji buvo pernelyg protinga ir per didelė savanaudė, kad rizikuotų pasigauti lemtingą ligą per vienadienį romaną.

Bakas jos nenuvylė. Išmonės trūkumą atstojo ištvermė. Jis buvo toks pajėgus ir taip norėjo ją patenkinti, kad ji apsimetė nepastebinti spuogų ant jo užpakalio. Tiesą sakant, jo kūnas buvo gana dailus. Todėl po to pirmo ryto ji permiegojo su juo dar šešis kartus.

Šiąnakt jis buvo laisvas, ir jie leido laiką jo prastame bute, kuriuo jis taip didžiavosi, valgydami prastą meksikietišką maistą, gerdami pigų vyną, rūkydami brangią žolę (Fensės

indėlis į vakaro pramogas) ir įsitaisę ant kilimo, kuris jai atrodė šiek tiek švaresnis už patalynę.

Bakas buvo mielas. Nuoširdus. Jis buvo seksualiai patrauklus. Dažnai kartojo, kad myli ją. Buvo neblogas. Tobulų nėra.

Išskyrus Edį.

Ji atsiduso, medvilninis megztukas kilstelėjo, po juo nebuvo liemenėlės. Dideliam savo senelės Zy liūdesiui, Fensė nemanė, kad esti kokių nors privalomų taisyklių dėl liemenėlių, kaip ir dėl saugos diržų.

Edis buvo gražuolis. Visada puikiai prisižiūrėjo ir rengėsi vyriškai, o ne berniukiškai. Vietos storžieviai, daugiausia šūdmaliai ir kaimo jurgiai, rengėsi kaubojiškais drabužiais. Dieve! Vesterno rūbai tinka tik vienoje vietoje. Argi ji pati nenešiojo blizgiausių drabužių, kokius tik rado, tais metais, kai buvo rodeo karalienė? Tačiau jie buvo skirti vien rodeo aptvarui, jeigu jau prisiminė tą laiką.

Edis vilkėdavo tamsų trijų dalių kostiumą, šilkinius marškinius ir avėdavo itališkus odinius batus. Jis visada kvepėjo taip, tarsi būtų ką tik išžengęs iš dušinės. Įsivaizduodama jį po dušu, sudrėkdavo. Gyveno laukdama tos dienos, kai galės paliesti jo nuogą kūną, bučiuoti, laižyti jį visur. Buvo visiškai tikra, kad jis labai skanus.

Pagalvojusi apie tai, ji pasirangė iš malonumo, tačiau greitai palaiminga išraiška užleido vietą surauktiems antakiams. Pirmiausia turėjo ko nors imtis, kad jis taip nesijaudintų dėl jų amžiaus skirtumo. Tada turėtų padėti įveikti kliūtį, kad yra jo geriausio draugo dukterėčia. Edis neatėjo ir tiesiai nepareiškė, dėl ko priešinasi jai, bet Fensė nematė jokios kitos priežasties, kodėl kiekvieną kartą, kai tik į jį pažvelgia, jis vengia akivaizdaus jos akių kvietimo.

Visa šeima nepaprastai apsidžiaugė, kai ji ėmė dirbti savanore štabo būstinėje. Senelis apkabino ir taip suspaudė, kad ji vos atgavo kvapą. Senelė nusišypsojo gerai išauklėtos mo-

ters šypsena – Fensę nuo tos vangios šypsenos ėmė šleikštulys – ir ištarė minkštu, drungnu balsu: „Kaip nuostabu, mieloji." Tėtis nustebęs išlemeno pritarimą. Mama išblaivėjo ir sugebėjo net pasidžiaugti: kaip gražu, kad ji daro ką nors naudinga.

Fensė vylėsi, kad ir iš Edžio sulauks pritarimo, tačiau jis tik pralinksmėjo ir pasakė: „Mums čia reikia visokios pagalbos. Beje, ar moki spausdinti?"

Atsiknisk, norėjo atšauti ji. Bet neatšovė, nes jos seneliams būtų sustojusi širdis, nepasakė taip dar ir todėl, kad Edis veikiausiai žinojo, jog kaip tik taip atsakyti ji troško, bet nesuteiks jam malonumo pamatyti ją sutrikusią.

Todėl ji pažvelgė į jį su derama pagarba ir kuo nuoširdžiausiai tarė:

– Kad ir ko imčiausi, darau tai kuo geriausiai, Edi.

Naujausio modelio mustangas pakeliamuoju stogu, sukėlęs dulkių debesis, privažiavo prie pagrindinių rančos durų, ir ji užgesino variklį. Tikėjosi niekieno nepastebėta patekti į namo sparną, kuriame gyveno kartu su tėvais, bet jai nepavyko. Vos priėjo prie durų, iš svetainės šūktelėjo senelis:

– Kas čia?

– Tai aš, seneli.

Jis sustabdė ją prieškambaryje.

– Sveika, vaikeli.

Pasilenkė pabučiuoti jai skruosto. Fensė žinojo, kad taip jis pasalūniškai uostinėja, ar ji neišgėrusi. Buvo pasiruošusi – pakeliui į namus, kad nustelbtų pigaus vyno ir stiprios žolės kvapą, sučiulpė tris mėtinius žirnelius.

Jis patenkintas atsitraukė.

– Kur šįvakar buvai?

– Kine, – nerūpestingai sumelavo ji. – Kaip laikosi teta Kerolė? Ar operacija pavyko?

– Gydytojas sako, kad puikiai. Kokią savaitę bus sunku pasakyti.

– Dieve, kaip siaubinga, kad jos veidas toks, tiesa? – Fensė nutaisė liūdną išraišką. Panorėjusi galėjo mirkčioti ilgomis blakstienomis virš didelių, mėlynų akių ir atrodyti tiesiog kaip angelas. – Tikiuosi, viskas baigsis gerai.

– Esu įsitikinęs, kad taip ir bus.

Iš jo švelnaus šypsnio galėjai matyti, kad toks jos rūpestis jį sujaudino.

– Gerai, aš pavargusi. Filmas buvo toks nuobodus, kad vos neužmigau. Labanakt, seneli.

Ji pirštų galais pristypčiojo jo pabučiuoti ir mintyse susigūžė. Jis ją išplaktų, jei sužinotų, kuo vos prieš valandą buvo užsiėmusios jos lūpos.

Didžiuoju koridoriumi ji numovė tolyn ir pasuko į kairę. Gale pro plačias dvigubas duris pateko į namo sparną, kuriame gyveno kartu su motina ir tėvu. Ranka jau lietė kambario duris, ketindama jas atidaryti, bet pro savo miegamojo duris kyštelėjo galvą Džekas.

– Fense?

– Labas, tėti, – atsakė ji, saldžiai šypsodamasi.

– Labas.

Jis nepaklausė, kur ji buvo, nes nelabai ir norėjo žinoti. Todėl jam pasakė:

– Buvau pas... draugus, – ji patylėjo, apgalvodama kitą ėjimą, bet jis neatsiliepė. Užtat pamatė apie tėvo burną ir akyse ryškėjantį nuovargį.

– Kur mama?

Jis per petį pažvelgė į kambarį.

– Miega.

Netgi toli stovėdama, Fensė girdėjo ataidintį motinos knarkimą, Ji miegojo kaip užmušta.

– Na, tai labos nakties, – pasakė Fensė, atsargiai slinkdama į savo miegamąjį.

Jis ją sulaikė.

– Kaip sekasi štabo būstinėje?

– Puikiai.

– Tau patinka tas darbas?

– Viskas gerai. Turiu šiokių tokių pareigų.

– Galėtum grįžti į universitetą.

– Velniop jį.

Jis susiraukė, tačiau nepriekaištavo. Ji žinojo, kad jis to nedarys.

– Ką gi, labanakt, Fense.

– Labanakt, – atsakė ji lengvabūdiškai ir garsiai užtrenkė miegamojo duris.

Septintas skyrius

– Norėčiau rytoj atsivesti Mendę pasimatyti su tavimi. – Teitas atidžiai žiūrėjo į ją. – Patinimas jau šiek tiek atslūgo, ji tave atpažins.

Eiverė taip pat spoksojo į jį. Nors jis, kas kartą pažvelgęs į jos veidą, padrąsinamai šypsojosi, ji suvokė tebesanti baisi. Nuvyniojo tvarsčius, už kurių ji slėpėsi. Kaip pasakytų Airišas, ji galėtų pravimdyti ir grifą.

Ir vis dėlto pirmą savaitę po operacijos Teitas nesuko į šoną akių. Ji buvo dėkinga už tokį jo geraširdiškumą. Kai tik jos rankos pajėgs išlaikyti pieštuką, ji parašys jam laiškelį ir pasakys tai.

Įtvarus nuo rankų nuėmė prieš keletą dienų. Ji nuliūdo, išvydusi raudoną, jautrią odą be plaukų. Nagai buvo trumpai nukirpti, todėl plaštakos atrodė bjauriai. Kiekvieną dieną ji darė mankštos pratimus, spaudė guminį kamuoliuką silpnais pirštais, tačiau nebuvo sustiprėjusi tiek, kad suimtų pieštuką ir išlaikytų jį rašydama. Kai tik galės, turės daug ką pasakyti Teitui Ratledžui.

Pagaliau atjungė nepakenčiamą respiratorių. Tačiau, jos liūdesiui, ji nepajėgė išspausti nė garso – pražūtinga tiesioginių laidų žurnalistei, kuri jau ir taip nebuvo tikra dėl savo karjeros.

Gydytojai ją įspėjo neišsigąsti ir patikino, kad balsą pamažu atgaus. Jie pasakė, kad iš pradžių bandydama kalbėti

tikriausiai pati savęs nesupras, bet tai savaime suprantama – jos balso stygos pažeistos įkvėptų dūmų.

Kol kas ji buvo be plaukų, be dantų ir maitinosi skysta tyre pro šiaudelį. Ji vis dar buvo gyvas mėsos gabalas.

– Ką apie tai manai? – paklausė jos Teitas. – Ar pajėgsi priimti į svečius Mendę?

Jis nusišypsojo, bet Eiverė matė, kad nenuoširdžiai. Ji užjautė Teitą. Jis taip narsiai stengėsi atrodyti linksmas ir optimistiškas. Ji prisiminė jo švelnius, padrąsinamus žodžius po operacijos. Tada jis pasakė ir kasdien vis kartojo, kad operacija nuostabiai pavyko. Daktaras Sojeris ir visos slaugės skyriuje nesiliovė gyrę, kaip sparčiai ji gyja ir gerai laikosi.

Ir kaipgi kitaip laikytis ji gali tokioje padėtyje? Ji susitaikytų su sulaužyta koja, jeigu išlaikytų ramentus, bet negali. Vis dar buvo prikaustyta prie ligoninės lovos. Mat jį dievai tą gerą laikymąsi. Iš kur jie žino, kad širdyje ji nešėlsta? Ji ir nešėlo, bet tik dėl to, kad tai nieko nepakeistų. Žala jau padaryta. Eiverės Daniels veidas pakeistas į kažkieno kito. Nuo šių nuolatinių minčių akyse kaupėsi deginančios ašaros.

Teitas jas suprato klaidingai.

– Pažadu Mendės čia ilgai nelaikyti, bet tikiu, kad net trumpas apsilankymas pas tave jai bus naudingas. Tu žinai, dabar ji namie. Visi ją lepina, netgi Fensė. Tačiau naktį jai vis dar sunku. Gal tave pamačiusi nusiramins? Gal ji mano, kad meluojame žadėdami, jog grįši. Galbūt galvoja, kad iš tikrųjų tu mirusi. Ji taip nesakė, antra vertus, ji beveik ir nekalba.

Prislėgtas jis nuleido galvą ir tyrinėjo savo rankas. Eiverė spoksojo į jo pakaušį. Jo plaukai šone šiek tiek sukosi sūkuriu. Jai patiko į jį žiūrėti. Ne talentingas chirurgas ar paslaugus ligoninės slaugos personalas, o Teitas Ratledžas tapo jos mažyčiu visatos centru.

Kaip ir buvo žadėta, atkūrus obuolį prilaikančią akiduobę ji vėl galėjo matyti kaire akimi. Po operacijos praėjus trims

dienoms, ištraukė siūlus iš akių vokų. Paketus iš nosiaryklių ištraukti ir įtvarą nuimti žadėjo rytoj.

Teitas kas dieną į jos palatą atnešdavo šviežių gėlių, tarsi norėdamas paminėti kiekvieną, kad ir mažiausią jos pažangos žingsnelį. Įeidamas į kambarį jis visuomet šypsodavosi. Niekada nepamiršdavo mažumėlį jai pasimeilinti.

Eiverė jo gailėjosi. Nors jis stengėsi neparodyti, ji matė, kad tie vizitai jam sunkina gyvenimą. Tačiau jeigu jis nustotų ją lankyti, numirtų.

Kambaryje nebuvo jokių veidrodžių – tiesą sakant, nieko, kas ją atspindėtų. Ji buvo tikra, kad tyčia. Eiverė troško žinoti, kaip ji atrodo. Ar Teitas bjaurisi jos šiurpia išvaizda ir vargsta, bandydamas tai nuo jos nuslėpti?

Kaip ir kitų, turinčių kūno negalią, jos jutimai tapo aštresni. Ji ėmė nutuokti, ką galvoja ir jaučia aplinkiniai. Teitas buvo geras ir atidus savo „žmonai“. To reikalavo paprasčiausios elgesio taisyklės. Tačiau nuo jos laikėsi tam tikru atstumu, kurio Eiverė nepajėgė sau paaiškinti.

– Tai ar galiu ją atvesti, ar ne?

Jis sėdėjo ant lovos krašto, taikydamasis prie jos sulaužytos kojos, pakeltos į viršų. Lauke turėtų būti šaltoka, pamanė ji, virš kasdienių marškinių jis vilki zomšinį švarką. Tačiau švietė saulė. Įeidamas buvo užsidėjęs akinius nuo saulės. Nusiėmęs juos įsikišo į viršutinę kišenę. Jo pilkai žalios akys, žvelgiančios tiesiai prieš save, nuginkluodavo. Jis nepaprastai patrauklus vyras, pagalvojo ji, apžiūrinėdama jį kiek įstengė.

Ar ji galėtų atmesti jo prašymą? Jis buvo jai toks malonus. Nors Mendė ir nėra jos duktė, apsimes jos motina, jeigu tai padarys Teitą laimingesnį, bet tik šįkart.

Ji sutikdama linktelėjo – šį tą po operacijos jau galėjo padaryti.

– Gerai, – jo netikėtai gyva šypsena buvo nuoširdi, – pasitariau su vyriausiąja sesute ir ji pasakė, kad tu jau gali nešioti savo drabužius, jei tik nori. Aš įdėjau keletą tavo nakti-

nių marškinių ir chalatų. Mendei bus geriau, jeigu vilkėsi ką nors įprasta.

Eiverė vėl linktelėjo.

Prie durų kažkas sujudėjo ir patraukė jos žvilgsnį. Ji atpažino vyrą ir moterį, tai buvo Teito tėvai. Nelsonas ir Zinija, ar Zy, kaip ją visi vadino.

– Na, tik pažvelkit, – Nelsonas pirmasis, jo žmona iš paskos perėjo palatą ir sustojo prie Eiverės kojūgalio.

– Tu puikiai atrodai, tiesiog puikiai, argi ne taip, Zy?

Zy akys susitiko su Eiverės. Ji maloniai atsakė:

– Daug geriau nei vakar.

– Gal tas daktaras ir vertas savo pasakiško atlyginimo, – nusijuokė Nelsonas. – Niekada per daug nevertinau plastinės chirurgijos. Visuomet maniau, kad tai tuštybė, dėl kurios turtingos moterys švaisto vyrų pinigus. Tačiau tai, – pasakė, pakėlęs ranką ir rodydamas į Eiverės veidą, – verta kiekvieno penso.

Eiverė piktinosi dėl jų nuoširdžių pagyrų, manė, kad vis dar tebeatrodo kaip auka iš nukritusio lėktuvo.

Matyt, Teitas pajuto, kad ji jaučiasi nesmagiai, nes pakeitė temą.

– Ji sutiko, kad Mendė rytoj pas ją ateitų.

Zy pasisuko į sūnų. Ji sunėrė rankas ant krūtinės.

– Ar viską gerai apgalvojai, Teitai? Ir dėl Kerolės, ir dėl Mendės?

– Nežinau. Vadovaujuosi savo galva.

– Ką sako Mendės psichologė?

– Kam, po galais, rūpi, ką ji sako? – piktai paklausė Nelsonas. – Kaip kažkokia daktariūkštė gali žinoti geriau už tėvą, kas vaikui tinka? – Jis paplekšnojo Teitui per petį. – Pasitikiu tavimi. Manau, pamatyti motiną jai bus labai naudinga.

– Aš irgi tikiuosi, kad tu teisus.

Eiverei pasirodė, kad Zy balsas skamba neryžtingai. Ji pritarė Zy nerimui, bet nepajėgė to parodyti. Tik vylėsi, kad tas

geranoriškumas, jos rodomas Teitui, jo emociškai trapiai dukrai nepakenktų ir nepadarytų daugiau žalos nei naudos.

Zy vaikščiojo po šviesų kambarį, šlakstydama vandeniu gėles ir vazonėlius, Eiverės gautus ne tik iš Teito, bet ir nuo žmonių, kurių ji net nepažinojo. Kadangi taip niekas ir neužsiminė apie Kerolės šeimą, ji padarė išvadą jos neturinti. Vyro giminės buvo ir jos šeima.

Nelsonas ir Teitas aptarinėjo kampaniją – ši tema, atrodė, niekada neišeina jiems iš galvos. Kai jie paminėjo Edį, mintyse ji pritaikė šį vardą švariai nuskustam veidui ir nepriekaištingiems drabužiams. Jis buvo atėjęs aplankyti jos porą kartų, abu kartus su Teitu. Atrodė malonus vyrukas, lyg ir draugijos siela.

Teito brolio vardas – Džekas. Jis vyresnis ir iš prigimties daug jaudresnis už Teitą. Arba gal taip tik atrodė, nes kol buvo palatoje, bemaž visą laiką mikčiojo atsiprašinėdamas, kad žmona ir duktė neatėjo kartu jos aplankyti.

Eiverė nusprendė, jog Dorotė Rėja, Džeko žmona, dažnai negaluoja, nors niekas neužsiminė, kokia liga ją sekina. Fensė turbūt visos šeimos nesantaikos obuolys. Eiverė gabalėlis po gabalėlio iš jų pastabų susikūrė įspūdį merginos, jau suaugusios, kad galėtų vairuoti automobilį, tačiau nepakankamai suaugusios savarankiškam gyvenimui. Jie visi gyveno kartu kelios valandos kelio nuo San Antonijaus. Ji neaiškiai prisiminė girdėjusi televizijos žinių laidose apie Teitą minint rančą. Jo šeima, jokios abejonės, turėjo pinigų, o dėl jų ir solidžią padėtį, ir galią.

Su ja visi kalbėjo draugiškai ir linksmai. Atidžiai rinko žodžius, kad jos nejaudintų ir nevargintų. Tačiau ją labiau domino tai, ko jie nesakė, nei tai, ką sakė.

Ji mėgino skaityti iš jų veidų, bet išraiška dažniausiai būdavo atsargi, šypsena nedrąsi arba dirbtinė. Teito šeima su jo žmona elgėsi mandagiai, tačiau buvo justi, kad jos nemėgsta.

– Štai puiki suknelė, – sakė Zy, grąžindama mintimis nuklydusią Eiverę į kambarį. Ji krovė Teito atneštus iš namų

daiktus ir kabino juos į siaurą sieninę spintą. – Gal rytoj susitikimui su Mende reikėtų apsivilkti šitą.

Eiverė jai vos vos linktelėjo.

– Ar jau baigi, mama? Manau, ji pavargo. – Teitas priėjo arčiau prie lovos ir pažvelgė giliai į jos akis. – Rytoj turėsi visą dieną. Verčiau leisime tau pailsėti.

– Dėl nieko nesijaudink, – pasakė jai Nelsonas. – Tu šauniai laikaisi ir žengi į priekį, mes ir žinojome, kad taip bus. Eime, Zy, leiskime jiems valandėlę pabūti vieniems.

– Viso labo, Kerole, – tarė Zy.

Jie nepastebimai išslinko. Teitas pasilenkė dar kartą prie jos lovos krašto. Atrodė nuvargęs. Ji troško turėti drąsos – ištiesti ranką ir paliesti jį, bet nepajėgė. O jis nebuvo palietęs jos kitaip, kaip tik reikšdamas paguodą – bet ne švelnumą.

– Mes ateisime baigiantis popietei, kai Mendė bus pamiegojusi. – Jis stabtelėjo lyg klausdamas. Ji linktelėjo. – Lauk mūsų apie trečią. Manau, bus geriausia, jeigu su Mende ateisime vieni, kad niekas netrukdytų.

Jis nusuko akis ir neryžtingai atsikvėpė.

– Neturiu supratimo, kaip jai tai atsilieps, Kerole, tačiau reikia turėti galvoje visa, ką ji išgyveno. Žinau, ir tu daug išgyvenai – velnioniškai daug, tačiau esi suaugusi. Turi daugiau jėgų su tuo susidoroti nei ji. – Jis vėl pagavo jos žvilgsnį. – Ji tik maža mergaitė. Atmink tai. – Tada jis išsitiesė ir šyptelėjo. – Ei, aš įsitikinęs, kad susitikimas praeis gerai.

Jis atsistojo. Kaip visuomet jam susiruošus eiti, Eiverę užliejo baimės banga. Teitas buvo vienintelis jos ryšys su pasauliu. Jos vienintelė tikrovė. Išeidamas jis išsinešdavo jos drąsą, palikdamas ją vienišą, išsigandusią ir atstumtą.

– Linkiu ramaus vakaro ir gerai išsimiegoti naktį. Susitiksime rytoj.

Atsisveikindamas jis perbraukė pirštų galiukais jai ranką, tačiau nepabučiavo. Jis niekada jos nebučiuodavo. Nelabai ir lengva, bet, pamanė Eiverė, vyras rastų vietą, kur pabučiuoti žmoną, jeigu tik iš tikrųjų norėtų.

Ji stebėjo jo nugarą tolstant ir išnykstant kambario duryse. Iš visų pusių artinosi smaugianti vienatvė. Vienintelis būdas bandyti ją įveikti – galvoti. Ji leido valandų valandas kurdama, kaip pasakys Teitui Ratledžui tą širdį draskančią žinią, kad ji nėra ta, kuo ją laiko. Jo Kerolė, be abejonės, buvo palaidota kape, kuris pažymėtas kaip Eiverės Daniels. Kaip ji jam tai pasakys?

Kaip jam pranešti, kad kažkas iš artimųjų nori jį nužudyti?

Gal tūkstantį kartų praėjusią savaitę ji mėgino įtikinti save, kad jos vaiduokliškas lankytojas buvo nakties košmaras. Daug kas jai galėjo sukelti haliucinacijas. Lengviau būtų patikėti, kad tų piktavališkų žodžių niekas neištarė, kad tai tik jos vaizduotės vaisius.

Tačiau ji gerai žinojo. Tas žmogus buvo tikras. Jos galvoje žodžiai išliko tokie aiškūs kaip atogrąžų įlankos vanduo. Įsiminė juos. Tas bloga lemiantis skambesys ir intonacija neišdildomai įstrigo jos sąmonėje. Jis galvojo tai, ką pasakė. Be jokios abejonės.

Jis turėjo būti iš Ratledžų šeimos, nes įeiti į intensyviosios slaugos skyrių leidžiama tiktai artimiausiems giminaičiams. Tačiau kas? Regis, Teitui niekas nejaučia jokios pagiežos; priešingai, atrodo – visi jį garbina.

Ji bandė įvertinti kiekvieną: jo tėvas? Neįsivaizduojama. Buvo aišku: abu tėvai beprotiškai jį myli. Džekas? Neatrodė, kad jis dėl ko nors griežtų dantį ant jaunėlio brolio. Nors Edis nebuvo giminaitis, su juo visi elgėsi kaip su tikru šeimos nariu, Teito ir Edžio draugystė buvo tvirta. Ji dar privalėjo išgirsti Dorotės Rėjos ir Fensės balsus, nors buvo įsitikinusi, kad ausyse skambėjo vyro balsas.

Nė vienas iš pastaruoju metu girdėtų balsų nebuvo panašus į paslaptingojo lankytojo. Tačiau kaip svetimas žmogus galėjo prasmukti į jos kambarį? Tas vyras Kerolei turėjo būti pažįstamas; kalbėjo su ja kaip su patikima drauge ir sąmokslininke.

Ar Teitas suprato, kad žmona rengė sąmokslą, ketindama jį nužudyti? Ar jis numanė, kad ji ketino jam pakenkti? Ar todėl jis rūpinosi jos patogumais ir ją palaikė, bet kartu tarsi stovėjo už nematomos užtvaros? Eiverė žinojo: jis suteikė jai tai, ko iš jo buvo tikimasi, bet ne daugiau.

Viešpatie, kaip ji troško susėsti su Airišu ir išnarplioti šią painiavą, dažnai taip darydavo, prieš imdamasi sudėtingos medžiagos. Jie pamėgintų atkapstyti trūkstamas smulkmenas. Airišas turėjo konė antgamtiško įžvalgumo aiškinantis žmogaus elgseną, ir jo nuomonę ji vertino labiau nei kitų.

Nuo minčių apie Ratledžus Eiverei skėlė galvą, todėl ji apsidžiaugė sulaukusi raminamųjų, kuriuos vakare suleido į jos lašelinę, kad ji greičiau užmigtų. Kitaip nei intensyviosios slaugos skyriuje, kur nuolat plieskė ryški šviesa, jos palatoje kasnakt buvo paliekama tik viena mažutė lemputė.

Tai užsnūsdama, tai vėl pabusdama, Eiverė spėliojo, kas atsitiktų, jeigu ji kurį laiką prisiimtų Kerolės Ratledž vaidmenį. Tai nutolintų Teito našlystę. Mendei reikia motinos paramos, kol atgaus dvasinę pusiausvyrą. Eiverė Daniels tikriausiai galėtų atskleisti pasikėsinimą nužudyti ir būtų paskelbta didvyre.

Mintyse ji nusijuokė. Airišas pamanytų, kad ji neteko proto. Jis imtų šaukti ir greičiausiai pagrasintų persimesti ją per kelį ir gerai pliaukštelėti vien už tai, kad jai kyla tokios beprotiškos mintys.

Vis dėlto šis sumanymas ją gundė. Kokią medžiagą straipsniui ji turėtų, jei paaiškėtų ši apgaulė – politikai, žmonių santykiai ir intrigos!

Ji užmigo, liūliuojama šių svajonių.

Aštuntas skyrius

Ji jaudinosi labiau nei prieš pirmąjį savo bandymą televizijoje, liūdnoje mažoje televizijos stotyje Arkanzase prieš aštuonerius metus. Tada sudrėkusiais delnais ir perdžiūvusia gerkle ji stovėjo iki kulkšnių purve, tame jovale, ir, bekraujais pirštais gniauždama mikrofoną, iš įvykio vietos pliurpė apie kiaules auginantiems ūkininkams kenkiančius parazitus. Vėliau žinių direktorius juokais užsiminė, kad parazitai pakenkė kiaulėms, o ne ūkininkams. Tačiau vis viena suteikė jai žinių reporterės vietą.

Šį kartą jos taip pat laukė išbandymas. Ar Mendė pajus, nors niekas kitas nesusiprotėjo, kad moteris sudaužytu veidu – ne Kerolė Ratledž?

Dieną, maudoma ir rengiama ją prižiūrinčių plepių slaugių, darydama su kineziterapeutu pratimus, ji negalėjo atsikratyti klausimo: ar ji nori, kad tiesa būtų atskleista?

Aiškaus atsakymo neturėjo. Galų gale koks skirtumas, kuo ją laiko? Ji negali pakeisti likimo. Ji gyva, o Kerolė Ratledž mirusi. Šio lėktuvo avarijos pasekmes numatė aukštesnės jėgos, ne ji.

Juk Eiverė, nepaisydama itin ribotų savo galimybių, iš paskutiniųjų mėgino visus juos įspėti apie klaidą, bet jai nepavyko. Dabar ji jau nieko nepakeis. Kol negalės į rankas paimti užrašų knygutės ir pieštuko ir taip bendrauti, ji turės likti Ke-

rolė. Atlikdama šį vaidmenį, ji galėtų pamažu tyrinėti slaptą medžiagą laidai ir atsilyginti Teitui Ratledžui už jo gerumą. Jeigu jis tiki, kad Mendei išeis į gera pamatyti „motiną", tuomet Eiverė kol kas su tuo sutiks. Ji manė, kad vaikui būtų geriau iš karto sužinoti tiesą apie motinos mirtį, tačiau negalėjo to pasakyti. Jei pasiseks, galbūt jos išvaizda neišgąsdins mergaitės taip baisiai, kad jai pablogėtų.

Slaugytoja pataisė jai skarelę, jos plaukai buvo ne ilgesni kaip poros centimetrų.

– Štai. Visai neblogai, – pasakė ji, įvertindama savo darbą. – Dar po kelių savaičių gražuolis jūsų vyras negalės atplėšti nuo jūsų akių. Aišku, jūs žinote, kad visos vienišos slaugės – ir kelios ištekėjusios taip pat, – šaltai pasitaisė ji, – pasiutusiai jį įsimylėjusios.

Ji zujo apie lovą, lygindama paklodes ir krapštydamasi prie gėlių – nugnybdama jau sunykusius ir džiūstančius žiedus.

– Jūs nekreipiat dėmesio, tiesa? – paklausė ji. – Tikriausiai įpratote, kad moterys jo tebegeidžia. Kiek laiko jūs vedę? Ketverius metus, rodos, tiek, sakė jis, kai viena slaugė paklausė. – Ji paplekšnojo Eiverei per petį. – Daktaras Sojeris daro stebuklus. Palūkėkit ir įsitikinsite. Jūs būsite gražiausia pora Vašingtone.

– Ar dėl visko esate tokia tikra?

Išgirdus jo balsą, Eiverės širdis suvirpėjo. Ji pažvelgė į duris ir pamatė jį. Įėjęs į kambarį, Teitas tarė slaugei:

– Tikiu, kad daktaras Sojeris daro stebuklus. Tačiau ar esate tikra, kad aš laimėsiu rinkimus?

– Bent jau aš už jus balsuosiu.

Nuaidėjo nuoširdus, sodrus ir jaukus kaip sena antklodė jo juokas.

– Dieve. Man reikės visų įmanomų balsų, kuriuos tik galėčiau gauti.

– Kur jūsų mažoji mergaitė?

– Palikau ją prie seselių posto. Atsivesiu po kelių minučių.

Supratusi užuominą, slaugė nusišypsojo ir mirktelėjo Eiverei.

– Sėkmės.

Kai jie liko vienu du, Teitas priėjo prie Eiverės.

– Labas. Atrodai gerai. – Jis giliai atsikvėpė. – Ką gi, ji čia. Nelabai įsivaizduoju, kaip viskas eisis. Nenusivilk, jeigu ji...

Jis nustojo kalbėti, jo žvilgsniui nukrypus į jos krūtinę. Kerolės naktinių marškinių krūtinė – vidutinio dydžio – jai buvo per plati. Eiverė pastebėjo nuostabą jo veide ir jos širdis pradėjo tuksėti.

– Kerole? – prabilo jis kimiai.

Jis žino!

„Dieve mano“, – kaip ji galėtų paaiškinti?

– Tu netekai tiek svorio, – sušnibždėjo jis.

Švelniai spustelėjo iš šonų jos krūtinę, nužvelgė kūną. Eiverė juto ją liečiančių rankų šilumą. Iš jos krūtinės išsiveržė tylus, bejėgis garsas.

– Nenoriu sakyti, kad atrodai blogai – tiktai... kitaip. Manau, tai suprantama, juk netekai kelių kilogramų. – Jų žvilgsniai susitiko ir akimirką jie žvelgė vienas į kitą, tada jis atitraukė rankas. – Eisiu, atvesiu Mendę.

Eiverė giliai įkvėpė, kad atlėgtų įtampa. Iki šiol ji gerai nesuvokė, kokia bauginanti jiems abiem bus atskleista tiesa. Ir nesuprato, kada ir kaip jos jausmai jam sustiprėjo. Kai jis prisilietė, pasijuto tokia pat silpna, tarsi suniokota būtų ne tik jos išorė.

Vis dėlto dabar ji negalėjo sau leisti tokios prabangos – lieti jausmų. Tik drąsino save, laukdama, kas įvyks. Ji netgi užmerkė akis, baimindamasi išvysti mergaitės veide siaubą, kai ji pirmąsyk pažvelgs į savo subjaurotą „motiną“. Išgirdo, kaip jie įėjo ir prisiartino prie lovos.

– Kerole?

Eiverė iš lėto atmerkė akis. Mendę Teitas laikė paėmęs ant rankų. Ant tamsiai mėlynos baltai raštuotos suknelės

jai buvo užrišta balta prijuostėlė. Kojytes puošė baltos kojinaitės ir tamsiai mėlyni odiniai bateliai. Kairė rankytė buvo sugipsuota.

Plaukai buvo tamsūs ir žvilgantys. Labai stori ir sunkūs, bet ne tokie ilgi, kokius Eiverė prisiminė. Tarsi skaitydamas jos mintis, Teitas paaiškino:

– Turėjome pakirpti jai plaukus – šiek tiek buvo apsvilę.

Jie buvo patrumpinti iki smakro. Virš rimtų rudų jos akių – didelių kaip dvidešimt penkių centų monetos ir nuolankių kaip sugauto elniuko – krito tiesūs kirpčiukai.

Ji buvo gražus vaikas, tačiau keistai abejinga. Užuot pasibjaurėjusi, parodžiusi baimę ar smalsumą, to iš jos buvo tikimasi, ji niekaip nereagavo.

– Atiduok mamai dovanėlę, kurią atnešei, – paragino Teitas.

Dešinės rankos kumštelyje ji gniaužė saulučių kotelius. Baikščiai atkišo juos Eiverei. Bet jos pirštai nepajėgė jų suimti, todėl Teitas perėmė juos iš Mendės ir švelniai padėjo Eiverei ant krūtinės.

– Tu pasėdėk čia ant lovos, o aš pripilsiu vandens gėlėms pamerkti, – Teitas ramindamas pasodino Mendę ant lovos krašto, tačiau kai pabandė atsitraukti, ji virktelėjo ir baimingai griebėsi jo sportinės striukės atlapų.

– Gerai, – pasakė, – spėju, kad ne, – jis kreivai šyptelėjo Eiverei ir prisėdo šalia Mendės ant čiužinio kraštelio.

– Štai, šiandien nupiešė tau, – tarė jis Eiverei per Mendės galvutę. Iš vidinės striukės kišenės ištraukė sulankstytą rudo popieriaus skiautelę ir ją išskleidė. – Pasakyk, kas tai, Mende.

Įvairiaspalvė terlionė nieko nepriminė, bet Mendė sušnibždėjo:

– Žirgai.

– Senelio žirgai, – pridūrė Teitas. – Vakar jis pasiėmė ją jodinėti, tai šį rytą patariau, kad nupieštų tau žirgus, kol dirbsiu.

Eiverė kilstelėjo ranką, leisdama suprasti, kad palaikytų paveikslą priešais ją. Kai Teitas padėjo jį ant krūtinės, šalia saulučių puokštės, ji atidžiai jį tyrinėjo.

– Manau, mamai patinka tavo paveikslas. – Teitas žvelgė į Eiverę su keista išraiška veide.

Vaiką ne per daugiausiai domino, kaip buvo įvertintas jos meno kūrinys. Ji bakstelėjo Eiverei į nosies įtvarą.

– Kas čia?

– Tai tas tvarstis, apie kuriuos mes su senele tau kalbėjome, atsimeni? – Jis kreipėsi į Eiverę: – Maniau, jį nuims šiandien.

Ji apsuko ranką delnu į viršų.

– Rytoj? – paklausė jis.

Ji linktelėjo.

– Kam jo reikia? – paklausė Mendė, vis dar susidomėjusi įtvaru.

– Jis panašus į tavo gipso tvarstį. Saugo mamytės veidą, kol jis sugis, kaip gipsas saugo tavo ranką, kol kaulas suaugs.

Mendė išklausė paaiškinimą, tada vėl susikaupusi pažvelgė į Eiverę.

– Mamytė verkia.

– Tikriausiai dėl to, kad labai džiaugiasi tave matydama.

Eiverė linktelėjo, akimirką užsimerkė, tada vėl atsimerkė. Taip akimis tikėjosi perteikti savo pritarimą. Ji džiaugėsi matydama vaiką, kuris taip lengvai galėjo žūti liepsnose. Lėktuvo avarija paliks randus sieloje, bet Mendė išsigelbėjo ir gyvens, ji įveiks baimę ir drovumą. Be to, Eiverę kamavo kaltė ir gailestis, kad ji ne ta, kuo ją laiko.

Staiga netikėtu judesiu, kaip daro tik vaikai, Mendė ištiesė ranką, ketindama paliesti sumuštą Eiverės skruostą. Teitas suskubo sučiupti rankytę dar nespėjus prie jo prisiliesti. Tada pagalvojęs pamokė:

– Gali labai švelniai paliesti. Neužgauk mamytės.

Iš vaiko akių ištryško ašaros.

– Mamai skauda.

Jos apatinė lūpa ėmė drebėti ir ji palinko prie Eiverės.

Ji nebegalėjo ilgiau tverti, matydama Mendės skausmą. Pasidavusi nevalingam motiniškam instinktui, savo randuota ranka siektelėjo ir pati atsargiai palietė Mendei galvytę. Spustelėjusi tiek, kiek leido jėgos ir skausmas, ji priglaudė Mendę prie krūtinės. Ši noriai pakluso, mažu kūneliu rangydamasi jai prie šono. Eiverė glostė Mendei galvelę, tarsi niūniuodama jai be žodžių.

Tas nebylus raminimas paveikė mergaitę. Po kelių akimirkų ji nustojo verkusi, atsisėdo ir droviai pranešė:

– Aš neišliejau pienelio, mamyte.

Eiverei suspaudė širdį. Ji norėjo paimti mažylę ant rankų ir tvirtai apkabinti. Norėjo pasakyti, kad pienas visai nesvarbu, nes jos abi išgyveno lėktuvo avariją. Tačiau ji tik stebėjo, kaip Teitas stojasi ir ima Mendę ant rankų.

– Mes nenorime piktnaudžiauti svetingumu, – pasakė jis, – pasiųsk mamytei bučinį, Mende.

Bet ši, užuot tai padarius, tik droviai apsivijo rankomis jo kaklą ir įsikniaubė jam į apykaklę.

– Gal kitą kartą, – pasakė jis Eiverei, kaltai gūžtelėdamas pečiais. – Tuoj pat grįšiu.

Jis išėjo kelioms minutėms ir grįžo jau vienas.

– Palikau ją prie seselių posto. Davė jai kaušelį „Baltojo lokio“ ledų.

Jis pritūpė, prisėdo ant lovos kraštelio ir tarp kelių nukorė rankas. Užuot pažvelgęs į ją, stebeilijo į jas.

– Viskas praėjo gerai, galėčiau ją dar kartą šią savaitę atsivesti. Bent jau *man* pasirodė, kad viskas gerai. O tau? – pasisukęs pažvelgė laukdamas atsakymo.

Ji linktelėjo.

Jis vėl nukreipė dėmesį į savo rankas.

– Nežinau, ar Mendė ką suprato. Sunku pasakyti, ką ji iš tiesų suvokia. Mes negalime matyti kiaurai, Kerole, – tokia

neviltis balse draskė Eiverei širdį. – Išvyka į „Makdonaldą" priversdavo ją vartytis kūliais. Dabar – nieko. – Jis atsirėmė alkūnėmis į kelius ir delnais užsidengė veidą. – Išbandžiau viską, kad prie jos priartėčiau. Niekas nepadeda. Nežinau, ką galėčiau dar daryti.

Eiverė pakėlė ranką ir suglostė atgal plaukus, užkritusius jam ant smilkinio.

Jis krūptelėjo ir greitai pasuko galvą šalin, vos nenublokšdamas jos rankos. Ji atitraukė ją taip greitai ir nevalingai, kad ranką pervėrė dieglys. Moteris sudejavo.

– Atleisk, – pasakė jis, akimirksniu pašokdamas. – Ar tau kas atsitiko? Gal ką nors pakviesti?

Ji papurtė galvą, tada droviai pasitaisė smunkančią skarelę. Pasijuto dar labiau pažeidžiama ir apnuoginta nei anksčiau. Norėjo nuslėpti nuo jo savo bjaurumą.

Įsitikinęs, kad jai nebeskauda, tarė:

– Nesijaudink dėl Mendės. Praeis šiek tiek laiko ir, esu tikras, jai pagerės. Gal nereikėjo jos atsivesti. Aš tik pavargau. Kampanija įsisiūbavo ir... nesvarbu. Tai mano rūpesčiai, ne tavo. Turiu skubėti. Žinau, mūsų apsilankymas tau buvo sunkus išbandymas. Iki pasimatymo, Kerole.

Šį kartą atsisveikindamas jis net jos pirštų nepaglostė.

Devintas skyrius

– Ar mes tau neįkyrėjome, Teitai?

Jis kaltai pažvelgė į savo kampanijos vadovą.

– Atleisk.

Pripažindamas, kad Edis tikrai turi teisę dėl jo nerimauti, Teitas atsikrenkštė ir išsitiesė odiniame fotelyje. Jis nustojo beprasmiškai sukinėti tarp pirštų pieštuką.

Tą dieną jie leido namie – sušaukė susirinkimą, norėdami nubrėžti kampanijos paskutinių kelių savaičių iki pirminių rinkimų veiksmų planą.

– Patikslink, kur sustojai?

– Tarp El Paso ir Svitvoterio, – atsakė Teitas. – Klausyk, Edi, ar tikrai manai, kad verta daryti lankstą pro Vakarų Teksasą?

– Be abejo, verta, – įsiterpė Džekas. – Atsižvelkim į Teksaso naftos žaliavos kainas. Šnekėk daug, nes liaudžiai reikia tavo įkvepiančių kalbų, tu moki tokias rėžti.

– Aš kalbėsiu taip, kaip yra. Puikiai žinai, ką manau apie netikras viltis ir tuščius pažadus.

– Mes puikiausiai suprantame tavo nuostatas, Teitai, – tarė Nelsonas, – ir senatorius Dekeris iš dalies atsakingas už tą keblią padėtį, kurioje atsidūrė naftos verslas. Jis pritarė prekybos sutarčiai su arabais. Turi apie tai priminti bedarbiams naftininkams.

Teitas numetė pieštuką ant stalo, dabar tapusio pasitarimų stalu, ir atsistojo. Susikišo rankas į džinsų kišenes ir nuėjęs sustojo prie lango.

Diena buvo graži. Pavasaris vis dar panašus į neapsiplunksnavusį viščiuką, bet medžių pumpurai jau išbrinkę, žydi gelsvieji narcizai. Ganyklose pamažu kalasi žolė.

– Tu nesutinki su Nelsono pastaba? – paklausė Edis.

– Visiškai sutinku, – atsakė Teitas, vis dar atsukęs jiems nugarą. – Žinau, kad man reikia ten vykti, priminti netikusį Dekerio sprendimą ir skleisti viltį, bet turiu būti ir čia.

– Su Kerole.

– Taip. Ir su Mende.

– Atrodo, Mendės psichiatrė sakė, kad jai reikia tik laiko ir, kai Kerolė grįš namo, Mendei savaime pagerės, – pasakė Džekas.

– Taip, sakė.

– Todėl Mendei nebus taip jau labai svarbu – esi čia ar ne. Be to, ir Kerolei niekuo negali padėti.

– Galiu būti su ja, – nekantriai atšovė Teitas ir pasiruošęs gintis atsisuko į juos.

– Ir ką? Stovėsi ten ir spoksosi į tas dvi dideles, sumuštas akis, – paklausė Džekas. – Jėzau, nuo jų mane krečia šiurpas.

Brolio pastaba buvo šiurkšti, ir Teito veidas iš pykčio įsitempė.

– Užsičiaupk, Džekai, – atkirto Nelsonas.

Teitas atsakė trumpai:

– Stovėti ten ir spoksoti gal ir yra viskas, ką dėl jos galiu padaryti, Džekai, tačiau tai daryti vis dar mano pareiga. Ar tau to neaiškinau prieš kelias savaites?

Edis, balsiai ir tęsiamai atsidusdamas, atsilošė krėsle.

– Maniau, visi sutarėme, kad Kerolei bus geriau toje privačioje klinikoje nei čia, namie.

– Sutarėme.

– Su ja ten elgiamasi kaip su karaliene – geriau nei ligoninėje, – pasakė Džekas. – Ji kiekvieną dieną atrodo vis geriau. Aš tik pajuokavau apie jos akis. Kai tik praeis raudonis ir ataugs plaukai, ji atrodys puikiai. Tai kas yra?

– Ogi tas, kad jai vis dar reikia atsigauti po rimtų kūno sužalojimų ir atsitokėti, – irzliai atsakė Teitas.

– Niekas dėl to nesiginčija, – ramino Nelsonas. – Bet tu turi griebti kiekvieną galimybę, Teitai. Esi atsakingas už savo kampaniją, negali ilgiau ja nesirūpinti, kaip negali nesirūpinti ir žmona.

– Ar manot, kad to nesuprantu? – paklausė jis trijulės.

– Supranti, – sutiko Edis. – Ir Kerolė tai supranta.

– Galbūt. Bet kai esu išvykęs, jai ne taip gerai. Daktaras Sojeris sakė, kad ji jaučiasi labai prislėgta.

– Iš kur, po galais, jis žino, prislėgta ji ar miršta iš juoko? Ji vis dar negali ištarti nė prakeikto...

– Džekai!

Tokiu balsu Nelsonas dažniausiai prabildavo anais laikais; kai tarnavo karininku, pasipūtusius lakūnus jis greitai paversdavo klūpančiais atgailautojais. Nors ir atsistatydinęs, Nelsonas taip ir liko oro pajėgų pulkininkas, tai jam buvo įaugę į kraują. Jis veriamai pažvelgė į vyresnįjį sūnų.

Nelsonas retai pliaukštelėdavo augantiems vaikams, pulkininkui derančios bausmės griebdavosi, kai jausdavo, kad be jos neapsieisi. Dažniausiai vien tramdančiu žvilgsniu ir tuo šaižiu tarsi botagas balsu parodydavo jų vietą.

– Būk malonus ir tokiomis aplinkybėmis atsižvelk į brolio jausmus.

Pagarba tėvui nutildė Džeką ir jis neslėpdamas susierzinimo sudribo krėsle.

– Kerolė pati patartų tau vykti į šią kelionę, – tyliai pasakė Nelsonas Teitui. – Nesakyčiau, jei taip negalvočiau.

– Pritariu Nelsonui, – tarė Edis.

– O aš pritariu jums abiem. Jei ne ta nelaimė, ji krautųsi daiktus kartu su manim. – Teitas trynėsi sprandą, mėgindamas įveikti įtampą ir nuovargį. – Dabar, kai pasakau jai, kad išvykstu, matau jos akyse baimę. Tai man neduoda ramybės. Ir atrodo ji taip graudžiai. Jaučiuosi kaltas. Kad ir kokiam laikui išvykčiau, turiu apgalvoti, kaip ją tai paveiks.

Nutilęs stebėjo, ką jie atsakys. Sprendžiant iš veidų, jie turėjo ką atsakyti. Tačiau savo nuomonę nutarė kol kas pasilaikyti sau.

Jis giliai atsikvėpė.

– Mėšlas. Man reikia valandėlei išeiti.

Jis žengė iš kambario ir dingo iš namų. Nepraėjo nė penkių minučių, ir jis jau sėdėjo raitas ant žirgo ir šuoliavo per vieną rančos ganyklų, aplenkdamas tingiai besiganančių mišrių mėsinių galvijų kaimenes. Be jokio aiškaus tikslo; jam reikėjo vienatvės ir ramybės, kurią tikėjosi rasti gryname ore.

Šiomis dienomis jis retai likdavo vienas, tačiau dar niekad gyvenime nesijuto vienišesnis. Tėvas, Edis ir Džekas – visi galėjo patarti jam politikos klausimais, bet jeigu tai lietė tik jį, tai buvo jo reikalas, turėjo pats ir nuspręsti.

Teitas vis galvojo apie tai, kaip Kerolė jį palietė. Norėjo žinoti, ką tai galėtų reikšti.

Dvi savaites jis po kaulelį narstė ir aiškinosi, bet vis tiek negalėjo išmesti to atsitikimo iš galvos. Tada jį tai apstulbino, nors prisilietimas truko gal dalį sekundės – tik tiek, kiek reikėjo laiko švelniai brūkštelėti pirštais jam per plaukus prie smilkinio. Tačiau jam atrodė, kad tai pati švelniausia ir svarbiausia jųdviejų su Kerole glamonė – ypatingesnė nei jų pirmasis bučinys, nei pirmasis kartas, kai jie mylėjosi... Nei paskutinis kartas.

Jis stabtelėjo ir nulipo nuo arklio prie pavasarį atgijusio upelio, sruvenančio nuo kalkakmenio kalvų. Žemaūgiai ąžuolai, kedrai ir skėstašakiai algarobai augo išsibarstę uolėtoje

žemėje. Iš šiaurės pūtė stiprus vėjas. Jis kando skruostus, akys ašarojo. Teitas išbėgo be striukės, nes šildė saulė.

Tas prisilietimas velniškai jį nustebino, nes taip elgtis jai nebūdinga. Be abejo, ji žinojo, kaip prisiliesti prie vyro. Netgi dabar, po visko, kas tarp jų nutiko, užsiliepsnodavo aistra, prisiminus ankstesnes dienas, kai jie dar buvo kartu. Kai Kerolė jo geisdavo, buvo įpratusi jam tai parodyti vien meistrišku prisilietimu. Ar jį erzindavo, ar būdavo subtili, ar tiesiog begėdiška, žinodavo, kaip išreikšti savo troškimus.

Šį kartą buvo kitaip. Jis pajuto skirtumą. Tai buvo judesys, kupinas susirūpinimo, globos ir užuojautos. Jis nebuvo apsimestinis – plaukė iš atviros širdies, o ne gudraus proto padiktuotas. Tas judesys buvo nesavanaudiškas.

Labai nepanašu į Kerolę.

Išgirdo artėjančio žirgo prunkštimą ir pasuko galvą. Beveik taip pat vikriai, kaip ir Teitas prieš kelias minutes, Nelsonas įtempė vadeles ir nušoko nuo arklio.

– Pamaniau, taip pat pajodinėsiu. Gera diena. – Jis atlošė galvą ir įsispoksojo į žydrą be jokio debesėlio dangų.

– Nesąmonės. Atjojai aptarti juodų darbelių.

Nelsonas sukikeno ir mostelėjo galva prisėsti ant vieno kurio balkšvo akmens.

– Zy pastebėjo, kad išsėlinai. Ji pasiūlė padaryti pertraukėlę. Kitiems atnešė sumuštinių, o mane išsiuntė paskui tave. Pasakė, kad atrodei prislėgtas.

– Ir esu.

– Na, baik, – paliepė Nelsonas.

– Ne taip lengva.

– Mes nuo pat pradžių žinojome, kad ši kampanija mus išsunks, Teitai. Ko tu tikėjaisi?

– Ne dėl kampanijos. Jai esu pasirengęs, – pasakė jis, ryžtingai atkišdamas skeltą smakrą.

– Tai dėl Kerolės. Juk žinojai, kad su ja taip pat bus ne juokas.

Teitas pasuko galvą ir paklausė tiesiai:

– Ar pastebėjai, kad ji kitokia?

– Gydytojas įspėjo tave, kad jos išvaizda šiek tiek pasikeis, bet skirtumas neryškus.

– Ne kūno pokyčiai. Kalbu apie tai, kad ji kitaip elgiasi.

– Nepasakyčiau, kad būčiau ką pastebėjęs. Kaip?

Teitas paminėjo keletą atvejų, kai Kerolės akys išreiškė netikrumą, nesaugumą, baimę.

Nelsonas įdėmiai jį išklausė, bet prieš atsakydamas ilgai galvojo.

– Sakyčiau, jos nerimas savaime suprantamas, kaip manai? Jos veidas buvo baisiai sužalotas. Tokiu atveju jokia moteris nežinotų, kaip jaustis, bet tokia graži moteris kaip Kerolė, – na, vien minties apie prarastą grožį pakaktų sugriauti jos pasitikėjimą.

– Greičiausiai tu teisus, – sumurmėjo Teitas, – bet iš jos labiau tikėčiausi įniršio nei baimės. Tikrai negaliu to paaiškinti. Tik taip jaučiu. – Susimąstęs jis smulkiai nupasakojo pirmąjį Mendės apsilankymą pas Kerolę. – Aš vedžiausi ją ten tris kartus, ir per kiekvieną apsilankymą Kerolė verkė ir spaudė Mendę prie savęs.

– Ji suprato, kaip lengvai galėjo jos netekti.

– Ir ne tik tai, tėti. Kartą dar ligoninėje, kai išlipome iš lifto, pamatėme ją sėdinčią koridoriuje vežimėlyje, jau laukiančią mūsų. Dar prieš tai, kai jai sudėjo dantis. Jos galva buvo aprišta skarele. Koja sugipsuota, – suglumęs jis papurtė galvą, – ji atrodė klaikiai, bet vis tiek sėdėjo drąsi ir akiplėšiška. Na, ar Kerolė taip elgtųsi?

– Ji nekantravo pamatyti tave, parodyti visiems, kad gali pakilti iš lovos.

Teitas valandėlę pasvarstė, tačiau visa tai jam vis tiek nedavė ramybės. Kada gi Kerolė taip stengėsi suteikti malonumą kam nors kitam? Jis galėjo prisiekti, kad atsivėrus lifto durims ji spinduliavo išvydusi juos su Mende, nors negalėjo šypsotis.

– Tai tu manai, kad visa tai vaidyba?

– Ne, – dvejodamas atsakė Nelsonas. – Tik manau, kad tai...

– Laikina.

– Taip, – pasakė jis tiesiai. – Aš taikstausi su tuo, kaip yra, Teitai. Tu žinai. Nesirengiu kištis į tavo asmeninį gyvenimą. Mes su Zy norime, kad jūs su Džeku ir jūsų šeimos liktumėte čia, rančoje, drauge su mumis. Ir dėl to nutarėme niekada nesikišti į jūsų reikalus. Jeigu elgčiausi taip, kaip esu linkęs, būčiau pasirūpinęs, kad Dorotė Rėja gautų profesionalo pagalbą ir išbristų iš savo bėdų, taip pat būčiau gerai įkrėtęs Fensei, kai reikėjo įkrėsti, bet to niekas nepadarė.

Jis stabtelėjo, tada vėl prabilo:

– Gal apie tai reikėjo pakalbėti anksčiau, bet vis vyliausi, kad pats imsiesi taisyti savo santuoką. Žinau, jūs su Kerole pastaraisiais metais atitolote vienas nuo kito. – Jis iškėlė rankas. – Neprivalai man sakyti kodėl. Man nereikia žinoti. Tik sakau, ką pajutau, supranti? Velnias, bet kuriai santuokai gali prasidėti sunkus laikotarpis. Mes su Zy tikimės, kad jūs įveiksite nesklandumus, susilauksite dar vieno vaikelio, išvyksite į Vašingtoną, ten drauge gyvensite ir pasensite. Galbūt ši nelaimė užglaistys tarp jūsų atsiradusius plyšius ir jus labiau suartins. Vis dėlto nesitikėk, kad Kerolė po to atsitikimo visiškai pasikeis, – pridūrė jis. – Bijau, gyvenimas su ja pareikalaus iš tavęs dar daugiau kantrybės nei iki šiol.

Teitas perkratė tėvo kalbą, atsirinkdamas, kas jam svarbu, ir stengdamasis suvokti potekstę.

– Nori pasakyti, kad ieškau to, ko nėra, ar taip?

– Sakau, kad tokia galimybė yra, – pabrėžė senasis Ratledžas. – Dažniausiai, kai kas nors pajunta mirties prisilietimą, gyvenimas jam nušvinta visai kita šviesa. Esu matęs taip nutinkant pilotams, kurie sėkmingai nusileido sugedus lėktuvui ir gyveno toliau, kad apie tai pasakotų. Žinai, jie galvoja apie tai, ko galėjo akimirksniu netekti, jaučiasi kalti, kad

nebrangino savo mylimųjų, ir pasižada pasitaisyti, pakeisti požiūrį į gyvenimą, tapti geresniais žmonėmis – viskas maždaug taip. – Jis padėjo ranką Teitui ant kelio. – Manau, kaip tik tai tu ir pastebėjai Kerolės elgesyje. Nenoriu, kad imtum tikėtis, jog šis įvykis privers ją atsikratyti visų ydų ir pavers pavyzdinga žmona. Daktaras Sojeris patikino išdailinsiąs jai veidelį, tačiau niekada nė žodeliu neužsiminė apie jos sielą, – pridūrė jis šyptelėdamas.

– Manau, tu teisus, – sutiko Teitas sudirgęs. – *Žinau*, kad teisus. Kaip tik tai aš ir dariau – bandžiau įžvelgti pagerėjimą, kurio iš tikro nėra.

Nelsonas stodamasis atsirėmė Teitui į petį.

– Nebūk toks griežtas nei sau, nei jai. Laiko ir kantrybės niekuo nepakeisi. Jei ką verta turėti, tai verta ir laukti, nesvarbu, ar ilgai truks – net jei ir visą gyvenimą.

Jie sėdo ant žirgų ir pasuko namų link. Pakeliui beveik nesikalbėjo. Kai sustojo priešais arklides, Teitas pasilenkė per balno gugą ir kreipėsi į tėvą.

– Dėl tos kelionės į Vakarų Teksasą.

– Ir ką nusprendei? – Nelsonas permetė dešinę koją ir nušoko ant žemės.

– Susitarkime taip. Viena savaitė. Ilgesniam laikui vykti negaliu.

Nelsonas pliaukštelėjo Teitui per šlaunį savo vadelėmis ir padavė jam.

– Tikėjausi, kad sutiksi. Pasakysiu Edžiui ir Džekui. – Ir jis pasuko į namą.

– Tėti? – Nelsonas sustojo ir lėtai atsisuko. – Ačiū, – tarė Teitas.

Nelsonas pamojo, dėkodamas ir pats.

– Nuvesk ir pririšk žirgus.

Teitas nujojo į arklidę, iš paskos vesdamas ir Nelsono arklį. Nušokęs nuo savojo, ėmė jį sausai trinti – to, kaip ir jojimo, buvo išmokytas nuo jaunų dienų.

Tačiau po kelių minučių jo judesiai sulėtėjo ir, įsirėmęs delnais į žirgo pasturgalį, jis įsispoksojo į vieną tašką.

Tą vakarą jam reikėjo jos užuojautos ir švelnumo. Jis norėjo patikėti tuo, ką manė slypint jos palytėjime. Dėl šeimos, dėl Mendės jis vylėsi, kad tas jos pasikeitimas nebus laikinas.

Tik laikas parodys – jo tėvas veikiausiai yra teisus. Tai tik graži svajonė – tikėti, kad Kerolė pasikeitė, juk ankstesnis jos elgesys liudijo vien palaidą gyvenimą, tai, kokia ji nepatikima. Kaip galėtų pakeisti nuomonę, kai visi, o labiausiai jis pats, galvojo esąs didžiausias kvailys, taip ilgai ja pasitikėdamas.

– Velniop.

Dešimtas skyrius

– Tada ketiname siųsti jį į valstijos pakraštį sakyti kalbos Teksaso aukštojoje technikos mokykloje. – Kai Džekas išdėstė brolienei Teito maršrutą, jam pačiam šovė į galvą nauja mintis: – Žinai, Teitai, tose vietose daugybė medvilnės augintojų. Įdomu, ar Edis pagalvojo, kad turėtum pasakyti kalbą kokioje jų bendrovėje ar kur kitur?

– Jei dar ir nepagalvojo, tai turėtų. Aš, žinoma, to noriu.

– Pasistengsiu nepamiršti, kad įtrauktų į planus.

Eiverė iš savo lovos stebėjo brolius. Juodu buvo panašūs, kad priskirtum juos tai pačiai šeimai, tačiau daug kuo ir skyrėsi.

Džekas atrodė vyresnis už Teitą daugiau nei trejais metais. Jo plaukai, bent jau keletas sruogų, buvo tamsesni ir viršugalvyje jau retėjo. Vyresnėlis tikrai nebuvo pilvotas, tačiau anaiptol ne toks raumeningas kaip Teitas.

Teitas iš jųdviejų atrodė daug šaunesnis. Džekas nebuvo bjaurus, bet ir niekuo iš kitų vyrų neišsiskyrė. Jis ištirptų minioje, bet Teitui to padaryti nepavyktų.

– Atleisk, kad pagrobiam jį iš tavęs tokiam ilgam laikui, Kerole. – (Ji pastebėjo, kad Džekas, kalbėdamas su ja, niekada nežvelgia tiesiai į akis. Visuomet kreipia žvilgsnį nuo veido į jos kūną – krūtinę, rankas, sugipsuotą koją.) – To nedarytume, jei nemanytume, kad tai svarbu kampanijai.

Pirštais sugniaužusi storą pieštuką, lentelėje pakeverzojo žodį „gerai". Džekas, pakreipęs galvą, perskaitė, kas parašyta, šyptelėjo ir linktelėjo jai. Tarp Džeko ir jo brolienės esama slaptų, nemalonių saitų. Eiverė spėliojo, kas juos sieja.

– Teitas sakė, kad šiandien įstengei ištarti keletą žodžių, – puikios naujienos. Kai vėl galėsi kalbėti, džiaugsimės pagaliau išgirdę, ką nori pasakyti.

Eiverė žinojo, kad Teitas neapsidžiaugs išgirdęs, ką ji turi pasakyti. Jis norės žinoti, kodėl ji neužrašė savo vardo, kodėl leido jam tikėti, jog yra jo žmona, net kai pradėjo valdyti ranką ir galėjo pieštuku parašyti lentelėje tiesą.

Ji ir pati norėtų tai žinoti.

Ji taip susijaudino, kad akyse vėl pasirodė ašaros. Džekas kaipmat atsistojo ir ėmė trauktis durų link.

– Ką gi, jau vėlu, manęs laukia ilgas kelias namo. Sėkmės, Kerole. Teitai, eini?

– Kol kas dar ne, bet palydėsiu tave iki vestibiulio. – Pažadėjęs grįžti po kelių minučių, jis išlydėjo brolį iš kambario.

– Ko gero, nuliūdinau ją, kalbėdamas apie tavo kelionę, – pasakė Džekas.

– Šiomis dienomis ji pernelyg jautri.

– Ar nemanai, kad turėtų džiaugtis atgaudama balsą?

– Manau, ją pribaigia tai, kad ji bando kalbėti aiškiau, ir negali. – Teitas priėjo ištaigingos klinikos tamsinto stiklo duris ir atidarė.

– Tiesa, Teitai, ar nepastebėjai, kaip keistai ji rašo?

– Keistai?

Jis pasitraukė į šalį, praleisdamas į vestibiulį porą slaugių ir vyriškį su sodriai rausvų chrizantemų puokšte. Džekas žengė į lauką, bet ranka prilaikė duris.

– Kerolė dešiniarankė, tiesa?

– Taip.

– Tai kodėl rašo kairiąja? – tai pasakęs Džekas gūžtelėjo pečiais. – Tik pamaniau, kad keista. – Jis nuleido ranką ir

hidraulinės konstrukcijos durys ėmė vertis. – Pasimatysime namie, Teitai.

– Važiuok atsargiai.

Teitas stovėjo, spoksodamas į nueinantį brolį, kol vėl kažkas prisiartino prie durų ir klausiamai į jį pažvelgė. Jis pasisuko ant kulno ir užsigalvojęs tuo pačiu keliu grįžo į Kerolės kambarį.

Teitui išėjus, Eiverė galvojo apie tai, kaip jis pasikeitė. Prieš gerą savaitę ji pajuto, kad jis pradėjo elgtis kitaip. Jis tebelankė ją, bet apsilankymai nepailgėjo. Pradžioje ji tai pateisindavo – jo kampanija pačiame įkarštyje.

Kad ir kada ateitų, vis dar atnešdavo gėlių ir žurnalų. Dabar, kai ji jau galėjo kramtyti, norėdamas paįvairinti gerą, bet nusibodusį ligoninės valgį, atnešdavo jai „greito" maisto. Jis net prijungė vaizdo leistuvą ir parūpindavo įvairiausių filmų, kad jai būtų nenuobodu. Tačiau dažniausiai būdavo užsisklendęs savyje ir paniuręs, kalbėdavo su ja atsargiai. Niekada nepasilikdavo ilgiau.

Kai Kerolės veido bruožai tapo ryškesni, Teitas dar labiau atitolo.

Be to, jis nebeatsivesdavo pas ją Mendės. Ji parašė ant lentelės Mendės vardą su klaustuku ir parodė jam. Šis gūžtelėjo.

– Pamaniau, kad susitikimai daro jai daugiau žalos nei naudos. Grįžusi namo galėsi leisti su ja daugybę laiko.

Toks nejautrumas ją užgavo. Mendės apsilankymai buvo tapę ryškiausiais jos nuobodžios būties įvykiais. Kita vertus, gal ir geriau, kad jis juos nutraukė. Ji pernelyg priprato prie mergaitės, žūtbūt norėjo padėti mažylei išgyventi tokį baisų jos amžiui tekusį sukrėtimą. Jei nėra šios galimybės, dabar būtų išmintingiau nutraukti bet kokius dvasinius saitus.

Prisirišimas prie Teito buvo kur kas rimtesnis ir jį palikti bus kur kas sunkiau, kai norės pasitraukti iš jo gyvenimo ir grįžti į savąjį.

Vis dėlto kai ką ji išsineš: intriguojančios slaptos medžiagos apie vyriškį, kuris balotiravosi į JAV Senatą ir kurį kažkas norėjo nužudyti.

Eiverės žurnalistinis smalsumas nenumaldomai augo. Kas buvo ydinga Ratledžo santuokoje? Kodėl Kerolė norėjo, kad jos vyrą nužudytų? Jai magėjo išnaudoti visas galimybes ir prisikasti prie tiesos. Galbūt atskleidusi tiesą, ji galėtų išlipti sausa iš balos, į kurią įklimpo dirbdama savo darbą. Tačiau mintis, kad ta tiesa gali nuskambėti laidoje, jai paliko nemalonų prieskonį.

Teito Ratledžo rūpesčiai dabar buvo ir jos rūpesčiai. Ji neieškojo jų; tai buvo primesta. Bet Eiverė negalėjo lyg niekur nieko atsukti jam nugaros. Dėl keistos ir nepaaiškinamos priežasties ji jautėsi esanti priversta atsakyti už Kerolės ydas.

Tą vienintelį kartą, kai užjausdama ištiesė jam ranką, jis pabrėžtinai ją atstūmė, tačiau Teito ir Kerolės nesantaika buvo rimtesnė nei paprasti sutuoktinių nesutarimai. Buvo dar vienas bloga pranašaujantis dalykas. Su žmona jis elgėsi taip, kaip elgiamasi su narve laikomu laukiniu gyvūnu. Žiūrėjo visų jos poreikių, tačiau iš saugaus atstumo. Jis artindavosi nepasitikėdamas, lyg jos elgesys būtų nenuspėjamas.

Eiverė žinojo, kad Teitas turėjo rimtą pagrindą būti atsargus su žmona – Kerolė su kažkuo rengė prieš jį sąmokslą. Kaip? Kodėl? – šie klausimai labiausiai jai nedavė ramybės.

Kai jis, išlydėjęs Džeką, grįžo, ji laikinai nustūmė tas įkyrias mintis. Tačiau jos malonią šypseną prisiartinęs prie vežimėlio Teitas sutrikdė. Jis buvo susiraukęs.

– Kodėl rašai kaire ranka?

Eiverė sustingo. Pagaliau atėjo tiesos akimirka. Ji vylėsi pati pasirinksianti šį laiką, tačiau jai jau parinko. Kokia buvo kvailė, kaip skaudžiai klydo! Tikimybė, kad Kerolė Ratledž kairiarankė, buvo labai maža.

Ji maldaujamai pažvelgė į jį ir gerkliniu balsu sugebėjo ištarti jo vardą.

Dieve, padėk man, meldė ji, kaire ranka stengdamasi sugraibyti pieštuką. Kai tik atskleis savo tapatybę, turės įspėti jį apie planuojamą pasikėsinimą. Kiek dar liko laiko, buvo galima numanyti – jis žus, jei pateks į valdžią. Tačiau tai gali įvykti ir rytoj, ir šiąnakt. Bet net jei jis turi laiko iki lapkričio rinkimų, jį vis tiek reikia įspėti nedelsiant.

Ką iš jo šeimos ji apkaltins? Ji neprisipažino kas esanti, kol negalėjo valdyti pieštuko, o dabar dar neturėjo pakankamai įrodymų. Bergždžiai vylėsi, kad kiekviena nauja diena jai ką nors pateiks.

Jeigu ji pasakys tai, ką žino, – o turi labai menkų įrodymų, – ar jis patikės?

Kodėl turėtų?

Kodėl jis turėtų klausytis moters, kuri beveik du mėnesius vaidino esanti jo žmona? Jis pamanytų, kad ji viso labo nedora prisitaikėlė. Tai būtų nemalonu ir arti tiesos, jei tik jai nuoširdžiai nerūpėtų jo ir Mendės gerovė.

Pieštukas judėjo tarp jos stropių, kantriai dirbančių pirštų. Ji suraitė raidę „S“. Jos ranka taip drebėjo, kad pieštukas iškrito. Jis nuriedėjo žemyn, nuslydo sterble ir galop įstrigo tarp jos šlaunies ir sėdynės apmušalo.

Teitas jį ištraukė. Storais pirštais stumtelėjo jos šlaunį. Vėl įspraudė pieštuką jai tarp pirštų ir padėjo perkelti ranką atgal ant lentelės.

– Kas „S“?

Ji pažvelgė į jį maldaujamai, tyliai prašydama atleisti. Tada baigė žodį, kurį pradėjo. Užrašiusi pasuko lentelę jam.

– Skauda, – perskaitė jis, – skauda rašyti dešine ranka?

Apimta kaltės, Eiverė linktelėjo galva.

– Skauda, – sukvarkė ji ir pakėlė dešinę ranką, jos oda vis dar buvo jautri.

Eiverė tikino save, kad jos melą galima pateisinti. Negãli sakyti jam tiesos, kol nepajėgs visko smulkiau paaiškinti. Pakeverzota žinutė, keletas baisių žodžių be jokių paaiškinimų jam

sukeltų tik pykčio priepuolį ir kiltų sąmyšis. Būdamas sukrėstas jis niekuomet nepatikėtų, kad kas nors jį nori nužudyti.

Jis švelniai ir trumpai nusijuokė.

– Tu išgąsdinai Džeką. Negaliu patikėti, kad nepastebėjau to pats. Matyt, per daug užimta galva, kad jaudinčiausi dėl smulkmenų.

Jis įsirėmė rankomis į juosmenį ir išsilenkė, smarkiai įsitempdamas.

– Ką gi, man prieš akis ta kelionė, ir jau vėlu. Žinau, rytoj tau nuims gipsą. Tai gerai. Bus lengviau vaikščioti.

Eiverės akis aptemdė ašaros. Šis žmogus buvo jai toks geras, bet sužinojęs tiesą ims jos nekęsti. Tas savaites, kai ji sveiko, jis atsitiktinai tapo jos gelbėjimosi ratu. Ar jis žinojo tai, ar ne, nuo jo priklausė tiek jos kūnas, tiek dvasia.

Dabar ji turi atsilyginti už jo gerumą, pasakyti jam tris baisias tiesas: jo žmona žuvo; jos vietą užėmusi televizijos žurnalistė, žinanti jo asmeninio gyvenimo paslaptis; ir kažkas ketina jį nužudyti.

Užuot pažadinusios gailestį, ašaros jį supykdė. Susierzinęs jis žvilgtelėjo į šalį ir pastebėjo ant plačios palangės sukrautus laikraščius. Ji paprašė vyresniojo personalo juos atnešti. Tai buvo seni leidiniai su straipsniais apie lėktuvo avariją. Teitas mostelėjo į juos.

– Nesuprantu tavo ašarų, Kerole. Tavo veidas atrodo puikiai. Dieve, juk galėjai žūti. Kartu su Mende. Ar nepagalvoji, kad tau pasisekė, jog likai gyva?

Taip išsiliejęs, jis atsitiesė ir giliai atsiduso, tramdydamas pyktį.

– Klausyk, atsiprašau. Nenorėjau šitaip užsipulti. Žinau, tu daug kentėjai. Tik sakau, kad galėjai nukentėti kur kas labiau. Mes visi galėjome.

Jis siektelėjo sportinės striukės, kurią dažnai dėvėjo prie džinsų, ir ją užsivilko.

– Pasimatysime vėliau.

Jis išmovė, nieko daugiau taip ir nepasakęs.

Eiverė ilgai spoksojo į tuščią tarpdurį. Įėjo slaugė ir padėjo jai pasiruošti miegui. Negalėjo priminti lūžusios kojos, todėl iš vežimėlio kėlėsi su ramentais, bet ir su jais vis dar jautėsi netvirtai. Nuo jų skaudėjo rankas. Kai įsitaisė lovoje ir liko viena, pasijuto išsekusi.

Dvasiškai buvo nusikamavusi ne mažiau nei fiziškai, bet vis tiek negalėjo užmigti. Bandė įsivaizduoti, kokia išraiška pasirodys Teito veide, kai jis sužinos tiesą. Jis turėtų išgyventi dar vieną perversmą savo gyvenime, ir kaip tyčia tokiu metu, kai labiausiai pažeidžiamas.

Tą akimirką, kai mintyse susiklostė žodis „pažeidžiamas“, Eiverė suvokė naują, siaubą keliantį dalyką. Kai tik tas, kuris suplanavo nužudyti Teitą, sužinos apie ją teisybę, ji taip pat taps pažeidžiama!

Kodėl ji nepagalvojo apie tai anksčiau? Kai pasirodys Eiverė Daniels, televizijos žinių reporterė, kaltininkas supras padaręs rimtą klaidą ir bus priverstas ko nors griebtis. Jis turės susidoroti ne tik su Teitu, bet ir su ja. Sprendžiant iš to, ką išgirdo, menamas žudikas – negailestingas ir viską gerai apskaičiuojantis – nedvejodamas pribaigtų juos abu.

Ji atsisėdo ir įsižiūrėjo į kambario šešėlius, tarsi laukdama, kada tas beveidis ir bevardis keršto ištroškęs padaras ją puls. Širdies dūžiai garsiai aidėjo ausyse.

Viešpatie, ką jai daryti? Kaip jai apsiginti? Kaip apginti Teitą? Jei tik ji iš tikrųjų būtų Kerolė, ji...

Ši mintis dar neįgavo galutinio pavidalo, o jos galvoje jau ėmė kirbėti sąžinė ir priešintis gyvenimiška patirtis. Tai neįmanoma. Teitas supras. Žudikas supras.

Tačiau jeigu jai pavyktų vaidinti šį vaidmenį tol, kol išsiaiškintų, kas tas slaptasis priešas, ji išgelbėtų Teitui gyvybę.

Ji vis dar neįsivaizdavo savęs, užgrobiančios kitos moters gyvenimą. O kaip ji pati? Formaliai Eiverės Daniels nebėra. Niekas jos nepasiilgs. Ji neturėjo nei vyro, nei vaikų, jokios šeimos.

Jos karjera žlugusi. Tik viena klaida – viena šiurkšti klaida pareiškime – ir nusprendė, kad ji nebeatitinka jokių reikalavimų. Jai ne tik nepavyko pateisinti savo tėvo nepriekaištingo vardo, ji kaip reikiant jį suteršė. Darbas San Antonijaus *KTEX* televizijoje reiškė nuosprendį – ilgi metai sunkiųjų darbų. Nors nebūdama didelė, ši televizijos stotis rinkoje turėjo gerą vardą, ir ji bus amžinai dėkinga Airišui už tai, kad ją priėmė, kai niekas kitas net nesiteikė jos pakviesti į pokalbį, tačiau darbas joje jai prilygo tremčiai į Sibirą. Ji nutolo nuo žurnalistų aplinkos, kuri jai iš tiesų buvo svarbi. Po darbo geriausiame Kolumbijos apygardos tinkle, Vašingtone, *KTEX* televizija rodėsi kaip baisus smukimas.

Tačiau dabar pritrenkianti medžiaga jai nukrito tiesiai į skreitą. Jeigu ji tapo ponia Ratledž, galėtų tapti ir rinkimų kampanijos į Senatą, ir bandymo nužudyti liudininke. Ji ne tik pateiktų šią medžiagą, ji išgyventų ją.

Ar galėtų būti geresnis būdas vėl prasiveržti ant aukščiausios televizijos žinių pakopos? Kiek reporterių kada nors yra gavę tokią galimybę? Ji pažinojo daugybę tokių, kurie už tai būtų atidavę nukirsti dešinę ranką.

Ji blausiai šyptelėjo. Dešinės rankos iš jos nepareikalavo, bet ji jau paaukojo veidą, vardą ir savo tapatybę. Už tokį pažeminimą pakaktų atsimokėti galimybe išgelbėti kitam žmogui gyvybę ir susitvarkyti savo karjerą. Ir kai pagaliau tiesa paaiškėtų, niekas negalėtų jos kaltinti pasinaudojus tokiomis aplinkybėmis. Eiverė neprašė tokios galimybės; ją privertė. Teitu taip pat nebūtų pasinaudojusi. Dar labiau, negu susigrąžinti gerą žurnalistės vardą, ji troško apsaugoti šio vyriškio, kuris jai tapo toks brangus, gyvenimą.

Su tuo susijęs didžiulis pavojus, bet ji negalėjo paminėti nė vieno garsaus reporterio, kuris nelindo į pavojus, norėdamas pasiekti ką nors svarbaus. Jos tėvas, dirbdamas savo mėgstamą darbą, rizikuodavo kiekvieną dieną. Už drąsą jam buvo atlyginta Pulicerio premija. Jeigu jis dėl savo medžia-

gos buvo pasiruošęs atsisakyti visko, ar jis galėtų mažiau reikalauti iš jos?

Kad ir kaip būtų, suvokė ji, viską reikia apgalvoti ir elgtis išmintingai. Turi tai gerai apsvarstyti, o ne įsijausti. Ji prisiims Teito žmonos vaidmenį ir visus tuos jų numanomus ir paveldėtus savitarpio santykius. Gyvens su jo šeima, nuolatos stebima žmonių, artimai pažinojusių Kerolę.

Išbandymas buvo bauginamai rimtas, tačiau jam atsispirti buvo lygiai taip pat sunku. Gali ir skaudžiai nukentėti, bet atpildas būtų vertas bet kokios kainos.

Ji dar padarys tūkstančius tokių klaidų, kaip rašymas ne ta ranka. Iki šiol ji sugebėdavo išsikapstyti. Suklydusi ji ir vėl išsisuks.

Ar jai pavyks? Ar ji galės tai padaryti? Ar *išdrįs* bandyti?

Ji nusimetė apklotus ir remdamasi ramentais nušlubčiojo į vonios kambarį. Po ryškia, negailestinga dienos šviesos lempa įdėmiai žvelgė į veidą veidrodyje ir lygino jį su Kerolės nuotrauka, padrąsinimui prilipdyta ant sienos.

Oda atrodė nauja, rausva lyg kūdikio užpakaliukas, kaip daktaras Sojeris ir žadėjo. Ji iššiepė lūpas ir apžiūrėjo dantų implantus, tiksliai atitinkančius Kerolės Ratledž priekinius dantis. Perbraukė ranka ataugusius tankius ir tamsius plaukus. Nematyti jokių randų, nebent tyrinėtum iš labai arti. Laikui bėgant, visi pėdsakai taps nematomi.

Ji prisivertė neliūdėti, nors širdyje spurdėjo ir gailestis sau, ir ilgėjimasis tikrosios savo išvaizdos. Tokia dabar buvo jos lemtis. Turėjo naują veidą. Jis gali būti bilietas į naują gyvenimą.

Rytoj ji prisiims Kerolės Ratledž tapatybę.

Eiverė Daniels nebeturėjo ko prarasti.

Vienuoliktas skyrius

Slaugė patenkinta ją nužvelgė.

– Jūsų plaukai, ponia Ratledž, nuostabūs.

– Ačiū, – atsakė Eiverė liūdnai. – Kas iš jų liko.

Per tas septynias dienas, kol Teito nebuvo, ji visiškai atgavo balsą. Dabar laukė jo atvyksiančio bet kuriuo metu, todėl nervinosi.

– Mano nuomone, ne kiekvienai tinka tokie trumpi plaukai, – paprieštaravo slaugė, – bet jūs atrodote pritrenkiamai.

Eiverė pažvelgė į mažą veidrodėlį, papešiojo ant kaktos krintančius smailius karčiukus ir abejodama ištarė:

– Tikiuosi, kad taip.

Ji sėdėjo ant kėdės, dešinę koją užkėlusi ant suolelio. Į kėdę buvo atremta lazda. Rankas laikė susidėjusi ant kelių.

Laukdamos atvykstant Teito, kurio mieste nebuvo daugiau kaip savaitę, slaugės jaudinosi ne menkiau už ją. Išdabino ją kaip nuotaką, laukiančią jaunikio.

– Ateina, – sušnabždėjo viena jų, kyštelėjusi galvą iš už durų.

Ta, kuri stovėjo šalia Eiverės, palietė jai petį.

– Atrodote nuostabiai. Jis bus priblokštas.

Priblokštas jis nebuvo, tačiau akimirką apstulbo. Ji pastebėjo, kaip jis įbedė akis, pamatęs ją sėdinčią kėdėje, apsi-

rengusią išeiginiais drabužiais – Kerolės drabužiais, kuriuos prieš keletą dienų jai atnešė Zy.

– Sveikas, Teitai.

Išgirdęs jos balsą, jis nustebo dar labiau.

Jos širdis suspurdėjo. *Jis suprato!*

Ar ji dar kartą apmaudžiai suklydo? Gal Kerolė kreipdavosi į jį meiliau? Sulaikiusi kvėpavimą ji laukė, kol jis bes į ją pirštu ir kaltindamas sušuks: „Tu apsimetėlė!"

Užuot tai pasakęs, jis sunkiai atsikrenkštė ir taip pat pasisveikino:

– Sveika, Kerole.

Pro gražią nosį ji palengva iškvėpė orą, kurį buvo sulaikiusi taip ilgai, kad įskaudo krūtinę. Nenorėjo giliu iškvėpimu išsiduoti, kaip jai palengvėjo.

Jis žengė į kambarį ir išsiblaškęs padėjo gėlių puokštę ir ryšulėlį ant naktinio staliuko.

– Atrodai puikiai.

– Ačiū.

– Tu gali kalbėti, – pasakė jis, nesmagiai nusijuokęs.

– Taip. Pagaliau.

– Tavo balsas skamba kitaip.

– Mus perspėjo, atsimeni? – greitomis atsakė ji.

– Taip, bet aš nesitikėjau, kad... – jis palietė pirštais sau gerklę, – būsi užkimusi.

– Ilgainiui užkimimas tikriausiai išnyks.

– Man jis patinka.

Jis negalėjo atitraukti nuo jos akių. Jeigu santykiai tarp jų būtų tokie, kokie turi būti, jis prieš ją klauptųsi, pirštų galiukais švelniai liestų jos naująjį veidą kaip aklasis, stebėdamasis jo lygumu ir kalbėdamas jai apie savo meilę. Didžiam jos nusivylimui, Teitas laikėsi atsargaus nuotolio.

Jis mūvėjo džinsus, kaip įprastai – išlygintus, su kantais, bet senus ir minkštus, kad aptemptų užpakalį. Eiverė neketi-

no išsiduoti per moterišką smalsumą, todėl ryžtingai kilstelėjo žvilgsnį – virš jo sportinės striukės atlapų.

Į ją taip pat buvo žvelgiama labai atidžiai. Žvilgsnis buvo beveik toks pat skvarbus kaip ir jos.

Sutrikusi pakėlė ranką prie krūtinės.

– Ko taip spoksai?

Jis nudelbė akis – tik akimirksnį – ir vėl pakėlė.

– Atleisk. Matai, tikrai nesitikėjau, kad vėl atrodysi tokia, kokia buvai. O tu... o tu atrodai. Išskyrus plaukus.

Iš džiaugsmo ji net virptelėjo – jos gudrybė pavyko.

– Ar tau šalta?

– Ką? Šalta? Ne, – ji gudriai bandė nusitverti ko nors, kas atitrauktų jo dėmesį. – Kas čia?

Jis pažvelgė ton pusėn, kur ji linktelėjo galva – į jo atneštą ryšulėlį.

– A, tai tavo papuošalai.

– Papuošalai? – jos džiaugsmas subliūško kaip burbulas. Sunkiai nurijo seiles.

– Jais buvai pasipuošusi tą dieną, kai nukrito lėktuvas. Šiandien iš ligoninės paskambino į teisės biurą, priminė, kad jie tebėra pas juos seife. Sustojau pakeliui ir paėmiau. Vis juos pamiršdavau. – Jis atkišo jai voką. Eiverė spoksojo į jį, tarsi tai būtų nuodinga gyvatė, nenorėdama prie jo liestis. Matydama, kad neišsisuks, vis dėlto jį paėmė. – Negaišau laiko tikrindamas, kas jame yra, – pasakė Teitas, – bet tau gal reikėtų.

Ji pasidėjo voką ant kelių.

– Pažiūrėsiu vėliau.

– Maniau, nori juos susigrąžinti.

– Na taip. Tik dabar nelabai patogu nešioti papuošalus. – Ji suspaudė kumštį, tada lėtai jį atgniaužė, ištiesdama pirštus. – Mano rankos beveik sugijo, tačiau vis dar skauda. Turbūt bus sunku užsimauti ir nusimauti žiedus.

– Tai būtų pirmas kartas, tiesa? Bent jau sutuoktuvių žiedui.

Šiurkštūs žodžiai ją apstulbino. Ji pastebėjo, kad jis taip pat nemūvi vestuvinio žiedo, ir panoro tai priminti, kad apgintų Kerolę; vis dėlto užgniaužė pagundą. Jeigu Kerolė numūvėdavo sutuoktuvių žiedo piktybiškai, – jis netiesiogiai leido tai suprasti, – geriausia buvo vengti kol kas apie tai kalbėti.

Teitas atsisėdo ant lovos krašto. Tvyrojo nejauki tyla. Eiverė ją išsklaidė pirmoji.

– Ar kelionė pasisekė, kaip tikėjaisi?

– Taip, buvo gerai. Tik baisiai pavargau.

– Mačiau tave per televiziją kone kiekvieną vakarą. Minia, atrodo, tave palaiko.

– Mūsiškiai liko patenkinti, kad sulaukiau tokio atsako.

– Visi politikos apžvalgininkai pranašauja, kad laimėsi pirminius rinkimus triuškinama pergale.

– Tikiuosi.

Vėl stojo tyla, ir abu stengėsi – gana nesėkmingai – nespoksoti vienas į kitą.

– Kaip Mendė?

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Puikiai.

Eiverė abejodama susiraukė.

– Gerai, ne taip jau puikiai. – Jis vėl atsistojo ir ėmė žingsniuoti palei lovą, jo batų kulnai kiliminėje dangoje palikdavo pusračio pavidalo atspaudus. – Mama sako, kad ji vis dar sapnuoja baisius sapnus. Beveik kiekvieną naktį, kartais net per pietų miegą nubunda šaukdama. Vaikšto po namus kaip mažas vaiduokliukas. – Jis ištiesė rankas, tarsi ko siekdamas, paskui atitraukė, taip nieko ir nepalietęs. – Lyg būtų ne čia, supranti? Niekas nepadeda – nei mano, nei psichologo pastangos.

– Prašiau Zy, kad atvestų ją pas mane. Ji pasakė, kad tu jai neleidai.

– Tai tiesa.

– Kodėl?

– Nemanau, kad jai būtų gerai čia eiti be manęs.

Vargu ar jai verta klausti kodėl. Tik įžiebs dar vieną ginčą, jų dar nebuvo pasirengusi atlaikyti.

– Pasiilgau jos. Kai grįšiu namo, jai bus geriau.

Buvo akivaizdu, jis tuo netikėjo.

– Galbūt.

– Ar ji klausinėja apie mane?

– Ne.

Eiverė nuleido žvilgsnį į savo kelius.

– Suprantu.

– Na, ir ko tu tikiesi, Kerole? Gavai tai, ko nusipelnei.

Akimirką jų žvilgsniai susidūrė. Ji kilstelėjo ranką prie kaktos, akys prisipildė ašarų. Ji verkė dėl šios mergaitės, nepatyrusios motinos meilės. Vargšė mažylė Mendė. Eiverė žinojo, kaip jaučiasi vaikas, stokojantis tėvų dėmesio. Todėl teisinosi, apsimesdama jos motina, nors iš pradžių manė, kad Mendei būtų geriau, jeigu jai iš karto pasakytų apie Kerolės mirtį.

– Ak, mėšlas, – sunkiai alsuodamas sušnibždėjo Teitas. Jis perėjo kambarį ir švelniai uždėjo ranką jai ant galvos, suleido pirštus į jos trumpus, vešlius plaukus ir pirštų pagalvėlėmis ėmė atsargiai glostyti jai galvos odą. – Atsiprašau. Nenorėjau pravirkdyti tavęs. Mendei turėtų pagerėti – labai pagerėti. – Po akimirkos jis pasakė: – Turbūt jau eisiu.

– Ne! – Ji kilstelėjo galvą. Ašaros vis liejosi jai iš akių. – Dar pabūk.

– Jau reikia.

– Prašau pasilik dar šiek tiek.

– Esu pavargęs po kelionės ir išgveręs – nekokia iš manęs draugija.

– Man gera.

Jis papurtė galvą.

Ji narsiai slėpė savo didžiulį nusivylimą.

– Tuomet pasimatysime vėliau.

Siektelėjo lazdelės ir pasirėmė į ją stodamasi. Tačiau nuo jaudulio suprakaitavusi ranka nuslydo per išlenkimą ir ji prarado pusiausvyrą.

– Jėzau, atsargiau.

Teito rankos ją apglėbė. Rudo popieriaus vokas nuslydo jai nuo kelių ant grindų, bet nė vienas to nepastebėjo. Viena ranka jis prilaikė ją per nugarą, ir stiprūs pirštai atsidūrė palei šonkaulius, po švelniu krūtinės svoriu.

Kai pamažu vedė ją prie lovos, Eiverė tiesiog suleido pirštus į jo švarko audinį. Ji giliai įkvėpė jo kvapo – gaivaus, bet laukinio, jo kvepalų aromato, vyriško, su citrinos prieskoniu. Jo jėga skverbėsi į ją, ir ji gėrė ją kaip gyvybės eliksyrą.

Tuomet ji pripažino tai, ko vengė visas tas ilgas, kankinančias dienas, kol jis buvo išvykęs. Ji norėjo tapti ponia Ratledž, kad būtų arčiau Teito. Kaip ji kankinosi, kol jo nebuvo, ir kokį džiaugsmą patyrė, kai jis įžengė į palatą – štai kodėl ji nori imtis šios misijos. Tai ne ką menkesnis paaiškinimas nei visi kiti. Bent jau toks pat tvirtas.

Jis pasodino ją ant lovos krašto ir nedrąsiai palietė jos sužeistą šlaunį.

– Buvo lūžę keliose vietose. Kaulas vis dar ne toks stiprus, kaip atrodo.

– Turbūt.

– Mes teisingai nusprendėme, kad turėtum likti čia, kol baigsis pirminiai rinkimai. Tau būtų per daug visos tos veiklos.

– Tikriausiai.

Jos atsakymas buvo tinkamas, nors kai Zy jai pasakė, kad priimtas šis sprendimas, jos nei atsiklausus, nei pasitarus su ja, ji pasijuto palikta – tarsi šeimos našta, paslėpta nuo visų akių.

– Negaliu sulaukti, kada grįšiu namo, Teitai.

Jų galvos buvo visai šalia. Ji matė savo naują veidą, atsispindintį jo akių vyzdžiuose. Dvelktelėjo jo kvėpavimas. Ji norėjo, kad ją laikytų. Norėjo laikyti jį.

Paliesk mane, Teitai. Laikyk mane. Bučiuok mane, norėjo pasakyti ji.

Akimirką, kol širdis nustojo daužytis, jis lyg ir delsė svarstydamas, tuomet pasitraukė.

– Jau eisiu, – pasakė jis šiurkščiai, – pailsėk.

Ji paėmė jo ranką ir kiek galėdama ją suspaudė.

– Ačiū.

– Už ką?

– Už... už gėles ir... ir kad padėjai man grįžti į lovą.

– Kokie niekai, – pasakė abejingai ir išlaisvino ranką.

Ji aiktelėjo įsižeidusi.

– Kodėl tu niekada nepriimi mano padėkos?

– Neapsimetinėk kvailele, Kerole, – ūmai sušnypštė jis. – Tavo padėka man nieko nereiškia, ir tu žinai kodėl.

Jis greitai, atžariai atsisveikino ir išėjo.

Eiverė buvo sugniuždyta. Iš šio susitikimo ji tikėjosi daug daugiau. Jos svajonėse nebuvo nieko panašaus į šią niūrią tikrovę. Tačiau ko ji galėjo tikėtis iš vyro, kuriam žmona, matyt, nelabai rūpėjo?

Ką gi, bent nesusekė, kad ji meluoja. Šiuo atžvilgiu ji vis dar laikėsi tvirtai.

Eiverė vėl atsisėdo į krėslą ir pakėlė voką, atplėšė metalo kaištuką, atlenkė kraštą ir iškratė daiktus į delną. Jos rankinis laikrodis nebetiksėjo – stiklas buvo sudužęs. Trūko auksinio žiedo, tačiau tai nedidelis nuostolis. Čia nebuvo paties svarbiausio daikto. Kur pasidėjo jos medalionas?

Tuomet prisiminė. Kai atsitiko nelaimė, ji nebuvo jo užsisegusi. Medalionas buvo pas Kerolę Ratledž.

Eiverė susmuko kėdėje, susisielojusi dėl taip branginto papuošalo netekties, bet tučtuojau pakilo. Dėl praradimo ji paverks vėliau. Dabar turėjo veikti.

Po kelių minučių slaugė centriniame poste pakėlė galvą nuo kompiuterio klaviatūros.

– Labas vakaras, ponia Ratledž. Tikriausiai esate laiminga, kad jis dažnai jus lanko?

– Ačiū. – Ji padavė slaugei voką. – Noriu paprašyti paslaugos. Ar negalėtumėte išsiųsti rytoj šito? – Slaugė perskaitė adresą, kurį Eiverė užrašė. – Prašau, – spaudė Eiverė, kol slaugė dar nieko nepaklausė.

– Mielai, – atsakė ta, nors buvo akivaizdu, kad pageidavimas jai keistas. – Išsiųsim rytiniu paštu.

– Norėčiau, kad apie tai niekam neužsimintumėt. Mano vyras peikia mane, kad dabar esu per daug jausminga.

– Gerai.

Eiverė padavė jai kelis sulankstytus banknotus iš tų dosnių kišenpinigių, kuriuos Teitas paliko jai prieš išvykdamas.

– Manau, jų pakaks sumokėti už siuntimą. Ačiū.

Tai dar kartą įrodė, kaip trūkinėja saitai su Eivere Daniels. Ji grįžo į palatą, ant kurios durų kabojo užrašas „Ponia Kerolė Ratledž“.

Dvyliktas skyrius

Airišas Makeibas vienomis kojinėmis priėjo prie šaldytuvo pasiimti dar skardinės alaus. Jis truktelėjo metalinę kilpelę ir, nusiurbęs iš viršaus salyklo putų, apžiūrėjo, ką šaldytuvas pasiūlys pietums. Nieko neradęs alkiui numalšinti, nusprendė apsieiti be valgio ir prisipylė alaus.

Eidamas atgal į svetainę, pakėlė krūvą laiškų, kuriuos anksčiau buvo numetęs ant stalo. Tuščiai spoksodamas TV žaidimų laidą, peržiūrinėjo korespondenciją, išrinkdamas, ką išmesti, ir į šalį atidėdamas sąskaitas.

– Hm. – Kai aptiko tą rudą voką, sumišęs suraukė žilstelėjusius antakius. Siuntėjo adreso nebuvo, tik vietos pašto antspaudas. Jis atsegė kaištuką ir įspraudė smilių tarp atlankų. Atidarė voką ir išvertė turinį ant kelių.

Jis greitai įkvėpė ir atsilošė, tarsi ant jo būtų nusileidę kažkas šlykštaus. Spoksojo į sudaužytą dirbinį, trūko oro, o krūtinėje spurdėjo širdis.

Po kelių akimirkų apsiramino tiek, kad galėtų ištiesti ranką ir paliesti sudaužytą rankinį laikrodį. Akimirksniu atpažino, kad jis Eiverės. Atsargiai pakėlė jį, nedrąsiai apžiūrėjo auksinį auskarą, kurį paskutinį kartą matė puošiantį Eiverės ausį.

Greitai pašokęs, jis nuskubėjo per kambarį prie rašomojo stalo, kuriuo retai naudojosi, nebent stalčiais. Ištraukęs vieną paėmė voką, kurį jam atidavė lavoninėje tą dieną, kai atpaži-

no Eiverės kūną. „Jos daiktai", – lyg atsiprašydamas pasakė jam teismo asistentas.

Jis prisiminė, kaip įmetė jos medalioną į voką ir net nepažvelgė vidun. Iki šiol jam nekilo ranka jo atidaryti, liesti jos asmeninių daiktų. Jis buvo prietaringas. Kapstytis po Eiverės turtą jam būtų taip pat bjauru, kaip plėšti kapus.

Jis turėjo ištuštinti jos butą, nes to reikalavo jos nuomojamo buto savininkė. Neėmė nė vieno daiktelio, išskyrus keletą nuotraukų. Jos drabužiai ir visi kiti dar tinkami naudoti daiktai buvo paaukoti įvairioms labdaros įstaigoms.

Vienintelis daiktas, kurį, Airišo nuomone, vertėjo pasilikti, buvo medalionas, liudijantis, kad kūnas buvo jos. Eiverės tėtis padovanojo jai šį papuošalą, kai ji dar buvo vaikas. Airišas nėra matęs Eiverės be jo.

Jis atvėrė voką, kuris visą šį laiką gulėjo jo stalčiuje, ir išpylė ant apversto stalo viską, kas jame buvo. Be Eiverės medaliono, ten buvo pora auskarų su deimantais, auksinis rankinis laikrodis, dvi apyrankės ir trys žiedai, iš kurių du buvo sutuoktuviniai. Trečią žiedą puošė safyrų ir deimantų kekė. Turėtų kainuoti velnioniškus pinigus, daug daugiau nei Eiverės papuošalai, bet Airišui Makeibui jie nebuvo verti nė surūdijusio skatiko.

Matyt, daiktai priklausė kuriai nors iš avarijos aukų, galimas dalykas, išsigelbėjusiai. Ar kam nors gaila dėl tokio supainiojimo? Ar bent kas jų pasigedo?

Jis turėtų patikrinti ir bandyti grąžinti tikrajam savininkui. Tačiau dabar jis pajėgė galvoti tik apie Eiverės papuošalus – laikrodį ir auskarą, kuriuos šiandien atnešė į jo pašto dėžutę. Kas juos atsiuntė? Kodėl dabar? Kur jie buvo visą šį laiką?

Jis tyrinėjo voką, ieškodamas kokios nors nuorodos apie jo siuntėją. Nebuvo nieko. Neatrodo, kad būtų atsiųstas iš savivaldybės raštinės. Užrašyta kreivai, tiesiog pakeverzota vaikišku raštu.

– Kas, po paraliais, čia dedasi? – klausė jis savo tuščiame bute.

Jo sielvartas dėl Eiverės jau turėjo apmalšti, tačiau jis niekaip nenuslopo. Sunkiai sudribęs fotelyje, jis aptemusiomis akimis spoksojo į medalioną. Trynė jį smiliumi ir nykščiu kaip užkerėtą daiktą, kuris galėtų ją stebuklingai atgaivinti.

Vėliau jis pamėgins įminti paslaptį, kaip jos papuošalus sukeitė su tos kitos avarijos aukos papuošalais. Tačiau šiuo metu jis tenorėjo skęsti savo netekties liūne.

– Nesuprantu, kodėl ne?

– Sakiau tau kodėl.

– O ką, jei šios savaitės pabaigoje kartu su tavimi vykčiau į Korpus Kristi?

– Tai verslo kelionė. Turėsiu daug darbo, rengsiu Teito susitikimus.

Fensė nutaisė aikštingą rūgščią grimasą.

– Galėtum leisti lydėti tave, jei tik iš tiesų norėtum.

Edis Paskalis pažvelgė į ją iš šalies.

– Manau, pati ir atsakei į savo klausimą.

Jis išjungė šviesas kampanijos būstinėje. Patalpos prekybos centre – anksčiau čia buvo naminių gyvūnų parduotuvė. Nuomos kaina nedidelė. Miesto vidurys, todėl būstinė lengvai pasiekiama iš bet kurios kitos miesto dalies. Gal vienintelis trūkumas – išlikęs gyvūnų, laikytų narvuose, kvapas.

– Kodėl tu man toks blogas, Edi? – inkštė Fensė, kai jis rakino skląstį.

– O kodėl tu tokia įkyri?

Kartu jie perėjo automobilių stovėjimo aikštelę iki jo patvaraus fordo sedano, kuris jai kėlė panieką. Atrakinęs keleivio dureles, atidarė jai. Sėsdama vidun, krūtine prisišliejo prie jo.

Kol jis apėjo automobilį iš priekio į vairuotojo vietą, ji nužiūrėjo, kad jis neseniai apsikirpęs. Kirpėjas per trumpai

nuskuto jam plaukus. Fensė apmetė Edžio „juodąjį sąrašą“ – pirmiausia automobilis. Antras buvo kirpėjas.

Jis klestelėjo prie vairo ir pasuko raktelį. Oro kondicionierius įsijungė automatiškai ir vidun ėmė pūsti karštą, drėgną orą. Edis nusprendė taip griežtai nesilaikyti savo naujo prekės „ką tik iš dėžutės“ įvaizdžio – atsipalaidavo kaklaraištį ir atsisegė apykaklės sagą.

Fensė dėl patogumo padarė kur kas daugiau. Ji iki juosmens atsisagstė palaidinukę, tada atsilapojusi pasivėdino ir vėl susisiautė, suteikusi Edžiui puikiausią galimybę pasigėrėti savo krūtimis, jei tik jis norėtų, ir susierzino pastebėjusi, kad jis nekreipia nė mažiausio dėmesio. Jis nardė automobiliu juostomis, kirto sankirtas, pakilo įvažiavimo rampa ir atsidūrė greitkelyje.

– Gal tu gėjus? – piktai paklausė ji.

Jis prapliupo juoktis.

– Kodėl klausi?

– Todėl, kad jeigu kitiems vaikinams parodyčiau bent pusę to, ką parodžiau tau, visą laiką gulėčiau aukštielninka.

– Pasiklausius tavo kalbų, gali pamanyti, kad tai ir darai su bet kuo. – Jis žvilgtelėjo į ją. – Ar tai tik kalbos?

Fensės žydros akys kaipmat apsiniaukė, bet ji buvo per daug protinga, kad prarastų savitvardą. Užuot netekusi kantrybės, tingiai kaip katė susirangė ant automobilio sėdynės ir klastingai paklausė:

– O kodėl pats to neišsiaiškini, pone Paskali?

Jis papurtė galvą.

– Tu esi nepataisoma mergiščia, Fense, ar žinai?

– Turėčiau žinoti, – skubotai atšovė ji, kedendama pirštais savo vešlias, tamsiai geltonas garbanas. – Juk taip visi sako. – Ji palinko prie kondicionieriaus, kuris dabar pūtė šaltą orą. Prilaikė plaukus rankomis pakėlusi nuo kaklo, kad oras pasiektų sudrėkusią nuo prakaito odą. – Tai ar esi?

– Esu kas?

– Gėjus.

– Ne, nesu.

Ji atsisėdo tiesiai ir pasisuko į jį visu kūnu. Rankomis vis dar laikė plaukus pakėlusi nuo kaklo – tokia padėtis išryškino jos krūtis. Šaltas oras sustangrino spenelius ir jie stirksojo per palaidinukės audinį.

– Tuomet kaip gali man atsispirti?

Perpildytas automobilių greitkelis pasiliko už nugaros ir dabar jie judėjo į šiaurės vakarus, rančos link. Įdėmus Edžio žvilgsnis lėtai klaidžiojo jos kūnu, užgriebdamas visas viliojančias smulkmenas. Jai buvo malonu stebėti, kaip jo Adomo obuolys slankioja aukštyn žemyn – jis sunkiai rijo seiles.

– Tu esi nuostabus vaikas, Fense. – Jo akys stabtelėjo ties jos krūtimis, dailios spenelių apybraižos tamsėjo po palaidinuke. – Nuostabi *moteris*.

Pamažu ji nuleido rankas, leisdama plaukams laisvai kristi apie veidą ir ant pečių.

– Na, ir ką?

– Tu mano geriausio draugo dukterėčia.

– Taigi?

– Taigi tai reiškia, kad esi man draudžiama.

– Kaip davatkiška! – sušuko ji. – Tu esi toks senamadiškas, Edi, štai koks tu. Atsilikėlis. Nuobodi davatka. Juokinga.

– Tavo dėdei Teitui tai nebūtų juokinga. Arba tavo seneliui, ar tėvui. Jei paliesčiau tave, bet kuris iš tos trijulės ateitų pas mane su šautuvu.

Ji pasilenkė ir greitai užkišo pirštus jam po kaklaraiščiu šnabždėdama:

– Argi nebūtų įdomu?

Jis atitraukė jos ranką ir nustūmė atgal.

– Jei esi taikinys, ne.

Kaip įgelta ji atsilošė sėdynėje ir pasukusi galvą spoksojo į besikeičiantį kraštovaizdį. Tą rytą ji tyčia paliko savo automobilį rančoje ir įsiprašė keliauti į San Antonijų su tėvu, nuo

pat pradžių ketindama ten užsibūti iki vėlumos ir apgaule įsiprašyti važiuoti namo su Edžiu. Ištisus mėnesius išradingai jį viliojo, tačiau nieko nepešė. Kadangi kantrybe ji niekada nepasižymėjo, nusprendė sustiprinti apgultį.

Bakas, tas jos pasiuntinukas, neišsilaikė nė mėnesio, nes tapo savininkiškas ir pavydus. Tada vyrukas, atėjęs purkšti namų, gelbėdamas nuo tarakonų, baigė savo darbą jos lovoje. Tas reikalas truko tol, kol ji sužinojo, kad jis vedęs. Jai trukdė ne tiek jo šeiminė padėtis, kiek po suartėjimo jaučiama kaltė, kurią jis niauriai su ja aptarinėjo. Sąžinės graužimas atėmė visą krušimosi džiaugsmą.

Kol kas vabzdžių naikintojas atstojo draugą, bet visi tie nukrypimai buvo tik tam, kad turėtų kuo užsiimti, kol jai pasiduos Edis. Laukimas ėmė varginti.

Iš tikrųjų vargino viskas. Pastarieji trys mėnesiai privertė ją būti pernelyg įsitempusią, nors ji vis dar neprarado įprastos geros nuotaikos. Buvo netgi akimirkų, kai ji pavydėjo tetai Kerolei jai skiriamo dėmesio.

Fensė valandų valandas kaišiojo popierius į vokus ir padėjo apklausti rinkėjus telefonu tame prastame dvokiančiame ir triukšmingame štabe, knibždančiame žmonių, kurie galėjo iš kailio išsinerti už dešimties dolerių atlygį, o apie Kerolę tuo metu buvo šokinėjama iš visų pusių prabangioje privačioje klinikoje.

Mendė buvo dar vienas akmenėlis bate. Tarsi ta maža mergiūkštė ir taip nebūtų visada paikinama, dabar, po lėktuvo avarijos, viskas tik dar pablogėjo. Kaip tik praeitą savaitę Fensę griežtai išbarė senelė, nes ji užriko ant jaunesniosios pusseserės už tai, kad ši suvalgė visus šokoladinius sausainius.

Fensės nuomone, ta mergelė kvanktelėjo. Jos įdubusios abejingos akys buvo tiesiog klaikios. Ji virto šmėkla, bet visi lindo jai į užpakalį.

Tėvas neabejotinai pamišo, kai aną kartą ji gavo greičio viršijimo taloną, ir pagrasino iš jos atimsiąs automobilį – tegul

tik gauna dar vieną. Jis net įspėjo, kad ji turės sumokėti baudą iš pačios užsidirbtų pinigų. Žinoma, tėvo grasinimai buvo nieko verti, bet tie šūkavimai ją erzino.

Ji negalėjo patikėti, kad dėl tos kampanijos kils tokia erzelynė. Iš to, kaip visi karščiavosi, galėjai pamanyti, kad jos dėdė dalyvauja suknistuose prezidento rinkimuose. Negalėjo suprasti, kam mokėti politologui didžiulius pinigus, kad numatytų rezultatus savaitę prieš rinkimus, kai ji galėjo pasakyti tai ir veltui prieš kelis mėnesius. Jos dėdės šypsena priversdavo moteris susileisti. Koks skirtumas, apie ką jis kalbės; moterys balsuos už jo gražias akis. Tačiau ar kas nors jos klausė? Ne. Niekas apie nieką neklausė jos nuomonės.

Šiaip ar taip, reikalai judėjo į priekį. Dabar, kai pirminiai rinkimai jau įvyko, Edžiui nebereikės tiek blaškytis. Galėtų ir apie ją pagalvoti. Iš pradžių Fensė ryžtingai ėmėsi savo sumanymo ir tikėjosi jį sugundyti. Dabar ji nebebuvo tokia tikra. Jis sumaniai išsisuko nuo jos apžavų, nebūtų pagalvojusi, kad vyras taip galėtų. Nujautė, kad iki lūžio jam dar tolokai.

Ji pakreipė galvą ir pažvelgė į jį. Bent jau iš išvaizdos atrodė šaltas kaip ledas. Sprendžiant iš to, kiek ja domėjosi, turėjo jam būti bjauresnė už beždžionę. Gal jau laikas griebti jautį už ragų, pamiršti atsargumą ir, jeigu net tai nepadės, priblokšti poną Nekaltybę.

– O ką, jeigu pačiulpčiau?

Apsimestinai abejingu judesiu Edis užmetė dešinę ranką ant sėdynės atlošo.

– Kai pagalvoju, dabar tikrai būtų neblogai.

Jos veidas nukaito. Sugriežė dantimis.

– Nedrįsk elgtis su manimi globėjiškai, tu kalės vaike.

– Tuomet baik šokinėti ant manęs kaip pigi gatvės kekšė. Nešvankybės manęs nesujaudina, bent jau ne labiau nei tavo nuogos krūtinės apžvalga. Man nerūpi, Fense, ir tas tavo vaikiškas žaidimas pradeda varginti.

– Tu *esi* pederastas.

Jis prunkštelėjo.

– Manyk taip, jei nori, jei tai paglostys tavo savimeilę.

– Tai gal tave kas nors jau pakabino, nes vyrui gyventi be to reikalo tiesiog nesveika. – Ji palinko arčiau ir griebė jam už rankovės.

– Su kuo tu miegi, Edi – su kuria nors iš štabo?

– Fense...

– Su ta raudonplauke sudžiūvusia subine? Lažinuosi, tai ji! Girdėjau, ji išsiskyrusi, ir greičiausiai tikrai karšta. – Ji tvirčiau spaudė jo rankovę. – Kodėl nori duotis su tokia sene, kai gali turėti mane?

Jis pasuko žiediniu įvažiavimu ir sustabdė automobilį priešais namus. Sugriebė ją už pečių ir smarkiai pakratė.

– Nes nesiduodu su mergytėmis – ypač su tomis, kurios praskečia šlaunis, jei tik pasitaiko kietesnis galas.

Jo pyktis tik dar labiau pakurstė jos geismą. Bet kokia aistra ją sužadindavo ir sujaudindavo. Jos akys užsidegė, ištiesusi ranką apglėbė delnu jam tarpkojį ir suspaudė. Lūpas iškreipė pasitenkinimo šypsena.

– Kodėl, Edi, brangusis! – geidulingai sušnibždėjo ji. – Taviškis toks kietas.

Keikdamasis jis stumtelėjo ją šalin ir išlipo iš automobilio.

– Jei tave dar domina, pasiūlymas galioja.

Fensė užtruko, sagstydamasi palaidinukę ir tvarkydamasi, tada nusekė paskui jį į namus. Šįkart kova baigėsi lygiosiomis. Jis neįsivilko jos į lovą, tačiau jos norėjo. Tai buvo pažanga, kuria ji valandėlę pasitenkins... tačiau neilgai.

Kai ji priėjo duris į savo namo pusę, išdygo motina. Dorotė Rėja ėjo tiesiai, bet jos akys buvo kaip stiklinės – kaip prarijus keletą taurių gėrimo.

– Sveika, Fense.

– Aš keletui dienų išvažiuoju į Korpus Kristi, – pranešė ji. Jeigu Edis atsisakys ją pasiimti, tame pakrantės miestelyje

jam tiesiog padarys staigmeną. – Išvykstu rytą. Duok man pinigų.

– Negali išvažiuoti tiesiog dabar.

Fensė suspaudė kumštį ir įrėmė į dailią šlaunį. Ji prisimerkė kaip visuomet, kai negaudavo to, ko nori.

– Bet kodėl, po galais?

– Nelsonas sakė, kad visi turime būti čia, – pasakė motina. – Rytoj namo grįžta Kerolė.

– Ak, šūdas, – sumurmėjo Fensė. – Tik to man betrūko.

Tryliktas skyrius

Ji pamatė jį veidrodyje.

Eiverė sėdėjo klinikos palatoje prie mažo tualetinio staliuko, kai pagavo įeinančio Teito žvilgsnį. Jie įdėmiai žvelgė vienas į kitą, kol ji pamažu nuleido pudros pūkutį ant veidrodinio stalo paviršiaus ir atsisuko jo pusėn.

Nenuleisdamas nuo jos akių, numetė apsiaustą ir keletą parduotuvės krepšelių iš prekybos centro ant jos lovos. Sunertus pirštus prispaudusi prie kelių, Eiverė įsitempusi nusijuokė.

– Laukimas mane žudo.

– Tu atrodai nuostabiai.

Ji sudrėkino lūpas, ir taip jau žibančias nuo rūpestingai užtepto lūpų blizgesio.

– Šiandien buvo užėjęs kosmetologas, pamokė, kaip turiu dažytis. Daug metų tai dariau, pasirodo, reikėjo atnaujinti žinias. Tokių patarimų gauna visi čionykščiai gyventojai. – Ji vėl suirzusi jam šyptelėjo.

Tiesą sakant, ji norėjo rasti kokią nors dingstį ir pakeisti Kerolei būdingą dažymosi stilių, kuris, Eiverės nuomone, buvo kiek vulgarokas.

– Išmėginu naują būdą. Kaip manai, atrodau gerai?

Ji paprašė, kad jis apžiūrėtų jos veidą. Nugalėjęs vidinį pasipriešinimą, jis priėjo kiek arčiau. Remdamasis rankomis į

kelius, pasilenkė visu liemeniu ir kilstelėjęs antakius kruopščiai apžiūrėjo.

– Netgi randų nematyti. Nieko. Neįtikima.

– Ačiū. – Ji nusišypsojo, kaip moteris šypsosi mylinčiam vyrui.

Skirtumas tik tas, kad Teitas nėra jos vyras ir jos nemyli. Jis atsitiesė ir atsuko jai nugarą. Eiverė akimirką užsimerkė, norėdama atgauti drąsą. Ji suprato, kad jis nėra linkęs greitai atleisti. Kerolė prarado jo pasitikėjimą. Turbūt bus sunku jį laimėti dar kartą.

– Ar jau képripratai prie mano naujos išvaizdos?

– Imu priprasti.

– Atrodau kitaip, – ji abejojo.

– Atrodai jaunesnė. – Dirstelėjo į ją per petį, tada atsikvėpęs pridūrė: – Ir gražesnė.

Eiverė pakilo nuo staliuko ir priėjo prie jo. Paėmusi už rankos timptelėjo ir atsuko į save.

– Tikrai? Gražesnė?

– Taip.

– Kaip gražesnė? Ką turi omeny?

Suprato, kad jis nesugeba atleisti, bet užtat tvardytis – oi kaip moka. Dabar ji mojavo jam raudonu skuduru. Jo akyse žybčiojo žaibai, bet ji nenusileido. Ji trūks plyš norėjo žinoti, ar jis įžiūri kokius jos ir tikrosios žmonos skirtumus. Ji tikino save, kad tai lyg tyrimas.

Jis nekantriai teisinosi, braukdamas ranka sau per plaukus.

– Aš nežinau. Esi kitokia. Gal tas pasidažymas, plaukai – nežinau. Tu puikiai atrodai, ar to neužtenka? Ar galime tuo ir baigti? Tu atrodai... – Jis nuleido akis, kad nužvelgtų ją visą, ne tik veidą. Tyrinėjo jos kūną, vėl pakėlė akis ir nusuko į šalį. – Tu atrodai gerai.

Įkišęs ranką į marškinių kišenę, ištraukė ranka surašytą sąrašą.

– Mes su mama nupirkome viską, ko prašei. – Galva parodęs į parduotuvės krepšelius, jis skaitė, kokius daiktus atvežė. – *Ysatis* purškiamieji kvepalai. Jie iš tavo pageidautų tualetinių reikmenų.

– Vėliau pabandysiu.

– Pėdkelnės. Ar spalva tokia, kokios norėjai? Sakei, šviesiai rusva.

– Bus gerai. – Ji naršė krepšiuose, traukdama daiktus, kuriuos jis vardijo. Ištraukė dėžutę su kvepalų buteliuku. Atidariusi apsipurškė riešą. – Mm... Kvepia.

Ji ištiesė riešą prie jo skruosto, taip, kad norėdamas pauostyti, pakreiptų galvą. Sukdamasis į ją, lūpomis brūkštelėjo jos rankos riešą. Jų akys susitiko.

– Maloniai, – pasakė ir nusisuko, dar nespėjus Eiverei nuleisti rankos. – Naktiniai marškiniai su rankovėmis. – Vėl paklausė: – Nuo kada miegi apsivilkusi ir dar su rankovėmis?

Eiverė, pavargusi teisintis, atšovė:

– Nuo tada, kai išgyvenau lėktuvo avariją, kai daktarai pasakė, kad tai antro laipsnio rankų nudegimai.

Jis prasižiojo, pasiruošęs greitai atsikirsti, bet užsičiaupė. Grįžęs prie paskutinio daikto sąraše, perskaitė:

– Liemenėlė, 34 B.

– Gaila. – Ištraukusi šį apatinį drabužėlį iš krepšelio, ji nutraukė etiketes ir vėl jį sulankstė.

Liemenėlės, atneštos iš namų, iš Kerolės drabužių spintos, jai buvo gerokai per didelės.

– Ko gaila?

– Kad mano krūtinė sumažėjo visu numeriu.

– Ir koks man galėtų būti skirtumas?

Ta panieka jo veide privertė ją nusukti žvilgsnį.

– Spėju, jokio.

Ji ištuštino pirkinių krepšius, dėdama tuos daiktus prie jau pasiruoštų apsirengti kitą dieną namie. Kiti Zy ir Teito atnešti drabužiai iš Kerolės spintos jai beveik derėjo. Gal tik

vos vos buvo per dideli. Kerolės krūtys ir šlaunys buvo stambesnės, apvalesnės, bet Eiverė pasiteisino taip ilgai jai taikyta skysčių dieta. Net Kerolės batai jai tiko.

Jei tik galėjo, ji slėpė rankas ir kojas, teikdama pirmenybę kelnėms, ne sijonams. Ji baiminosi, kad šlaunys ir keliai ją išduos. Tačiau ligi šiol niekas jos netyrinėjo. Ratledžams ji buvo Kerolė. Jie buvo tuo šventai įsitikinę.

Bet ar tikrai buvo?

Kodėl Kerolės sąmokslininkas paliko ją ramybėje?

Tas nerimas atkakliai kaip uodas nuolat zvimbė Eiverės galvoje. Pasidavus jam, iš baimės jai darėsi silpna, taigi ji atsidėjusi domėjosi Kerolės asmenybe, kad galėtų išvengti išdavikiškų klaidų.

Ir ji spėjo, kad jai sekasi. Ji nemanė padariusi kokių nors rimtų, apmaudžių klaidų.

Dabar išvykimas neišvengiamai artėjo ir ji jaudinosi. Būdama po tuo pačiu stogu su Ratledžais, ypač su Teitu, gãli ir dažniau suklysti.

Be to, jai vėl teks būti kandidato į Senatą žmona ir iš jos bus pareikalauta susidoroti su jai kliūsiančiomis pareigomis.

– Kaip bus rytą, Teitai?

– Edis paprašė manęs tave paruošti. Atsisėsk.

– Skamba rimtai, – erzino ji, kai žvelgė vienas į kitą statydamiesi kėdes.

– Taip ir yra.

– Ar bijai, kad matant žiniasklaidai galiu padaryti ką nors ne taip?

– Ne, – atsakė jis, – bet guldau galvą, kad jie padarys ką nors – nepaisys padorumo reikalavimų.

Kadangi jis kritikavo jos amatą, ji įsižeidė.

– Pavyzdžiui, kokių?

– Jie užduos tau šimtus asmeninių klausimų. Jie tyrinės tavo veidą, ieškos randų, tokie reikalai. Rytoj tave foto-

grafuos daugiau kartų, nei bet kada anksčiau per rinkimų kampaniją.

– Aš nesidroviu kamerų.

Jis sausai nusijuokė.

– Žinau. Bet rytoj, kai iš čia išeisi, tave supte apsups. Edis bandys palaikyti tvarką, bet visko nesužiūrėsi.

Jis vėl pasikniso vidinėje kišenėje ir ištraukęs dar vieną popieriaus skiautę jai padavė.

– Susipažink su šituo vakare. Tai trumpa kalba. Edis parašė tau, kad perskaitytum. Jis paruoš mikrofonus. Kas negerai?

– Šitas, – pasakė ji, kratydama tą popierių prieš jį. – Jeigu tai perskaitysiu, būsiu tikra silpnaprotė.

Jis atsiduso ir pasitrynė smilkinius.

– Edis ir bijojo, kad taip manysi.

– Bet kas, girdėdamas tuos žodžius, pamanys, kad avarija labiau pakenkė mano smegenims nei veidui. Kiekvienas pamanys, kad uždarei mane toje privačioje klinikoje, kol atgausiu sveiką protą, kaip kokioje „Džeinėje Eir". Laikei psichiškai nesveiką žmoną...

– „Džeinė Eir"? Tu skaitei tą knygą?

Akimirką ji pasijuto netikėtai užklupta, bet greitai atšovė:

– Mačiau filmą. Kad ir kaip būtų, nenoriu, kad žmonės manytų, jog esu protiškai neįgali ir kad viską, ką ruošiuosi pasakyti, man reikia iš anksto užsirašyti.

– Tik neleisk savo protui sublizgėti labiau nei užpakaliui, gerai?

– Moku kalbėti taisyklingai, Teitai, – atkirto ji. – Bet kada galiu suregzti daugiau nei tris žodžius ir žinau, kaip elgtis viešai. – Ji perplėšė paruoštą jai pranešimą ir numetė ant grindų.

– Matyt, pamiršai, kas nutiko Ostine. Mes negalime sau leisti taip klysti, Kerole.

Kadangi ji nežinojo, kokią klaidą Kerolė padarė Ostine, negalėjo nei apsiginti, nei atsiprašyti. Kad ir kaip būtų, ji turi

nepamiršti vieno dalyko – Eiverė Daniels turi patyrimo kalbėti priešais televizijos kameras. Ji moka žiniasklaidos gudrybių. Kerolė Ratledž – žinoma, ne.

Ramesniu balsu ji tarė:

– Žinau, koks tau svarbus kiekvienas viešas pasirodymas nuo dabar iki pat rinkimų lapkritį. Stengsiuosi elgtis tinkamai ir galvoti, ką kalbu. – Ji liūdnai nusišypsojo ir pasilenkė pakelti perplėšto popiergalio. – Aš net įsiminsiu šitą lėkštą kalbelę. Noriu daryti tai, kas tau geriausia.

– Nepersistenk, mėgindama man įtikti. Jeigu tai priklausytų tik nuo manęs, tau nereikėtų ištarti nė sakinio. Edis jaučia, kad turėtum patenkinti visuomenės smalsumą. Džekas ir tėtis palaiko jo nuomonę. Todėl turėtum įtikti jiems, ne man.

Jis atsistojo eiti. Eiverė greitai pakilo.

– Kaip laikosi Mendė?

– Po senovei.

– Ar pasakei jai, kad rytoj grįžtu namo?

– Ji klausėsi, bet sunku pasakyti, ką galvojo.

Apimta gailesčio, kad mergaitė vis dar neatsigavo, Eiverė pakėlė ranką virš krūtinės prie kaklo ir išsiblaškiusi pasitrynė.

Teitas palietė jai delną.

– Gerai, kad prisiminiau. – Jis nuėjo pasiimti švarko, vis dar gulinčio ant jos lovos kojūgalio, ir ištraukė kai ką iš jo kišenės. – Kadangi ligoninė prisidirbo ir galop pametė tavo papuošalus, Edis pamanė, kad turėčiau tau duoti kitą vestuvinį žiedą. Pasak jo, rinkėjai tiki, kad jį mūvi.

Ji ne visai jam pamelavo. Kai Teitas pasiteiravo apie papuošalus, ji pasakė, kad atidariusi voką, paimtą iš ligoninės seifo, rado kažkieno kito papuošalus, ne savo.

– Aš padaviau jį pasaugoti vienai iš čia dirbančių slaugių.

– Tada kur tavieji? – paklausė jis.

– Dievas žino. Matyt, įvyko viena tų klaidų, kurios niekuomet nepaaiškėja. Pasikalbėk su mūsų draudimo kompanija.

Teitas iš dėžutės pilku aksomo pamušalu ištraukė paprastą, platų auksinį žiedą.

– Jis ne toks prabangus kaip anas, bet tiks.

– Man jis patinka, – pasakė ji, kai jis užmovė žiedą jai ant bevardžio piršto. Kai jis pamėgino patraukti ranką, ji pastebėjo, kad jis buvo užsimovęs tokį patį. Ji suspaudė jo ranką ir greitai kvėptelėjusi ištarė jo vardą.

Tada kiek pasilenkė ties vis dar sunertomis jų rankomis. Nuleidusi galvą dar žemiau, švelniai pabučiavo jo krumplius.

– Kerole, – prabilo, mėgindamas ištraukti ranką. – Nereikia.

– Prašau, Teitai. Noriu padėkoti tau už viską, ką padarei dėl manęs. Prašau... leisk man.

Ji maldavo jį priimti jos dėkingumą.

– Tiek daug kartų – ypač pačioje pradžioje, kai tik atgavau sąmonę, – troškau numirti. Veikiausiai taip ir būčiau padariusi, jei ne tavo nuolatinis palaikymas. Tu buvai... – ji užspringo ir nė nebandė sustabdyti ašarų, riedančių nepriekaištingais jos skruostais, – tu visą tą laiką buvai nuostabus stiprybės šaltinis. Ačiū tau.

Ji kalbėjo nuoširdžiai. Kiekvienas žodis buvo tiesa. Tarsi patvirtindama savo išsakytus jausmus, ji pasistiebė ir lūpomis palietė jo lūpas.

Jis staiga atsilošė. Ji išgirdo, kaip jis nustebęs skubiai atsikvėpė. Pajuto jo dvejonę, kai akys praslydo virš jos veido. Tada jis nuleido galvą. Jo lūpos trumpai palietė josios, lengvai, vos vos prigludo.

Ji išsilenkė visu kūnu prie jo, pasistiebė siekdama jo lūpų ir sušnabždėjo:

– Teitai, prašau pabučiuok mane.

Tyliai sudejavęs, prispaudė savo burną prie jos. Ranka apkabinęs liemenį, ją prisitraukė. Atleido sugniaužtus kitos

rankos pirštus, delnu apglėbė kaklą ir ėmė glamonėti jį nykščiu, o liežuvis tuo tarpu siekė įsigauti tarp jos lūpų.

Tada iš karto slinktelėjo giliau, bet tučtuojau liovėsi bučiavęs ir pakėlė galvą.

– Kas čia...

Glausdamas prie krūtinės, tyrinėjo jos akis. Tada vėl pažiūrėjo į lūpas. Užsimerkė ir papurtė galvą, atmesdamas kažką, ko negalėjo paaiškinti, ir įsisiurbė į jos lūpas.

Eiverė irgi jį bučiavo, nebeslopindama ilgus mėnesius tyliai brandinto troškimo. Jų lūpos lydėsi iš alkio ir karščio. Kuo daugiau jis turėjo jos, tuo daugiau troško ir tuo daugiau ji norėjo jam duoti.

Nuleidęs rankas jai ant šlaunų, prisitraukė arčiau savo sukietėjusio daikčiuko. O ji prigludo prie jo, pakėlė rankas ir, sunėrusi jam ant sprando, lenkdama jo galvą žemyn pirštų galiukais čiuopė ir mėgavosi plaukais, drabužiais, jo oda.

Ir tada tai baigėsi.

Jis atstūmė ją, atsitraukė nuo jos per keletą sprindžių. Ji žiūrėjo apimta kančios, kaip jis valosi jos bučinį nuo savo burnos atgalia ranka. Ji tyliai, skausmingai aiktelėjo.

– Nieko nebus, Kerole, – pasakė jis griežtai. – Man neaiškus tas naujas tavo žaidimas ir kol neišmokau taisyklių, atsisakau jame dalyvauti. Man gaila, kad tau taip atsitiko. Kadangi esi teisėta mano žmona, dariau, ko iš manęs reikalauja pareiga. Bet tai nesusiję su mano jausmais. Jie nepasikeitė. Supranti? Niekas nepasikeitė.

Jis stvėrė striukę, užsimetė ant peties ir išmovė iš kambario nė nepažvelgęs atgal.

Edis įžengė į kiemą. Gegužės saulėkaitos suvilioti skleidėsi ir žydėjo augalai. Pakraščiuose apie plaukimo baseiną moliniuose vazonuose augo oleandro krūmai, apsipylę žiedais. Gėlių lysves nuklojo vijoklinė rožė.

Tačiau dabar buvo tamsu, ir žiedai nakčiai jau merkėsi. Kiemą apšvietė tarp augalų žemėje įtaisyti žibintai. Ant baltų tinkuotų namo sienų jie metė aukštus, ištįsusius šešėlius.

– Ką čia darai? – paklausė Edis.

Vienišius, susikūprinęs kėdėje vidiniame kieme, atžariai atkirto:

– Galvoju.

Jis galvojo apie Kerolę – apie tai, kaip atrodė jos veidas veidrodyje, jam įėjus į jos palatą. Jis spindėjo. Jos tamsios akys švytėjo, tarsi jo atvykimas jai reiškė ką ypatinga. Jis nusprendė, kad tai buvo puiki vaidyba. Ilgiau kaip akimirką prarado protą ir užkibo. Koks kvailys.

Jeigu tik jis būtų iš karto išėjęs, niekada nebūtų palietęs jos, niekada nebūtų pajutęs, niekada nebūtų vylęsis, kad reikalai pasikeitė, dabar neurgztų ant savo draugo, neglostytų viskio butelio ir nekovotų bergždžiai su nepraeinančia erekcija. Jam buvo bloga nuo savęs paties – vėl siektelėjo *Chivas Regal* ir šliūkštelėjo viskio ant tirpstančio ledo stiklinės dugne.

Edis susmuko į gilų krėslą šalia Teito ir susirūpinęs jį nužvelgė. Teitas, pagavęs atvirai tiriantį draugo žvilgsnį, tarė:

– Jei tau nepatinka tai, ką matai, žiūrėk kur nors kitur.

– Va tai tau. Mes viskuo nepatenkinti, tiesa?

Jis buvo susijaudinęs ir geidė savo neištikimos žmonos. Neištikimybę jis dar *galėtų* atleisti, tačiau visa kita – ne. Kitų išdavysčių – niekada.

– Ar matei Kerolę? – paklausė Edis, spėdamas, ko Teitas tokios blogos nuotaikos.

– Taip.

– Ar padavei jai perskaityti tą pranešimą?

– Taip. Žinai, ką ji padarė?

– Pasiūlė tau susikišti?

– Iš tikrųjų. Ji perplėšė jį pusiau.

– Parašiau jį jos pačios labui.

– Pats jai tai pasakyk.

– Aną kartą, kai patariau jai kai ką jos labui, ji išvadino mane subingalviu.

– Šį vakarą ji pritrūko žodžių.

– Ar ji tiki tuo, ar ne, susitikti su žurnalistais pirmą kartą po lėktuvo avarijos bus tikra kankynė, net ir tokiai moteriai kaip Kerolė. Jau vien jų smalsumas sukelia nepaprastą įsiūtį.

– Sakiau jai, bet ji piktinasi, kad brukame jai kalbą neprašyti.

– Gerai, – atsakė Edis, trindamas nutirpusį sprandą, – nesijaudink dėl to, ko dar neatsitiko. Ji tikriausiai su viskuo susitvarkys.

– Ji, regis, mano susitvarkysianti. – Teitas siurbtelėjo gėrimo, tada pasukiojo stiklinę tarp delnų, stebėdamas, kaip naktinis drugys savižudiškai neria į žibintą krūmuose.

– Ji yra...

Edis pasilenkė į priekį.

– Ką ji?

– Velnias, nežinau. – Jis atsiduso. – Kitokia.

– Ką turi omenyje?

Pirmiausia jos skonis kitoks, bet to jis draugui nesakė.

– Ji labiau tvardosi, malonesnė.

– Malonesnė? O aš girdėjau, kad šį vakarą ji neteko kantrybės.

– Taip, bet tai buvo pirmas kartas. Manau, kad lėktuvo avarija ir viskas, ką teko išgyventi, įkrėtė jai proto. Ji atrodo jaunesnė, tačiau elgiasi daug brandžiau.

– Jau pastebėjau. Tačiau tai galima suprasti, tiesa? Kerolė staiga suvokė esanti mirtinga. – Edis spoksojo į terasos plyteles po plačiai išžergtomis kojomis. – O kaip, na, kaip judviejų asmeniniai reikalai? – Teitas metė į jį karštą, piktą žvilgsnį. – Jeigu tai ne mano reikalas, tik pasakyk.

– Tai ne tavo reikalas.

– Žinau, kas praeitą savaitę atsitiko Fort Verte.

– Neįsivaizduoju, apie ką, po galais, kalbi.

– Apie tą moterį.

– Ten aplinkui buvo daugybė moterų.

– Bet tik viena po susiėjimo pasikvietė tave į namus. Bent jau viena, apie kurią žinau.

Teitas nusišluostė kaktą.

– Jėzau, ar kas nors prasprūsta pro tavo akis?

– Niekas, kas susiję su tavim. Kol būsi išrinktas senatoriumi.

– Na, tai nesijaudink. Aš nenuėjau.

– Žinau.

– Tai kodėl apie tai prašnekai?

– O gal reikėjo nueiti?

Teitas nustebęs prajuko.

– Galbūt norėjai?

– Galbūt.

– Norėjai, – pasakė Edis, atsakydamas už jį. – Esi žmogus. Tavo žmona ilgus mėnesius negalėjo, ir netgi prieš tai...

– Tu peržengi ribas, Edi.

– Visi jūsų šeimoje žino, kad judu negyvenote kartu. Aš tik įvardiju tai, kas akivaizdu. Būkime atviri.

– Tu būk atviras. Aš einu miegoti.

Edis sulaikė jo ranką, kol jis neatsistojo.

– Dėl Dievo meilės, neširsk ant manęs ir neišeik įsiutęs. Stengiuosi tau padaryti paslaugą. – Jis palaukė valandėlę, duodamas Teitui laiko nuramdyti pyktį, ir ramiai prabilo: – Tenoriu pasakyti, kad tu per ilgai susilaikai. Šitoks susilaikymas verčia tave įsitempti ir erzina, ir tai negerai visiems. Jei koks romaniūkštis padarytų tave laimingą, pasakyk man.

– Ir ką tu darysi? – piktai paklausė Teitas. – Sąvadausi?

Edis atrodė nusivylęs.

– Yra būdų susitvarkyti tyliai.

– Pasakyk tai senatoriui Gariui Hartui.

– Jis apsižioplino.

– O tu ne?

– Tu velnioniškai teisus, aš tikrai ne.

– Ar žinai, ką pagalvotų tėtis, jeigu išgirstų, kad siūlai man tokį dalyką?

– Jis idealistas. – Edis mostelėjo ranka. – Nelsonas įtikėjęs į motinystę ir obuolių pyragą. Dorovingumas jo antrasis vardas. O aš esu realistas. Mes gana gerai atrodome, bet kad ir kaip vaidintume – kiek žemiau liemens vyras vis dar yra gyvulys. Jeigu tau reikia pasikrušti ir žmona nesuteikia tokios paslaugos, tu pasikruši su kita, – taip šiurkščiai apibendrinęs, Edis išraiškingai gūžtelėjo pečiais. – Kai tavo tokia padėtis, Teitai, kartais santuokinė neištikimybė būtų į sveikatą.

– Kodėl tu toks įsitikinęs, kad man trūks plyš reikia pasidulkinti?

Edis atsistojo ir nusišypsojo.

– Stebėjau tave dirbantį, pameni? Tavo veido raumenys apie burną įtempti ir tai byloja, kad pastaruoju metu nesi gavęs. Atpažįstu tą juodą piktą žvilgsnį. Tu gali kandidatuoti į valstybės tarnybą, bet vis dar esi Teitas Ratledžas. Tavo galas nežino, kad iš jo tikimasi, jog bus geras mažas berniukas, kol tave išrinks.

– Aš šiuose rinkimuose matau savo ateitį, Edi. Tu žinai tai. Aš tuoj įgyvendinsiu savo troškimą išvažiuoti į Vašingtoną jau kaip senatorius. Ar tu manai, kad statyčiau į pavojų savo svajonę dėl dvidešimties minučių neištikimybės?

– Ne, manau, kad ne, – sutiko Edis, liūdnai atsidusdamas. – Tik stengiausi tau padėti.

Teitas atsistojo ir kreivai nusišypsojo draugui.

– Dabar ketini klausti, o kam reikalingi draugai?

Edis sukikeno.

– Aš – taip nuvalkiotai? Juokauji?

Jie pasuko prie didžiųjų durų. Teitas draugiškai uždėjo ranką Edžiui ant peties.

– Tu – geras draugas.

– Ačiū.

– Bet dėl vieno dalyko Kerolė buvo teisi.

– Ir dėl ko gi?

– Esi subingalvis.

Juokdamiesi jie įėjo į namą.

Keturioliktas skyrius

Eiverė užsidėjo akinius.

– Manau, bus geriau be jų, – pasakė jai Edis. – Nereikia, kad atrodytų, jog slepiame ką bjauraus.

– Gerai, – ji nusiėmė akinius ir įsidėjo į kišenę, vilkėjo paprasto šilko švarką, priderintą prie kelnių su kantais. – Ar atrodau gerai? – neramiai paklausė Teito ir Edžio.

Edis parodė jai iškeltą nykštį.

– Nuostabiai.

– Baisiai, – pridūrė Teitas rodydamas dantis.

Eiverė perbraukė ranka trumpus plaukus ties pakaušiu.

– Ar mano plaukai?..

– Labai elegantiški, – padrąsino ją Edis. Tada suplojo delnais ir energingai patrynė juos. – Ką gi, gana ilgai turėsime atlaikyti suerzintų šunų puolimą. Eime.

Jie drauge visam laikui paliko jos palatą ir nuėjo koridoriumi prieangio link. Su personalu jau atsisveikinta, bet kai ėjo pro slaugių postą, jos palinkėjo jiems sėkmės.

– Limuzinas? – nepatikėjo Eiverė, kai jie priėjo duris tamsinto stiklo sienoje.

Reporterių minia jų dar nepastebėjo, bet ji matė juos lauke. Juodas kadilakas stovėjo prie šaligatvio krašto, o šalia jo – uniformuotas vairuotojas.

– Taip mes abu galėsime tave apsaugoti, – paaiškino Edis.

– Nuo ko?

– Nuo spūsties. Vairuotojas jau sukrovė tavo daiktus į bagažinę. Eik prie mikrofono, pasakyk savo kalbą, mandagiai atsiprašyk, kad neatsakinėsi į jokius klausimus, ir nerk į automobilį.

Jis akimirką pažvelgė į ją, tarsi norėdamas įsitikinti, kad jo nurodymai buvo daugmaž suprasti, tada pasisuko į Teitą.

– Tu gali atsakyti į kelis klausimus, jei nori. Įvertink, ar jie yra draugiški. Kalbėk, kol bus patogu, kiek tik gali išnaudok progą. Jei klausimai bus keblūs, pasiteisink, kad dėl Kerolės turi nutraukti pokalbį. Pasirengę?

Jis žengė į priekį atidaryti durų. Eiverė pažvelgė į Teitą.

– Kaip tu pakenti jo įsakinėjimus?

– Už tai jam ir mokame.

Ji pasistengė įsidėmėti, kad Edžio kritikuoti negalima. Teito nuomone, jo kampanijos vadybininkas – be priekaištų.

Edis laikė jiems atidarytas duris. Teitas atkišo jai alkūnę, kviesdamas į priekį. Jau prieš kelias akimirkas ėmė klegėti ir stumdytis reporterių ir fotografų minia. Dabar jie nuščiuvo, laukdami kandidato į senatorius žmonos, kuri nesirodė jau keletą mėnesių.

Eiverė žengė pro duris ir priėjo prie mikrofono, kaip buvo liepęs Edis. Ji atrodė kaip Kerolė Ratledž. Žinojo tai. Jai buvo keista, kad Kerolės artimieji, netgi jos vyras, nepajuto apgaulės. Žinoma, nebuvo priežasčių abejoti tuo, kad ji yra ta, kas ir turi būti. Jiems net nedingtelėjo, kad ji gali būti apgavikė, todėl jos ir nematė.

Tačiau ji išsigando: kai atsistos prie mikrofono, pašaliniai pamatys skirtumą, kurio nepastebėjo artimieji. Kas nors gali išlįsti iš minios, smerkiamai parodyti pirštu ir sušukti: „Apsišaukėlė!“

Todėl pliūptelėjusi plojimų banga ją apstulbino. Ji kaip reikiant nustebino ir ją, ir Teitą, ir netgi Edį, kuris visada buvo santūrus. Žengdama ji kluptelėjo. Dvejodama pažvelgė į Tei-

tą. Jis nusišypsojo akinama visų amerikiečių didvyrio šypsena, kuri buvo verta skausmo ir kančios, jos iškentėtos po lėktuvo avarijos. Tai įkvėpė jai pasitikėjimo.

Ji maloniai ženklu paprašė liautis ploti. Kai plojimas pamažu nutilo, ji nedrąsiai padėkojo. Tada, atsikrenkštusi, kiek atmetusi galvą ir liežuviu suvilgiusi lūpas, ėmė sakyti trumpą jau paruoštą kalbą:

– Ačiū jums, ponai ir ponios, už tai, kad esate čia norėdami pasveikinti mane, grįžusią po ilgo gydymosi. Leiskite viešai pareikšti savo užuojautą tiems, kurie neteko mylimų žmonių per siaubingą *AireAmerica* 398 reiso lėktuvo katastrofą. Aš vis dar netikiu, kad mes su dukra likome gyvos po tokios baisios ir daug aukų pasiglemžusios lėktuvo avarijos. Tikriausiai nebūčiau išgyvenusi, jeigu ne mano vyro nuolatinė parama ir palaikymas.

Paskutinis sakinys buvo pridėtas jos pačios prie Edžio paruoštos kalbos. Ji drąsiai įsikibo Teitui į ranką. Akimirką padvejojęs, – dėl ko, suprato tik ji, – švelniai spustelėjo jai ranką.

– Ponia Ratledž, ar jūs manote, kad *AireAmerica* atsakingos už lėktuvo avariją?

– Negalime kalbėti, kol nebus baigtas tyrimas ir rezultatai nebus paskelbti per *NTSB*, – atsakė Teitas.

– Ponia Ratledž, ar ketinate kelti bylą už padarytą jums žalą?

– Šiuo metu mes nesirengiame bylinėtis, – vėl už ją atsakė Teitas.

– Ponia Ratledž, ar jūs prisimenate, kaip išnešėte savo dukrą iš degančio lėktuvo nuolaužų?

– Dabar prisimenu, – atsakė ji, aplenkdama Teitą. – Bet tada nieko negalvojau. Tiesiog pasidaviau išlikimo šauksmui. Neprisimenu, kad būčiau svarsčiusi, kaip elgtis.

– Ponia Ratledž, ar buvo akimirka, kai darant plastines veido operacijas ėmėte abejoti, kad jos gali nepavykti?

– Aš visiškai pasitikėjau chirurgu, kurį parinko mano vyras.

Teitas pasilenkė prie mikrofono, kad jį išgirstų pro gausmą.

– Tikriausiai suprantate, kad Kerolė labai jaudinasi grįždama į namus. Prašyčiau, jeigu mums leisite.

Jis vedė ją pirmyn, bet minia grūdosi prie jų.

– Pone Ratledžai, ar ponia Ratledž vyks su jumis į kampanijos keliones? – Itin įkyrus reporteris užstojo jiems kelią ir kyštelėjo mikrofoną Teitui prie pat veido.

– Tvarkaraštyje Kerolei numatytos kelios kelionės. Tačiau daugiau laiko ji norėtų praleisti namie su dukra.

– Kaip jūsų dukra, pone Ratledžai?

– Ji laikosi gerai, ačiū. Dabar, jeigu galėtumėm...

– Ar ji jaučia kokias nors lėktuvo avarijos pasekmes?

– Ką jūsų duktė galvoja apie tokį jūsų išvaizdos pasikeitimą, ponia Ratledžai?

– Prašau daugiau jokių klausimų.

Edis praskynė kelią, ir jie prasibrovė pro atkaklią minią. Dauguma žmonių buvo draugiški, bet tokioje minioje Eiverei vis tiek ėmė trūkti oro.

Iki šiol ji visuomet būdavo kitoje pusėje – reporterė, kaišiojanti mikrofoną žmonėms, išgyvenantiems nelaimę. Reporterio darbas – gauti medžiagos straipsniui, išpešti faktų, kokių niekas nėra gavęs; manoma, kad reikalui esant tinka bet kokios priemonės. Niekas nesvarstė apie tai, kaip kiti gali jaustis prieš mikrofoną. Ji niekada nemėgo šios savo darbo pusės. Lemtingą klaidą per laidą ji padarė ne dėl savo abejingumo – ji suklydo dėl pernelyg didelio jautrumo.

Akies krašteliu ant *Betacam* kameros ji pastebėjo *KTEX* televizijos ženklą. Nesąmoningai pasuko galvą ton pusėn. Ten buvo Vanas!

Tik akimirką pamiršo, kad jis jai „nepažįstamas“. Priėjo arčiau, ketindama greičiau pamoti ranka ir pavadinti jį vardu. Jo blyškus, liesas veidas ir surišti į uodegą riebaluoti plaukai

jai atrodė nuostabiai – savi ir brangūs! Troško pulti prie jo kaulėtos krūtinės ir tvirtai jį apkabinti.

Laimė, jos veidas išliko abejingas. Ji nusisuko, nė menkiausiu ženklu neišsiduodama, kad jį atpažino. Teitas nulydėjo ją į limuziną. Kai tik atsidūrė ant galinės sėdynės už tamsinto stiklo, pažvelgė atgal pro langą. Vanas, kaip ir visi kiti, stūmėsi pro spūstį su kamera ant peties, akį prispaudęs prie vaizdo ieškiklio.

Kaip ji pasiilgo savo žinių kambario ir virš jo nuolat kybančio tabako dūmų debesio, plyšaujančių telefonų, spiegiančio policijos radijo ir tarškančių teletaipų. Nuolatinė reporterių kaita, operatoriai ir pasiuntinukai Eiverei atrodė atsidūrę už šviesmečių.

Kai limuzinas ėmė tolti nuo vietos, kuri daug savaičių buvo jos prieglauda, širdį jai sugniaužė buvusio Eiverės Daniels gyvenimo ilgesys. Kas atsitiko jos butui, jos daiktams? Ar juos sukrovė į dėžes ir išdalijo svetimiems? Kas nešioja jos drabužius, miega ant jos paklodžių, naudojasi jos rankšluosčiais? Staiga ji pasijuto taip, tarsi būtų išrengta ir išprievartauta. Bet ji neatšaukiamai nusprendė Eiverę Daniels palaidoti visam laikui. Ne tik jos karjera, bet ir jos gyvenimas, kaip ir Teito, buvo atsidūrę pavojuje.

Teitas įsitaisė ant sėdynės šalia. Susilietė jų kojos, Teito alkūnė palietė jos krūtį. Jo šlaunis atsidūrė prie jos šlaunies ir ji pajuto neįtikimą ramybę.

Ji panoro, kad tai truktų kuo ilgiau.

Edis, sėdėdamas priešais ant nulenkiamosios sėdynės, paplekšnojo jai per kelį.

– Tu puikiai pasirodei net nesiruošusi iš anksto. Gražiai prisilietei prie Teito rankos. Ką manai, Teitai?

Teitas atpalaidavo kaklaraištį ir segiojosi apykaklę.

– Ji pasirodė gerai. – Jis dūrė pirštu į Edį. – Bet man nepatiko klausimai apie Mendę. Kaip tai susiję su kampanijos reikalais ar rinkimais?

– Niekaip. Žmonės tik nori žinoti.

– Velniop jų smalsumą. Ji mano duktė. Noriu, kad ji būtų saugi.

– Gal ji yra per daug saugoma, – staiga Tęitą pertraukė duslus Eiverės balsas.

– Ką turi omeny?

– Dabar, kai mane jau pamatė, – aiškino ji, – jie nebeįgris klausinėdami apie mane ir puls prie svarbesnių dalykų.

Sveikdama ji atidžiai sekė jo kampaniją, skaitė visus laikraščius, kokius tik gaudavo, ir stebėjo televizijų žinias. Jis buvo pasišovęs sėkmingai įveikti pirminius rinkimus, tačiau tikrasis mūšis dar buvo prieš akis. Jo priešininku lapkričio mėnesį turėjo būti dabartinis vyresnysis senatorius Roris Dekeris.

Dekeris buvo Teksaso politikos senbuvis. Kiek tik siekė Eiverės atmintis, jis visą laiką buvo senatorius. Tai turėtų būti Dovydo ir Galijoto kova. Neįtikima Dekerio persvara ir kartu įžūli Teito drąsa stoti prieš tokį įspūdingą priešininką įžiebė ypač didelį susidomėjimą šiais rinkimais, palyginti su anksčiau vykusiais.

Beveik kiekvienoje žinių laidoje mažiausiai penkiolika sekundžių buvo skiriama kovai dėl senatoriaus posto, o Eiverė gerai žinojo, kad ir penkiolikos sekundžių galima pavydėti. Bet kol Dekeris išmintingai naudojo jam skirtą laiką apibrėžti savo programai, Teitas savo laiką švaistė atsakinėdamas į klausimus, kaip taisosi Kerolės sveikata.

– Jei mes nelaikysime Mendės po devyniomis spynomis, – atsargiai dėstė toliau ji, – dėmesys jai greitai nuslūgs. Tada, jei pasiseks, jie susidomės kuo kitu, tarkime, tavo parama ūkininkams, kuriems buvo atimta nuosavybės naudojimo teisė.

– Galbūt ji kalba tiesą, Teitai. – Edis įtariai ją varstė akimis, nenoromis rodydamas pagarbą.

Teito veide sumišo pyktis ir abejonė.

– Pagalvosiu apie tai. – Tai buvo viskas, ką jis pasakė, prieš nusisukdamas spoksoti pro langą.

Iki būstinės jie važiavo tylėdami, o ją pasiekus Edis tarė:

– Visi trokšta pamatyti tave, Kerole. Aš prašiau juos nespiginti žvilgsniais, bet negaliu užtikrinti, kad jie to nedarys, – perspėjo jis, kai ji, padedama vairuotojo, išlipo, – manau, to geranoriškumo užteks ilgai, jeigu truputį čia pabūsi.

– Ji pabus. – Neleisdamas rinktis, Teitas paėmė jai už rankos ir nusivedė prie durų.

Ji net pašiurpo dėl tokio nesiskaitymo su ja, bet buvo smalsu pamatyti jo rinkimų štabą, todėl nesipriešindama tipeno šalia. Vis dėlto prisiartinusi prie durų, pajuto kylantį iš baimės šleikštulį. Kas kartą, kai pasikeisdavo aplinka, ji atsidurdavo lyg testavimo poligone, minų lauke, kurį turėjo apdairiai įveikti sulaikiusi kvėpavimą, kad nepadarytų klaidingo judesio.

Durims atsivėrus, jie pateko į visišką maišatį. Savanoriai darbuotojai atsakinėjo į skambučius, patys skambino, dėjo spaudus ant vokų, atplėšinėjo laiškus, suseginėjo, atseginėjo, stojosi, sėdosi. Visi judėjo. Po tylos ir ramybės klinikoje Eiverė pasijuto tarsi įmesta į beprotnamį.

Teitas nusivilko švarką ir atsiraitojo marškinių rankoves. Vos jį pamatę, savanoriai metė savo nuobodžias užduotis, kad galėtų su juo šnektelėti. Eiverei buvo akivaizdu – visi kambaryje žiūrėjo į jį kaip į didvyrį ir laikė savo pašaukimu padėti jam laimėti rinkimus.

Be to, paaiškėjo, kad Edžio Paskalio žodis čia laikomas įstatymu, nes savanoriai į ją žvilgčiojo tik šnairomis ir mandagiai sveikinosi, jai neteko kęsti jų godžiai smalsių žvilgsnių. Jautėsi nepatogiai ir nebuvo tikra, ar ko iš jos tikimasi, todėl kai Teitas vaikštinėjo po kambarį, sekiojo jam iš paskos. Būdamas įprastoje vietoje jis skleidė užkrečiamą pasitikėjimą.

– Sveiki, ponia Ratledž, – užkalbino ją jaunas vyras. – Atrodote nepaprastai gerai.

– Ačiū.

– Teitai, šį rytą gubernatorius pasakė kalbą, sveikindamas ponią Ratledž visiškai išgijus. Jis pagyrė jos drąsą, bet tave pavadino – persakysiu savais žodžiais – sužeistos širdies liberalu, kurio Teksaso gyventojai turėtų saugotis. Jis įspėjo rinkėjus neleisti, kad užuojauta poniai Ratledž lapkričio mėnesį darytų jiems įtaką. Ką manote apie tai?

– Nieko. Ne dabar. Tas pasipūtęs kalės vaikas nori mane įsiutinti, paversti ugnimi besispjaudančiu drakonu. Aš nesuteiksiu jam tokio malonumo. Ak, tik nerašyk to „pasipūtęs kalės vaikas".

Jaunuolis nusijuokė ir nuskubėjo prie nedidelio kompiuterio užrašyti jo pareiškimo spaudai.

– Ką rodo naujausia apklausa? – Teitas kreipėsi į visus kambaryje.

– Mes nekreipiame dėmesio į apklausas, – ramiai atsakė Edis, artėdamas prie jų.

Pakeliui jis sugriebė Fensę. Ši nužiūrinėjo Kerolę su jai įprastu nepaklusnumu.

– Kurgi ne, – atsakė Teitas, priešindamasis išsisukinėjančiam nuo tiesaus atsakymo Edžiui. – Keliais taškais aš atsilieku?

– Keturiolika.

– Vienu mažiau nei praeitą savaitę. Iš pat pradžių sakiau, kad nėra ko jaudintis. – Visi nusijuokė iš jo optimistiško apibendrinimo.

– Labas, dėde Teitai. Labas, teta Kerole.

– Labas, Fense.

Merginos veidas pražydo angeliška šypsena, už kurios slėpėsi pagieža, Eiverei kelianti nerimą. Tą kartą Fensė, atėjusi aplankyti jos į ligoninę, prunkštelėjo pamačiusi jos randus, kurie vis dar buvo ryškūs. Merginos nejautrumas taip supykdė Nelsoną, kad jis išsiuntė ją iš kambario ir liepė negrįžti. Ji, atrodo, neprieštaravo.

Vos pažvelgęs į ją, galėjai pasakyti, kad ji gudri, savanaudiška kalaitė. Jeigu jai būtų dešimčia metų mažiau, Eiverė pamanytų, kad užtenka šiai pasipūtėlei gerai išperti kailį. Bet Fensės jausmai Kerolei, atrodo, praaugo paauglės įtūžį – giliai širdyje ji laikė užslėpusi Kerolei nuolatinę pagiežą.

– Ar tai tavo naujas vestuvių žiedas? – dabar paklausė Fensė, mostelėjusi galva į kairę Eiverės plaštaką.

– Taip. Teitas atnešė man jį praėjusį vakarą.

Ji pirštų galiukais pakėlė Eiverės ranką ir paniekinamai įvertino žiedą.

– Neišgalėjo nupirkti su deimantais?

– Turiu tau darbo, – trumpai ir atžariai tarė jai Edis. – Grįžk čia. – Suėmęs Fensei alkūnę, apsuko ir pastūmė ją į priešingą pusę.

– Koks mielas vaikas, – pratarė Eiverė puse lūpų.

– Jai reikėtų geros lazdos.

– Sutinku.

– Sveiki, ponia Ratledž. – Prie jų priėjo vidutinio amžiaus moteris ir paspaudė Eiverei ranką.

– Sveiki. Malonu jus vėl matyti, ponia Beiker, – pasakė ji vogčiomis perskaičiusi pavardę kortelėje, prisegtoje prie kišenaitės ant krūtinės.

Ponios Beiker šypsena nublanko. Ji sunerimusi pažvelgė į Teitą.

– Edis pasakė, kad jūs turėtumėte perskaityti šiuos pareiškimus žiniasklaidai, Teitai. Rytoj juos numatyta išsiųsti.

– Ačiū. Padarysiu tai šį vakarą ir rytoj atsiųsiu atgal Edžiui.

– Taip bus gerai. Skubėti nereikia.

– Aš suklydau, tiesa? – paklausė Eiverė jo, kai moteris pasitraukė.

– Geriau eikime.

Jis atsisveikino šūktelėdamas, kad visi išgirstų. Edis mojo jam iš kito kambario galo ir toliau kalbėjo telefonu, atsargiai

prilaikydamas ragelį petimi. Fensė nerūpestingai pamojo jiems iš savo laktos prie jo rašomojo stalo kampo.

Teitas palydėjo Eiverę į lauką prie sidabrinio sedano.

– Šįkart ne limuzinas?

– Dabar mes tik paprasti žmonės.

Kol jie vilkosi per vidurdienio eismo kamšatį, Eiverė gėrė į save miesto vaizdus ir garsus. Atrodė, praėjo jau tiek laiko, kai jos pasaulį sudarė tik kelios sterilios sienos ir nieko daugiau. Tas beprotiškas judėjimas aplinkui, triukšmas, spalvos ir šviesa po tiekos atskirties mėnesių ją baugino. Taip pat ir jaudino. Viskas atrodė pažįstama, tačiau jaudinamai nauja, taip turėtų jaustis pavasarį iš žiemos migio išlindęs gyvūnas.

Kai jie pravažiavo oro uostą ir ji pamatė kylančius lėktuvus, jos rankų oda staiga pašiurpo ir viduriuose ji pajuto skausmingą įtampą.

– Ar gerai jautiesi?

Ji greitai nusisuko nuo pakilimo takų ir pamatė, kad Teitas ją atidžiai stebi.

– Žinoma. Jaučiuosi gerai.

– Ar dar kada nors galėsi skristi?

– Nežinau. Tikriausiai. Pats sunkiausias bus pirmas kartas.

– Įdomu, ar kada nors vėl sugebėsime į lėktuvą įsodinti Mendę?

– Gal ji nugalės baimę lengviau nei aš. Vaikai dažnai greičiau atsigauna nei suaugusieji.

– Galbūt.

– Aš taip noriu ją pamatyti. Praėjo tiek savaičių.

– Ji auga.

– Tikrai?

Jis nusišypsojo.

– Aną dieną pasisodinau ją ant kelių ir pastebėjau, kad jos pakaušis jau beveik siekia mano smakrą.

Keletą sekundžių jie vienas kitam šypsojosi. Tuomet jo žvilgsnis apsiblausė, šypsena dingo ir jis vėl įsmeigė akis į kelią. Pasijutusi atstumta, Eiverė paklausė:

– Kaip dėl ponios Beiker? Ką aš padariau ne taip?

– Ji pradėjo dirbti pas mus tik prieš dvi savaites. Tu niekada nesi jos mačiusi.

Eiverės širdis suvirpėjo. Nieko tokio. Ji ir toliau darys tas mažas klaideles, kurioms reikės greitai sugalvoti pasiteisinimų.

Ji nuleido galvą ir ėmė glostyti smilkinius didžiuoju pirštu ir nykščiu.

– Atsiprašau, Teitai. Turbūt atrodžiau labai nenuoširdi.

– Taip ir buvo.

– Būk su manim kantrus. Po teisybei, mano atmintyje yra spragų. Kartais painioju įvykių seką. Negaliu aiškiai prisiminti žmonių ar vietų.

– Pastebėjau tai jau prieš kelias savaites. Gali ir nesiteisinti.

– Kodėl nieko nepasakei patį pirmą kartą?

– Nenorėjau jaudinti tavęs, tai paklausiau apie tai neurologo. Jis sakė, kad smegenų sukrėtimas tikriausiai ištrynė dalį tavo atminties.

– Visam laikui?

Jis gūžtelėjo.

– To jis nežino. Atmintis gali pamažu grįžti, bet spragos gali būti ir neatitaisomos.

Eiverė slapta apsidžiaugė, išgirdusi neurologo prielaidas. Padariusi klaidingą žingsnį, ji galės pasiteisinti atminties spraga.

Ji uždėjo delną ant Teito, sėdinčio šalia, rankos.

– Atleisk, jei sutrikdžiau tave.

– Neabejoju, ji supras paaiškinimą.

Jis ištraukė savo ranką iš po josios ir abiem plaštakom suėmė vairą, norėdamas išsukti nuolydžiu iš kelių juostų greitkelio. Eiverė kalbėdamasi atidžiai stebėjo kelią. Juk turės žinoti, kaip parvažiuoti namo.

Ji gimė Dentone, universitetiniame mieste vidurio Teksaso šiaurėje, o bemaž visą vaikystę praleido Dalase, kuriame laisvai samdomu fotožurnalistu pradėjo dirbti Klifas Danielsas.

Kaip ir dauguma teksasiečių, ji paveldėjo didžiavimąsi savo kraštu. Nors išleido šimtus dolerių kalbos mokytojams, bandydama ištaisyti savo tarimą, ji išliko tikra teksasietė. Kalvotos vietovės visada buvo vienos jos mėgstamiausių valstijoje. Švelnios banguotos kalvos ir požeminių šaltinių maitinami upeliai nuostabūs visais metų laikais.

Mėlynieji lubinai žydėjo iš visų jėgų, padengę žemę tarsi safyrų kruša. Nuostabiausių spalvų laukinės gėlės išmargino gamtinį audinį, kurio spalvos toli pakraščiuose liejosi kaip Monė paveiksluose. Jei ne milžiniški rieduliai, išlindę iš žemės kaip kreivi krūminiai dantys, kraštovaizdis būtų pernelyg idiliškas.

Šiame krašte virė aistros dar nuo tų laikų, kai ispanų *donai* kūrė valstybę, komančių kariai gainiojo mustangų kaimenes, o kolonistai liejo kraują dėl nepriklausomybės. Ši žemė, rodos, alsuoja tų nesutramdomų žmonių, kurie dirbo ją, bet niekada jos taip ir neprisijaukino, dvasia. Jų nuožmios laisvos sielos tebesislėpė ten tarsi kokios laukinės katės, gyvenančios olose, neliestuose plotuose, nematomos, bet tikros.

Sakalai, sekdami grobį, suko ratus, ištiesę nejudrius sparnus. Žalos karvės ganėsi retoje žolėje, augančioje tarp kadagių krūmų. Kaip dosnūs globėjai, tarpais išsimėtę žaliuojantys ąžuolai, išskleidę savo storas šakas virš akmeningos žemės, teikė galvijams, elniams, briedžiams ir mažesniems žvėreliams paunksnę. Sraunios upės vaga buvo apaugusi kiparisais, kaskart patvindama Gvadalupė apsemdavo jų nuvargusius kamienus, gumbuotas šaknis ir plunksniškas šakas.

Tai buvo kontrastų ir sakmių kraštas. Eiverė jį mylėjo.

Taip pat, matyt, ir Teitas. Vairuodamas vertinančiu žvilgsniu jis spoksojo į atsiveriančius vaizdus, tarsi matytų juos pirmą kartą. Jis įsuko į kelią tarp dviejų stulpų, sumūrytų

iš vietinio akmens. Tarp jų kybojo kaltinės geležies užrašas: „Akmeningoji Ratledžų rančа".

Iš straipsnių apie Ratledžus, kuriuos slapta skaitė sveikdama, Eiverė sužinojo, kad „Akmeningoji ranča" apima daugiau nei du tūkstančius hektarų, kuriuose ganosi įspūdinga pirmarūšių mėsinių galvijų banda. Du Gvadalupės intakai ir vienas Blanko tiekė vandenį, kurio čia labai reikėjo.

Senasis Nelsonas paveldėjo žemę iš tėvo. Kai iš karinių oro pajėgų išėjo į atsargą, jis visą savo laiką skyrė tam, kad paverstų ranča pelninga įmone, keliavo į kitus šalies kraštus ieškoti geresnių galvijų veislių ir visaip ieškojo būdų, kaip padidinti „Akmeningosios rančos" išteklius.

Straipsnis Teksaso mėnraštyje buvo iliustruotas namo nuotrauka, bet joje mažai ką galėjai įžiūrėti.

Dabar, kai jie pakilo aukščiau, tolumoje ji pamatė namą. Jis buvo pastatytas iš baltų nedegtų plytų, kaip ispaniška *hasienda* su trimis priestatais, surikiuotais pasagos pavidalu apie vidinį kiemą. Iš jo atsivėrė įspūdingas slėnio ir upės tolumoje vaizdas. Platus namo stogas, dengtas raudonomis čerpėmis, atspindėjo vidurdienio saulę.

Įvažiavimo keliukas išsilenkė puslankiu priešais pagrindinį įėjimą. Ant namo priekinės sienos šešėlį metė didingas žaliuojantis ąžuolas, nuo kurio šakų bangomis sviro pilkos samanos. Abipus paradinių durų molio vazonuose žydėjo daugybė skaisčiai raudonų pelargonijų. Prie jų ir nuvedė Teitas, kai abu išlipo iš automobilio.

Tai buvo pats tikriausias teksasietiškas, kvapą gniaužiantis, nuostabus ir, kaip Eiverė staiga sumojo, jos namas.

Penkioliktas skyrius

Visas namas buvo apstatytas tokio stiliaus ir skonio baldais, kokio ir galėtum tikėtis iš Zy. Vidus buvo senoviškas, labai jaukus ir patogus. Kambariai erdvūs – aukštos sijų lubos ir platūs langai. Zy savo šeimai įrengė gerus namus.

Pietūs jų laukė kieme. Jie buvo patiekti ant apskrito raudonmedžio stalo po ryškiai geltonu skėčiu. Apsikabinusi su Nelsonu ir Zy, Eiverė priėjo prie Mendės ir priklaupė.

– Sveika, Mende. Taip gera tave matyti.

Mendė spoksojo nunėrusi akis.

– Aš buvau gera.

– Žinoma, buvai. Tėtis pasakodavo man. Tu taip gražiai atrodai. – Ji ranka paglostė žvilgančius berniukiškai pakirptus plaukus. – Tavo plaukai auga ir tau jau nuėmė tvarstį.

– Ar dabar galiu eiti pietauti? Senelė sakė, kad galėsiu, kai tu atvažiuosi.

Jos abejingumas užgavo Eiverei širdį. Ji turėtų nesitverti kailyje, kiek daug reikės papasakoti savo mamai po tokio ilgo išsiskyrimo.

Jiems susėdus aplink stalą, tarnaitė iš virtuvės atnešė valgius ant padėklo ir pasveikino ją sugrįžus namo.

– Ačiū. Gera grįžti. – Lėkštas, bet saugus atsakymas tiks, pagalvojo Eiverė.

– Įpilk Kerolei šaltos arbatos, Mona, – paliepė Nelsonas, išduodamas Eiverei namų šeimininkės vardą. – Ir nepamiršk įdėti jai tikro cukraus.

Šeima nesąmoningai pateikdavo jai tokius atsakymus. Iš jų rankiojo žinias apie Kerolės įpročius, kas jai patinka ir ko ji nemėgsta. Elgėsi labai atsargiai, bijodama išsiduoti, supainioti atsakymą, nors šalia buvo tik Teito tėvai ir Mendė.

Vos ji pasidžiaugė puikiai suvaidinusi, į kiemą atliuoksėjo didelis gauruotas šuo. Už kelių žingsnių nuo Eiverės jis suprato, kad ši svetima. Jis įsitempė visom keturiom, tada pritūpė ir iš jo gerklės pasigirdo tylus urzgimas.

Šuo – šeimos numylėtinis! Kodėl apie tai nepagalvojo? Nelaukdama, kaip elgsis kiti, ji perėjo į puolimą.

– Kas jam negerai? Ar aš taip pasikeičiau? Ar jis manęs nepažįsta?

Teitas permetęs koją apžergė suolą prie lauko stalo ir paplekšnojo sau į šlaunį.

– Ateik čia, Šepai, ir baik urgzti.

Nenuleisdamas nuo Eiverės budrios akies, šuo prisėlino ir padėjo galvą Teitui ant šlaunies. Vyras pakasė jam už ausų. Eiverė nedrąsiai ištiesė ranką ir paglostė šuniui snukį.

– Ei, Šepai. Tai aš.

Jis įtariai pauostė jos ranką. Pagaliau įsitikinęs, kad ji nekelia pavojaus, lyžtelėjo jos delną šiltu, drėgnu liežuviu.

– Taip geriau, – juokdamasi ji pažiūrėjo į Teitą, o šis keistai į ją pažvelgė.

– Nuo kada panorai susidraugauti su mano šunimi?

Eiverė bejėgiškai apsižvalgė. Nelsoną ir Zy, regis, taip pat sutrikdė jos elgesys.

– Manau, nuo... nuo tada, kai pažvelgiau mirčiai į akis. Jaučiu bendrumą su visais gyvais padarais.

Nepatogi akimirka praėjo ir priešpiečių daugiau niekas netrikdė. Tačiau vos jiems pasibaigus, Eiverei prireikė pasinau-

doti tualetu, ji turėjo eiti į savo kambarį, tik nenutuokė, kur tame didžiuliame name jis yra.

– Teitai, – paklausė ji, – ar mano krepšius jau įnešė?

– Nemanau. Ar tau ko nors reikia?

– Taip.

Palikusi Mendę senelių globai, Eiverė iš kiemo nusekė jį atgal prie automobilio, tebestovinčio prie durų. Ji nešė mažesnį krepšį, jis paėmė didesnį.

– Galėjau paimti abu, – pasakė jai per petį, kai įėjo į namą.

– Viskas gerai, – ji atsiliko, kad galėtų sekti iš paskos. Plačios dvivėrės durys vedė į ilgą koridorių. Viena koridoriaus sienų buvo ištisa langų eilė ir vėrėsi į kiemą. Kitoje pusėje buvo įrengti keli kambariai. Teitas įėjo į vieną jų ir padėjo jos lagaminą priešais drabužinės duris su žaliuzėmis.

– Mona padės tau išsikrauti daiktus.

Eiverė linktelėjo dėkodama, bet jos dėmesį patraukė miegamasis. Jis buvo erdvus ir šviesus, krokų spalvos kilimas ir šviesaus medžio baldai. Lovatiesė ir užuolaidos – margo gėlėto kartūno. Eiverės skoniui kambarys buvo kiek per gėlėtas, bet akivaizdžiai brangus ir gerai įrengtas.

Ji žvilgsniu aprėpė kiekvieną smulkmeną – nuo skaitmeninio žadintuvo ant naktinio stalelio iki Mendės nuotraukos sidabro rėmeliuose, stovinčios ant tualetinio staliuko.

Teitas pasakė:

– Trumpam einu į kabinetą. Tau tikriausiai reikia pailsėti po pietų, grįžk į vėžes palengva. Jeigu tu...

Jį pertraukė Eiverės aiktelėjimas. Jis pasekė jos įdėmų žvilgsnį – į Kerolės portretą visu ūgiu, pakabintą ant sienos priešais.

– Kas yra?

Priglaudusi ranką prie gerklės, Eiverė nurijo seiles ir išveblено:

– Nieko. Tik... tik aš jau nepanaši į save.

Eiverei buvo negera žvelgti į akis žmogaus, tikrai žinančio, kad ji apsišaukėlė. Tos tamsios, žinančios paslaptį akys iš jos tyčiojosi.

Sukdama akis į šalį nuo persekiojančio moters žvilgsnio, ji baikščiai nusišypsojo Teitui ir persibraukė ranka trumpus plaukus.

– Manau, dar nesu pasirengusi visiems pokyčiams. Ar neprieštarautum, jei šį portretą nukabinčiau?

– Kodėl turėčiau prieštarauti? Tai tavo kambarys. Daryk, po galais, su juo ką nori. – Jis pasuko durų link. – Pasimatysim prie vakarienės stalo. – Išeidamas garsiai užtrenkė duris.

Jis akivaizdžiai nesiskaitė su ja. Ji jautėsi taip, tarsi būtų išsodinta Antarktidoje ir stebėtų paskutinį už horizonto išnykstantį lėktuvą. Jis paliko ją ten, kur jos vieta, ir tuo jo pareigos baigėsi.

Tai tavo kambarys.

Miegamajame buvo švaru kaip muziejuje, tarsi ilgą laiką jis buvo negyvenamas. Ji spėjo, kad tris mėnesius – nuo tada, kai Kerolė paliko jį tą rytą, kai nukrito lėktuvas.

Ji atidarė stumdomąsias spintos duris. Spintoje kabančių drabužių būtų pakakę aprūpinti armijai, bet visi apdarai buvo moteriški, nuo kailinio palto iki erzinančio peniuaro. Spintoje nebuvo nieko, kas priklausytų Teitui, nei komodoje, nei kuriame nors iš daugybės stalčių.

Eiverė nuliūdusi pritūpė ant plačios, karališko dydžio lovos krašto. *Tavo kambarys*, pasakė jis. Ne *mūsų* kambarys.

Gerai, slogiai mintijo, jai nebereikės nuogąstauti, kada jis pirmą kartą pareikš savo santuokines teises, tiesa? Tokį rūpestį galima atidėti. Su Teitu jai nereikės bendrauti intymiai, nes tokie santykiai su žmona jo nebesiejo.

Atsižvelgiant į tai, kaip jis paskutines keletą savaičių elgėsi, tai nenustebino, bet nusivylimas buvo didžiulis. Tačiau kartu su nusivylimu ji jautė gėdą. Neketino su juo miegoti

apsimetusi; ji net nežinojo, ar to norėtų. Tai būtų nedora – labai nedora. Netgi...

Ji pažvelgė į portretą. Atrodė, kad Kerolė Ratledž piktai smagindamasi jai šypsosi.

– Bjaurybe, – Eiverė sušnibždėjo niekinamai, – aš išsiaiškinsiu, kodėl jis nustojo tave mylėjęs, kad ir ką tu padarei. Pamatysi, išsiaiškinsiu.

– Ar ten tau netrūko maisto?

Kai Eiverė suprato, kad Nelsonas kreipėsi į ją, nusišypsojo jam iš kito stalo galo.

– Ačiū, tikrai ne. Klinikoje maistas beveik toks kaip namie – skaniai kvepia.

– Tu netekai daug svorio, – apgailestavo jis. – Mes buvome tave nupenėję. Nepakenčiu savo šeimoje silpnumo.

Ji nusijuokė ir paėmė taurę. Ji nemėgo vyno, bet tikriausiai Kerolė jį mėgo. Jos taurė buvo pripilta, niekas nė nepaklausė, ar ji nori, ar ne. Lėtai siurbčiodama, valgydama ji beveik ištuštino stiklą burgundiškojo, kuris buvo patiektas prie kepsnio.

– Tavo papai kone visai išnyko, – kandžiai pasišaipė Fensė, sėdėdama priešais Eiverę ir įžūliai svarstydama tarp pirštų šakutę aukštyn žemyn.

– Fense, prašytume susilaikyti nuo nemandagių pastabų, – įspėjo ją Zy.

– Aš nesu nemandagi. Tik nuoširdi.

– Taktas yra toks pat pasigėrėtinas bruožas kaip ir atvirumas, jaunoji panele, – griežtai pareiškė senelis iš savo vietos stalo gale.

– Viešpatie, aš tik...

– Ir jokiai moteriai nedera minėti Viešpaties vardo be reikalo, – šaltai pridūrė jis. – Aš, žinoma, daugiau negirdėsiu jo iš tavęs.

Fensė numetė ant lėkštės šakutę garsiai sutarškindama.

– Nesuprantu. Visi šioje šeimoje kalba apie tai, kokia ji sudžiūvusi. Aš vienintelė turiu drąsos pasakyti kai ką garsiai ir už tai man nukandate galvą.

Nelsonas metė Džekui griežtą žvilgsnį, kurį šis pagrįstai suprato kaip užuominą ko nors imtis dėl netinkamo dukters elgesio.

– Fense, prašau būk maloni. Dabar vakarienė Kerolės sugrįžimo namo proga.

Eiverė perskaitė iš jos lūpų be garso ištariant: „Didelio čia suknisto daikto."

Sudribusi kėdėje, ji pasinėrė į niūrią tylą ir knebinėjo maistą, akivaizdžiai stumdama laiką, kol galės atsiprašiusi pasitraukti nuo stalo.

– Aš manau, kad ji atrodo nuostabiai.

– Ačiū, Edi. – Eiverė nusišypsojo jam per stalą.

Jis užsveikino ją, pakeldamas vyno taurę.

– Kas nors matėte šį rytą jos pasirodymą ant klinikos laiptų? Tai perdavė tiesiogiai per visų trijų vietinių stočių žinias.

– Daugiau televizijos dėmesio nė negalėtumėm norėti, – pasakė Nelsonas. – Prašau, Zy, gal įpilsi man kavos?

– Žinoma.

Ji pripylė jo puodelį ir tada pasiuntė kavinuką aplink stalą. Dorotė Rėja atsisakė kavos – pasirinko vyno butelį. Jos akys įsmigo į priešais sėdinčios Eiverės akis. Eiverės palankią šypseną ji sutiko su aiškiu priešiškumu. Dorotė Rėja įžūliai prisipylė taurę vyno.

Ji buvo patraukli moteris, tačiau besaikis gėrimas sudarkė jos išvaizdą. Veidas buvo pabrinkęs, ypač apie akis, kurios buvo gražios, žydros ir gilios. Ji stengėsi pasiruošti vakarienei, bet nelabai pavyko. Plaukai susegti bet kaip dviem segtukais ir sušukuoti atgal, ir geriau jau būtų nesidažiusi, nei taip nemokšiškai ir kreivai užsitepusi. Ji nesikišo į pokalbį, nebent ypatingu atveju. Bendravo tik su vienu negyvu daiktu – buteliu vyno.

Eiverė greitai sumetė, kad Dorotė Rėja Ratledž – nepaprastai nelaiminga moteris. To pirmojo įspūdžio niekas nepakeitė. Ko ji tokia liūdna, jai nebuvo aišku, bet dėl vieno dalyko Eiverė buvo tikra – Dorotė Rėja myli savo vyrą. Ji saugojosi Džeko, kaip ir dabar, kai jis mėgino nemačiom pastatyti vyno butelį toliau, kad ji nepasiektų. Ji tėkštelėjo jo ranką į šalį, palenkė butelio kaklą ir sėkmingai prisipylė taurę. Tačiau Eiverė pastebėjo, kaip užsimiršusi ji žiūrėjo į Džeką su kone apčiuopiama neviltimi.

– Ar matei tuos natūralaus dydžio naujų plakatų maketus? – paklausė Džekas brolį.

Šalia Eiverės iš vienos pusės sėdėjo Teitas, iš kitos – Mendė. Ji bendravo su visais, tačiau labiausiai suprato šiuos du, tik dėl labai skirtingų priežasčių.

Kai Eiverė supjaustė Mendei mėsą kąsnio dydžio gabalėliais, mergaitė juos valgė atsargiai ir tyliai. Moteris neturėjo patirties su vaikais, bet dažniausiai matydavo juos plepius, smalsius, nerimstančius, o kartais ir erzinamai judrius.

Mendė buvo tarsi prislopinta. Ji nesiskundė. Nezyzė. Ji nedarė nieko, tik mechaniškai valgė mažus supjaustytus gabalėlius.

Teitas valgė stropiai, tarsi piktindamasis, kad taip ilgai vakarieniaujama. Baigęs žaidė su taure siurbčiodamas vyną ir, kaip Eiverei atrodė, neramiai laukdamas, kol baigs kiti.

– Mačiau juos šiandien, – atsakė jis į Džeko klausimą. – Man labiausiai patiko tas šūkis apie pamatus.

– „Teitas Ratledžas – tvirtas garantas ir nauji pamatai“, – pacitavo Džekas.

– Taip, šitas.

– Aš jį pasiūliau, – pasakė Džekas.

Teitas nusitaikė pirštu į brolį ir mirktelėjo.

– Tikriausiai todėl man jis labiausiai ir patinka. Visada pataikai į reikalo esmę. Ką tu manai, Edi?

– Skamba gerai. Jis atitinka mūsų programą ištraukti Teksasą iš dabartinio ekonominio nuosmukio ir vėl pastatyti ant kojų. Esi tas, ant ko valstija gali kurti savo ateitį. Tuo pat metu jis lyg užsimena, kad Dekerio pamatai ỹra.

– Tėti?

Nelsonas susimąstęs tampė viršutinę lūpą.

– Man patiko tas, kuriame kalbama apie sąžiningą žaidimą visiems teksasiečiams.

– Jis buvo geras, – pritarė Teitas. – Bet lyg ir pasenęs.

– Gal to ir reikia tavo kampanijai, – pasakė tėvas surauk-damas antakius.

– Turi būti kas nors tokio, kad ir Teitas, ir tu būtumėte patenkinti, – pasakė Zy vyrui.

Ji nukėlė stiklinį dangtį nuo sluoksniuoto kokosinio pyrago ir ėmė jį pjaustyti. Pirmas gabalas teko Nelsonui, ir jis jau ketino ragauti, bet prisiminė, kieno garbei surengta vakarienė.

– Šį vakarą pirmas gabalėlis skirtas Kerolei. Sveika parvykusi namo, – perdavė lėkštę jai.

– Ačiū.

Ji nemėgo kokoso, kaip ir vyno, bet, matyt, Kerolė mėgo, taigi ji ėmė valgyti desertą, tuo tarpu Zy patarnavo vyrams, o šie toliau diskutavo apie kampanijos strategiją.

– Tai ar mums keliauti su tuo šūkiu ir spausdinti jį plakatuose?

– Palūkėkime keletą dienų, Džekai, ir tada priimsim galutinį sprendimą. – Teitas pažvelgė į tėvą.

Nelsonas smagiai šveitė savo pyrago gabalą, bet vis dar buvo susiraukęs, nes jam labiausiai patinkantis šūkis nesulaukė pritarimo.

– Aš tik šiandien juos peržvelgiau. Tai tik pirmas mano įspūdis.

– Kuris dažniausiai ir būna teisingiausias, – prieštaravo Džekas.

– Tikriausiai. Bet reikia dieną kitą pamąstyti, tiesa?

Džekas paėmė lėkštę su pyragu. Dorotė Rėja jai pasiūlyto gabalo atsisakė.

– Turime pradėti spausdinti tuos plakatus iki šios savaitės pabaigos.

– Aš pasakysiu jums savo galutinį sprendimą gerokai anksčiau.

– Dėl Dievo. Gal kas galėtų... – Fensė pamojo ranka į Mendę.

Nuo lėkštės paimtas pyrago gabalas trejų metų vaikui buvo per didelis išbandymas. Trupiniai krito ant suknelės, burną išsitepė glajumi. Bandė pati valytis, bet tik dar labiau išsiterliojo.

– Per daug šlykštu žiūrėti, kaip ta maža šmėkla valgo. Ar galite man atleisti? – Nelaukusi leidimo, Fensė garsiai atstūmė kėdę ir atsistojo, numetusi servetėlę ant lėkštės. – Vykstu į Kervilį pažiūrėti, ar nerodo naujo filmo. Gal kas nori važiuoti? – Aišku, ji kreipėsi į visus, bet akį metė į Edį. Šis stropiai valgė savo desertą. – Spėju, kad ne. – Apsisukusi ji šovė iš kambario.

Eiverė džiaugėsi, matydama mažąją akiplėšą išsinešdinant. Kaip ji drįsta taip bjauriai kalbėti su negalinčiu apsiginti vaiku? Eiverė pasisodino Mendę ant kelių.

– Pyragas per daug skanus, kad valgant nenukristų koks trupinėlis, ar ne taip, širdele?

Ji apsivyniojo lininės servetėlės kampu smilių ir, pamirkiusi į vandenį stiklinėje, ėmėsi darbo – uoliai valė glajų nuo Mendės veidelio.

– Tavo mergaitė tapo visai nesuvaldoma, Dorote Rėja, – pareiškė Nelsonas. – Tas jos sijonas toks trumpas, kad vos dengia užpakalį.

Dorotė Rėja nusibraukė gležnus karčiukus nuo kaktos.

– Aš stengiuosi, Nelsonai. Tai Džekas leidžia jai taip darkytis.

– Prakeiktas melas, – sušuko jis prieštaraudamas. – Aš radau jai darbą, į kurį ji eina kiekvieną dieną, ar ne taip? Tai protingiau nei bet kas, ką jūs sugebėjote priversti ją daryti.

– Ji privalo lankyti mokyklą, – paskelbė Nelsonas. – Neturėtum leisti jai štai taip visko mesti, net nebaigė semestro, kur tai matyta. Kas iš jos išaugs? Koks be išsilavinimo bus jos gyvenimas? – Jis purtė galvą, slegiamas skaudžios nuojautos. – Ji brangiai sumokės už savo nesugebėjimą pasirinkti. Taip pat ir tu. Žinai, pjausi ką pasėjęs.

Eiverė sutiko su juo. Fensė buvo visiškai nevaldoma, ir, jokios abejonės, – kalti buvo jos tėvai. Vis dėlto ji nemanė, kad Nelsonas turėtų svarstyti tėvų trūkumus kitiems girdint.

– Manau, be vonios mes su Mende neapsieisim, – pasakė ji, apsidžiaugusi proga nueiti nuo stalo. – Ar atleisite mums?

– Gal jums reikia padėti?

– Ne, ačiū, – tada, supratusi, kad atima iš Zy ruošimosi gulti apeigas, kuriomis ši labai džiaugėsi, pridūrė: – Kadangi tai mano pirmoji naktis namie, norėčiau pati paguldyti ją į lovą. Buvo puiki vakarienė, Zy. Ačiū tau.

– Aš vėliau užeisiu palinkėti Mendei labos nakties, – jai įkandin atsakė Teitas, kai Eiverė iš valgomojo nešė vaiką.

– Ką gi, matau, niekas nepasikeitė.

Dorotė Rėja nusvyravo per svetainę ir susmuko viename iš dviejų krėslų, pastatytų priešais plačiaekranį televizorių. Džekas klestelėjo į kitą.

– Ar girdėjai, ką aš sakiau? – paklausė ji, praėjus šiek tiek laiko, kai jis vis dar nieko nesakė.

– Girdėjau, Dorote Rėja. Ir jeigu „niekas nepasikeitė“ reiškia, kad šį vakarą vėl esi prisisprogusi, tuomet esi teisi. Niekas nepasikeitė.

– Tai reiškia tik tai, kad tu negali atitraukti akių nuo brolio žmonos.

Džekas kaip įgeltas pašoko iš krėslo. Jis pliaukštelėjo delnu televizoriaus jungiklį, užčiaupdamas pokštaujantį Džonį Karsoną.

– Tu girta ir šlykšti. Einu į lovą.

Jis žengė į miegamąjį šalia. Dorotė Rėja vargais negalais atsikėlė iš savo krėslo ir nukėblino įkandin. Jos suknelės palankai vilkosi grindimis.

– Nemėgink to neigti, – kūkčiojo ji. – Stebėjau tave. Per visą vakarienę tu seilėjaisi dėl Kerolės ir jos gražaus, naujo veidelio.

Džekas nusivilko marškinius, susuko ir nusviedė į drabužių pintinę. Pasilenkęs atsirišo batus.

– Vienintelė, kas šioje šeimoje seilėjasi, tai tu, kai tiek prisigeri, kad nebesugebi valdytis.

Ji nesąmoningai nusivalė burną atgalia ranka. Tie, kas pažinojo Dorotę Rėją Henkok vaikystėje, nebūtų patikėję, kuo ji taps sulaukusi vidutinio amžiaus. Ji buvo Lampasaso vidurinės mokyklos gražuolė; karaliavo visus ketverius metus.

Jos tėtis buvo įžymus miesto teisininkas, o ji – vienturtė jo numylėtinė. Tos jo beprotiškos meilės pavydėjo visi, kas ją pažinojo. Tėvas du kartus per metus veždavosi ją į Dalasą apsipirkti į *Neiman-Marcus* parduotuves – papildyti spintos naujo sezono drabužiais. Šešioliktojo gimtadienio proga dovanojo jai naujintelaitę „Corvette“ nukeliamuoju stogu.

Jos motina įtūžo ir pareiškė, kad tai per geras automobilis jaunai merginai važinėtis, bet Henkokas įpylė žmonai dar vieną stipresnio gėrimo ir pareiškė, kad jeigu jam kokiu nors klausimu reikės jos niekam tikusios nuomonės, jis pats paklaus.

Baigusi vidurinę mokyklą, Dorotė Rėja, nušviesta šlovės spindulių, išvyko stoti į Teksaso universitetą Ostine. Trečiame kurse ji sutiko Džeką Ratledžą, beprotiškai jį įsimylėjo ir nusprendė, kad jis bus tik jos. Jai niekada gyvenime nieko nebuvo atsakyta ir ji neketino paleisti to vienintelio vyro, kurį kada nors tikrai mylėjo.

Džekas, antrus metus vargdamas Teisės fakultete, taip pat buvo įsimylėjęs Dorotę Rėją, tačiau net nedrįso galvoti apie vedybas, kol nebaigs mokslų. Tėtis tikėjosi, kad jis ne

tik baigs universitetą, bet ir užims aukštą padėtį savo sluoksniuose. Jis taip pat vylėsi, kad sūnus kilniai elgsis su savo aplinkos moterimis.

Taigi, kai Džekas galop pasidavė pagundai ir padėjo Dorotei Rėjai Henkok prarasti nekaltybę, jis atsidūrė keblioje padėtyje, kas svarbiau – kilniai pasielgti su mylimąja ar nenuvilti tėvų? Dorotė Rėja paskubino jį apsispręsti, verksmingai išlemenusi jam, kad jai vėluoja mėnesinės.

Išsigandęs Džekas nusprendė, kad ankstyvos vedybos yra geriau nei priešlaikinis kūdikis, ir meldėsi, kad Nelsonas galvotų taip pat. Su Dorote Rėja savaitgalį jis nuvyko į Oklahomą, slapčia susituokė ir nuvežė džiugias naujienas tėvams jau po viskam.

Nelsonas ir Zy nusiminė, bet kai Džekas pažadėjo nemesti teisės, jie maloniai priėmė Dorotę Rėją į savo šeimą.

Henkokai iš Lampasaso nepriėmė šios naujienos taip palankiai. Pabėgimas pas mylimąjį kone pribaigė Dorotės Rėjos tėtį. Tiesą sakant, jis mirė nuo širdies smūgio praėjus mėnesiui po vedybų. Dorotės Rėjos motina buvo tokia silpna, kad ją teko uždaryti alkoholikų ligoninėje. Po kelių savaičių ji išėjo iš ten manydama jau išsigydžiusi, o po trijų dienų vairuodama girta trenkėsi automobiliu į tilto atramą. Ji mirė iš karto.

Fransina Andžela gimė praėjus tik aštuoniolikai mėnesių po Dorotės Rėjos vedybų su Džeku. Tai buvo arba ilgiausias nėštumas istorijoje, arba ji privertė jį vesti apgaule.

Jis niekada dėl nieko jos nekaltino, bet tarsi pati atgailaudama už nuodėmes, vieną po kito ji patyrė du persileidimus, kai Fensė dar buvo kūdikis.

Paskutinis persileidimas pasirodė labai sunkus, todėl gydytojas užsiuvo jai gimdą, kad apsaugotų nuo galimo pastojimo. Kad palengvintų kūno ir dvasios skausmus, Dorotė Rėja kiekvieną popietę ėmė gydytis kokteiliu. O kai jis ėmė nebepadėti, pasididino davinį iki dviejų taurių.

– Kaip dar gali žiūrėti į veidrodį, – dabar klausė ji vyro, – žinodamas, kad myli brolio žmoną?

– Aš jos nemyliu.

– Tu nemyli, tikrai? – Pasilenkusi arčiau ir iškvėpdama svaigalus ji apnuodijo orą tarp jųdviejų. – Tu nekenti jos, nes ji laiko tave per nieką. Valosi į tave kojas. Tu netgi nematai, kad visi tie jos pokyčiai yra tik...

– Kokie pokyčiai? – Užuot pakabinęs ant pakabo kelnes, kurias laikė rankose, numetė jas ant kėdės. – Žinai, ji paaiškino, kodėl rašė kaire ranka.

Patraukusi jo dėmesį, Dorotė Rėja remdamasi atsistojo ir dėdamasi pranašesnė, kaip gali tik girtas žmogus, tarė:

– Ir dar kai kas pasikeitė, – kalbėjo ji ramiai. – Ar daugiau nieko nepastebėjai?

– Galbūt. Kas?

– Tas dėmesys Mendei ir kaip ji prisisiurbusi prie Teito.

– Ji nemažai išgyveno. Tapo pakantesnė.

– Cha! – ji piktai nusišaipė. – Ji? Tapo pakantesnė? Dievulėliau, tu tampi aklas, kai kalbama apie ją. – Jos žydros akys mėgino žvelgti jam į veidą. – Po tos lėktuvo avarijos ji tapo tarsi kitu žmogumi, ir tu tai žinai. Bet tai tik akių dūmimas, – pareiškė ji supratingai.

– Kam jai taip vargintis?

– Nes ji kai ko nori. – Ji pasviro prie jo ir pabrėžtinai patapšnojo jam per skruostą. – Tikriausiai vaidina gerutę senatoriaus žmoną, kad galėtų važiuoti su Teitu į Vašingtoną. Ką tuomet darysi, Džekai? Ką? Kaip tada įveiksi savo nuodėmingą geidulį?

– Galbūt pradėsiu gerti ir palaikysiu tau draugiją.

Ji pakėlė drebančią ranką ir bedė pirštu į jį.

– Nekeisk temos. Tu geidi Kerolės. Žinau, kad taip, – užbaigė ir vėl ėmė kūkčioti.

Džekui jau buvo įkyrėję jos girti kliedesiai, jis sukabino savo drabužius, tada, kaip buvo įpratęs, apėjo kambarį, išjunginėdamas lempas, ir pakėlė antklodę.

– Ateik į lovą, Dorote Rėja, – suburbėjo išsekęs.

Ji čiupo jo ranką.

– Tu niekada manęs nemylėjai.

– Netiesa.

– Galvoji, kad apgaule priverčiau mane vesti.

– Niekada taip nesakiau.

– Maniau, kad esu nėščia. Tikrai maniau!

– Žinau, kad manei.

– Manęs nemylėjai, tai manei, kad galima ieškoti kitų moterų. – Jos akys, įbestos į jį, kaltinamai susiaurėjo. – Žinau, buvo kitų. Tu tiek daug kartų mane apgavai, nenuostabu, kad aš geriu.

Jos veidu sruvo ašaros. Ji nevykusiai pliaukštelėjo jam per nuogą petį.

– Geriu, nes mano vyras manęs nemyli. Niekada nemylėjo. Negana to, dabar dar ir akių nepajėgia atplėšti nuo brolio žmonos.

Džekas įslinko į lovą, pasivertė ant šono ir užsiklojo. Jo abejingumas ją siutino. Keliais atropojo į lovos vidurį ir kumščiais ėmė daužyti jam nugarą.

– Sakyk man tiesą. Sakyk, kaip ją myli. Sakyk, kaip nekenti manęs.

Jos pyktis ir jėgos greitai išseko, jis ir žinojo, kad taip bus. Ji susmuko šalia ir po akimirksnio jau nieko nebejuto. Džekas pasivertė ir apklojo ją. Tada, liūdnai atsidusęs, išsitiesė ir pamėgino užmigti.

Šešioliktas skyrius

– Maniau, ji jau bus lovoje.

Teitas kalbėjo atsistojęs Mendės vonios tarpduryje. Eiverė klūpojo šalia vonios, kurioje Mendė braukė pirštukais po putų kaugę.

– Jau tikriausiai reikėtų būti, bet mes kiek persistengėme su putų vonia.

– Matau.

Teitas įėjo ir atsisėdo ant tualeto dangčio. Mendė jam nusišypsojo.

– Ar parodysi tėčiui pokštą, – paragino ją Eiverė.

Vaikas paklusniai pasėmė sauja muilo putų ir smarkiai į jas papūtė, į visas puses pasklido baltų putų snaigės. Keletas jų nusileido ant Teito kelio. Jis nusišypsojo.

– Na, žiūrėk, Mende, mergyt! Čia tu maudaisi, o ne aš!

Ji sukikeno ir dar kartą pasėmė delnu. Šįkart lašelis muilo putų nusileido Eiverei ant nosies. Mendės džiaugsmui, ši nusičiaudėjo.

– Gal geriau baigti, kol dar tai įmanoma suvaldyti.

Ji pasilenkė virš vonios, suėmė Mendę už pažastų ir iškėlė.

– Nagi, duok ją man, – Teitas jau laukė pasiruošęs apvynioti dukrą rankšluosčiu.

– Atsargiai. Nepaslysk, šlapia.

Suvyniotą į purų rožinį kilpinį rankšluostį Mendę pernešė į jos kambarį ir pasodino ant lovos. Jos putlios pėdutės sulindo į storą vilnonį užtiesalą ir visi dešimt kojų pirštelių pradingo jo tankiuose pūkuose. Teitas atsisėdo ant lovos krašto ir įgudusiomis rankomis ėmė ją šluostyti.

– Naktinius? – paprašė jis ir pažvelgė į Eiverę laukdamas.

– Ak, taip. Tuoj pat atnešiu.

Kambaryje buvo aukšta šešių stalčių spinta ir plati trijų stalčių komoda. Kur galėtų būti naktiniai? Ji nuėjo prie komodos ir atidarė viršutinį stalčių. Kojinės ir kelnaitės.

– Kerole! Antras stalčius.

Eiverė pernelyg pasitikėdama savimi atšovė:

– Juk reikia ir apatinių, tiesa?

Jis ištraukė Mendę iš rankšluosčio ir padėjo jai užsimauti apatinius, tada per galvą užvilko naktinius marškinius, Eiverė tuo metu atlenkė lovos apklotus. Jis perkėlė Mendę.

Eiverė atnešė nuo komodos plaukų šepetį, atsisėdo šalia Teito ant lovos krašto ir ėmė šukuoti mergaitei plaukus.

– Tu taip švariai kvepi, – sušnibždėjo ji, pasilenkusi pabučiuoti jos rausvo skruostelio, kai baigė tvarkyti plaukus. – Ar nori pasipudruoti?

– Kaip tu? – pasitikslino Mendė.

– Mmm, kaip aš.

Eiverė grįžo prie komodos paimti mažos muzikinės dėžutės su barstomaisiais milteliais, kurią pastebėjo jau anksčiau. Grįždama prie lovos atidarė dangtelį. Ėmė groti Čaikovskio melodija. Ji įmerkė pliušinį pūkutį į pudrą, tada pabraukė juo Mendei krūtinę, pilvą ir rankas. Mendė atlošė galvą. Eiverė pūkučiu paglostė atvirą kaklą. Mendė kikendama nuleido pečius ir suspaudė tarp kojų kumštelius.

– Kutena, mamyte.

Tas kreipimasis Eiverę sujaudino ir išspaudė ašaras. Prisitraukusi mergaitę stipriai apkabino. Kurį laiką ji negalėjo pratarti nė žodžio.

– Dabar tu tikrai kvepi skaniai, ar ne taip, tėti?

– Ji tikrai kvepia. Labanakt, Mende. – Jis pabučiavo ją, paguldė ant pagalvių ir apklostė lengvu vasarišku apklotu.

– Geros nakties.

Ir Eiverė pasilenkusi švelniai pakštelėjo į skruostą, bet Mendė apsivijo rankomis jos kaklą ir garsiai pabučiavo ją drėgnomis lūpomis. Tuomet ji pasivertė ant šono, prisitraukė mylimą Mikę Pūkuotuką ir užmerkė akis.

Apsvaiginta netikėto Mendės švelnumo, Eiverė padėjo į vietą muzikinę dėžutę, išjungė šviesą, pirma Teito išėjo pro duris ir pasuko koridoriumi į savo kambarį.

– Mūsų pirmoji diena...

Daugiau nespėjo pasakyti, nes jis sugriebė jai už rankos, įstūmė į miegamąjį ir prirėmė prie sienos greta. Tvirtai suėmęs jai už žasto, uždarė duris, kad niekas nenugirstų, o kitu delnu atsirėmė į sieną šalia galvos.

– Kas atsitiko? – nustebo ji.

– Nutilk ir klausykis manęs, – jis pasilenkė arčiau, jo veidas iš pykčio įsitempė. – Nežinau, kokį žaidimą su manim žaidi. Patikėk, man į tai nusispjaut. Bet jeigu tu užvirsi košę su Mende, išspirsiu tave taip greitai, kad tau apsisuks galva, supratai?

– Ne. Nesupratau.

– Kur tu, po velnių, nesuprasi, – atkirto jis. – Šitokia saldybė ir akių dūmimas – visiška nesąmonė.

– Akių dūmimas?

– Aš suaugęs.

– Tu priekabiautojas. Paleisk ranką.

– Aš suprantu, ko tu savo vaidyba sieki. Bet Mendė yra vaikas. Jai tai tikra ir ją tai veikia. – Jis palinko dar arčiau. – Kai vėl grįši prie senų savo manierų, pakenksi jai neatitaisomai.

– Aš...

– Negaliu leisti, kad jai taip atsitiktų, ir neleisiu.

– Tu manim nelabai tiki, Teitai.

– Nė per nago juodymą.

Ji greitai ir šaižiai įkvėpė oro.

Jis griežtai ją nužvelgė.

– Gerai, šį rytą dėl manęs tu apstulbinai spaudą. Ačiū tau. Tu paėmei man už rankos per spaudos konferenciją. Malonu. Mes mūvime vestuvinius žiedus. Kaip romantiška, – šaipėsi jis. – Netgi apkvailinai mano šeimą, privertei patikėti, kad ligoninėje išgyvenai atsivertimą – atradai Jėzų ar panašiai. – Jis prikišo veidą prie jos per sprindį.

– Per daug gerai tave pažįstu, Kerole. Žinau, kad lipšniausia ir mieliausia esi tada, kai ruošiesi smogti. – Dar labiau suspaudęs jai ranką, jis pridūrė: – Aš tai tikrai žinau, dar atsimeni?

Išvarginta Eiverė karštai paprieštaravo:

– Aš pasikeičiau, esu kitokia.

– Tu viso labo pakeitei veikimo būdą, ir tai viskas, bet man nesvarbu, kad ir kaip puikiai vaidini tobulos kandidato žmonos vaidmenį, tokia anaiptol nesi. Tebegalioja tai, ką tau sakiau, kai dar nebuvo sudužęs lėktuvas. Po rinkimų, nesvarbu, kad ir kaip jie baigtųsi, tu išeisi, brangioji.

Jos neišgąsdino vyro grasinimas ją iškraustyti. Eiverė Daniels jau buvo netekusi visko – netgi savo tapatybės. Eiverę pribloškė, kad Teitas Ratledžas, dėl kurio dorovingumo buvo pasiryžusi guldyti galvą, galiausiai pasirodė esąs apsimetėlis.

– Tai tu šitaip bandysi žmones paveikti? – sušnypštė ji. – Norėsi, kad aš šioje kampanijoje vaidinčiau mylinčią žmoną, stovėčiau šalia tavęs, mojuočiau, šypsočiausi ir sakyčiau kvailas man parašytas kalbas vien tam, kad gautum daugiau balsų? – jos balsas pasiekė aukščiausią natą. – Nes laimingai vedęs kandidatas turi didesnes galimybes laimėti, nei pradėjęs skyrybas. Ar ne taip?

Jo žvilgsnis smigo kaip peilis.

– Geras bandymas, Kerole. Permesk kaltę man – pasijunti geriau, kai mėgini paveikti pati. Tu velnioniškai gerai žinai ir

supranti, kodėl neišspyriau tavęs anksčiau. Aš noriu dalyvauti rinkimuose ir dėl savęs, ir dėl savo suburtos komandos. Ir nenuvilsiu rinkėjų. Negaliu daryti nieko, kas trukdytų laimėti, jei reikės, net apsimesiu, kad susituokęs su tavimi gyvenu laimingai.

Dar kartą jis privertė patirti jo niekinamai tiriamą žvilgsnį.

– Plastinė operacija padarė tavo pakuotę gražesnę, bet viduje tu vis dar esi bjauri.

Visą tą laiką Eiverei buvo sunku atlaikyti ant Kerolės liejamą šmeižtą ir nepriskirti jo sau pačiai. Kiekvieną įžeidimą ji dėjosi į širdį, tarsi jie būtų taikomi jai, o ne jo buvusiai žmonai. Ji norėjo apsiginti nuo jo puolimo, pasipriešinti moteriškais ginklais. Jie buvo jau parengti, kol jis gąsdino ją savo agresyviu elgesiu.

Pyktis tik stiprino jo vyriškumą, kuris sklido iš jo gaivalingai, kaip skutimosi losjono kvapas. Jo lūpos atrodė griežtos ir negailestingos. Eiverė panoro jas suminkštinti.

Ji pakėlė galvą, nepaisydama jo apmaudaus žvilgsnio.

– Ar tu tikras, kad aš tokia pat?

– Tikrų tikriausias.

Jos rankos nuslydo jam per pečius ir susinėrė ant sprando.

– Ar tu tikras, Teitai? – pasistiebusi ji praviromis lūpomis lengvai prisilietė prie jo lūpų. – Visiškai tikras?

– Nedaryk to. Taip tu daraisi dar panašesnė į kekšę.

– Aš ne tokia!

Toks įžeidimas ją įskaudino. Taip, iš tikrųjų ji parsidavinėja su kitos moters vyru dėl medžiagos. Bet ne tai buvo tikroji priežastis, o augantis potraukis – toks stiprus, kokio dar nebuvo patyrusi. Ar jai pavyks surinkti medžiagą, ar ne, ji tik geidė duoti Teitui švelnumo ir meilės, kurios jam trūko nuo vedybų su Kerole.

– Aš ne ta moteris, kokia buvau anksčiau. Prisiekiu tau, kad ne.

Ji pakreipė galvą į šoną ir susiliejo su juo lūpomis. Sukabinusi rankas jam ant pakaušio, pirštais naršė jo plaukus ir lenkė jį žemyn. Jei tik jis tikrai norėtų, galėtų priešintis, Eiverė tvirtino sau.

Tačiau jis leido jai traukt galvą arčiau. Įgavusi pasitikėjimo, ji lengvai drėgnu liežuvio galiuku praskyrė jo lūpas. Jo kūnas įsitempė, bet tai rodė jo silpnumą, ne ištvermę.

– Teitai? – dantimis švelniai kąstelėjo jam apatinę lūpą.

– Viešpatie.

Jis nuleido atremtą į sieną ranką. Eiverę pastūmė atbulą, ir ji pajuto, kaip jo kūnas visu svoriu slegia ją prie sienos. Viena ranka greitai ir tvirtai apsivijo jos liemenį. Kita ranka sugavo jos smakrą, kone traiškýdamas stipriais pirštais. Jis prilaikė jos galvą, kad ji nepasitrauktų, ir godžiai bučiavo. Prigludo prie jos praviros burnos švelniai prisisiurbdamas, ir jo liežuvis atsidūrė šilkinėje, drėgnoje ertmėje.

Leidęs jai įkvėpti oro, pasuko galvą į kitą šoną ir greitais, mikliais liežuvio judesiais bandė jos lūpas, vėl praslysdamas vidun. Ji pirštais keliavo prie jo veido, delnais palietė skruostus ir glostė pirštų galais, pati visiškai atsidavusi bučiniui.

Jis graibė jos drabužius, sprausdamas rankas po sijonu, į kelnaites, jusdamas švelnų moters kūną. Ji sudejavo iš malonumo, kai jis, pakreipęs jos juosmenį, įsirėmė į jos plyšį išbrinkusia savo pilvo apačia.

Eiverė pasijuto tirpstanti. Jos lytis drėgna ir šilta. Krūtys išbrinko. Speneliai dilgčiojo.

Tada netikėtai viskas dingo.

Ji mirkčiojo, norėdama susivokti. Atsirėmė pakaušiu į kietą sieną ir įsirėmė rankomis, kad išsilaikytų nepaslydusi ant grindų.

– Turiu pripažinti, kad atlikta nepriekaištingai, – jo balsas buvo bejausmis. Skruostai degė, o akys buvo išsiplėtusios. Kvėpavimas greitas ir paviršutiniškas. – Tu nesi tokia prasta,

kokia būdavai, dabar esi kur kas aukštesnės klasės. Kitokia, bet tokia pat geidžiama. Gal net geidžiamesnė.

Ji pažvelgė žemyn į išsipūtusį jo džinsų antuką tokiu žvilgsniu, kad žodžių nereikėjo.

– Gerai, aš susijaudinęs, – pripažino jis piktai niurnėdamas, – tačiau greičiau mirsiu, nei dar kartą su tavimi miegosiu.

Jis išėjo. Netrenkė durimis, paliko jas atviras, labiau užgaudamas, nei būtų šėlęs. Prislėgta ir įžeista, Eiverė liko viena Kerolės kambaryje su Kerolės kartūnais, su Kerolės privirtu jovalu.

Visi šeimoje jau buvo pastebėję tuos sumišimą keliančius neatitikimus, bet vienam žmogui neįprastas Kerolės elgesys naktį neleido ir užmigti. Ištisas valandas klaidžiodamas sode aplink namą ir tamsoje ieškodamas atsakymų, šis nemigos iškankintas žmogus klausė mėnulio:

Kas tai kalei atsitiko?

Jokių aiškių pokyčių negalėtum tiksliai nurodyti. Tie nauji jos veido bruožai vos pastebimi – plastinės operacijos pasekmė. Trumpesni plaukai keitė jos žvilgsnį, bet ne tai buvo svarbu. Ji numetė kelis kilogramus ir dėl to atrodė lieknesnė nei anksčiau, bet svorio prarado ne tiek ir daug. Jos kūnas dabar buvo toks pat kaip ir prieš lėktuvo sudužimą. Akivaizdūs ir taip baisiai trikdantys buvo ne jos kūno pokyčiai.

Kas tai kalei atsitiko?

Spręsdamas iš jos elgesio sudužus lėktuvui, galėtum pamanyti, kad susidūrimas su mirtimi pažadino sąžinę. Bet tai neįmanoma. Ji nežino, ką reiškia šis žodis. Matyt, ji nori, kad visi patikėtų jos rodoma gera valia.

Ar galėtų Kerolė Ratledž pasikeisti širdyje? Ar galėtų ji ieškoti vyro pritarimo? Ar ji galėtų kada nors tapti mylinčia, rūpestinga motina?

Nejuokinkit manęs.

Ji būtų kvaila, kad dabar keistų taktiką. Jai gerai sekėsi daryti tai, kam buvo pasamdyta: sunaikinti Teito Ratledžo dvasią taip, kad kulka, įsmigsianti jam į galvą, atrodytų kaip palaima.

Kerolė Navaro puikiai tiko šiam darbui. Ak, ją reikėjo nušveisti, sutvarkyti, tinkamai aprengti ir išmokyti nekaišioti į savo kalbą nepadorių žodelių. Bet kai nuodugni pertvarka buvo baigta, ji tapo pritrenkiantis sąmojo, intelekto, išprusimo ir seksualumo rinkinys, kuriam Teitas negalėjo atsispirti. Iš kur jis galėjo žinoti, kad jos sąmojis buvo apvalytas, kad mušte buvo išmuštos nešvankios kalbos, kad jos protas – viso labo patobulintas gatvinis nuovokumas, kad ji tik neseniai išprusinta, o seksualumas atmieštas netikra morale. Kaip ir numatyta, jis susižavėjo tuo dorybių rinkinuku, siūlančiu viską, ko tikėjosi iš žmonos.

Kerolė saugojo tą kaukę, kol gimė Mendė – tai taip pat buvo numatyta. Tada ji gavo leidimą pradėti antrą spektaklio veiksmą – imtis meilės ryšių. Padorumo varžtai ir taip ilgai ją tramdė. Jos kantrybė baigė išsekti. Kartą išsilaisvinus, jai puikiai sekėsi.

Dieve, koks išskirtinis malonumas būti Teito kančios liudininku!

Išskyrus tą neapdairų apsilankymą ligoninės intensyviosios slaugos skyriuje, nė karto nebuvo užsiminta apie jų slaptą sąjungą, kai ji buvo supažindinta su Teitu prieš ketverius metus. Nei žodžiu, nei raštu jie neišdavė tos sutarties, jų sudarytos, kai ji buvo pasamdyta šiam darbui.

Tačiau po lėktuvo katastrofos ji ėmė jo vengti dar labiau nei paprastai. Įgriso ją atidžiai stebėti. Net kaip Kerolė, ji elgėsi pernelyg keistai ir neįprastai. Visa šeima ėmė pastebėti jai nebūdingų būdo bruožų.

Galbūt ji vaidino keistą dėl juoko. Būtų panašu į ją. Jai patikdavo priešgyniauti tik tam, kad priešgyniautų. Tai nebuvo

rimta, bet jau erzino, ji perėmė vadovavimą, keisdama žaidimo taisykles ir eigą net nepasitarus.

Galimas dalykas, ji dar neturėjo galimybės pasitarti. Galimas daiktas, ji ką nors išgirdo apie Teitą, ko nežinojo niekas kitas ir ką reikėjo padaryti nedelsiant.

Arba šita kalė galbūt (greičiausiai taip ir bus) nusprendė: būti senatoriaus žmona apsimoka labiau, nei gauti pažadėtą atlygį tą dieną, kai Teitas gulės karste. Šiaip ar taip, jos pokyčiai sutapo su pirminiais rinkimais.

Kad ir kokie būtų jos tikslai, toks naujas elgesys velnioniškai erzino. Geriau ji tegul pasisaugo arba bus išdrėbta iš barščių. Šiuo metu viskas gali sužlugti ir su ja, ir jai iškritus iš žaidimo. Negi ši kvaila kalė to nesuvokia?

O gal ji pagaliau suprato, kad antra kulka numatyta jai?

Septynioliktas skyrius

– Ponia Ratledž, kokia staigmena.

Sekretorė laukiamajame atsistojo sveikindamasi su Eivere, atėjusia į juristų kontorą, kurioje dirbo Teitas su broliu. Norėdama išsiaiškinti, kur jis yra, Eiverė turėjo susirasti adresą telefonų knygoje.

– Sveiki. Kaip sekasi? – ji nesikreipė į sekretorę vardu.

Kortelėje ant rašomojo stalo perskaitė „Merė Kroford", bet nebenorėjo rizikuoti.

– Mums puikiai, bet ir jūs atrodote nuostabiai.

– Ačiū.

– Teitas sakė, kad jūs gražesnė nei kada nors, bet patikėjau tik pamačiusi.

Teitas sakė? Nuo tos nakties, kai ją pabučiavo, jie nesileido į asmeninius pokalbius. Buvo sunku patikėti, kad jis sakė ką nors malonaus apie ją savo sekretorei.

– Ar jis yra?

Jis turėtų būti. Automobilis stovi prie durų.

– Jis su klientu.

– Nemaniau, kad jis užsiima bylomis.

– Jis neužsiima. – Merė Kroford pasitvarkė sijoną prie kelių ir vėl atsisėdo. – Jis su Barniu Bridžu. Žinote, koks jis žmogus. Šiaip ar taip, jis pažadėjo Teito kampanijai nemažai

paaukoti, todėl, kai tik pažadą įvykdė, Teitas skyrė laiko su juo susitikti.

– Ką gi, atvažiavau tokį kelią. Ar jie ilgai truks? Ar man palaukti?

– Prašau sėskitės, – sekretorė parodė į eilę laukiamojo sofų ir kėdžių, apmuštų tamsiu vyšniniu su mėlynomis juostelėmis aksomu. – Gal norėtumėte kavos?

– Ne, ačiū. Nieko nenoriu.

Dabar ji dažnai atsisakydavo kavos, verčiau jau nieko, nei gausiai prisaldinta Kerolės kava. Įsitaisiusi fotelyje, ji pakėlė paskutinį laikraščio „Mūsų gamta“ numerį ir ėmė nuobodžiaudama jį sklaidyti. Merė vėl pradėjo spausdinti, kaip ir prieš Eiverei įeinant.

Šitas skubotas apsilankymas Teito kontoroje buvo atsitiktinis, jo nusitvėrė kaip šiaudo, kad ką nors veiktų ir neišeitų iš proto. Ką Kerolė Ratledž darydavo dienų dienas?

Rančoje Eiverė gyveno daugiau nei dvi savaites ir norėjo žinoti, ar buvo kas, kuo Teito žmona būtų rimčiau užsiėmusi.

Eiverei prireikė kelių dienų, kad išsiaiškintų, kas ir kur yra jos miegamajame ar kituose kambariuose, į kuriuos tik galėjo patekti. Ji nuolat dairėsi sau per petį, nenorėdama visiems rodytis, ką daro. Galiausiai ji pasijuto visai patogiai, supratusi, kaip išdėstyti kambariai ir kur laikomi kasdieniai daiktai.

Pamažu susipažino ir su rančos aplinka. Į tuos žygius kartu pasiimdavo Mendę, kad jos veiksmai atrodytų kaip nekalti pasivaikščiojimai, ir nieko daugiau.

Kerolė vairavo amerikietišką sportinį automobilį. Eiverės siaubui, jis turėjo mechaninę pavarų dėžę. Ji ne per geriausiai išmanė, kaip vairuoti tokius automobilius. Pirmuosius kelis kartus sėdusi į automobilį, ji vos nenusisuko sprando ir persuko visas pavaras.

Bet kai įgudo, prasimanė visokiausių įsipareigojimų, kad tik galėtų ištrūkti iš namų. Kerolės gyvenimo būdas buvo

siaubingai nuobodus. Jos kasdienybėje trūko malonių darbelių ir netikėtumų. Tokia tuštuma Eiverę Daniels vedė iš proto.

Tądien, kai naktinio staliuko stalčiuje atrado Teito žmonos susitikimų užrašus, prispaudė juos prie krūtinės, kaip kalnakasys, radęs aukso grynuolį. Bet peržvelgus jų puslapius, jai mažai kas paaiškėjo, nebent tai, kad būdavo dienų, kai Kerolė eidavo tvarkytis plaukų ir nagų.

Eiverė neskambino ir nesitarė dėl laiko. Praleisti keletą valandų per savaitę lepinantis grožio salone būtų prabanga, – tam Eiverė Daniels niekada neturėjo laiko, – be to, ji negalėjo leisti Kerolės kirpėjai liestis prie jos plaukų ar manikiūrininkui prie nagų. Jie galėjo netyčia atskleisti tai, ko neturėjo žinoti.

Taigi susitikimų užrašai jai neatskleidė, kuo Kerolė užpildė savo dienas. Akivaizdu, ji nebuvo jokių klubų narė. Turėjo tik kelis draugus arba galbūt nė vieno, nes niekas jai neskambino. Tai Eiverę kartu ir nustebino, ir nuramino, nes ji baiminosi, kad užgrius būrelis artimų draugių, norėdamos atnaujinti draugystę, kuri nutrūko prieš Kerolės nelaimę.

Matyt, jokių artimų draugių nebuvo. Sveikstant gautos gėlės ir atvirukai greičiausiai buvo nuo šeimos draugų.

Kerolė neturėjo darbo, neturėjo pomėgių. Eiverė pagalvojo, kad turėtų dėkoti už tai. Ką būtų dariusi, jeigu Kerolė būtų buvusi patyrusi skulptorė, dailininkė, arfininkė ar kaligrafė? Jau ir taip buvo gana sudėtinga slapčiomis mokytis rašyti ir valgyti dešine ranka.

Niekas nesitikėjo, kad ji imsis namų ruošos darbų, netgi pati klosis lovą. Namais visada rūpinosi ir valgį gamino Mona. Kiemo ir augalų prižiūrėti du kartus per savaitę atvykdavo sodininkas. Arklides ir žirgus tvarkė nusenęs kaubojus, per silpnas ganyti galvijus arba dalyvauti rodeo. Jos niekas neįkalbinėjo ko nors vėl griebtis ar kuo nors vėl domėtis, o juk galėjo turėti kokių pomėgių prieš avariją.

Kerolė Ratledž buvo tingi dykinėtoja. Eiverė Daniels tokia nebuvo.

Teito kabineto durys atsivėrė. Jis buvo drauge su apvaloku, vidutinio amžiaus vyriškiu. Juodu juokėsi.

Eiverės širdis ėmė daužytis, kai išvydo Teitą tikrai nuoširdžiai ir šiltai besišypsantį. Jo akių kampučiuose susidariusios raukšlelės bylojo apie pakilią nuotaiką – su ja toks niekada nebuvo. Edis nuolatos nedavė jam ramybės, kad pasikeistų džinsus, batus ir kasdienius marškinius į kostiumą ir kaklaraištį. Jei nebūdavo numatyta viešų pasirodymų, jis atsisakydavo persirengti.

– Kam turiu stengtis padaryti įspūdį? – ginčydamasis dėl aprangos, jis klausdavo keliantį sąmyšį kampanijos vadybininką.

– Keletui milijonų savo rinkėjų, – atsakydavo Edis.

– Jeigu negaliu padaryti jiems įspūdžio tuo, už ką kovoju, tai esu visiškai tikras, kad nepadarysiu ir tuo, ką nešioju.

Nelsonas pasišaipydavo:

– Jei tai ne kokie mėšlini skarmalai.

Visi pasijuokdavo, ir ginčas baigdavosi.

Eiverei patiko, kaip Teitas rengėsi. Jis atrodė pritrenkiamai. Klausydamasis jis palenkė galvą – ji atpažino tą mielą judesį. Plaukų sruoga krito ant kaktos. Praverta burna plačiai šypsojosi, ir buvo matyti sveiki balti dantys.

Jis dar jos nepastebėjo. Šią akimirką, kai jis nesisaugojo, ji mėgavosi tuo paveikslu, kol panieka žmonai subjaurojo jo nuostabią šypseną.

– Na ir staigmena!

Sugriaudėjęs bosas ištraukė Eiverę iš beprotiškos meilės svaigulio. Teito lankytojas trumpomis, storomis kojomis, primenantis Airišą, skubėjo artyn. Ją susėmė į dusinantį meškos glėbį, o nugarą dosniai ir su meile aptrankė.

– Velniai griebtų, tu atrodai dar geriau nei anksčiau, nebūčiau patikėjęs, kad tai įmanoma.

– Sveiki, pone Bridžai.

– Pone Bridžai? O šū.... Iš kur toks kreipinys? Sakiau mamai, kai matėme tave per televiziją, kad dabar esi gražesnė, nei buvai. Ji sutiko.

– Džiaugiuosi, kad palaikote mane.

Jis mostelėjo dviem trumpais storais pirštais, laikančiais cigarą prie pat jos nosies galo.

– Dabar paklausyk senio Barnio, brangioji, tos apklausos nė velnio nereiškia, girdi? Nė velnio. Aną dieną kaip tik sakiau mamai, kad tos apklausos šūdo vertos. Argi kiščiau šiam berniukui pinigus, – pasakė jis, suduodamas Teitui tarp menčių, – jeigu nemanyčiau, kad rinkimų dieną jis ketina į ragą suriesti tą prakeiktą Dekerį? Kaip manai?

– Nieku gyvu, tik ne jūs, Barni, – atsakė ji juokdamasi.

– Tu velnioniškai teisi, nedaryčiau to, – nustūmęs cigarą į burnos kampą, jis prisiartino prie jos ir dar kartą apdovanojo šonkaulius laužančiu apkabinimu. – Aš nuoširdžiai norėčiau jus visus pakviesti pietų, bet turiu susitikti bažnyčioje su diakonu.

– Nedrįstame jūsų užlaikyti, – atsakė Teitas, stengdamas išsilaikyti nesijuokęs. – Ačiū dar kartą už įnašą.

Barnis numojo ranka į padėkas.

– Mama šiandien atsiųs savąjį.

Teitas sunkiai atsikrenkštė.

– Aš... aš maniau, kad čekis buvo nuo jūsų abiejų.

– Aišku, kad ne, berniuk. Tai buvo tik mano dalis. Turiu eiti. Bažnyčia toli nuo čia, ir mama pasius, jeigu vairuosiu *Vette* mieste greičiau nei septyniasdešimt, taigi pažadėjau to nedaryti. Tame kelyje per daug prakeiktų pamišėlių. Jūs visi pasisaugokit, girdit?

Jis nudramblojo. Kai durys už jo užsivėrė, sekretorė pažvelgė į Teitą ir sušvokštė:

– Ar jis pasakė – tik mano dalis?

– Kaip tik taip ir pasakė. – Teitas netikėdamas purtė galvą. – Matyt, jis tikrai mano, kad tos apklausos šūdo vertos.

Merė juokėsi. Taip pat ir Eiverė. Bet Teito šypsena išnyko, kai tik jis nulydėjo ją į savo kabinetą ir uždarė duris.

– Ką čia veiki? Reikia pinigų?

Jis kalbėjo tuo šiurkščiu, atstumiančiu tonu, kurį saugojo tam atvejui, kai jie bus vieni, ir kiekvienas žodis kaip stiklo šukė smigo jai į krūtinę. Jie skaudino. Ir varė iš proto.

– Ne, man nereikia jokių pinigų, – pasakė tvirtai, atsisėdusi į kėdę priešais jo rašomąjį stalą. – Kaip tu ir pasiūlei, nuėjau į banką ir įsigijau naują mokėjimo kortelę. Paaiškinau apie pasikeitusią rašyseną, – pasakė ji, lankstydama dešinę plaštaką. – Taigi galiu išrašyti čekį iš sąskaitos, kai tik pritrūksiu grynųjų pinigų.

– Tai ko čia atėjai?

– Man reikia dar kai ko.

– Ko?

– Kokio nors darbo.

Jos netikėtas pareiškimas pribloškė. Jis sutelkė visą savo dėmesį. Nepatikliai spoksodamas į ją, atsilošė kėdėje ir užsikėlė kojas ant rašomojo stalo kampo.

– Kokio nors darbo?

– Teisingai.

Jis sunėrė pirštus už diržo sagties.

– Aš klausausi.

– Man nuobodu, Teitai. – Jos neviltis kilo per kraštus. Nenustygdama vietoje, ji pakilo nuo kėdės. – Aš smūksau namie visą dieną – jokios naudingos veiklos. Jau bloga nuo dykinėjimo. Galva ima minkštėti. Tiesą sakant, jau pradedu ginčytis su Mona dėl muilo operų.

Kai ji be tikslo klaidžiojo po kabinetą, pastebėjo keletą smulkmenų – pirmiausia krūvas įrėmintų Mendės nuotraukų, bet Kerolės – nė vienos.

Įrėminti diplomai ir nuotraukos buvo patraukliai sukabinti ant sienos virš komodos. Ieškodama jo praeities detalių, ji sustojo priešais padidintą mėgėjišką nuotrauką – dvidešimt ir dvidešimt penkių centimetrų, darytą Vietname.

Teitas ir Edis stovėjo priešais bombonešį, susikabinę per pečius kaip ginklo draugai. Ir vienas, ir kitas įžūliai išsišiepę. Eiverė atsitiktinai sužinojo, kad jie buvo kambario draugai universitete, kol Teitas atidėjo savo studijas, įstojęs į oro pajėgas. Iki šiol ji nežinojo, kad Edis su juo buvo kartu ir per karą.

– Nuo kada susirūpinai dėl galvos? – paklausė sugrąžindamas ją į dabartį.

– Man reikia ko nors nusitverti.

– Užsirašyk į aerobikos klasę.

– Užsirašiau... net tą pačią dieną, kai gydytojas apžiūrėjo koją ir leido. Bet tos pamokos vyksta tik po valandą tris kartus per savaitę.

– Užsirašyk dar į vieną.

– Teitai!

– Ką? Ką, po velnių, visa tai reiškia?

– Bandau tau pasakyti. Tu atkakliai nenori klausytis.

Jis pažvelgė į uždarytas duris, atsiminęs, kad už jų sėdi sekretorė, ir pritildė balsą:

– Juk tau patiko jodinėti, nesisėdai į balną nuo tada, kai grįžai namo.

Taip, ji nesėdo. Eiverė taip pat mėgo jodinėti, bet nežinojo, ar gera jojikė buvo Kerolė, ir nepanoro išsiduoti, pasirodydama per didelė žinovė ar per mažai patyrusi.

– Dabar jodinėti man neįdomu, – pasakė ji neįtikinamai.

– Taip ir maniau, kad prarasi susidomėjimą, – pasakė jis pašaipiai. – Kai tik nukarpei kainas nuo visų tų brangių apdarų.

Eiverė Kerolės drabužinėje matė jojimo drabužius ir spėliojo, ar ji jau buvo užsivilkusi jojimo kelnes ir trumpą pagal užsakymą pasisiūdintą švarką.

– Žinoma, aš grįšiu prie to. – Norėdama laimėti laiko susidėlioti mintims, ji įsižiūrėjo į Nelsono ir Lindono B. Džonsono, dar kongresmeno, nuotrauką. Įspūdinga.

Dar buvo keletas uniformuoto Nelsono nuotraukų, atskleidžiančių jai karininko gyvenimo metraštį. Viena ypač patraukė jos akį, nes priminė Teito su Edžiu portretą.

Nuotraukoje Nelsonas buvo draugiškai apkabinęs kitą oro pajėgų kadetą – jaunuolis taip pat nepaprastai gražus ir šaunus, kaip ir Nelsonas jaunystėje. Už jų kaip hipopotamas dunksojo milžiniškas bombonešis. Po nuotrauka apačioje buvo dailiai atspausdinta: „Kariūnai Nelsonas Ratledžas ir Brajanas Teitas, Pietų Korėja, 1951."

Brajanas Teitas. Nelsono giminaitis? Draugas? Galimas daiktas, nes Nelsonas jo vardu pavadino sūnų.

Eiverė vėl atsisuko į jį, slėpdama, kad nuotrauka sukėlė susidomėjimą – didesnį negu kitos.

– Duok man darbo kampanijos štabe.

– Ne.

– Kodėl? Fensė jame dirba.

– Rimta priežastis, kad neleisčiau tau. Gali būti pralietas kraujas.

– Aš nekreipsiu į ją dėmesio.

Jis papurtė galvą.

– Pas mus atsirado galybė naujų savanorių. Vieni kitiems lipa per galvas. Edis turi pramanyti darbų, kad visiems užtektų.

– Aš turiu ką nors veikti, Teitai.

– Kodėl, dėl Dievo meilės?

Nes Eiverė Daniels tik spaudžiama geriausiai atlikdavo darbą, ji buvo įpratusi dirbti beprotiškai greitai ir negalėjo pakęsti neveiklumo. Sėslus Kerolės Ratledž gyvenimo būdas vedė ją iš proto.

Ji negalės nei apsaugoti jo nuo žūties, nei parašyti straipsnio apie pasikėsinimą, jeigu jis ir toliau laikys ją saugiu ats-

tumu nuo savęs. Jos ateitis, kaip ir jo, priklausė nuo to, ar pavyks jai įsitraukti į jo kampaniją, kur stumdosi visi įtariamieji.

– Jaučiu, kad kaip nors turėčiau tau padėti.

Jis prunkštelėjo.

– Ką tu manai apgauti?

– Aš tavo žmona!

– Laikinai!

Dygus pasityčiojimas ją nutildė. Teitas, pamatęs, kad ji įsižeidė, atsikvėpęs iškilmingai pareiškė:

– Gerai, jeigu nori padaryti ką nors dėl manęs, būk toliau gera motina Mendei. Manau, ji po truputį atsigauna.

– Ji kaip reikiant atsigavo. Ir manau, kad gerės kiekvieną dieną.

Ji atsirėmė rankomis į jo rašomąjį stalą ir pasilenkė, kaip tada, kai maldavo Airišo leidimo dirbti prie savo straipsnio, kuriam jis nepritarė.

– Netgi Mendė ir jos sunkumai neatima viso mano laiko. Juk nebūnu su ja nuolatos. Ji lanko vaikų darželį tris pusdienius per savaitę.

– Tu pati pritarei jos psichologei, kad reikėtų jį lankyti.

– Ir vis dar pritariu. Buvimas su kitais vaikais jai ypač naudingas. Jai reikia bendravimo įgūdžių. Bet kai ji darželyje, aš klaidžioju po namus, stumiu laiką, kol ateina metas ją pasiimti. Kiekvieną popietę ji ilgai miega. – Ji palinko dar labiau. – Prašau, Teitai. Aš vystu kaip nulaužta šakelė.

Jis ilgokai spoksojo jai į akis. Galiausiai jo žvilgsnis nuslinko žemyn į prasivėrusią šilkinės palaidinukės iškirptę, bet greitai jis atitoko ir, atrodo, supyko ant savęs, kad ir taip trumpai praradęs savitvardą.

Jis atsikrenkštė ir piktai paklausė:

– Gerai, ką siūlai?

Jos įtampa nuslūgo. Jis bent jau leidžiasi svarstyti tai. Ji atsitiesė.

– Leisk man dirbti štabe.

– Ne.

– Tuomet leisk man keliauti su tavimi į tą kelionę kitą savaitę.

– Ne, – nukirto galutinai sudirgęs.

– Prašau.

– Pasakiau – ne! – Piktas jis nukėlė kojas žemyn, atsistojo ir apėjo stalą.

– Kodėl ne?

– Nes nesi komandos narė, Kerole, ir aš nesitaikstysiu su ta maišatim, kurią paprastai sukeli.

– Kokia maišatim?

– Kokia? – paklausė jis, netikėdamas, kad ji neatsimena. – Kai važiuodavai anksčiau, skundeisi kambariais, kviestinių vakarienių patiekalais, viskuo. Tu nuolatos vėluodavai, žinodama, kaip griežtai Edis nori laikytis tvarkaraščio. Žarstei sąmojus spaudai, jie tau atrodė žavūs, tik kitiems neskoningi ir vulgarūs. Ir tai buvo viso labo trijų dienų kelionė – ištirti padėčiai, ar vertėtų dalyvauti rinkimuose.

– Šį kartą tokia nebūsiu.

– Aš neturėsiu laiko tavęs linksminti. Jei nesakysiu kalbos, rašysiu kitą. Ištisos valandos kelionėje, kol tu imsi inkšti, kad nekreipiu dėmesio į tave ir neturi ko veikti.

– Aš rasiu ką veikti. Galėsiu plikyti kavą, užsakinėti sumuštinius, drožti pieštukus, skambinti ir atsakinėti į skambučius, būti pasiuntinuke.

– Juodas darbas. Viskam tam atlikti yra pasiuntinukai ir padėjėjai.

– Bet juk ką nors galėčiau daryti.

Ji toliau jį sekiojo, lipdama ant kulnų, kur tik jis ėjo. Kai jis netikėtai sustojo, atsitrenkė jam į nugarą.

Jis atsisuko.

– Naujovės tau nusibos jau po pirmos dienos, jausies nuo to pavargusi, inkši, norėsi grįžti namo.

– Ne, nenorėsiu.

– Kodėl taip staiga užsinorėjai dalyvauti?

– Nes, – atsakė ji, augant įtūžiui, – tu dalyvauji rinkimuose į Senatą, ir mano, kaip žmonos, pareiga yra tau padėti laimėti.

– Nesąmonė!

Pasigirdo trys aiškūs bilstelėjimai į duris. Tada jos atsivėrė ir įėjo Edis su Džeku.

– Atsiprašome, – tarė vienas, – bet kai įėjome, išgirdome rėkaujant ir pamanėme, kad jums gali prireikti mūsų, kaip teisėjų, paslaugų.

– Kas čia vyksta? – Džekas už savęs užvėrė duris. – Ką čia darote?

– Atėjau susitikti su vyru, – atkirto Eiverė. – Jei tu nieko prieš, Džekai?

Ji atmetė nuo kaktos kirpčiukus – karingas judesys privertė jį sunerimti.

– Atsipalaiduok, dėl Dievo meilės. Aš tik paklausiau. – Džekas atsisėdo ant mažos sofutės pasienyje.

Edis susikišo rankas į kelnių kišenes ir įsistebeilijo į rytietišką kilimą po savo švytinčiais batais. Teitas grįžo prie rašomojo stalo ir atsisėdo. Eiverė buvo per daug įsitempusi, kad galėtų sėdėti, todėl tik perėjo kambarį ir užpakaliu atsirėmė į komodą.

– Kerolė kitą savaitę su mumis nori vykti į kelionę, – pasakė Teitas.

Džekas atsiliepė:

– Jėzau, nejaugi ir vėl.

Eiverė sušuko:

– Gerai, kodėl ne?

Edis pasiūlė:

– Apsvarstykime tai.

Teitas nužvelgė juos.

– Tau nepatinka ši mintis, Džekai?

Džekas dirstelėjo į ją, tada gūžtelėjo, atsiduso ir pareiškė:

– Ji tavo žmona.

Teitas atsisuko į Eiverę.

– Tu jau žinai, kodėl aš nepritariu.

– Dėl kai ko – iš tikrųjų pagrįstai, – pripažino ji susitaikėlišku tonu, žavėdamasi juo už tai, kad nekritikuoja žmonos prie kitų. – Šįkart elgsiuosi geriau, dabar jau žinau, ko tikėtis ir ko tikimasi iš manęs.

– Edi?

Išgirdęs savo vardą, Edis nustojo domėtis kilimu. Jis pakėlė galvą.

– Nėra ko abejoti, kad graži pora yra patrauklesnė pakuotė pirkėjui nei vien gražus vyras.

– Kodėl?

– Daugiausia dėl įvaizdžio. Pora ženklina visas tas vertybes, kurias gina Amerika – šeima ir namai, amerikietiška svajonė. Vedybos parodo, kad tu, patekęs į Vašingtoną, neketini švaistyti mokesčių mokėtojų pinigų mergšėms – nemokančioms spausdinti sekretorėms.

– Bent jau teoriškai, – kvatodamasis pridūrė Džekas.

Edis kreivai nusišypsojo ir pripažino:

– Bent jau teoriškai. Moterys rinkėjos gerbs tave už tai, kad esi ištikimas vyras ir doras tėvas. Vyrams patiks, kad tu nesi nei gėjus, nei mergišius.

– Nepaisant visos šiuolaikinės mūsų patirties, rinkėjams gali kilti įtarimas, ar tik jie nerenka į valdžią homoseksualo. Gerai atrodantis kandidatas jau savaime erzina rinkėjus vyrus. Turėdamas šalia savęs žmoną, tampi vienu iš savų vyrukų.

– Kitaip sakant, bėda viena nevaikšto, – pašaipiai pridūrė Eiverė.

Edis bejėgiškai gūžtelėjo pečiais ir kaltai atsakė:

– Ne aš išgalvojau taisykles, Kerole.

Pasibjaurėjusi ji apžvelgė juos visus tris.

– Ir koks gi jūsų nuosprendis?

– Turiu pasiūlymą.

– Turi teisę reikšti nuomonę, Edi.

Teitas vis dar sėdėjo užsikėlęs kojas ant rašomojo stalo kampo ir atsilošęs aukštame odiniame krėsle. Eiverei norėjosi nustumti jo kojas nuo stalo, sutrikdyti jį, tą jo nerūpestingą laikyseną.

Edis prabilo:

– Dėl Kerolės aš nepriėmiau kvietimo į kviestinius pietus šį penktadienį.

– Pas gubernatorių Ostine?

– Taip. Atsiprašiau jos vardu, pasakiau, kad nors ji ir pasveiko, bet nesijaučia taip gerai, jog galėtų lankytis oficialiame vakarėlyje.

Jis atsisuko į ją.

– Galėčiau jiems vėl paskambinti ir kvietimą priimti. Tai dvipartinė frakcija, taigi ten nebus tikros rinkimų kovos, tik galimybė džiaugsmingai paspausti rankas, pasižiūrėti į kitus ir patiems pasirodyti. Pamatysime, kaip seksis tame vakarėlyje, ir tada nuspręsime dėl kelionės.

– Kitaip tariant, patikrinimas, – pasakė Eiverė.

– Jeigu nori, vadink taip, – ramiai atsakė Edis. Jis pažvelgė į Džeką ir Teitą. – Ji gana gerai elgėsi per tą spaudos konferenciją, kai išėjo iš ligoninės.

Teitui nepaprastai daug reiškė Edžio nuomonė, bet galutinis sprendimas visuomet buvo paliekamas jam pačiam. Jis žvilgtelėjo į vyresnį brolį, kuris kažkodėl nepratarė nė žodžio.

– Ką galvoji, Džekai?

– Manau, tegul būna taip. – Pašnairavo į ją kupinas apmaudo. – Žinau, tėvams geriau, jei esat išvien.

– Ačiū judviem už patarimą.

Jie suprato subtilią užuominą. Džekas išėjo iš kabineto daugiau netaręs nė žodžio. Edis atsisveikino linktelėdamas Eiverei ir išeidamas uždarė duris.

Teitas keletą sekundžių žvelgė jai į akis.

– Gerai, – atsakė jis nenoromis. – Tu laimėjai, įtikinai mane, kad gali būti aktyvas, o ne pasyvas, kai kampanija pagaliau įsibėgės.

– Tu nenusivilsi, Teitai. Pažadu.

Jis sušnairavo abejodamas.

– Penktadienio vakarą. Išvykstame iš namų lygiai septintą. Ruoškis.

Aštuonioliktas skyrius

– Atidarysiu.

Laukujų durų skambutis nuskambėjo dukart. Eiverė pirma nuskubėjo prie durų. Ji sugriebė rankeną ir atidarė. Tarp pelargonijų vazonų stovėjo Vanas Lavdžojus.

Eiverė sustingo. Jos šypsena, nutaisyta sveikintis, virto akmenine išraiška, keliai sulinko. Širdis spurdėjo.

Vanas reagavo panašiai – nerimastingai. Akimirksniu ištiesino sudribusią laikyseną. Iš tarpupirščio iškrito cigaretė. Ėmė tankiai mirksėti.

Eiverė, vildamasi, kad jo vyzdžiai prasiplėtę nuo marihuanos, o ne patyrus šoką, stengėsi kiek galėdama atrodyti rami.

– Sveiki.

– Labas, hm... – jis akimirką užsimerkė, papurtė galvą ir apšepusius plaukus, – hm, ponia Ratledž?

– Taip, tai aš.

Jis kaulėta ranka susiėmė už širdies.

– Jėzau, akimirką jūs man pasirodėte panaši į...

– Prašau užeikit. – Nenorėjo išgirsti tariant jos vardo.

Ji vos sutramdė norą džiaugsmingai sušukti. Buvo beveik neįmanoma susilaikyti tvirtai neapkabinus jo ir nepapasakojus, kad dalyvauja karščiausioje istorijoje per visą savo karjerą.

Tačiau nuo pat pradžių ji buvo vienintelė tos istorijos veikėja. Papasakojusi ją Vanui ir jį įstumtų į pavojų. Kad ir ramiau būtų turėti sąjungininką, ji negalėjo leisti sau tokios prabangos. Be to, ji nenorėjo rizikuoti šią galimybę patikėdama kaip tik jam. Šiuo požiūriu Vanas ne itin vertas pasitikėjimo.

Ji žengė į šalį, o jis prisidėjo prie jos vestibiulyje. Būtų suprantama, jei jis dairytųsi nepažįstamoje ir įspūdingoje aplinkoje, tačiau užuot tai daręs, jis spoksojo į ją. Eiverė apgailestavo, kad jis toks sumišęs.

– Jūs esate...

– Ak, atleiskite. – Jis susidrovėjęs nusivalė delnus į džinsų užpakalį, tuomet ištiesė dešinę ranką. Ji greitai ją paspaudė. – Vanas Lavdžojus.

– Aš esu Kerolė Ratledž.

– Žinau. Kai išėjote iš klinikos, buvau ten tą dieną. Dirbu *KTEX* televizijoje.

– Supratau.

Netgi mėgindamas bendrauti paprastai, neatitraukė nuo jos akių. Baisi kančia būti taip arti draugo ir negalėti elgtis nuoširdžiai. Ji turėjo jam tūkstančius klausimų, bet nusprendė paklausti to, ko, logiškai galvojant, jo teirautųsi Kerolė.

– Jeigu atstovaujate televizijos stočiai, ar neturėtumėte pirmiausia gauti leidimo iš pono Paskalio, mano vyro kampanijos vadybininko?

– Jis žino, kad čia atvykau. Mane atsiuntė gamybos bendrovė.

– Gamybos bendrovė?

– Kitą trečiadienį čia filmuoju televizijos reklamą. Šiandien atvykau apsižvalgyti. Ar jūsų niekas neperspėjo, kad turiu pasirodyti?

– Aš...

– Kerole?

Į prieškambarį įžengė Nelsonas ir pervėrė Vaną griežtu nepritariančiu žvilgsniu. Nelsonas visada būdavo kariškai pasi-

tempęs. Ant jo drabužių niekada nepamatysi nė mažiausios raukšlelės ar plaukelio.

Vanas buvo jo priešybė. Apsirengęs apspurusiais marškinėliais, gautais iš „Cajun“ restorano, kurio ypatingasis patiekalas – ne visai išaižytos austrės. Ant marškinėlių užrašytas nepadoriai dviprasmiškas šūkis: „Nulupk mane, čiulpk mane, valgyk mane žalią.“ Jo džinsai – jau seniai ne madingai apdriskę, o visiškai nudėvėti. Nutrinti ir išklypę bėgimo bateliai be raištelių. Eiverė abejojo, ar jis turi bent porą kojinių, nes visada būdavo basnirčias.

Jis atrodė nesveikas ir išsekęs, tarsi gyventų pusbadžiu. Po marškinėliais styrojo aštrūs kaulėti pečiai. Jeigu reikėdavo išsitiesti, išryškėdavo kiekvienas šonkaulis. Jo nugara buvo susimetusi į kuprą.

Eiverė žinojo, kad tie nuo nikotino parudę nulūžinėjusiais ir purvinais nagais pirštai sukurti dirbti su kamera. Jo tuščios akys slėpė neįtikimą meninę įžvalgą. Tačiau viskas, ką matė Nelsonas, buvo amžinas hipis ir veltui iššvaistytas gyvenimas. Vano talentas buvo taip pat gerai paslėptas, kaip jos tikroji tapatybė.

– Nelsonai, tai ponas Lavdžojus. Pone Lavdžojau, pulkininkas Ratledžas. – Atrodė, kad Nelsonas nenoromis, tik iš pareigos, paspaudė Vanui ranką. – Jis čia tam, kad apsižvalgytų po namus, rengdamasis televizijos reklamai, kurią filmuos kitą savaitę.

– Jūs dirbate bendrovei „MB produkcija“? – šaltai paklausė Nelsonas.

– Kartais dirbu kaip laisvai samdomas darbuotojas. Kai jie nori geriausio.

– Hm. Jie sakė, kad šiandien kas nors bus laisvas. – Matyt, Vanas nebuvo toks žmogus, kokio tikėjosi Nelsonas. – Aš jums viską aprodysiu. Ką norite apžiūrėti – pasidairyti name ar lauke?

– Ir ten, ir ten. Bet kur, kur tik Ratledžas, jo žmona ir vaikas galėtų leisti paprastą dieną. Jie sakė, kad nori reklamos liaudžiai. Sentimentalaus šlamšto.

– Galite apžiūrėti visą namą, kur norite, bet negalėsite prieiti prie mano šeimos, pone Lavdžojau. Mano žmoną užgautų vulgarus šūkis ant jūsų marškinėlių.

– Ne ji juos nešioja, tai kodėl, po velnių, jai turėtų rūpėti?

Žydros Nelsono akys suledėjo. Jis buvo pratęs, kad visi, jo vertinami kaip žemesnio rango, jam rodytų pagarbą. Eiverė nebūtų nustebusi, jei Nelsonas būtų griebęs Vanui už kelnių sėdynės ar pakarpos ir išmetęs jį lauk. Jei Vano reikalai nebūtų tiesiogiai susiję su Teito kampanija, jis tikriausiai taip ir būtų padaręs.

Kad ir kaip ten būtų buvę, susitvardęs jis prabilo:

– Kerole, atsiprašau už žodžius, kuriuos ką tik išgirdai. Atleisi mums?

Vanas vėl atsisuko į ją.

– Netrukus pasimatysime, ponia Ratledž. Atleiskit, kad spoksojau, bet jūs atrodote tokia panaši...

– Jau įpratau, kad žmonės spokso į mane, – greitai pertraukė ji. – Tas smalsumas suprantamas.

Nelsonas nekantraudamas palenkė galvą.

– Čionai, Lavdžojau.

Vanas dar sykį suglumęs papurtė galvą ir lėtai nusekė prieškambariu paskui Nelsoną. Eiverė patraukė į savo kambarį ir, uždariusi duris, į jas atsišliejo. Tramdydama nervų ir gailesčio sukeltas ašaras, ji giliai kvėpavo ir mirkčiojo.

Ji norėjo griebti Vanui už kaulėtos rankos ir po tokio džiaugsmingo susitikimo jį iškamantinėti. Kaip laikosi Airišas? Ar jis vis dar gedi dėl jos mirties? Ar jis rūpinasi savimi? Kas tapo naujuoju sinoptiku? Ar jis vėl ėmė gerti, ar sukaupęs valią laikosi? Ką sekretorė pagimdė: berniuką ar mergaitę? Kokios naujausios paskalos iš pardavimų skyriaus? Ar vy-

riausiasis vedėjas vis dar apgaudinėja žmoną su ta populiaria visuomenės dama?

Tačiau ji suprato, kad Vanas, matydamas Eiverę, galbūt net neapsidžiaugtų, kaip ji nudžiugo jį pamačiusi. Ak, jis būtų sujaudintas, kad ji gyva, bet kai būtų atsigavęs po tokio šoko... beveik girdėjo jį sakant: „Tai ką, po galais, manaisi daranti?"

Ji dažnai pati užduodavo sau tą klausimą. Taip, ji norėjo papasakoti šią istoriją, bet suteikti sau tokį pasitenkinimą nebuvo vienintelis jos uždavinys.

Svarbiausias jos tikslas buvo išgelbėti Teitui gyvybę, tik todėl ji užėmė jo žuvusios žmonos vietą. Bet ar pavojus jam vis dar gresia? O jei taip, kur slypi ta numanoma grėsmė?

Grįžusi namo, ji smalsiai stebėjo. Tarp Džeko ir Dorotės Rėjos buvo justi šiokia tokia nesantaika. Fensė galėjo išprovokuoti ir šventąjį. Nelsonas – tikras tironas. Zy laikėsi nuošaly. Edis turėjo per daug teisių. Bet nė vienas jų Teitui nerodė nieko, išskyrus pagarbą ir meilę. Ji norėjo suieškoti potencialų žudiką ir parašyti istoriją, kuri grąžintų jai pagarbą ir pasitikėjimą, taip kvailai paaukotus, kai pareiškė savo nepagrįstą nuomonę. Vanas pasitarnavo tai primindamas.

Jis veikiausiai pamanytų, kad ji susidomėjusi ne tiek neįtikima istorija, kiek istorijos dalyviais. Tai jos nestebintų. Nešališkumas visada buvo pati sunkiausia kliūtis jai siekiant karjeros. Tai vienintelis jos neįveiktas žurnalistikos reikalavimas.

Ji paveldėjo domėjimąsi žurnalistika ir talentą iš tėvo. Bet sugebėjimo nekreipti dėmesio į žmogiškąjį veiksnį ji negavo kaip palikimo. Ji stengėsi išsiugdyti objektyvumą, bet iki šiol jai tai nepavyko. Ir vargu ar to išmoks, jei nesugebės atsiriboti nuo Ratledžų.

Tačiau dabar ji negali trauktis. Didžiausias jos rūpestingai sukurto plano trūkumas – ji užsikirto visus kelius išsigelbėti. Jeigu nepavyktų atskleisti paslapties, ji neturėtų kitos išei-

ties, tik likti čia ir priimti viską, kas nutiks – net netikėtus senų draugų apsilankymus.

* * *

Atėjo penktadienis. Kiekvieną dieną Mendei atsikėlus po pokaičio, Eiverė ilgas valandas žaisdavo su ja kambaryje. Susėdusios prie staliuko, jos iš molio lipdydavo dinozaurus, kol Mendė išalkdavo ir būdavo perduodama Monai.

Penktą valandą Eiverė išsimaudė vonioje. Pasidažiusi vakarui, pakramsnojo iš užkandžių lėkštės, kurią jai atnešė Mona.

Ji susišukavo plaukus ir užpurškė ant jų putų, kad šukuosena geriau laikytųsi. Plaukai vis dar buvo trumpi, stilingai elegantiški, bet jau ne tokie klusnūs. Viršugalvyje gerokai paaugę, kad galėtų juos skoningai sutvarkyti. Prabangūs deimantų auskarai pabrėžė jos griežtą, bet patrauklų stilių.

Be penkiolikos septynios ji jau buvo pasirengusi, penkiolika minučių anksčiau, nei numatyta. Stovėjo vonios kambaryje, už ausų purškėsi kvepalų, kai staiga atžingsniavo Teitas.

Nelauktas ir netikėtas jo pasirodymas ją apstulbino. Jis miegojo ant sudedamosios sofos darbo kambaryje, kurį buvo pavertęs miegamuoju. Jų kambarius jungė durys, bet jos visada uždarytos ir iš jo pusės net užrakintos.

Darbo kambarys buvo išdažytas prislopintais atspalviais, kaip kokiame džentelmenų klube. Jis turėjo ir nedidelį vonios kambarėlį. Kriauklė buvo ne didesnė nei dantų gydytojo dubuo, o į dušą suaugęs žmogus galėjo tik vargais negalais įsisprausti. Iki šiol Teitui labiau patiko tie ankšti patogumai, nei dalytis erdviu žmonos miegamuoju ir jos vonios kambariu, kuriame buvo dvi didžiulės persirengimo zonos, sujungtos veidrodžių siena, romėniška marmurinė vonia, stoglangis virš galvos ir didžiulis prabangus kilimas.

Kai jis įgriuvo vidun, pirmoji Eiverei atėjusi mintis buvo, kad jis apsigalvojo ir atėjo pasakyti, kad ji negali vykti kartu.

Tačiau jis neatrodė supykęs, tik susirūpinęs. Pastebėjęs jos atvaizdą veidrodyje, staiga sustojo.

Patenkinta, kad už jos pastangas atlyginta, Eiverė atsisuko į jį ir įsisprendė į klubus.

– Patinka?

– Suknelė? Suknelė puiki.

– *Frost Brothers* parduotuvės čekis įtikina, kokia ji.

Ji žinojo, kad tai nuostabi suknelė. Juodas tiulis, apibarstytas blizgučiais, dengė krūtinę, pečius, nugarą ir rankas iki riešų. Aptempta suknelė su juodo šilko pamušalu buvo iki kelių, akį traukė gili įkarpa tarp krūtų. Suknelės grožį pabrėžė ir juodų žvynelių, kaitančių spalvą, ruoželiai prie kaklo ir riešų.

Tai buvo seksuali suknelė, bet kėlė ir pagarbą, priminė aktorę Odrę Hebern. Ji neturėjo savanaudiškų tikslų. Šį vakarą nenorėjo puoštis niekuo, priklausančiu Kerolei. Ji troško Teitui būti nauja, kitokia, nepanaši į tą, kokia buvo Kerolė.

Be to, visos Kerolės oficialios suknelės buvo su didelėmis iškirptėmis ir rėžiančios akį – ne Eiverės skonio. Jai reikėjo atitinkančios metų laiką, lengvos, tačiau ilgomis rankovėmis. Ji ieškojo ne per daug ją apnuoginančio rūbo. Dėl to ją galėjo neteisingai įvertinti. Ši suknelė atitiko visus tuos reikalavimus.

– Pinigai išleisti ne veltui, – nenoriai sumurmėjo Teitas.

– Ar norėjai ko nors? O gal atėjai pasižiūrėti, ar nevėluosiu?

– Bijau, kad pats vėluoju. Negaliu rasti sąsagų. Gal matei?

Ji negalėjo nepastebėti, kad jis buvo dar neapsirengęs. Ant jo skruosto buvo šviežio kraujo dėmelė, liudijanti, kaip greitai ir rūpestingai jis skutosi. Jis vis dar buvo basas, plaukai po skuboto džiovinimo rankšluosčiu drėgni ir nešukuoti, o jo krakmolyti, gerai išlyginti marškiniai neužsagstyti ir nesukišti į tamsias smokingo kelnes.

Pamačius jo plaukuotą, nuogą krūtinę jai nutįso seilė. Jo pilvas buvo standus ir plokščias kaip būgnas. Jis dar nebuvo užsisegęs kelnių užtrauktuko, todėl ji matė jo bambą ir baltą elastingų trumpikių juosmenį.

Eiverė nevalingai sudrėkino lūpas. Širdis plakė taip smarkiai, kad ji juto, kaip jos suknelės medžiaga limpa prie odos.

– Sąsagos? – išlemeno ji.

– Pamaniau, gal čia jas netyčia palikau.

– Nesivaržyk ir pasiieškok. – Ji pamojo persirengimo zonos pusėn, kur kartą žvalgydamasi buvo aptikusi vyriškų tualeto ir priežiūros reikmenų slėptuvę.

Jis išnaršė du stalčius ir rado juodą papuošalų dėžutę su lengvai atvožiamu dangteliu. Joje gulėjo rinkinys onikso spraustukų ir pora prie jų derančių rankogalių sąsagų.

– Ar tau padėti?

– Ne.

– Taip. – Ji pajudėjo, kad užtvertų jam kelią iš kambario.

– Galiu pats tai padaryti.

– Ir sulamdyti marškinius tai darydamas. Leisk man.

Nekreipdama dėmesio į jo protestus ir rankas, ji įsegė pirmąjį spraustuką. Jos pirštų sąnariai lietė jo tankius krūtinės plaukus. Jie buvo švelnūs, drėgni. Jai norėjosi įsikniaubti į juos veidu.

– Kas čia?

Ji pažvelgė aukštyn į jį, tada pasuko galvą ten, kur rodė jo smakras.

– Ak. Mendės menas. – Prie jos veidrodžio buvo keletas paterliotų paveikslėlių, priklijuotų škotiško kaspinėlio juostelėmis. – Ar tau nedavė nė vieno?

– Žinoma, davė. Tik nesitikėjau, kad tu juos pakabinsi matomoje vietoje. Sakydavai, kad negali pakęsti netvarkos. Baigei?

Jis palenkė galvą, tikrindamas jos lėtą pažangą. Jie vos nesusitrenkė galvomis.

– Dar vienas. Stovėk ramiai. Ar tai tavo pilvas urzgia? Užkrimsk ko nors.

Jis luktelėjo, tada pasiekė užkandžių lėkštėje obuolio skiltelę ir didelį gabalą sūrio. Tada atsikando obuolio. Jo čiaumojimas buvo beprotiškai erotiškas.

– Rankogalių sąsagos?

Jis padavė jas ir ištiesė kairę ranką. Ji pervėrė sąsaga skylutes, tada spragtelėjusi atlenkė, kad laikytųsi, ir spustelėjo į vietą.

– Kitą?

Jis ištiesė dešinę ranką. Baigusi neskubėjo pasitraukti. Atlošė galvą ir pažvelgė į jį iš arti.

– O kaklaraištis?

Jis nurijo kąsnį.

– Mano kambaryje.

– Susitvarkysi?

– Susitvarkysiu. Ačiū.

– Prašom.

Jis galėjo jau eiti, bet nejudėjo. Keletą akimirkų spoksojo į ją, juos gaubė migla – ji ilgai maudėsi – ir svaiginamas kvepalų kvapas.

Pagaliau jis žengė atgal ir pajudėjo durų link.

– Būsiu po penkių minučių.

Kai vėl įėjo į kambarį, kuriame miegojo, Teitas jautėsi taip, tarsi būtų ką tik per plauką išsigelbėjęs. Jo dušas tikriausiai buvo per karštas. Kodėl jis negalėjo atvėsti? Jis kaltino savo nerangumą, ar buvo būtina skubėti dėl to svarbaus laukiančio vakaro.

Jis keletą kartų nevykusiai užsirišo kaklaraištį, kol galų gale jam pavyko; negalėjo rasti tinkamų kojinių; užtruko dešimt minučių, kol baigė rengtis. Vis dėlto kai iš miegamojo pasirodė jo žmona, jam švelniai pasibeldus į jos duris, ji neužsiminė, kad jie vėluoja.

Kartu nuėjo į svetainę, kurioje Zy skaitė Mendei pasaką. Nelsonas žiūrėjo, kaip jo mėgstamiausi televizijos detektyvai vaikosi blogus vyrukus ir atiduoda juos teisingumui.

Jiems įėjus, jis pažvelgė ir pratisai, kaip vilkas, sustaugė.

– Judu atrodote kaip nuotaka ir jaunikis ant vestuvinio torto.

– Ačiū, tėti, – už abu atsakė Teitas.

– Vargu ar su ta juoda suknele ji atrodo kaip nuotaka, Nelsonai.

Teitas buvo tikras, kad motina savo pastaba nenorėjo įžeisti, tačiau nuskambėjo kaip tik taip. Stojo nemaloni pauzė, kurią pagaliau nutraukė Zy, ji pridūrė:

– Tačiau tu tikrai atrodai labai mielai, Kerole.

– Ačiū, – atsakė ji prislopusiu balsu.

Nuo tos dienos, kai jas supažindino, Zy su Kerole bendravo atsargiai. Jai būtų labiau patikę, jei jųdviejų meilės ryšys būtų pasibaigęs dar prieš santuoką, nors ji niekada to nepasakys.

Ji buvo kiek prielankesnė Kerolei, kol ši laukėsi Mendės, bet tas motiniškas švelnumas netruko atvėsti. Likus keliems mėnesiams iki lėktuvo katastrofos, Zy ją kritikuodavo jau daug atviriau. Ir Teitas, be abejo, žinojo kodėl. Nė vienas iš tėvų nebuvo nei kvailas, nei aklas ir jie visada peikė visus, kas skaudino Džeką ar jį.

Tačiau šiandien jis vylėsi, kad viskas eisis sklandžiai. Ir taip jo laukė varginantis vakaras. Neapgalvota motinos pastaba nesugriovė reikalų, tačiau sumažinti įtampos tikrai nepadėjo.

Šventišką nuotaiką šiek tiek pagyvino Mendė, kai nuslydusi nuo senelės kelių neryžtingai priėjo prie jų. Jis priklaupė.

– Ateik ir smarkiai apsikabinsime.

Mendė apsivijo jį ir priglaudė veidą prie jo kaklo.

Jo nuostabai, Kerolė pasilenkė šalia.

– Aš ateisiu tavęs pabučiuoti, kai parvažiuosime namo. Gerai?

Mendė pakėlė galvą ir iškilmingai linktelėjo.

– Gerai, mamyte.

– Būk gera mergaitė močiutei ir seneliui.

Mendė vėl linktelėjo, tada paleido Teito kaklą ir apsikabino Kerolę.

– Atia.

– Atia. Duok man prieš miegą saldų bučinuką.

– Ar jau dabar turiu eiti į lovą?

– Ne, bet noriu savo saldumyno anksčiau.

Mendė garsiai pabučiavo Kerolę į lūpas, tada spruko atgal pas močiutę. Paprastai Kerolė skųsdavosi, kai Mendė sugadindavo jos makiažą ar sutaršydavo drabužius. Dabar ji tik švelniai palytėjo savo lūpas popierine nosinaite.

Jis nieko jau nesuvokia, nebent ji vaidina gerosios motinos vaidmenį iki galo. Vienas Dievas žino, kas skatina ją taip elgtis. Šis naujai įgytas švelnumas Mendei tikriausiai buvo baisiai gudri apgaulė. Nėra abejonių, kad sveikdama ji prisirinko naudingų patarimų iš pokalbių laidų ir žurnalų straipsnių.

Jis paėmė jai už parankės ir palydėjo prie laukujų durų.

– Galim grįžti vėlai.

– Vairuok atsargiai, – jiems išeinant šūktelėjo Zy.

Nelsonas paliko savo detektyvą, išsitraukusį pistoletą, ir nusekė jiems iš paskos iki durų.

– Jeigu tai būtų grožio konkursas, o biuleteniai išdalyti šį vakarą, jūs laimėtumėte. Negaliu apsakyti, kaip didžiuojuosi ir esu laimingas matydamas judu, taip žengiančius drauge ir puošniai apsirengusius.

Ar tėvas siūlė jai viską atleisti ir pamiršti, kas tarp jų buvo? Teitas įvertino jo rūpestį; tačiau nemanė, kad tėvas galėtų priversti jį tai padaryti. Atleisti? Jam būtų per sunku. Pamiršti? Tai tiesiog ne jo būdui.

Bet kai jis įsodino Kerolę į savo sidabrinės mašinos odinį saloną, troško tai padaryti. Jeigu galėtų ištrinti visą tą pyktį,

skausmą ir panieką ir šį vakarą pradėti iš naujo su šia moterimi, ar jis to norėtų?

Teitas visada buvo skrupulingai sąžiningas sau, kaip ir kitiems. Stebėdamas, kaip Kerolė šį vakarą atrodė ir elgėsi, jis pasakė sau: taip, jis norėtų viską pradėti iš naujo.

Nėra nė mažiausios abejonės, jis norėjo jos. Jam patiko, kad dabar ji tokia švelni, rami ir seksuali. Jis nesitikėjo, kad ji taps paklusni it avelė. Ji turėjo per daug gyvumo ir proto, kad būtų tyli, nuolanki partnerė. Jis ir nenorėtų, kad tokia būtų. Jam patiko blykstelėjimai – pykčio, nuotaikos. Be jų santykiai yra prėski, kaip maistas be prieskonių.

Ji nusišypsojo jam, kai jis atsisėdo prie vairo.

– Nelsonas teisus. Šį vakarą atrodai labai gražiai, Teitai.

– Ačiū. – Ir tik todėl, kad per visą tą ilgą laiką nuvargo būti pašaipus, pridūrė: – Tu taip pat.

Ji akino savo šypsena. Seniau jis būtų pasakęs: „Velniop tą vėlavimą, aš ketinu pasimylėti su savo žmona“, ir paėmęs ją tiesiog čia, automobilyje.

Galvoje šmėstelėjo fantazija: jis glaudžiasi prie jos rausvų krūtų; skęsta jos giliame, drėgname karštyje, girdėdamas ją, aikčiojančią iš malonumo.

Jis sudejavo, greitai nustelbdamas šį garsą kosuliu.

Pasiilgo tokio spontaniškumo, to malonumo karštai mylėtis su mylimu žmogum.

Slėpdamas išdavikiškai švytinčias akis, – ji akimirksniu tai įvertintų kaip susijaudinimą, – jis nepastebimai užsidėjo akinius nuo saulės, nors saulė jau buvo nusileidusi.

Važiuodamas tolyn nuo namų, jis prisipažino sau, kad pasigedo to, ką juodu išgyveno, tačiau jos nesiilgi. Nors jų seksas būdavo geras, karštas ir dažnas, tikro intymumo buvo mažai. Jų santuokai nuo pat pradžių trūko intelektualaus bendravimo ir dvasinio ryšio, nors įvardyti šiuos trūkumus jis galėjo tik vėliau.

Jis negalėjo pasigesti to, ko niekada neturėjo, tačiau vis dar troško. Laimėti vietą Senate turėtų būti malonu. Tai būtų pradžia to, ką jis vylėsi rasiantis valstybinėje tarnyboje – viso gyvenimo karjera. Tačiau tokią jo pergalę apkartintų nepasitenkinimas vedybomis.

Jam būtų daug maloniau ir jo politinė ateitis atrodytų daug šviesesnė, jeigu galėtų ja dalytis su mylinčia ir jį palaikančia žmona.

Bet lygiai taip pat jis galėtų norėti ir mėnulio. Net jeigu Kerolė mokėtų mylėti, o ji nemoka, jis jos nesirinktų. Ji seniai sugriovė bet kokią galimybę.

Fizinis potraukis vis dar buvo, nesuprantamai stipresnis nei kada nors, bet emocinis ryšys nutrūko. Ir jis būtų visiškas kvailys, jeigu priimtų vieną neturėdamas kito.

Jis nusprendė, kad jo pimpalo šis nutarimas dar nepasiekė.

Akies krašteliu pažvelgė į Kerolę. Ji atrodė pasakiškai. Motina pasakė taikliai. Kaip nuotaka ji atrodo per daug šaltakraujiška, įmantri ir seksuali.

Iš tiesų ji atrodo kaip mylima, viskuo patenkinta žmona – labai nepanaši į Kerolę.

Devynioliktas skyrius

Edis Paskalis išėjo iš dušinės. Greitomis pasiplekšnojo rankšluosčiu per rankas, krūtinę ir kojas. Persimetęs jį per petį, pagavo kitą galą ir eidamas iš vonios kambario į miegamąjį trynėsi pirmyn atgal nugarą. Tačiau vos įžengęs pro duris, jis sustojo kaip įbestas.

– Kas čia per...

– Labutis. Nežinojau, kad domiesi nepadoriomis nuotraukomis.

Fensė tysojo skersai jo lovos. Ji buvo pasirėmusi ant alkūnės ir sklaidė *Penthouse* žurnalą, kurį rado ant jo naktinio staliuko. Pažvelgusi beaistriu žvilgsniu į ypač provokuojančią pozą puslapyje, pasižiūrėjo į jį ir žaismingai nusišypsojo.

– Ak, koks išdykęs berniukas.

– Ką, po velnių, čia veiki? – Jis paskubomis užsidengė rankšluosčiu savo grožį.

Fensė tingiai kaip katė pasirąžė.

– Kaitinausi saulėje šalia baseino, tai dabar atėjau čia atvėsti.

Edis gyveno bute už rančos garažo. Kai jį pasamdė dirbti Teito kampanijos vadybininku, netrukus jis paklausė, ar negalėtų išsinuomoti šio patogaus buto. Ratledžai įnirtingai protestavo.

Zy buvo balsingiausia.

– Tarnų patalpos? Nenoriu nieko apie tai nė girdėti.

Teitas prisidėjo savo protestais ir pareiškė: jeigu Edis jau ketina įsikurti jų rančoje, tai turės gyventi kartu su jų šeima.

Edis aiškino, kad jam reikia gyventi arti jų dėl patogumo, tačiau neprošal išsaugoti ir privatumą. Tas butas už garažo patenkina abu šiuos reikalavimus. Jie nusileido, ir jis persikėlė.

Dabar jo privatumas buvo sutrikdytas.

– Kodėl nusprendei atvėsti čia? – paklausė jis suirzęs. – Ar namie sugedo oro kondicionierius?

– Nesikabinėk. – Fensė nusviedė žurnalą į šalį ir atsisėdo. – Tu nesidžiaugi mane matydamas?

– Yra ką pamatyti, – suburbėjo, taršydamas drėgnus plaukus. Jie buvo gražūs, tiesūs ir blyškūs. – Esu matęs batų raištelius, platesnius nei šis bikinis. Ar Nelsonas pritaria tam, kad blaškaisi pusnuogė?

Jos kūnas veržėsi iš maudymosi kostiumėlio.

– Senelis nepritaria niekam, kas erotiška, – prunkštelėjo ji. – Prisiekiu, neįsivaizduoju, kaip tėtis ir dėdė Teitas pradėjo vaikus. Ir esu tikra, kad senelis dainuoja „Respublikos pergalės himną“, kai dulkinasi su močiute. Arba galbūt: „Štai mes einame į tyrlaukius žydrus.“ – Ji nutaisė mąslią išraišką. – Tiktai niekaip negaliu įsivaizduoti jos, patiriančios orgazmą, ar tu gali?

– Tu beviltiška, Fense, – nelauktai sau pačiam, jis sukikeno, įsivaizduodamas tai, ką ji pasakė. Tada įsisprendė į klubus ir priekaištingai pažvelgė į ją. – Gal teiktumeisi nešdintis ir leisti man apsirengti? Sakiau Teitui, kad susitiksiu su juo ir Kerole prie Voler Kriko, aš jau vėluoju.

– Ar galiu važiuoti su tavim?

– Ne.

– Kodėl? – gerinosi ji.

– Neturiu daugiau bilietų.

– Tu galėtum tai sutvarkyti. – Jis papurtė galvą. – Kodėl ne? Aš akimirksniu galėčiau susiruošti.

– Tai bus neįdomus suaugusiųjų renginys, Fense. Tau būtų mirtinai nuobodu.

– Tačiau tau nebūtų nuobodu, jeigu eičiau kartu. Garantuoju, kad nenuobodžiautum. – Ji mirktelėjo kaip pasileidėlė.

– Ar ketini pagaliau išeiti, ar reikės išmesti?

– Manau, kad... – atsakė lengvabūdiškai. Ji atsisegė bikinio liemenėlę ir leido jai nukristi. Atsilošė, remdamasi ant alkūnių. – Kaip tau patinka mano... įdegis?

Jos krūtys buvo pilnos ir minkštos, dvi kalvelės ant vaikiško rausvo ruoželio tarp įdegusios krūtinės ir pilvo. Areolės buvo padidėjusios, o speneliai rožiniai ir iškilę.

Pakeldamas veidą į lubas, Edis užsidengė akis.

– Kodėl taip elgiesi? Nagi, kelkis. Užsisek liemenėlę ir nešdinkis į visas keturias puses.

Jis pajudėjo prie lovos ir ištiesė ranką žemyn, kad padėtų jai atsikelti. Fensė paėmė jo ranką, bet nepasinaudojo. Užuot pašokusi nuo lovos, ji prisitraukė jo ranką prie krūties ir prispaudė delnu prie pabrinkusio vidurėlio. Jos akys šelmiškai degė iš susijaudinimo. Ji lėtai sukiojo jo delną apie spenelį, kita ranka nutraukė nuo jo rankšluostį ir aiktelėjo maloniai nustebusi.

– Hm, Edi, tu turi gražų pimpalą.

Slinkdama prie lovos krašto ji godžiai į jį spoksojo. Jos pirštai apglėbė penį ir suspaudė delne, kartu jį traukdami.

– Toks didelis. Kam tu jį saugai? Tai bjauriai raudonplaukei štabe? Ar tetai Kerolei?

Ji atmetė galvą ir nužvelgė jo liemenį. Šaltas jo akių spindesys akimirksniu ją išgąsdino, bet nusprendė, kad jai labiausiai patinka, kai jis elgiasi kaip šunsnukis. Juo didesnis iššūkis.

– Aš galiu tave pamaloninti labiau nei bet kuri iš jų.

Šitaip pasižadėjusi, ji sunkiai alsuodama palenkė galvą virš jo, kad įrodytų.

Mikliai brūkštelėjus drėgnu liežuviu, Edžio keliai sulinko. Kitą akimirką Fensė jau gulėjo aukštielninka jo lovos viduryje, o jis virš jos, jo liežuvis jos burnoje į jos gerklės gilumą leido daigą.

– Ak, Dieve. Ak, Jėzau. Taip. Taip, – dūsavo Fensė, kai jo rankos šiurkščiai ją glamonėjo.

Jis pakėlė jos rankas už galvos ir lūpomis puolė jos krūtis, aistringai čiulpė, godžiai kandžiojo, pašėlusiai laižė, o mergina po juo rangėsi. Ji taip užsimiršo įsitraukusi į jo šėliojančią žaidimo įžangą, kad tik po kelių sekundžių suprato jį nurimus.

Kai atmerkė akis, jis stovėjo prie lovos kojūgalio šypsodamasis iš malonumo.

– Kas...

Tik pamėginusi atsisėsti suprato, kad jos rankos surištos virš galvos. Ji užsimojo jomis į priekį. Riešai buvo apvynioti bikinio liemenėle ir jos galai surišti.

– Tu šunkara, – sušuko. – Atrišk mano suknistas rankas.

Edis šaltai nuėjo prie komodos ir iš viršutinio stalčiaus išsitraukė trumpikes. Movėsi ir tildydamas ją šnypštė:

– Kokie keiksmai.

– Atrišk mane, šunsnuki.

– Esu tikras, kad sumani jauna panelė, – pabrėžė jis abejingai kilstelėdamas antakį, – sugalvos, kaip išsilaisvinti.

Iš plastikinio maišo jis išsitraukė nuomotą smokingą ir ėmė rengtis. Kol tai darė, Fensė vanojo jį epitetais, kokius tik jos išradingas protelis ir neišsenkamas žodynas galėjo pateikti.

– Galėtum juos pasitaupyti, – trumpai drūtai patarė Edis, kai jos vulgari tirada liovėsi juokinti, – aš tenoriu žinoti vieną dalyką.

– Eik šikt.

– Ką norėjai pasakyti, užsimindama apie Kerolę ir mane?

– O kaip tu manai?

Jis trimis šuoliais atsirado prie lovos, sugriebė kuokštą Fensės plaukų ir apsuko juos apie kumštį, jie įsitempė prie galvos odos.

– Nežinau, ką galvoti. Todėl ir klausiu.

Jis išgąsdino ją. Jos nepaklusnumas išblėso.

– Kas nors juk tave patenkina. Kodėl negali būti teta Kerolė?

– Pirmiausia, ir svarbiausia, ji man nepatinka.

– Nesąmonė.

– Kodėl nesąmonė?

– Todėl, kad tu žvelgi į ją kaip vanagas, ypač nuo tada, kai ji grįžo namo.

Edis toliau šaltai spoksojo į ją.

– Ji yra mano geriausio draugo žmona. Jie turi savų bėdų. Man rūpi, kaip jų vedybos gali paveikti kampanijos rezultatus.

– Kokios vedybos, – pasišaipė Fensė. – Jis negali jos pakęsti, nes ji, kai tik gali, jį apgaudinėja. Mano patikimasis dėdė Teitas nepakęs tokių žmonos nesąmonių. Jis taikstysis tik iki rinkimų pabaigos, o tada išsiskirs. – Fensė nusišypsojo ir prakalbo beveik švelniai: – Bet žinai ką? Jeigu tu tikrai nori įlįsti į Kerolės kelnaites, manau, tau nepavyks. Regis, jų santykiai taisosi. Spėju, ji duoda jam – jeigu jis to nori – tai, ką duodavo tau prieš lėktuvo katastrofą.

Pamažu kumštis atsigniaužė, ir jis paleido jos plaukus.

– Tai tik teorija, Fense, – jo balsas buvo šaltas ir ramus. Jis pajudėjo prie tualetinio staliuko, įsikišo nosinę į kelnių kišenę ir užsimovė rankinį laikrodį. – Tokias nevykusias fantazijas tik tu gali sapnuoti. Tarp Kerolės ir manęs niekada nieko nebuvo ir nebus.

– Aš galiu jos pačios paklausti, ir ji pasakys.

– Tavim dėtas, – patarė tyliai, kreipdamasis į ją per petį, – pasilaikyčiau tą nepagrįstą pavydą sau.

Negalėdama valdyti rankų, Fensė išsirangė iš lovos ir atsistojo.

– Tai jau ima nusibosti, Edi. Atrišk man rankas.

Jis palenkė galvą, tarsi rūpestingai svarstytų jos reikalavimą.

– O man dar nenusibodo. Verčiau laikysiuosi kuo toliau nuo tavęs, kol neištrūkai.

– Negaliu išeiti iš čia surištomis rankomis.

– Protinga išvada.

Ji nutipeno paskui jį prie durų.

– Prašau, Edi, – suaimanavo. Didelės žydros jos akys pritvino ašarų. – Tu elgiesi žiauriai. Tai jau ne žaidimas. Galvoji, kad esu šliundra, nes puolu ant tavęs, tačiau aš jaučiau, jog turiu žengti pirmą žingsnį, nes tu niekada jo nežengtum. Myliu tave. Prašau. Mylėk ir tu mane.

Jis uždėjo ranką ant jos liemens linkio ir švelniai spustelėjo.

– Esu tikras, kad gali susirasti kokį kitą vyruką, būtų man dėkingas, kad tave apšildžiau.

Jos skruostai pražydo raudoniu.

– Tu kalės vaike. – Meilikaujantis nuolankumas išnyko. Jos žemas balsas dabar drebėjo iš įniršio. – Tu velnioniškai teisus, aš susirasiu vyrą. Iškrušiu jam galvą. Isčiulpsiu jį visą. Aš...

– Gero tau vakaro, Fense. – Jis be gailesčio pastūmė ją iš kelio ir laiptais nurisnojo žemyn prie savo automobilio.

Fensė trenkė koja į duris.

Kai Eiverė išėjo iš moterų kambario, ji net neatkreipė dėmesio į tą vyrą prie telefono. Grįždama į pokylių salę, ji nerimavo. Vakaras niekaip nesibaigė, kalbėtojas, prabilęs po iškilmingos vakarienės, buvo nuobodus.

Tačiau kai jam baigus visi galėjo susieiti, dėmesio centre atsidūrė Teitas. Atrodė, kad kiekvienas salėje nori susitikti

su juo ir paspausti jam ranką, nesvarbu, ar jie priklausė tai pačiai partijai, ar ne. Net politiniai varžovai jam buvo draugiški. Niekas nebuvo priešiškas – bent ne tiek, kad trokštų jo mirties.

Jis buvo gerbiamas, net jeigu jo idėjų vienbalsiai nepriėmė. Svaiginantis jausmas stovėti šalia jo kaip žmonai. Kiekvieną kartą, kai ją pristatydavo, jis tai darė su pasididžiavimu ir tai ją sujaudino. Bendraudama ji nė karto neprašovė pro šalį. Kai prie jos prieidavo kas nors pažįstantis Kerolę, ji slapta gaudė jo užuominas. Viskas klojosi puikiai.

Kai ji atsiprašė norėdama pasipudruoti, Teitas palietė jos ranką, tarsi baimintųsi net tokio trumpo išsiskyrimo.

Dabar, kai ji praėjo telefonų eilę, staiga kažkieno ranka suspaudė jai riešą. Ji nustebusi šūktelėjo ir atsisuko, norėdama pasipriešinti vyrui, kuris prie jos prikibo. Jis vilkėjo smokingą, vadinasi, priklauso miniai, susirinkusiai pokylių salėje.

– Kaip sekasi, mažuuute? – lėtai nutęsė jis.

– Pasitraukit. – Ji pamanė, kad vienas svečių per daug išgėrė, ir skausmingai bandė išsivaduoti iš nemalonaus tipo gniaužtų.

– Ne taip greitai, ponia Ratledž, – užgauliai ir neaiškiai ištarė vardą. – Noriu iš arčiau pažvelgti į naują veidą, tiek daug apie jį girdėjau. – Jis prisitraukė ją arčiau. – Išskyrus plaukus, atrodai tokia pat. Tačiau pasakyk man tai, ką iš tikrųjų noriu žinoti. Ar tu vis dar tokia pat karšta?

– Paleiskit mane.

– Kas atsitiko? Bijai, kad vyras gali pričiupti? Jis net nepastebės – per daug užsiėmęs rinkimų kampanija.

– Aš klyksiu, prakeiktas bandite, jeigu tuojau pat nepaleisi mano rankos.

Jis nusijuokė.

– Ar siunti, kad neaplankiau ligoninėje? Ar dabar vienas meilužių jau negali alkūne nuo lovos krašto nustumti tavo vyro?

Ji pervėrė jį žvilgsniu, kupinu šalto įtūžio.

– Reikalai pasikeitė.

– Ar tikrai? – Jis prisikišo arčiau jos veido. – Ar tau jau taip nebeniežti kaip anksčiau?

Įsiutusi ir išsigandusi, ji vėl pamėgino ištraukti ranką, bet atrodė, kad jį tai tik kursto. Jis užlaužė ranką ir prisitraukė ją. Tvoskė jai į veidą drėgnu ir šiltu svaigalų kvapu. Ji mėgino nusukti galvą, bet jis prispaudė jos smakrą laisva ranka.

– Kas tau, Kerole? Gal manai, kad dabar esi didelė ir galinga, nes Teitas dalyvauja rinkimuose? Kaip juokinga! Roris Dekeris išspardys jam užpakalį, juk žinai. – Jis skaudžiai spaudė pirštais smakrą. Ji suunkštė iš skausmo ir pykčio. – Dabar, kai manai, kad jis gali patekti į Vašingtoną, prisisiurbei prie jo, ar ne taip? Šį vakarą žiūrėjai kiaurai pro mane. Kas, po velnių, manaisi esanti, kale, taip mane ignoruodama?

Jis gašliai prisispaudė prie jos lūpų, ištepliodamas ką tik padažytas lūpas ir sukeldamas šleikštulį, kai kišo liežuvį į burną. Ji sugniaužė kumščius ir iš visų jėgų stūmė jo pečius. Pamėgino smūgiuoti keliu jam į tarpkojį, bet aptempta suknelė neleido. Jis buvo stiprus; negalėjo jo pajudinti. Atrodė, išsiurbė visą jos orą. Ji jautėsi silpstanti, tuoj tuoj apalps.

Tada ji išgirdo balsus, pradžioje silpnus, paskui garsesnius. Jis taip pat. Vyras pastūmė ją šalin ir kvailai nusišypsojo.

– Turėsi elgtis gerai ir prisiminti, kas yra tavo draugai, – pasišaipė jis.

Jis pasuko už kampo, ir kitą akimirką pasirodė dvi moterys, einančios į damų kambarį.

Jos nutilo pamačiusios Eiverę. Ji greitai atsuko joms nugarą ir pradėjo grabinėti telefono ragelį, tarsi ketintų skambinti. Jos praėjo pro ją į tualetą. Kai durys pokštelėjo užsiverdamos, ji susmuko po telefonu, remdamasi į lentyną.

Paskubomis bandydama atsegti karoliukais puoštą Kerolės vakarinės rankinės sagtį, ji nusilaužė nagą. Sugrabaliojusi rankinėje nosinaitę, nusivalė burną, smarkiai patrynė išter-

liotas lūpas, tarsi naikintų tą bjaurų bučinio kvapą, kurį turėjo iškęsti nuo Kerolės buvusio meilužio. Ji išvyniojo mėtinį saldainį ir įsidėjo į burną, tada nosinaite nusausino ašarotas akis. Grumiantis nukrito auskaras, įsisegė jį.

Tos dvi moterys vėl praeidamos pro šalį ėmė šnibždėtis. Eiverė sumurmėjo kažką į ragelį ir pasijuto kvailai, kad tenka taip juokingai apsimetinėti.

Bet ji labai gera aktorė, argi ne? Ji apkvailino vieną iš Kerolės meilužių.

Kai ji galiausiai pasijuto nusiraminusi, kad vėl pasirodytų miniai, pakabino telefono ragelį ir apsisuko eiti. Staiga iš už kampo greitai išniro vyras ir puolė tiesiai prie jos. Pamačiusi priešakyje smokingą, iš baimės ji sušuko.

– Kerole? Dėl Dievo, kas atsitiko?

– Teitai!

Eiverė prigludo, tvirtai apsivydama rankomis jo liemenį. Padėjusi skruostą jam ant atlapo, užsimerkė, kad nematytų to kito vyro vaizdo.

Teitas neryžtingai ją apkabino. Jis glostė jai nugarą, čežindamas šilką prie jos kūno.

– Kas atsitiko? Kas čia įvyko? Viena ponia pasivedėjo mane į šalį ir pašnibždėjo, kad atrodei nusiminusi. Ar tau negera?

Jis tuojau pat apleido graibstančią jį minią ir atskubėjo jai į pagalbą, net jei ji ir buvo neištikima žmona. Tą akimirką sąžinės graužimas, kad nori paveržti svetimą vyrą, išnyko. Kerolė jo nenusipelnė.

– Ak, Teitai, aš gailiuosi. – Ji pakėlė veidą į jį. – Labai gailiuosi.

– Dėl ko? – Jis suėmė ją tvirtai už pečių ir lengvai krestelėjo. – Ar pasakysi man, po galais, kas darosi?

Negalėjo sakyti jam tiesos, todėl karštligiškai mėgino rasti logišką paaiškinimą. Ir galbūt tai nebus visiškas melas.

– Manau, nesu pasirengusi būti tarp tiek daug žmonių. Minia mane slegia. Jaučiausi dūstanti.

– Atrodė, puikiai laikaisi.

– Laikiausi. Pradžioje mėgavausi vakarėliu, bet staiga pasirodė, kad visi mane apsupo. Jaučiausi taip, tarsi būčiau vėl suvyniota į tuos tvarsčius. Negalėjau kvėpuoti, negalėjau...

– Gerai. Viską supratau. Turėjai pasakyti. Eime. – Jis paėmė jai už rankos.

Ji užsispyrė.

– Negalime taip lyg niekur nieko išeiti.

– Pobūvis vis tiek baigiasi. Mes aplenksime visus prie drabužinės.

– Tu įsitikinęs?

Ji norėjo išeiti. Būtų nekas, jei grįžtų į pokylių salę ir vėl susidurtų su tuo piktdžiugišku veidu. Tai jos išbandymas. Ji nenorėjo pralaimėti ir likti namie, kai jis vyks į kampanijos rengiamą kelionę.

– Aš jau nusprendžiau. Eime.

Pakeliui į namus jie kalbėjosi mažai. Eiverė pasikišo pėdas ir pasisuko ant sėdynės veidu į jį. Norėjo liesti jį, nuraminti ir būti nuraminta, bet pasitenkino vien žiūrėdama.

Jiems parvykus, visi jau buvo lovose. Jie tyliai kartu įėjo į Mendės kambarį ir, kaip buvo žadėję, pabučiavo ją prieš naktį. Atsakydama ji per miegus kažką sumurmėjo, bet nepabudo.

Kai jie nuėjo koridoriumi kiekvienas savo miegamojo link, Teitas nerūpestingai tarė:

– Mes dalyvausime keliuose oficialiuose susitikimuose. Tau tikriausiai prireiks šios suknelės kelionėje.

Eiverė atsisuko pažvelgti į jį.

– Nori pasakyti, kad sutinki, jog važiuočiau?

Jis žvelgė virš jos galvos.

– Visi mano, kad tai gera mintis.

Nenorėdama paleisti jo taip lengvai, ji trūktelėjo smokingo atlapą. Jų akys susitiko.

– Man tik įdomu, ką manai tu, Teitai.

Prieš atsakydamas, akimirką jis galvojo.

– Taip, manau, tai gera mintis. Edis duos tau maršrutą ryt ar poryt, taigi žinosi, ką dar įsidėti. Labos nakties.

Karčiai nusivylusi jo abejingumu, Eiverė stebėjo, kaip jis žingsniuoja koridoriumi į savo kambarį ir dingsta už durų. Nuliūdusi ji nuėjo į miegamąjį viena. Apžiūrėjo suknelę, ar jos neįplėšė Kerolės meilužis, kad ir kas jis buvo. Laimei, nieko nepastebėjo.

Kai išjungė lempas, buvo išsekusi, bet kai praėjus valandai vis dar nepavyko užmigti, pakilo iš lovos ir išslinko iš kambario.

Fensė nusprendė įeiti pro virtuvę, jeigu senelis būtų surengęs jai pasalą svetainėje. Ji atrakino duris, išjungė pavojaus signalą ir tyliai vėl nustatė saugos sistemą.

– Kas čia? Fense, tu?

Fensė kõ ne iš klumpių iškrito.

– Jėzau, teta Kerole! Iš išgąsčio vos nepridėjau kelnių! – Ji apčiuopė šviesos jungiklį.

– O Dieve! – Eiverė pašoko nuo kėdės prie virtuvės stalo ir pasuko Fensę veidu į šviesą.

– Kas atsitiko? – Ji susiraukė apžiūrinėdama ištinusią merginos akį ir kraujuojančią lūpą.

– Gal gali man paskolinti savo plastikos chirurgą, – pašmaikštavo Fensė ir suprato, kad šypsantis jai skauda. Liežuvio galiuku liesdama kraujuojančią prakirstą lūpą, ji išsilaisvino iš tetos glėbio. – Nieko neatsitiko. – Ji nuėjo prie šaldytuvo, pasiėmė pieno pakelį ir prisipylė stiklinę.

– Reikėtų tave parodyti gydytojui. Gal nori, kad nuvežčiau į greitosios pagalbos skyrių?

– Žinoma, ne. Ir ar negalėtum kalbėti tyliau? To tik betrūko, kad močiutė ir senelis pamatytų. Neduotų man ramybės.

– Kas atsitiko?

– Na, tai buvo taip. – Nuo *Oreo* šokoladinių sausainių apatiniais priekiniais dantimis ji nubraukė kremą. – Nuėjau į tą

šūdmalių salę. Ten visus vežė pasišokti. Penktadienio vakaras, žinai – atlyginimų diena. Visi nusiteikę linksmintis. Ten buvo vyrukas tikrai gražia subine. – Ji suvalgė du apvalius šokoladinius sausainius ir keraminiame dubenyje puolė ieškoti dar vieno. – Jis pasiėmė mane į motelį. Išgėrėme alaus, parūkėme žolės. Jis per daug įsijautė į arogantiško vyruko vaidmenį, bet kai ėmėmės reikalo, niekaip negalėjo pastatyti. Suprantama, viskuo apkaltino mane. – Apibendrinusi pasakojimą, ji nusivalė sausainių trupinius ir pasiėmė pieno stiklinę.

– Jis sudavė tau?

Fensė žiopsojo į ją, tada dirbtinai nusijuokė.

– Jis sudavė tau? – pamėgdžiojo ji. – Kaip, po velnių, tau atrodo? Žinoma, sudavė.

– Galėjai ir labiau nukentėti, Fense.

– Negaliu savo ausimis patikėti, – pratarė ta, užvertusi akis į lubas. – Tau visada patikdavo klausytis mano romantiškų nuotykių, sakydavai – sujaudina tave, kad ir ką, po galais, tai reikštų.

– Smūgį į veidą sunku priskirti romantikai. Ar jis dar ir surišo tave?

Fensė nukreipė žvilgsnį žemyn, teta ant jos riešų pamatė raudonus žiedus.

– Taip, – atsakė ji karčiai, – tas šunsnukis surišo man rankas. – Kerolė neturėjo sužinoti, kas tas „šunsnukis“. – Ne tas girtas kaubojus impotentas.

– Tu beprotė, kad eini į motelio kambarį su nepažįstamu vaikinu, Fense.

– Ar aš beprotė? Tai tu čia juokini kišdama ledo gabalėlius į maišelį.

– Tavo akiai.

Fensė nutrenkė ledukų maišelį.

– Būk gera, apsieisiu ir be tavo paslaugos!

– Tavo akis jau violetinė. Netrukus visiškai užtins. Ar nori, kad tėvai pamatytų, ir turėtum jiems pasakoti tą istoriją kaip man?

Sudirgusi Fensė stvėrė ledukus ir prisidėjo prie akies. Teta buvo teisi.

– Gal nori pasitepti lūpą peroksidu? Gal aspirino? Ką nors nuo skausmo?

– Kad skausmas nurimtų, gavau alaus ir žolės.

Fensė buvo suglumusi. Kodėl Kerolė jai tokia maloni? Nuo tada, kai grįžo namo iš prabangios ligoninės, ką ten – rūmų, ji neįprastai keista. Daugiau nebešaukia ant savo mergiščios. Ieško ko nusitverti, užuot, kaip seniau, sėdėjusi visą dieną nepakeldama užpakalio.

Fensė visada laikė Kerolę kvaila, juk vedybomis žaidė rusišką ruletę. Dėdė Teitas atrodo gerai. Visos pažįstamos merginos dėl jo seilėjasi. Jeigu jos instinktai šioje srityje ko nors verti, o ji tikėjo juos esant tobulus, lovoje jis turėtų būti nuostabus.

Ji troško turėti ką nors, kas ją mylėtų taip stipriai, kaip dėdė Teitas mylėjo Kerolę santuokos pradžioje. Jis elgėsi su ja kaip su karaliene. Buvo kvailė, kad to nevertino. Galbūt dabar pati priėjo tokią išvadą ir stengiasi dar kartą jį laimėti.

Pašvilpk, pagalvojo Fensė pašaipiai. Kartą supykdžius dėdę Teitą, visą gyvenimą būsi jo juodajame sąraše.

– Ką čia veiki taip vėlai, – paklausė ji. – Rymai viena sau tamsoje?

– Negalėjau užmigti. Pamaniau, gal padės kakava.

Ant stalo stovėjo nugertas puodelis karšto šokolado.

– Kakava? Čia tai geras juokas.

– Tinkamas vaistas senatoriaus žmonai nuo nemigos, – atsakė ji ilgesingai šyptelėjusi.

Fensė, kuri visada viską rėždavo į akis, paklausė:

– Tęsi naujus kelius, tiesa?

– Ką nori pasakyti?

– Velnioniškai gerai žinai, ką turiu omeny. Keiti įvaizdį tikėdamasi, kad dėdė Teitas bus išrinktas ir pasiims tave į Vašingtoną. – Ji nutaisė patikimos klausytojos, tik tarp mūsų

mergaičių, pozą. – Pasakyk man, ar jau metei dulkintis su visais savo vaikinais, ar tik su Edžiu?

Teta staigiai atsisuko. Veidas išbalęs. Ji prikando apatinę lūpą ir tada sušvokštė:

– Ką tu sakei?

– Nevaidink nekaltos. Įtariau tai iš pat pradžių, – pareiškė Fensė skubiai. – Aš jo tiesiai paklausiau.

– Ir ką jis pasakė?

– Nieko. Nepaneigė. Ir neprisipažino. Elgėsi taip, kaip ir privalo džentelmenas. – Nemandagiai sušnirpštusi, ji nuėjo prie durų, vedančių į kitus namo kambarius. – Nesijaudink. Čia visi drabstosi mėšlu. Neketinu sakyti dėdei Teitui. Nebent... – Ji atsisuko nusiteikusi karingai. – Nebent toliau mėgausiesi romanu su Edžiu. Nuo dabar jis dulkinsis su manim, o ne su tavim. Labanakt.

Pasipūtusi ir patenkinta, kad neliko jokių dviprasmybių, Fensė grakščiai išplaukė iš virtuvės. Miegamajame metusi žvilgsnį į veidrodį virš staliuko įsitikino, kad jos veidas atrodo baisiai.

Po kelių dienų Fensei toptelėjo: Kerolė vienintelė šeimoje pastebėjo, kad ją puošia juodas paakys ir kad jos lūpa sudaužyta, bet jos neįskundė.

Dvidešimtas skyrius

Vano Lavdžojaus butą žurnalas „Nuostabūs namai“ būtų pristatęs kaip košmarą. Jis miegojo ant siauro čiužinio, ištiesto ant betoninių blokelių. Kiti baldai buvo tokie pat aptriušę, išgelbėti iš blusturgių ir seno šlamšto parduotuvių.

Ant šviestuvo kybojo apgailėtina dulkina popierinė dėžutė, vadinamoji *piñata*, šventvagiškai vaizduojanti Elvį Preslį. Suvenyras, primenantis jam kelionę į Nueva Laredą Meksikoje. Tai buvo ne vien gražus prisiminimas – joje jis slėpė kelis kilogramus marihuanos. Išskyrus meksikietišką dėžutę, daugiau puošmenų bute nebuvo.

Vis dėlto tuščiu jo kambario nepavadintum, jis buvo prigrūstas vaizdajuosčių. Jos ir įranga, kurią jis naudojo kopijuoti, redaguoti ir juostoms peržiūrėti, buvo vieninteliai vertingi daiktai bute ir jie, tiesą sakant, buvo neįkainojami. Vano įranga buvo geresnė nei daugelio mažų studijų.

Kampai buvo prikrauti vaizdajuosčių katalogų. Jis prenumeravo visus ir naršydavo juose kiekvieną mėnesį ieškodamas filmų, kurių dar neturėjo ar nebuvo žiūrėjęs. Konė visos jo pajamos išeidavo bibliotekai papildyti ir atnaujinti.

Jo filmų kolekcija galėjo varžytis su bet kuria vaizdajuosčių nuomos parduotuve. Jis studijavo režisūrą ir kinematografijos techniką. Jo skonis buvo eklektiškas, mėgo tokius kino režisierius kaip Orsonas Velsis ir Frankas Kaprà, Se-

mas Pekinpa ir Stivenas Spilbergas. Ar filmuota nespalvota ar spalvota juosta, jam buvo nesvarbu, jį žavėjo operatoriaus darbas.

Be filmų, jo kolekcijoje buvo serialų, dokumentikos ir kiekvienas per visą karjerą jo paties nufilmuotos juostos centimetras. Visoje valstijoje buvo žinoma, kad jeigu negali rasti filmuotos medžiagos apie kokį įvykį, kurios trūks plyš reikia, Vanas Lavdžojus iš *KTEX* televizijos San Antonijuje ją turės.

Visą laisvalaikį jis leido žiūrėdamas juostas. Šį vakarą jo dėmesys buvo sutelktas ties neapdorota medžiaga, kurią prieš kelias dienas nufilmavo „Akmeningojoje rančoje“. Jis pristatė juostas „MB produkcijai“, bet nepamiršo pasidaryti jų kopijų. Niekada nežinai, ar tai, ką nufilmavai prieš kelerius metus, nepasirodys naudinga ar vertinga, todėl reikia kaupti visas kopijas.

MBP parašys scenarijų, redaguos, įrašys balsus už kadro, priderins muziką ir sukurs kelias sklandžias skirtingo ilgio reklamas. Kai jos pateks į eterį, Vano kameros darbas atrodys sterilus ir surežisuotas. Tačiau jam tai nerūpėjo. Jam sumokėjo. Iš tiesų jį domino dar niekieno neliesti kadrai.

Teitas Ratledžas buvo charizmatiškas, nesvarbu, ar kamera įjungta, ar išjungta. Gražus ir turtingas, vaikščiojanti sėkmės istorija – tokio tipo žmogus, kokius Vanas dažniausiai niekino. Tačiau jei Vanas būtų rinkėjas, šis vyrukas gautų jo balsą vien dėl to, kad atrodo kaip vyras, šaudantis taikliai nuo šlaunies. Jis netauškė niekų net tada, kai žmonės juos norėjo girdėti. Jis gali ir pralaimėti rinkimus, bet taip atsitiktų ne dėl to, kad jam trūksta sąžiningumo.

Jis vis galvojo, kad jų mergaitė keista. Ji gana žavi, nors, Vano nuomone, visi vaikai panašūs. Jį retai kviesdavo filmuoti vaikų, tačiau ir iš tos menkos patirties žinojo: norint juos nuraminti, jiems reikia grasinti ar meilikauti, kad gerai elgtųsi ir jam padėtų, ypač kai filmuoji iš naujo ar keiti klausimus.

Ratledžų dukrelė buvo kitokia. Ji buvo tyli ir neišsišokdavo, jokių ūmių priepuolių. Ji iš viso nieko nedarė, o kai jai ką paliepdavo, judėjo kaip maža prisukama lėlė. Labiausiai ji reaguodavo į Kerolę Ratledž.

Kerolė Ratledž – ji tai tikrai žavėjo Vaną.

Vanas vėl žiūrėjo juostas – tas, kuriose nufilmavo ją rančoje, ir tas, kurias nufilmavo tą dieną, kai ji išėjo iš klinikos. Ši moteris žino, kaip elgtis priešais kamerą.

Jis turėjo mokyti Ratledžą ir mergaitę, tik ne jai vadovauti. Ji elgėsi natūraliai, visuomet pasisukdavo į šviesą, instinktyviai žinodama, kur reikia žvelgti. Atrodė, jaučia, ką jis ketina daryti, jam dar net nepradėjus. Jos veidą norėjai filmuoti iš arti. Kūno kalba buvo natūrali, nepriminė roboto, kaip daugumos mėgėjų.

Ji buvo profesionalė.

Ji buvo velnioniškai panaši į jo pažįstamą, su kuria anksčiau dirbo.

Ištisas valandas jis sėdėjo prie valdymo pulto, iš naujo peržiūrinėdamas juostas ir stebėdamas Kerolę Ratledž. Kai ji nevikriai sujudėjo, jis pamanė, kad tai padarė apgalvotai, tarsi būtų supratusi, kaip gerai jai sekasi, ir norėjusi tai paslėpti.

Jis ištraukė juostą ir įdėjo kitą, kurią nufilmavo taip, kad galėtų leisti sulėtintai. Ta scena jam jau pažįstama. Trijulė vaikštinėja po žaliuojančią ganyklą, Ratledžas neša dukrą, žmona eina šalia. Vanas nufilmavo taip, kad saulė, leisdamasi už artimiausios kalvos, užlietų jų siluetus. Puikus efektas, galvojo jis, žiūrėdamas tuos kadrus šimtąjį kartą.

Ir tąda jis pamatė! Ponia Ratledž pasuko galvą ir nusišypsojo vyrui. Ji palietė jo ranką. Jo šypsena sustingo. Jis patraukė ranką – vos vos, bet, akivaizdu, jis atstūmė žmonos glamonę. Jeigu ta juosta nesisuktų lėtai, Vanas būtų nė nepastebėjęs, kaip kandidatas kratosi švelnaus žmonos prisilietimo.

Jis neabejojo, kai išleis galutinį variantą, šis kadras bus iškirptas. Ratledžai atrodys kaip Ozis ir Harieta*. Tačiau jų šeimoje kažkas negerai, jų vedybos keistos, kaip ir jų mergaitė. Skandalas Kameloto pilyje.

Vanas buvo cinikas iš prigimties. Jo visai nenustebino, kad Ratledžų santuoka netvirta. Jis manė, kad jos visos tokios, ir jam buvo nusispjaut į tai.

Vis dėlto ta moteris jį žavėjo. Galėjo prisiekti: tądien, jam dar neprisistačius, ji atpažino jį. Jis visada kiaurai permatydavo išraiškas ir nuspėdavo žmonių reakciją, jis negalėjo supainioti – tą akimirką jos akys išsiplėtė ir ji nevalingai žioptelėjo. Netgi jei bruožai nebuvo tokie patys ir šukuosena kitokia, Kerolės Ratledž ir Eiverės Daniels panašumas buvo nesuvokiamas. Kerolės judesiai buvo tokie patys, nesąmoningos jos manieros klaikiai pažįstamos.

Jis paliko juostą suktis iki galo. Užmerkęs akis, Vanas dviem pirštais gnybo nosies keterą, kol ėmė skaudėti, tarsi taip norėdamas per prievartą išguiti mintis iš galvos, nes tai, ką jis galvojo, buvo per daug paslaptinga – „Prietemos zonos" metas. Ši beprotiška mintis įnirtingai jaukė jam smegenis ir jis niekaip negalėjo jos atsikratyti.

Prieš keletą dienų jis buvo nukeliavęs į Airišo kabinetą. Sudribęs viename fotelių, jis paklausė:

– Ar turėjai progos pasižiūrėti juostą, kurią tau daviau?

Airišas, kaip ir įprasta, plušėjo iš karto prie šešių skirtingų darbų. Jis perbraukė ranka savo apšepusius pilkus plaukus.

– Juosta? Ak, ta apie Ratledžus? Ką turime apie žmonių griaučių krūvą, kurią rado Komalo apygardoje? – sušuko pro kabineto duris praeinančiam reporteriui.

– Kokia tavo nuomonė apie ją? – paklausė Vanas, kai Airišas vėl atkreipė į jį dėmesį.

* Populiaraus JAV televizijos serialo, Amerikoje rodyto keturiolika metų, herojai.

Nuo tada, kai persekiojusi Airišą Eiverė žuvo, jis vėl ėmė rūkyti. Atrodė, nori atsigriebti už prarastą laiką. Nuo rusenančios nuorūkos prisidegęs kitą cigaretę be filtro, pro dūmų kamuolį prakalbo:

– Apie ką?

– Apie tą juostą, – irzliai pakartojo Vanas.

– Kodėl? Ar papildomai uždarbiauji, darydamas viešosios nuomonės apklausą?

– Jėzau, – Vanas sumurmėjo ir jau ketino stotis.

Airišas valdingai davė ženklą jam sėstis atgal.

– Ką nori, kad pažiūrėčiau? Turiu galvoje konkrečiai.

– Tą mergšę.

Airišas atsikosėjo.

– Tu jos užsigeidei?

Vanas prisiminė, kaip pasipiktino, kad Airišas neįžvelgė Kerolės Ratledž ir Eiverės Daniels panašumo. Tai turėtų būti ženklas, kokios kvailos jo mintys, nes niekas nepažinojo Eiverės geriau nei Airiškas – jau pažinojo ją dvidešimt metų, kai Vanas pirmą kartą kadaise ją pamatė. Tačiau Airišo lengvabūdiškumas vertė jį įrodyti savo tiesą.

– Manau, ji labai panaši į Eiverę.

Airišas pylėsi į puodelį tirštos kavos nuo elektrinės viryklės, stovinčios ant apšiukšlintos komodos. Jis veriamai nužvelgė Vaną.

– Taigi, kas dar nauja? Ne tu pirmas atkreipei dėmesį, kažkas tai jau pastebėjo, kai Ratledžui tapus politiku per žinias šalia jo atsirado žmona.

– Spėju, tą dieną manęs šalia nebuvo.

– Arba buvai per daug apsvaigęs, kad prisimintum.

– Gąli būti.

Airišas lėtai grįžo prie stalo ir atsisėdo. Jis plušėjo kaip niekad, darbu užpildydamas net savo ilgas laisvalaikio valandas. Visi naujienų kambaryje kalbėjo apie tai. Darbas jam buvo išsigelbėjimas, kad užmirštų netektį. Būdamas katalikas, jis

nesižudys, bet galiausiai nusibaigs per daug dirbdamas, per daug gerdamas, per daug rūkydamas ir nuo per didelio streso – visi tie dalykai, dėl kurių Eiverė jį mylėdama plūsdavo.

– Ar bandei išsiaiškinti, kas tau atsiuntė jos papuošalus? – paklausė Vanas.

Airišas patikėjo jam tą keistą įvykį, o šis tada tepamanė, kad tai keista, buvo pamiršęs apie tai, kol susidūrė akis į akį su Kerole Ratledž.

Airišas susimąstęs papurtė galvą.

– Ne.

– Ar bent bandei?

– Keliskart paskambinau.

Akivaizdu, jis nenorėjo apie tai kalbėti. Vanas buvo atkaklus.

– Ir?..

– Atsiliepė kažkoks subingalvis, nenorėjo, kad jį trukdyčiau. Sudužus lėktuvui esą buvo tokia makalynė, kad galėjo nutikti keisčiausių dalykų.

Net kūnus supainioti? – paklausė savęs Vanas.

Jis norėjo užduoti šį klausimą, bet nutylėjo. Airišas kaip galėdamas stengėsi susidoroti su Eiverės netektimi ir vis dar jautėsi blogai. Jam nereikia Vano spėlionių. Be to, net jei tai įmanoma, neturi jokios prasmės. Jeigu Eiverė būtų gyva, ji gyventų savo gyvenimą, o ne kieno nors kito.

Taip su Airišu ir neprakalbo apie tokią galimybę. Jo vaizduotė pernelyg įsisiautėjo, štai ir viskas. Jis surinko krūvą šiurpių sutapimų ir susiejo juos į groteskišką, nelogišką teoriją.

Airišas tikriausiai būtų pasakęs, kad jo smegenys išdžiūvo nuo per didelio kiekio narkotikų, tai veikiausiai tiesa. Jis ne kas kitas kaip valkata – nevykėlis. Atstumtasis. Ką, po galais, jis gali žinoti?

Tačiau jis vis tiek įdėjo dar vieną Ratledžų juostą į vaizdo leistuvą.

* * *

Pirmasis klyksmas ją pažadino. Antrasis pasiekė sąmonę. Trečiasis paragino nusimesti apklotus ir ropštis iš lovos.

Eiverė čiupo chalatą, atplėšė kambario duris ir nulėkė koridoriumi į Mendės kambarį. Po kelių sekundžių ji jau stovėjo pasilenkusi virš mergaitės. Mendė mojavo rankomis ir klykė.

– Mende, brangioji, nubusk. – Eiverė išsisuko nuo makaluojančio ore kumščio.

– Mende?

Teitas išdygo kitapus lovos. Jis suklupo ant kilimo ir mėgino suimti dukrą. Kai pagavo jos mažas rankutes, jos kūnas priešindamasis susirietė, galva daužėsi į pagalvę, o pėdutės spardė čiužinį. Ji ir toliau klykė.

Eiverė priglaudė delnus Mendei prie skruostų ir smarkiai spustelėjo.

– Mende, pabusk. Pabusk, širdele. Teitai, ką mums dabar daryti?

– Toliau mėgink ją pažadinti.

– Ar ji susapnavo dar vieną košmarą? – paklausė Zy, atskubėjusi su Nelsonu.

Zy atsistojo už Teito. Nelsonas stovėjo anūkės lovos kojūgalyje.

– Mes girdėjome jos riksmus net savo priestate, – pasakė Zy. – Vargšelė mažylė.

Eiverė švelniai plekšnojo Mendei per skruostus.

– Tai mama. Mama ir tėtis čia. Tu saugi, brangioji. Tu saugi.

Galiausiai riksmai nuščiuvo. Kai tik ji atsimerkė, metėsi į išskėstas Eiverės rankas. Eiverė apglėbė ją ir laikė ranka už galvelės, spausdama nuo ašarų sušlapusį veidelį sau prie kaklo. Mendės petukai kilnojosi, visas kūnas kūkčiojant drebėjo.

– Dieve mano, nežinojau, kad taip blogai.

– Kai gulėjai ligoninėje, sapnuodavo juos beveik kiekvieną naktį, – pasakė jai Teitas. – Paskui pamažu jie retėjo, nelankė

jos jau keletą savaičių. Tikėjausi, kad tau grįžus, visai liausis juos sapnavusi. – Jo veidas buvo susirūpinęs.

– Gal galim kuo nors padėti?

Teitas pažvelgė į Nelsoną.

– Ne. Manau, dabar ji nusiramins ir vėl užmigs, tėti, bet dėkui.

– Judu turite padaryti tam galą. Ir nedelsti. – Jis paėmė Zy už rankos ir stumtelėjo durų link.

Atrodė, ji nenori išeiti – sunerimusi žvelgė į Eiverę.

– Nesijaudinkit, viskas bus gerai, – pasakė Eiverė, glostydama Mendei nugarytę.

Ši vis dar lengvai kukčiodama žagsėjo, bet blogiausia jau buvo praėję.

– Kartais sapnai sugrįžta, – nuogąstavo Zy.

– Būsiu su ja, kol išauš.

Kai Eiverė su Teitu pagaliau prie mergaitės buvo palikti vieni, ji papriekaištavo:

– Kodėl man nepasakei, kad jos nakties košmarai tokie baisūs?

Jis atsisėdo į supamąją kėdę šalia lovos.

– Turėjai savų bėdų. Tie sapnai liovėsi kankinę nuolat, kaip psichologė ir spėjo. Maniau, ji įveikė juos.

– Vis tiek turėjau žinoti.

Eiverė tebelaikė Mendę stipriai apkabinusi, sūpuodama pirmyn atgal ir švelniai murmėdama. Nepaleido jos, kol Mendė visiškai nusiramino ir pakėlė galvutę.

– Dabar geriau? – paklausė jos Teitas.

Mendė linktelėjo.

– Man labai gaila, kad susapnavai tokį baisų sapną, – šnibždėjo Eiverė, šluostydama paburkusius Mendės skruostus nykščių pagalvėlėmis.

– Ar nori papasakoti apie jį mamai?

– Ji nori mane pagauti, – sumikčiojo mergaitė žiopčiodama ir gaudydama orą.

– Kas ji, širdele?

– Ugnis.

Eiverė pašiurpo nuo jai pačiai siaubą varančių prisiminimų. Kartais netikėtai sugrįžę, jie pagriebdavo ir prireikdavo keliolikos minučių, kad po jų atsigautų. Ji suaugusi, bet ir jai sunku susidoroti su lėktuvo katastrofos prisiminimais. Kaip tada turėtų jaustis vaikas?

– Aš ištraukiau tave iš ugnies, atsimeni? – švelniai paklausė Eiverė. – Jos daugiau nebėra. Bet tau dar baisu apie tai galvoti, tiesa?

Mendė linktelėjo.

Kartą Eiverė naujienų laidai kalbino žinomą vaikų psichologą. Ji prisiminė jį sakant, kad vaiko baimių tikrumo neigimas yra blogiausias dalykas, kokį gali padaryti tėvai. Prieš tai, kai su baimėmis bus galima kovoti ir, jei pasiseks, jas įveikti, baimės turi būti pažintos.

– Galbūt, uždėjus šaltą, drėgną rankšluostį ant veido, ji pasijustų geriau, – pasakė Teitui Eiverė. Jis pakilo nuo supamosios kėdės ir netrukus grįžo su kilpiniu rankšluosčiu. – Ačiū.

Kai šluostė Mendei veidelį, jis prisėdo šalia. Judesiu, kuris žavėjo Eiverę, jis pakėlė Mikę Pūkuotuką ir padavė Mendei. Ši prispaudė jį prie krūtinės.

– Ar pasirengusi vėl atsigulti? – švelniai paklausė ją Eiverė.

– Ne, – jos akys baimingai lakstė po kambarį.

– Mama nepaliks tavęs. Aš atsigulsiu šalia.

Paguldžiusi Mendę, ji išsitiesė veidu į ją, abi ant vienos pagalvės. Teitas užtraukė antklodę ant jų, tada atsirėmė rankomis į pagalvę ir pasilenkė pabučiuoti Mendės.

Jis buvo tik su trumpikėmis. Švelniai šviečiant naktinei lemputei, jo kūnas atrodė nepaprastai stiprus ir gražus. Kai jis stojosi, jo žvilgsnis stabtelėjo ties Eiverės akimis. Nevalingai ji palietė ranka jo plaukuotą krūtinę ir kilstelėjo galvą, norėdama švelniai pabučiuoti jį į lūpas.

– Labanakt, Teitai.

Jis lėtai atsitiesė. Kai tai padarė, jos delnas nuslydo jo krūtine; kietais raumenų linkiais; per spenelį; pro tankius, garbanotus plaukus; iki lygios jo pilvo plokštumos; kol pirštų galiukai perbraukė tamprų trumpikių juosmenį ir ranka nusviro.

– Tuoj grįšiu, – sumurmėjo jis.

Jis išėjo vos kelioms minutėms, bet kai grįžo, Mendė jau ramiai miegojo. Jis buvo užsimetęs lengvą chalatą, bet neapsijuosęs. Kai jis atsisėdo į supamąjį krėslą, pastebėjo, kad Eiverės akys vis dar atmerktos.

– Ši lova per maža miegoti dviem. Ar tau patogu?

– Man gerai.

– Nemanau, kad Mendė pajustų, jei dabar atsikeltum ir eitum į savo kambarį.

– Aš žinočiau. Pažadėjau jai nesitraukti šią naktį. – Ji paglostė sukaitusį Mendės žanduką atgalia plaštaka. – Ką mes darysime, Teitai?

Pasiremdamas alkūnėmis į kelius, jis pasislinko į priekį ir prispaudė nykščiais akiduobes. Susitaršiusių plaukų garbana užkrito ant kaktos. Dėl seniai skusto smakro jo pailga duobutė atrodė dar ryškesnė. Jis atsiduso, pro prasiskleidusį chalatą subolavo krūtinė.

– Nežinau.

– Ar manai, kad ta psichologė jai nors kiek padeda?

Jis pakėlė galvą.

– O tu nemanai?

– Neturėčiau kritikuoti pasirinkimo, kurį man nebūnant tu ir tavo tėvai padarėte.

Ji suvokė – ne jos tai reikalas. Tai buvo jų rūpestis, ir Eiverė Daniels neturėjo teisės kišti į jį savo nosies. Tačiau ji negalėjo tik žiūrėti ir leisti, kad blogėtų mergaitės būklė.

– Jeigu turi nuomonę, būk maloni ir išsakyk ją, – paragino Teitas. – Mes kalbame apie mūsų vaiką. Neketinu smulkintis ir ginčytis, katro idėja geresnė.

– Pažįstu gydytoją Hjustone, – pradėjo ji. Vienas jo antakis smalsiai kilstelėjo. – Jis... mačiau kartą pokalbių laidoje ir man padarė įspūdį tai, ką jis sakė ir kaip elgėsi. Jis nebuvo pasipūtęs. Kalbėjo labai paprastai ir įtikinamai. Kadangi dabartinė gydytoja nedaro didelės pažangos, galbūt turėtumėm nuvežti Mendę pas jį.

– Mes neturime ko prarasti. Užregistruok.

– Paskambinsiu rytoj. – Jos galva giliau įsispaudė į pagalvę, bet ji ir tada nenuleido nuo jo akių. Jis atlošė galvą ant kimštos rožinės krėslo pagalvės. – Tu neprivalai sėdėti ten visą naktį, Teitai, – pratarė švelniai.

Jų žvilgsniai susitiko ir sustingo.

– Privalau.

Ji užmigo stebėdama, kaip jis stebi ją.

Dvidešimt pirmas skyrius

Eiverė nubudo pirma. Buvo labai anksti ir nors naktinė šviesa vis dar degė, kambarys atrodė blausus. Ji ilgesingai nusišypsojo, suvokusi, kad Mendės rankutė ilsisi jai ant skruosto. Jos raumenys buvo sustingę nuo ilgo gulėjimo viena poza; kitaip tikriausiai būtų vėl užmigusi. Jai reikėjo išsitiesti, todėl pakėlė Mendės rankytę nuo savo veido ir padėjo ją ant pagalvės. Baimindamasi, kad nepažadintų mergytės, kęsdama skausmą, ji atsikėlė.

Teitas miegojo supamajame krėsle. Nulinkusi galva beveik rėmėsi jam į petį. Padėtis ne itin patogi, bet jo pilvas ritmingai kilnojosi aukštyn žemyn, ir tyliame kambaryje ji girdėjo jo lygų kvėpavimą.

Jo chalatas buvo prasiskyręs, apnuogindamas liemenį ir šlaunis. Dešinė koja buvo sulenkta per kelį; kairė ištiesta priešais. Jo blauzdos ir pėdos buvo gražios. Rankos gyslotos ir plaukuotos. Viena kabojo nuo krėslo rankenos, kita gulėjo ant pilvo. Miegas nutrynė gilią susirūpinimo raukšlę tarp jo antakių. Blakstienos ant skruostų metė juosvų pusmėnuliukų šešėlius. Jam atsipalaidavus, burna atrodė jausminga, gebanti suteikti moteriai didžiulį malonumą. Eiverė įsivaizdavo, kad jis mylėtųsi dėmesingai, aistringai ir taip pat gerai, kaip darė viską. Eiverės krūtinę užplūdo jausmai, kol ėmė net gelti. Ji panoro išsiverkti.

Ji mylėjo jį.

Dar prieš tai, kai galėjo ištarti jo vardą, ji įsimylėjo taip karštai, kad neva norėdama atsigriebti už nesėkmes darbe, nusprendė turinti prisiimti jo žmonos vaidmenį. Kai žvelgdavo į jį apibintuota, aptvarstyta ir kliovėsi tiktai jo balsu, įkvepiančiu kovoti už savo gyvybę, ji jau mylėjo jį.

Ji vaidino jo žmoną, nes norėjo ja būti. Norėjo apsaugoti jį. Norėjo išgydyti žaizdas, jam padarytas savanaudės, piktavalės moters. Norėjo miegoti su juo.

Jeigu jis reikalautų vedybinių teisių, su džiaugsmu suteiktų jam šį malonumą. Tai būtų didžiausia apgavystė – kai jos tikroji tapatybė bus atskleista, tokio melo jis nebegalės atleisti. Neapkęs jos labiau nei Kerolės, nes manys, kad ir ji apgaudinėjo jį. Niekuomet nepatikės, kad jos meilė yra tikra. Tačiau ji tokia.

Jis sujudėjo. Kai pakėlė galvą, susiraukė. Jo akių vokai suplazdėjo, iš pradžių atsimerkė, paskui akys įsmigo į ją. Ji stovėjo pasiekiama ranka.

– Kiek dabar valandų? – mieguistas paklausė jis.

– Nežinau. Dar anksti. Ar nugulėjai kaklą? – Ji pakišo ranką po jo suveltais plaukais, tada išlenkė aplink jo kaklą.

– Truputį.

Ji spaudė kaklo sausgysles, atpainiodama mazgelius.

– Hmm.

Po akimirkos jis patraukė chalatą, užmesdamas vieną skverną ant kito. Prisitraukė ištiestą koją ir atsisėdo tiesiau. Jai buvo smalsu – gal jos švelnus masažas sukėlė jam ankstyvo ryto erekciją, ir jis nenorėjo, kad ji pamatytų.

– Mendė vis dar miega? – retoriškai paklausė jis.

– Nori pusryčių?

– Kava nepakenktų.

– Aš paruošiu pusryčius.

Buvo ką tik pradėję aušti. Mona dar nepakirdusi, ir virtuvėje buvo tamsu. Teitas į vienkartinį kavos aparato filtrą pradėjo pilti kavą. Eiverė nuėjo prie šaldytuvo.

– Nesirūpink, – pasakė jis.

– Negi nealkanas?

– Galiu palaukti, kol atsikels Mona.

– Norėčiau tau ką nors pagaminti.

Atsukdamas nugarą, jis abejingai pasakė:

– Gal iškepk porą kiaušinių.

Dabar ji jau gerai jautėsi virtuvėje, kad rastų produktus pusryčiams. Viskas ėjosi puikiai, kol ji pradėjo dubenyje plakti kiaušinius.

– Ką darai?

– Plaku kiaušinienę... sau, – sumelavo ji, kai jis keistai pažvelgė. Ji neturėjo supratimo, kokius kiaušinius jis mėgo. – Štai. Tu baik, o aš paskrudinsiu duonos.

Kai paskrudusios riekelės skrudintuvui pokštelėjus iššoko, ji ėmė tepti ant jų sviestą ir vogčiomis stebėjo, kaip jis kepasi du kiaušinius. Jis įsidėjo juos į lėkštę ir atsinešė prie stalo, kartu jai patiekdamas plaktą kiaušinienę.

– Labai seniai kartu nepusryčiavome.

Ji atsikando skrebučio, įsidėjo į burną gabalėlį kiaušinienės, įsipylė į stiklinę apelsinų sulčių ir staiga suprato, kad valgo viena. Teitas sėdėjo priešais ją, alkūnės ant stalo, pasirėmęs smakrą.

– Mes niekada nevalgėme pusryčių kartu, Kerole. Tu nekenti pusryčių.

Kąsnis įstrigo gerklėje. Ranka suspaudė stiklinę sulčių.

– Kai buvau ligoninėje, jie vertė mane valgyti pusryčius. Tu žinai, kai turėjau dantų protezus ir jau galėjau valgyti kietą maistą. Turėjau atgauti svorį.

Teitas nenukreipė žvilgsnio. Jis nepatikėjo.

– Aš... aš įpratau valgyti pusryčius ir dabar man jų trūksta, negaliu nepusryčiavus, – teisindamasi pridūrė. – Kodėl iš to puti tokį burbulą?

Teitas paėmė šakutę ir pradėjo valgyti. Jis valgė įsitempęs, nenatūraliai. Atrodė piktas.

– Saugokis bėdos.

Ji išsigando – jis jaučia, kad ji meluoja.

– Kokios bėdos?

– Tie pusryčiai – tai dar vienas tavo spektaklių, kad įgytum mano palankumą.

Jai prapuolė apetitas. Kiaušinienės kvapas dabar kėlė šleikštulį.

– Spektaklių?

Matyt, jis taip pat neteko apetito. Pastūmė lėkštę šalin.

– Pusryčiai. Prisirišimas prie šeimos. Tas rodomas švelnumas: mano plaukų lietimas, kaklo glostymas.

– Atrodo, tau tai patiko.

– Tai nė velnio nieko nereiškia.

– Reiškia!

– Velnią reiškia! – Jis vėl atsisėdo, rūsčiai žvelgdamas į ją, jo žandikaulis dirbo tramdydamas įniršį. – Jeigu privalau kęsti tuos prisilietimus ir saldžius bučinius prieš miegą, galiu. Jeigu nori apsimesti, kad esame mylinti, jauki pora, prašau. Kvailink save. Tik nesitikėk, kad ir aš atsakysiu ta apsimestine meile. Net kėdė Senate nebūtų svari priežastis, kad vėl gulčiausi su tavim į lovą, dabar tau turėtų būti aišku, kaip smarkiai tavęs nekenčiu. – Jis atsikvėpė. – Bet labiausiai mane siutina tavo staigus susirūpinimas Mende. Praėjusią naktį jai surengei neįtikimą spektaklį.

– Tai nebuvo spektaklis.

Jis nepaisė jos neigimo.

– Sugalvojai naują planą, kol ji visiškai pasveiks, elgsiesi motiniškai. Ji negalėtų pakelti dar vieno atkryčio.

– Nevaidink šventojo... – ir Eiverė pasijuto turinti teisę pagaliau supykti, ne vien gintis. – Man taip pat rūpi Mendės sveikata, kaip ir tau.

– Kurgi ne.

– Tu manimi netiki?

– Nė per nago juodymą.

– Tai nesąžininga.

– Pažiūrėkite, kas prakalbo apie sąžinę.

– Ji mane mirtinai išgąsdino.

– Kodėl?

– Kodėl? – šaukė ji. – Nes ji ir mano vaikas.

– Ir tas buvo, kurio nėštumą nutraukei! Tai nesulaikė tavęs, tu jį nužudei!

Tie žodžiai ją sužeidė. Ji griebėsi už pilvo ir susirietė, tarsi į ją giliai būtų įsmeigę peilį. Keletą sekundžių negalėjo kvėpuoti, tik spoksojo į jį be žado.

Negalėdamas daugiau į ją žiūrėti, jis atsistojo ir atsuko jai nugarą. Prie indaujos įsipylė dar kavos į puodelį.

– Be abejo, apie tai būčiau sužinojęs paskutinis, – jo balsas skambėjo kaip ledas. Kai jis vėl atsisuko ir atsistojo priešais, ją persmelkė jo akių šaltis. – Bet svetimas žmogus turėjo man pranešti, kad mano žmona nebuvo nėščia...

Virdamas pykčiu jis nusuko žvilgsnį į šalį. Atrodė, negali į ją net pažvelgti.

– Ar gali įsivaizduoti, kaip aš jaučiausi, Kerole? Jėzau! Tu buvai arti mirties, o aš pats norėjau tave nužudyti. – Jis vėl nutvilkė ją žvilgsniu, gniauždamas laisvą ranką į kumštį.

Iš miglotos Eiverės atminties atsklido balsai.

Teito: *Vaikas... kaip vaisius?*

Ir kažkieno: *Vaikas? Jūsų žmona nebuvo nėščia.*

Tada šis trūkinėjantis pokalbis jai nieko nereiškė. Ji nesuprato tų žodžių prasmės. Nesuskaitoma daugybė painių trūkinėjančių pokalbių, kuriuos ji girdėjo prieš visiškai atgaudama sąmonę. Iki šios akimirkos ji buvo tai pamiršusi.

– Ar tu nemanei, kad aš pastebėsiu, jog tau taip ir nepavyks pagimdyti kūdikio? Jei taip troškai pasipuikuoti prieš mane nėštumu, kodėl nieko nepasakei man apie abortą?

Eiverė apgailėtinai purtė galvą. Nežinojo, ką jam atsakyti, išgaravo visi žodžiai. Jokių pasiteisinimų. Jokių pasiaiškinimų. Bet dabar ji jau žinojo, kodėl Teitas taip nekentė Kerolės.

– Kada tai padarei? Turėjo būti tik kelios dienos prieš tavo suplanuotą kelionę į Dalasą. Nenorėjai, kad kūdikis tave varžytų, tiesa? Jis būtų tau trukdęs, o kaipgi tada tavo stilius?

Jis grėsmingai ją puolė ir garsiai pliaukštelėjo į stalo paviršių.

– Atsakyk, velniai tave griebtų. Sakyk ką nors. Jau atėjo laikas apie tai pakalbėti, ar nemanai?

Eiverė mikčiojo:

– Aš... aš nemaniau, kad tai bus taip svarbu. – Jo išraiška tapo agresyvi, ji pamanė, kad jis gali jai net smogti. Skubėdama apsiginti, ji puolė. – Aš žinau jūsų politiką dėl abortų, pone Ratledžai. Kiek kartų girdėjau tave skelbiant, kad moteris turi teisę rinktis? Ar tai tinka visoms Teksaso valstijos moterims, išskyrus tavo žmoną?

– Taip, velniai griebtų!

– Kaip veidmainiška.

Jis griebė jai už rankos ir trūktelėjęs pakėlė ant kojų.

– Tai principas, kad to, kas priimtina visuomenei, nebūtina perkelti į asmeninį gyvenimą. *Šio* aborto nebuvo tarp *svarstomų* problemų. Jis buvo mano vaikas. – Jo akys susiaurėjo iki plyšelių. – Ar tikrai mano? O gal tai buvo dar vienas melas sulaikyti mane, kad neišmesčiau tavęs kartu su kitomis šiukšlėmis?

Ji mėgino įsivaizduoti, kaip būtų atsakiusi Kerolė.

– Vaikui pradėti reikia dviejų, Teitai.

Kaip ji ir tikėjosi, užgavo jautrią stygą. Jis nedelsdamas paleido jos ranką ir pasitraukė.

– Aš apgailestauju dėl tos nakties. Man viskas tapo aišku, kai tik tai nutiko. Prisiekiau sau daugiau niekada neliesti tavo ištvirkusio kūno. Bet tu visuomet žinojai, kurį mygtuką spausti, Kerole. Tomis dienomis rangeisi prieš mane kaip katė saulėje, kniaukdama savo atsiprašymus ir pažadus būti mylinti žmona. Jeigu nebūčiau per daug išgėręs tą naktį, bū-

čiau suvokęs, kad tai spąstai. – Jis paniekinamai ją nužvelgė. – Ar tai, ką dabar darai, dar vieni spąstai? Ar todėl tapai pavyzdinga žmona, parvažiavusi iš ligoninės? Sakyk man, – jis įrėmė rankas į klubus. – Ar permiegojusi su manimi tą naktį pastojai atsitiktinai? Ar pastoti ir nutraukti nėštumą buvo viena kankinamo plano dalių? Ar vėl to sieki – priversti mane tavęs geisti? Įrodyti, jog gali vėl įsitempti mane į lovą, net jei reikėtų paaukoti savo pačios dukters gerovę, kad tik tai įrodytum?

– Ne, – išlemeno užkimusi Eiverė.

Ji nebegalėjo pakelti Teito neapykantos, netgi jei ta neapykanta buvo skirta ne jai.

– Tu neturi man jokios galios, Kerole. Aš net nustojau tavęs nekęsti. Tu neverta, kad eikvočiau tau jėgas. Vėl įsitaisyk meilužių, kiek tik jų nori. Ir įsitikinsi, kad man į tai nusispjaut. Vienintelis būdas, kaip tu galėtum mane įskaudinti – pakenkti Mendei, bet pirmiau išvysiu tave pragare, nei spėsi tai padaryti.

Tą popietę ji nusprendė pajodinėti. Jai reikėjo erdvės ir gryno oro, kad galėtų pamąstyti. Kvailai jausdamasi apsirengusi jodinėjimo drabužiais, ji paprašė arklininko padėti jai užsėsti ant arklio.

Jos kumelė metėsi šalin. Senstelėjęs kaubojus kilstelėjo ją ir pasakė:

– Ji veikiausiai nepamiršo jūsų pliekimo, praėjusį kartą jai gerokai kliuvo.

Kumelė buvo baikšti, nes neatpažino savo raitelės kvapo, bet Eiverė leido arklininkui tikėti tuo, kuo jis norėjo.

Atrodo, Kerolė Ratledž buvo pabaisa – užgauliojo savo vyrą, savo vaiką, visus, su kuo tik susidurdavo. Ta scena per pusryčius apnuogino Eiverės nervus, tačiau bent jau sužinojo, su kokiais sunkumais susidūrė. Dabar suprantama, kodėl Teitas taip nekentė savo žmonos. Ar Kerolė planavo nutraukti

jo vaikui gyvybę, – ji tvirtino, kad vaikas jo, – net jei vaisiaus atsikratė prieš lėktuvo katastrofą, amžinai liks paslaptis.

Eiverė dėliojo scenarijų. Kerolė buvo neištikima ir to neslėpė. Jos neištikimybės Teitas nebūtų kentęs, bet gresiant sužlugti politinei karjerai, jis nusprendė išsaugoti santuoką, kol baigsis rinkimai.

Kurį laiką jis nemiegojo su žmona, net išsikraustė iš jų miegamojo. Tačiau Kerolė dar kartą sugundė jį pasimylėti.

Ar vaikas buvo Teito, ar ne, Kerolės abortas turėjo būti *apgalvota* taktika, Eiverė tikėjo, kad Kerolė taip suplanavo. Jai pasidarė silpna pagalvojus, kad šis nepalankus faktas gali būti paviešintas, pagalvojus apie liūdnus atgarsius, jeigu kas nors kada nors apie tai sužinotų. Vieša nuomonė Teitą slėgtų taip pat, kaip ir asmeninis skausmas.

Kai Eiverė grįžo pajodinėjusi, rado Mendę, padedančią Monai kepti sausainius. Namų šeimininkė buvo labai gera Mendei, todėl Eiverė pagyrė mergaitės sausainius ir paliko ją vyresnės moters globai.

Namie buvo tylu. Ji matė, kaip riaumodama savo mustangu išlėkė Fensė. Džekas, Edis ir Teitas tokiu dienos metu visada būdavo mieste, dirbo arba rinkimų kampanijos štabe, arba savo kontoroje. Kaip ir dažniausiai, Dorotė Rėja nesirodė iš savo priestato. Mona ją perspėjo, kad Nelsonas ir Zy popietei išvyko į Kervilį. Nuėjusi į savo kambarį, Eiverė ant lovos numetė jojimo rimbą ir naudodamasi battraukiu nusiavė aukštus jojimo batus. Nutipeno į vonios kambarį ir atsuko dušo čiaupus.

Jau ne pirmą kartą ją apėmė nemalonus jausmas. Suprato, kad kažkas jos kambariuose lankosi jai nesant. Kai žvilgtelėjo į tualetinį staliuką, jos rankų oda pašiurpo kaip žąsies.

Ji negalėjo prisiminti, ar buvo ant jo palikusi plaukų šepetį. Ar jos rankų kremo buteliukas perkeltas? Tačiau buvo tikra, kad nepaliko papuošalų dėžutės su iškritusiu perlų vėriniu. Ji pastebėjo, kad jai išėjus sujauktas ir miegamasis. Ir

tada ji padarė kai ką, ko niekada nedarė įsikėlusi į Kerolės kambarį – užsirakino duris.

Ji nusiprausė po dušu ir užsimetė storą chalatą. Vis dar susirūpinusi ir jaudindamasi, ji nusprendė prieš rengdamasi valandėlę prigulti. Kai jos galva palietė pagalvę, kažkas sučežėjo.

Į pagalvės užvalkalą buvo įkištas popieriaus lapelis.

Eiverė išsigandusi spoksojo į jį. Popierius buvo perlenktas pusiau, viršuje nieko nebuvo parašyta. Ji bijojo jį atversti. Ką įsibrovėlis tikėjosi rasti? Ko jis ieško?

Viena buvo aišku – raštelis paliktas neatsitiktinai. Jis buvo gudriai ir apgalvotai padėtas ten, kur ji, ir tik ji, rastų.

Ji atlenkė jį. Baltame, neliniuotame lape buvo išspausdinta vienintelė eilutė:

Kad ir ką darai, tai jį veikia. Elkis taip ir toliau.

– Nelsonai?

– Mmm?

Jo išsiblaškęs atsakymas privertė Ziniją suraukti antakius. Ji padėjo plaukų šepetį ir apsisuko ant savo tualetinio staliuko kėdės.

– Tai svarbu.

Nelsonas palenkė laikraščio kampą. Matydamas, kad žmona susirūpinusi, sulankstė laikraštį ir nuspaudė savo gilaus krėslo atramą, pasikeldamas į sėdimą padėtį.

– Atleisk, brangioji. Ką sakei?

– Dar nieko.

– Ar kas atsitiko?

Jie buvo miegamajame. Dešimtos valandos žinios, kurias jie kasdien žiūrėdavo, buvo pasibaigusios. Jie rengėsi gultis.

Ką tik sušukuoti tamsūs Zy plaukai spindėjo. Sidabro ruoželį pabrėžė lempos šviesa. Jos oda, kruopščiai saugoma nuo kaitrios Teksaso saulės, buvo lygi. Veido nevagojo rūpesčio raukšlės ir jos nesendino, bet ir juoko raukšlelių mažai.

– Kažkas vyksta tarp Teito ir Kerolės, – pasakė ji.

– Manau, jie šiandien susikivirčijo. – Jis atsistojo ir ėmė rengtis drabužius. – Abu buvo baisiai tylūs per vakarienę.

Zy taip pat šį vakarą pastebėjo ore tvyrantį priešiškumą. Ji buvo itin jautri jaunėlio sūnaus nuotaikoms.

– Teitas buvo ne tik paniuręs, jis buvo pakvaišęs.

– Greičiausiai Kerolė ką nors iškrėtė, ir jam tai nepatiko.

– O kai Teitas pakvaišta, – kalbėjo Zy, tarsi jis nebūtų prabilęs, – Kerolė dar labiau karščiuojasi. Kai jis būna piktas, ji priešinasi jam ir elgiasi dar lengvabūdiškiau ir kvailiau.

Nelsonas į drabužių spintą, kurioje tvarkingai lygiavosi visos jo kelnės, ant pakabo dailiai pakabino ką tik nusimautas. Jam nepatiko netvarka.

– Ji nebuvo šį vakarą lengvabūdiška. Vos pravėrė burną.

Zy suspaudė kėdės atlošą.

– Tokia ir mano nuomonė, Nelsonai. Ji buvo sudirgusi ir susisielojusi, kaip ir Teitas. Tas jų elgesys neprimena ankstesnių susirėmimų.

Apsimovęs tiktai boksininko trumpikes, jis tvarkingai atlenkė lovatiesę ir įlipo į lovą. Sunėrė rankas po galva ir spoksojo į lubas.

– Neseniai pastebėjau keletą dalykų, tai visiškai nepanašu į Kerolę.

– Ačiū Dievui, – pasakė Zy. – Maniau, kad netenku proto. Man palengvėjo, kad ne viena tai pastebėjau. – Ji išjungė lempas ir atsigulė į lovą šalia vyro. – Ji jau nebe tokia paviršutiniška, kokia buvo, tiesa?

– Akistata su mirtimi ją išblaivė.

– Galbūt.

– Tu taip nemanai?

– Jeigu tai būtų viskas, galėčiau pamanyti, kad tai ir yra tikroji priežastis.

– Kas gi dar? – paklausė jis.

– Pavyzdžiui, Mendė. Kerolė šalia jos tampa visai kitu žmogumi. Ar kada nors matei Kerolę taip susirūpinusią dėl Mendės, kokia ji buvo praeitą naktį, mergaitei susapnavus košmarą? Pamenu kartą, kai Mendė ėmė smarkiai karščiuoti, aš paklaikau ir maniau, kad ją reikia vežti ligoninėn. O Kerolė liko abejinga. Tepasakė, kad visi vaikai kartais karščiuoja. Bet praėjusią naktį Kerolė buvo sukrėsta kaip ir Mendė.

Nelsonas nejaukiai pasimuistė. Zy žinojo kodėl. Dedukcija jį erzino. Dalykai jam būdavo arba juodi, arba balti. Jis tikėjo tik tuo, kas neabejotina, tikėjo Dievą, juo neabejojo, kaip dangum ir pragaru. Daugiau jis netikėjo niekuo neapčiuopiamu. Jis skeptiškai vertino psichoanalizę ir psichiatriją. Jo nuomone, bet kuris vertas pagarbos žmogus pats gali išspręsti savo problemas, neinkšdamas pagalbos iš šalies.

– Kerolė susiprotėjo, tai viskas, – pasakė jis. – Tas sunkus išbandymas, kurį ji iškentėjo, ją subrandino. Ji žvelgia į dalykus visai kitaip. Galų gale ji ėmė vertinti tai, ką turi: Teitą, Mendę, mūsų šeimą. Greitai ateis laikas, kai ji nusileis ant žemės.

Zy troško tuo tikėti.

– Ir aš viliuosi.

Nelsonas pasitraukė savo pusėn vis dar veidu į ją ir uždėjo ranką ant jos liemens įlinkio. Pabučiavo kaktą prie plaukų linijos ir pilkas sruogeles.

– Tu viliesi, kad kas?

– Kad ji mylės Teitą ir Mendę. Iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad ji rūpinasi jais.

– Tai gerai, ar ne taip?

– Jeigu tai nuoširdu. Mendė tokia trapi, bijau, kad ji nepakeltų, jei Kerolė grįžtų prie savo ūmaus, nekantraus būdo. O Teitas. – Zy atsiduso. – Noriu, kad jis būtų laimingas dabar, kai artėja jo gyvenimo kryžkelė, ir nesvarbu, ar jis laimės tuos rinkimus, ar ne. Jis nusipelno būti laimingas. Nusipelno būti mylimas.

– Tu visada galvojai apie savo sūnų laimę, Zy.

– Bet nė vienas jų nerado laimės santuokoje, Nelsonai. – Zy balsas skambėjo ilgesingai. – Tikėjausi, kad ras.

Jo pirštas palietė jos lūpas, mėgindamas apčiuopti šypseną, kurios jose nebuvo.

– Tu nepasikeitei. Vis dar esi romantikė.

Jis prisitraukė jos gležną kūną ir pabučiavo. Jo didelės rankos nuvilko jos naktinius marškinius ir savininkiškai glamonėjo jos nuogą kūną. Jie mylėjosi tamsoje.

Dvidešimt antras skyrius

Eiverė dienų dienas kankinosi, galvodama, kaip jai susisiekti su Airišu.

Perkračiusi savo sąžinę ir supratusi, kad jai reikia patarimo, nuolat suko galvą, kaip jam pranešti, kad ji nežuvo, kad nesudegė ugnyje per 398 reiso lėktuvo katastrofą.

Ir nesvarbu, ką sumanys, tai vis tiek bus žiauru. Jeigu ji lyg niekur nieko imtų ir atsirastų ant jo durų slenksčio, jis tikriausiai neišgyventų tokio šoko. Jos balsas pasikeitė, todėl jei ji paskambintų, jis pamanytų, kad kas nors krečia juokus. Taigi ji nusprendė nusiųsti jam žinutę į pašto dėžutę, į kurią prieš kelias savaites nukeliavo jos papuošalai. Žinoma, jis sutriks gavęs žinutę paštu be jokio paaiškinimo. Ar jam jau kilo įtarimas, kad jos mirtį gaubia mįslingos aplinkybės?

Valandų valandas ji galvojo, kokius žodžius parinkti tokiam keistam laiškui. Ji nežinojo jokių patarimų, jokių etikos taisyklių, kuriomis galėtum vadovautis pranešdamas mylimam žmogui, kuris tiki, kad tu miręs, jog iš tikrųjų esi gyvas. Atvirumas, nusprendė ji pagaliau, vienintelis būdas pranešti.

Brangusis Airišai,

aš nežuvau per lėktuvo katastrofą. Paaiškinsiu tau apie tuos keistus įvykius kitą trečiadienio vakarą, šeštą valandą, tavo bute.

Myliu, Eiverė

Ji parašė jį kaire ranka – prisimindama tuos gerus laikus – taip, kad jis iš karto atpažintų jos rašyseną, ir išsiuntė laiškelį, neužrašiusi ant voko atgalinio adreso.

Teitas buvo santūriai mandagus su ja nuo tada, kai susiginčijo per pusryčius praėjusį šeštadienį. Ji beveik džiaugėsi tuo. Netgi jei jo antipatija buvo skirta ne jai, ji priėmė smūgį, skirtą jos *alter ego*. Atstumas padėjo tą antipatiją lengviau ištverti.

Ji stengėsi negalvoti apie tai, kaip jis elgtųsi sužinojęs tiesą. Jo neapykanta Kerolei nublanktų, palyginti su tuo, ką jis jaustų Eiverei Daniels. Geriausia, ko ji galėjo tikėtis, tai galimybės pasiaiškinti. Iki tol ji tegalėjo rodyti, kokie nesavanaudiški buvo jos motyvai. Ankstyvą pirmadienio rytą ji užrašė Mendę pas daktarą Džeraldą Vebsterį, garsų Hjustono vaikų psichologą. Jo darbotvarkė buvo apkrauta, bet ji nepriėmė neigiamo atsakymo. Tam, kad išsirūpintų iš daktaro valandą geidžiamo laiko, ji pasinaudojo Teito populiarumu. Ramia sąžine ji pasinaudojo jo padėtimi Mendės labui.

Kai ji pranešė Teitui, kad užregistravo Mendę, jis tik linktelėjo.

– Aš pasižymėsiu savo dienotvarkėje.

Šiaip ar taip, jos užregistruota susitikimo data sutapo su jo kampanijos dienomis Hjustone.

Išskyrus šią naujieną, jie daugiau neturėjo vienas kitam ko pasakyti. Kita vertus, jai liko daugiau laiko apgalvoti, ką ji ketina pasakyti, kai susitiks akis į akį su Airišu.

Vis dėlto atėjus trečiadienio vakarui, kai sustabdė automobilį priešais jo kuklų namą, vis dar neturėjo supratimo, ką jam sakyti, ką ten – netgi kaip pradėti.

Kai išlipo prie jo keliuko ir pamatė kažką už žaliuzių judant, jai pasirodė, kad širdis iššoks pro gerklę. Jai pasiekus prieangį, durys atsivėrė. Tarpdury pasirodęs Airišas atrodė pasiruošęs sudraskyti ją į gabalus plikomis rankomis. Jis paklausė:

– Kas, po paraliais, esat ir kokį velnią čia vaidinat?

Eiverė nesileido įbauginama. Ji drąsiai žengė prie jo. Jis buvo vos vos už ją aukštesnis. Kadangi avėjo aukštakulnius, jų akys susitiko viename aukštyje.

– Tai aš, Airišai. – Švelniai nusišypsojo ji. – Eikime vidun.

Jos rankos prisilietimo pakako, kad jo karingumas išgaruotų. Šis pašėlęs airis nuvyto kaip gležniausios gėlės vainiklapiai. Vaizdas buvo graudus. Per kelias sekundes iš karingo boksininko jis tapo sumišusiu seniu. Iš jo žydrų akių akimirksniu dingo ledinis žvilgsnis ir jos prisipildė nerimo ir džiaugsmo ašarų.

– Eiverė? Ar tai?.. Kaip?.. Eivere?

– Papasakosiu tau viską viduje.

Ji paėmė jo ranką ir apsuko, nes atrodė, kad jis pamiršo, kaip vaikščioti. Švelniai pastūmė jį per slenkstį ir užvėrė duris.

Namas, liūdnai pamanė ji, toks pat sugriuvęs kaip ir Airišas. Globėjo išvaizda ją sukrėtė. Jis buvo priaugęs svorio apie juosmenį, nors veidas ištįsęs. Jo skruostai ir smakras padribę. Ant nosies ir apie skruostikaulius išsprogusių raudonų kapiliarų piešinys. Jis smarkiai geria.

Airišas niekada nesidomėjo mada, visada nešiojo tik tai, kas jam atrodė padoru, bet dabar buvo visiškai apskuręs. Nevalyvumas nustelbė net mielus jo bruožus. Jis pasidavė. Kai paskutinį kartą jį matė, jo plaukai buvo pilki. Dabar – beveik balti.

Ir ji dėl to kalta.

– Ak, Airišai, Airišai, atleisk man. – Kūkčiodama ir sugniužusi ji tvirtai apsivijo rankomis jo masyvų kūną.

– Tavo veidas kitoks.

– Taip.

– Ir tavo balsas kimus.

– Žinau.

– Pažinau tave iš akių.

– Džiaugiuosi. Viduje nepasikeičiau.

– Atrodai gerai. Kaip tu laikaisi? – Jis patraukė ją toliau nuo savęs ir nerangiai lietė jos rankas savo plačiais, šiurkščiais delnais.

– Aš – gerai. Sutaisyta ir sulopyta.

– Kur tu buvai? Švenčiausioji Mergele, negaliu tuo patikėti.

– Negaliu ir aš. Dieve, taip džiaugiuosi tave matydama.

Jie verkė prigludę vienas prie kito. Mažiausiai tūkstantį kartų gyvenime ji bėgo pas Airišą paguodos. Kai žuvo jos tėvas, Airišas bučiavo jos nubrozdintas alkūnes, taisė sulūžusius žaislus, tikrindavo pažymių knygeles, eidavo žiūrėti, kaip scenoje ji šoka, bausdavo, sveikindavo, užjausdavo.

Šį kartą Eiverė jautėsi tarsi būtų vyresnė. Jie susikeitė vaidmenimis. Dabar jį reikia tvirtai apkabinti ir auklėti.

Klupinėdami jie pagaliau nusigavo prie sofos, nors vėliau nė vienas neprisiminė, kaip ant jos atsisėdo. Raudoms aprimus, jis greitai ir nekantriai nusišluostė drėgną veidą. Buvo sumišęs.

– Maniau, tu supyksi, – pratarė ji ir nesigėdydama garsiai išsišnarpštė į vienkartinę nosinaitę.

– Aš pykstu – velnioniškai pykstu. Jeigu taip nesidžiaugčiau tave matydamas, nuskalbčiau tau užpakalį.

– Tu lupai mane tik kartą – kai pavadinau motiną negražiu žodžiu. Bet ir tada verkei smarkiau ir ilgiau nei aš. – Ji palietė jam skruostą. – Tu esi švelniausios sielos, Airišai Makeibai.

Jis atrodė susigraužęs ir sudirgęs.

– Kas atsitiko? Ar tau buvo amnezija?

– Ne.

– Tada kas? – paklausė stebėdamas jos veidą. – Aš nepratęs tavęs matyti tokios. Tu atrodai kaip...

– Kerolė Ratledž.

– Teisingai. Teito Ratledžo žmona – mirusi jo žmona. – Jam nušvito akys. – Ji taip pat skrido tuo lėktuvu.

– Ar tu atpažinai mano kūną, Airišai?

– Taip. Iš tavo medaliono.

Eiverė papurtė galvą.

– Tu atpažinai jos kūną. Ji laikė mano medalioną.

Jo akyse vėl ėmė tvenktis ašaros.

– Tu buvai apdegusi, bet ten buvo tavo plaukai, tavo...

– Mes labai panašios, kai susėdome prieš pakilimą greta, mus galėjo palaikyti sesėmis, veikiausiai ir palaikė.

– Kaip...

– Klausykis, ir aš papasakosiu. – Eiverė uždėjo delnus jam ant plaštakų, tylus prašymas, kad jis nustotų ją pertraukinėti. – Kai atgavau sąmonę ligoninėje, praėjus kelioms dienoms po katastrofos, buvau sutvarstyta nuo galvos iki kojų. Negalėjau pajudėti. Vos mačiau viena akimi. Negalėjau kalbėti. Visi mane vadino ponia Ratledž. Pradžioje maniau, kad galbūt man amnezija, nes negaliu prisiminti, ar esu ponia Ratledž, ar dar kokia ponia. Buvau susipainiojusi, man skaudėjo, nesigaudžiau, nei kas atsitiko, nei kur aš. Kai pagaliau suvokiau, kas esu, prisiminiau ir kas atsitiko. Mes susikeitėme vietomis, supranti.

Ji papasakojo jam apie kankinančias valandas, kurias praleido mėgindama pranešti visiems tai, ką žinojo tik ji.

– Ratledžai pasamdė daktarą Sojerį, kad sutvarkytų man veidą – Kerolės veidą – pagal jos nuotraukas. Negalėjau jų net įspėti, kad daro baisią klaidą.

Jis ištraukė rankas ir pasirėmė savo apdribusius žandus.

– Man reikia išgerti. Nori vieną?

Netrukus jis grįžo ant sofos su stikline, pripildyta gryno viskio. Eiverė nieko nesakė, nors pažvelgė į stiklinę reikšmingai. Ignoruodamas jos žvilgsnį, jis nurijo didelį mauką.

– Gerai, tiek aš suprantu. Buvo padaryta didžiulė klaida, nes negalėjai kalbėti. Bet kodėl nepadarei to, kai jau galėjai? Kitaip sakant, kodėl tebevaidini Kerolę Ratledž?

Eiverė atsistojo ir pradėjo sukti ratus sujauktame kambaryje, bergždžiai bandydama surikiuoti savo mintis. Turėtų būti keblu įtikinti Airišą, kad jos apsimetimas turėjo savo lo-

giką ir buvo pateisinamas. Jo požiūris visada buvo tvirtas: reporteriai tik praneša naujienas, jie jų nekuria. Jų vaidmuo yra stebėti, o ne dalyvauti. Dėl tokio požiūrio jis nuolat diskutuodavo su Klifu Danielsu.

– Kažkas planuoja nužudyti Teitą Ratledžą jam tapus senatoriumi.

Airišas nesitikėjo nieko panašaus. Jo ranka sustingo pakeliui prie burnos, kai jis nuo staliuko vėl paėmė stiklinę su viskiu. Gėrimas ištiško jam ant rankos. Išsiblaškęs jis nusivalė ranką į kelnes.

– Ką?

– Kažkas planuoja...

– Kas?

– Nežinau.

– Kodėl?

– Nežinau.

– Kaip?

– Nežinau, Airišai, – kartojo ji vis garsiau gindamasi. – Aš ir pati nežinau, kur ar kada, todėl neaušink burnos ir neklausinėk. Tik išklausyk mane.

Jis pagrasė jai pirštu.

– Gali gauti pylos už tai, kad taip įžūliai su manim kalbi. Nebandyk mano kantrybės. Tu jau privertei mane pereiti pragarą. Tikrą pragarą.

– Ir aš buvau ne iškyloje, – atšovė ji.

– Tai vienintelė priežastis, kodėl kenčiu taip ilgai, – šaukė jis. – Tačiau nustok mane kvailinusi.

– Aš nekvailinu!

– Tuomet kas čia per nesąmonės, kad kažkas nori nužudyti Ratledžą? Iš kur tu, velniai griebtų, tai žinai?

Jo kylantis susierzinimas ramino. Su tokiu Airišu ji galėjo susitarti daug lengviau, nei su sielvarto prislėgtu kiautu, o toks vos prieš kelias minutes jis buvo. Ji turėjo praktikos, ne vienus metus su juo ginčydavosi.

– Kažkas pasakė man, kad ketina nužudyti Teitą jam patekus į valdžią.

– Kas?

– Nežinau.

– Nemalk šūdo, – nusikeikė jis nirtulingai. – Nepradėk iš naujo.

– Jei leisi, paaiškinsiu, ką žinau.

Jis truktelėjo dar vieną gurkšnį, paskui ilgai malė kumščiu kitą delną, kol galop atsilošęs į sofos atlošą nurimo, pasiruošęs sėdėti ramiai ir klausytis.

– Kai dar gulėjau intensyviosios slaugos skyriuje, kažkas atėjo pas mane manydamas, kad esu Kerolė. Nežinau, kas jis buvo. Nemačiau, nes viena mano akis buvo sutvarstyta, o jis stovėjo iš to šono. – Ji smulkiai nupasakojo gąsdinantį vizitą, pažodžiui pakartodama grasinimą. – Buvau baisiai įbauginta. Kai jau galėjau pasakyti, kas esu iš tikrųjų, pabijojau. Negalėjau iškelti rankų, kitaip būčiau sukėlusi savo ir Teito gyvybei pavojų.

Kol ji pasakojo, Airišas tylėjo. Ji grįžo prie sofos ir atsisėdo šalia. Kai jis prakalbo, balsas skambėjo nepatikliai:

– Nori pasakyti, kad užėmei ponios Ratledž vietą dėl to, kad neleistum nužudyti Teito Ratledžo.

– Teisingai.

– Bet tu nežinai, kas planuoja jį nužudyti.

– Dar ne, bet Kerolė žinojo. Ji buvo bendrininkė, nors kol kas neperpratau, kokie jos santykiai su tuo kitu asmeniu.

– Hm. – Airišas susimąstęs tampė sudribusią odą po smakru. – Tas lankytojas, kuris...

– Turi būti šeimos narys. Į intensyviosios slaugos skyrių nebūtų įleidę jokio pašalinio.

– Kas nors galėjo įsėlinti slapta.

– Galimas daiktas, bet nemanau. Jeigu pati Kerolė būtų pasamdžiusi žudiką, jai išėjus iš rikiuotės, jis tiesiog būtų išnykęs. Jis nebūtų atėjęs įspėti jos, kad tylėtų. Ar būtų?

– Jis – tavo samdytas žudikas, tai tu man ir pasakyk.

Ji vėl pašoko ant kojų.

– Tu manim netiki?

– Bent jau tikiu, kad tu tuo tiki.

– Negi manai, kad tai mano vaizduotė?

– Tu buvai apsvaigusi nuo vaistų ir nieko nesuvokei, Eivere, – pasakė jis pagrįstai. – Pati tai sakei. Matei tik viena akimi, – atleisk už nevykusį juoką, – buvai pusaklė. Tvirtini, kad tas žmogus buvo vyras, tačiau *galėjo* būti ir moteris. Manai, kad jis buvo Ratledžų šeimos narys, bet jis *galėjo* būti bet kas.

– Kur suki, Airišai?

– Greičiausiai tu sapnavai košmarą.

– Pati buvau pradėjusi taip galvoti, bet prieš kelias dienas...

Iš rankinės ji ištraukė popieriaus lapelį, rastą pagalvės užvalkale, ir padavė jam. Airišas perskaitė atspausdintą laiškelį.

Kai jo išsigandusios akys susitiko su jos akimis, ji pasakė:

– Radau jį savo pagalvės užvalkale. Jis tikras, ne mano vaizduotės vaisius. Jis vis dar galvoja, kad esu Kerolė, jo bendrininkė. Ir jis vis dar ketina daryti tai, ką jie sumanė iš pradžių.

Šis laiškas iš esmės pakeitė Airišo nuomonę. Jis nejaukiai atsikrenkštė.

– Ar tai pirmas kartas, kai jis susisiekė su tavimi po tos nakties ligoninėje?

– Taip.

Jis dar kartą perskaitė laišką, tada tarė:

– Jis nesako, kad ketina nužudyti Teitą Ratledžą.

Eiverė pažvelgė į jį droviai.

– Tai gerai sumanytas bandymas nužudyti. Planai yra ilgalaikiai. Vargu ar jis rizikuotų tai rašyti. Natūralu, laiškelis miglotas, jeigu jį kas perimtų. Tariamai nekalti žodžiai Kerolei reiškia visiškai ką kita.

– Kas gali spausdinti rašomąja mašinėle?

– Visi. Ji stovi ant rašomojo stalo šeimos poilsio kambaryje. Ja ir buvo pasinaudota. Aš patikrinau.

– Ką jis turi galvoje rašydamas: „Kad ir ką darai“?

Eiverė kaltai nusuko akis.

– Nesu tikra.

– Eivere?

Ji ėmė dairytis aplinkui. Eiverė niekada nesugebėdavo nuo Airišo nuslėpti tiesos. Jis ją permatydavo kiaurai.

– Mėginu susigyventi su Teitu, o visi šeimynykščiai atsimena tik jų nesantaiką.

– Ar yra kokia nors konkreti priežastis kodėl?

– Man iš pat pradžių buvo aišku, kad jie gyveno kaip šuo su kate.

– Kaip tu supratai?

– Iš to, kaip jis elgiasi su ja. Su manim. Jis mandagus, bet tai ir viskas.

– Hm. Ar žinai kodėl?

– Kerolė arba pasidarė, arba planavo pasidaryti abortą. Tik praeitą savaitę tai sužinojau. Jau supratau, kad ji buvo savanaudė ir savimyla. Ji buvo neištikima Teitui ir netikusi motina dukrai. Mėginu nesukeldama per daug įtarimų nutiesti tarp jo ir tariamos žmonos tiltą.

Airišas vėl paklausė:

– Kodėl?

– Taip sužinočiau daugiau apie tai, kas vyksta. Prieš pradėdama ieškoti žudiko ir norėdama išsiaiškinti, kokie jo motyvai, turiu prisikasti prie nesantaikos ištakų. Matyt, kai kas pastebėjo, kad stengiuosi išsaugoti santuoką. Tas žudikas mano, kad nauja Kerolės taktika – užklupti Teitą netikėtai. – Ji patrynė rankas, tarsi staiga būtų sušalusi. – Airišai, tai ne mano išmonė. Žinau tai. O čia įrodymas, – pasakė ji galva rodydama į laišką.

Dar neapsisprendęs, ką turėtų sakyti ir daryti, Airišas numetė popieriaus lapą ant kavos staliuko.

– Tarkime, žudikas yra. Bet kas norėtų Ratledžą nudėti?

– Neturiu supratimo, – atsakė ji ir atsiduso pasiduodama. – Jie atrodo kaip viena didelė ir laiminga šeima.

– Vis dėlto kai kas Ratledžų rančoje, anot tavęs, nėra jau toks laimingas.

Ji vardijo juos, apie visus šiek tiek papasakodama, taip pat ir apie jų santykius su Teitu.

– Kiekvienas turi dėl ko griežti dantį ant jo, bet nė vienas jų neturi nieko siaubingo prieš Teitą. Abu tėvai beprotiškai jį myli. Nelsonas, be abejo, – šeimos galva. Jis visus valdo būdamas ir griežtas, ir kartu mylintis. Nėra taip lengva prilipdyti etiketės Zy. Ji gera žmona ir mylinti motina. Laikosi nuo manęs nuošaliai. Manau, ji pyksta ant Kerolės, kad ši nesuteikė Teitui laimės.

– Ką dar spėjai pastebėti?

– Kerolė galėjo turėti meilės reikalų su Edžiu.

– Edžiu Paskaliu, Ratledžo kampanijos štabo vadovu?

– Ir geriausiu draugu nuo koledžo laikų. Gerai nežinau. Apie tai sprendžiu tik iš Fensės žodžių.

– Kokia banali situacija. Kaip tas tipas Paskalis su tavimi elgiasi?

– Jis mandagus, bet ne daugiau. Žinoma, aš jam nesiunčiu signalų, kaip kad darė Kerolė. Jeigu jie turėjo romaną, galbūt Paskalis tik apsimeta, kad ištikus nelaimei romanas savaime nutrūko. Bet kuriuo atveju jis atsidėjęs rinkimų kampanijai, nori padėti Teitui laimėti rinkimus.

– Kaip ta mergina?

Eiverė papurtė galvą.

– Fensė – sugadinta mergiščia, nė kiek ne dorovingesnė, nei rujojanti skersgatvio katė. Bet ji per didelė vėjavaikė, kad būtų žudikė. Ne todėl, kad jai tai nerūpėtų; ji tiesiog neeikvotų tam jėgų.

– Brolis? Džekas, taip?

– Jo santuoka nelaiminga, jis – taip pat. – Ji užsigalvojusi susiraukė. – Tačiau Teitas su tuo nesusijęs. Nors...

– Nors?

– Džekas yra veikiau beviltiškas. Tiesą sakant, jis atrodo gana geras, gražus, žavingas, bet kai pamatai jį šalia jaunesniojo brolio... Teitas yra saulė, Džekas – mėnulis. Jis atspindi Teito šviesą, bet pats nešviečia. Štabe jis dirba taip pat sunkiai kaip Edis, bet jeigu kas einasi ne taip, už tai dažniausiai būna apkaltintas jis. Man jo gaila.

– Ar jam pačiam savęs negaila? Juk to pakaktų, kad jis trokštų brolio mirties?

– Nesu tikra. Jis laikosi atstumo. Ne kartą pastebėjau spoksant į mane ir jaučiu jo degantį priešiškumą. Tačiau iš išorės jis atrodo abejingas.

– O kaip jo žmona?

– Dorotės Rėjos pavydas per kraštus liejasi, galbūt ir nužudyti galėtų, bet pirmiau imtųsi Kerolės, ne Teito.

– Kas verčia tave taip manyti?

– Varčiau šeimos nuotraukų albumus, mėginau rinkti informaciją. Dorotė įėjo į svetainę paimti iš gėrimų spintelės butelio. Ji jau buvo girta. Aš retai ją matydavau, nebent per pietus, ir ji vargiai ką nors išlemendavo. Štai kodėl nė kiek nenustebau, kai nei iš šio nei iš to ji pradėjo mane kaltinti, esą mėginu nuvilioti Džeką. Ji sakė, kad noriu ir toliau su juo ištvirkauti, kaip ir prieš katastrofą.

– Kerolė miegojo ir su dieveriu? – nepatikliai paklausė Airišas.

– Atrodo, taip. Bent jau mėgino. – Toks atradimas Eiverę labai išsekino. Ji vylėsi, kad tai buvo tik alkoholio sukelta haliucinacija, kurią Dorotė Rėja įsikalė sau į galvą, užsidariusi savo kambaryje su degtinės buteliais. – Tai kvailystė, – pasakė ji, galvodama garsiai. – Kerolė turėjo Teitą. Ar ji galėjo norėti Džeko?

– Dėl skonio nesiginčijama?

– Spėju, kad tu teisus. – Eiverė buvo tokia susipainiojusi savo apmąstymuose, kad nesuvokė jo ironijos. – Šiaip ar taip, aš paneigiau turinti kokių nors minčių dėl jos vyro. Ji vadino mane kale, prostitute, namų griovėja – koneveikė visais tais žodžiais.

Airišas pasirėmė rankomis ūžiančią galvą.

– Kerolė tikrai turėjo būti pasiutusi.

– Mes nesame tikri, kad ji norėjo Džeko ar Edžio.

– Bet ji turėjo skleisti tikrai galingus signalus, jeigu tiek daug žmonių juos pagavo.

– Vargšas Teitas.

– Ką „vargšas Teitas" galvoja apie žmoną?

Eiverė susimąstė.

– Jis mano, kad ji nužudė jo negimusį kūdikį. Žino, kad ji turėjo meilužių. Žino, kad ji buvo nerūpestinga motina ir dukrai suteikė tik skausmą, paliko jai gilius randus. Laimei, tai galima pakeisti.

– Tu prisiėmei ir šią atsakomybę, ar ne taip?

Jo kritiškas tonas privertė ją pakelti galvą.

– Ką nori pasakyti?

Palikdamas ją valandėlę nervintis, Airišas dingo virtuvėje ir grįžo su dar viena taure gėrimo. Jis stovėjo priešais ją, tvirtai įsirėmęs.

– Ar tu manęs nekvailini dėl to vidurnakčio svečio, kuris tave aplankė ligoninėje?

– Ir tu dar tuo abejoji?

– O kaip galiu neabejoti. Atsimenu, kaip pabrukusi uodegą atėjai pas mane, kada tai buvo, beveik prieš dvejus metus, prašyti darbo – bet kokio darbo. Ką tik buvai išspirta iš televizijos, buvai padariusi vieną didžiausių netaktų žurnalistikos istorijoje.

– Šį vakarą atskubėjau čia ne tam, kad tai primintum.

– Na, galbūt tau reikia priminti! Nes manau, kad už visos šios tavo prakeiktos schemos slepiasi kaip tik tai. Šį kartą pa-

sinėrei taip pat per giliai. Tada pranešei, net nepasivarginusi dėl faktų, kad jaunasis Kongreso narys iš Virdžinijos, prieš ištaškydamas sau smegenis, nužudė žmoną.

Ji spaudė kumščius prie smilkinių, siaubingi įvykiai kaip ritinys ėmė vyniotis jos atmintyje.

– Scenoje populiarioji reporterė Eiverė Daniels. – Airišas paskelbė plačiu mostu, nerodydamas jai jokio gailesčio. – Visuomet sekanti karštomis neįtikimos istorijos veikėjų pėdomis. Ar užuodžiate šviežią kraują.

– Taip, teisingai, aš tai padariau! Aš nesiginu. – Ji įsisprendė į klubus. – Aš mačiau jų kūnus, girdėjau jų vaikus, klykiančius iš siaubo, kai grįžę namo iš mokyklos rado negyvus tėvus. Mačiau vaikus raudančius – jiems buvo sunku patikėti, ką padarė jų tėvas.

– *Tariamai* buvo padaręs, po velnių. Tu niekada neišmoksi to, Eivere. Jis *tariamai* nužudė žmoną, prieš ištaškydamas savo paties smegenis ant sienų apmušalų. – Airišas siurbtelėjo nedidelį gurkšnelį viskio. – Bet tu pasirodei tiesioginiame eteryje ir ištrimitavai reportažą, visai pamiršusi tą trumpą, formalų teisės terminą, taip pasmerkdama savo televizijos tinklą šmeižto ieškiniui. Tu sutrikai prieš kamerą, Eivere. Objektyvumas dingo, ištirpo kaip sniegas. Tavo veidu riedėjo ašaros ir tada – tarsi viso to dar būtų negana – paklausei plačiosios auditorijos, kaip žmogus, ypač išrinktas valstybės tarnautojas, galėjo padaryti tokį baisų dalyką.

Ji pakėlė galvą ir įžūliai pažvelgė į jį.

– Žinau, ką padariau, Airišai. Man nereikia, kad primintum mano klaidą. Dvejus metus mėginau ją išpirkti. Aš suklydau, bet skaudžiai iš to pasimokiau.

– Nesąmonė, – sugriaudėjo jis. – Tu iš naujo kartoji tas pačias prakeiktas klaidas. Tu neri ten, kur neturi jokios teisės. Tu vėl kuri naujienas, užuot jas pranešusi. Argi tai nėra didžioji proga, kurios laukei? Tu manai, kad toji istorija vėl grąžins tave į viršūnę?

– Na, gerai, taip! – puolė jį. – Tai buvo viena priežasčių, kodėl įsivėliau į šią nesąmonę.

– Kad ir ką kada darydavai, visada buvo viena ir ta pati priežastis.

– Ką čia kalbi?

– Tu vis dar bandai sulaukti tėvelio dėmesio. Mėgini prilygti jam, būti verta jo pavardės, nes jautiesi taip, tarsi būtum jį nuvylusi. – Jis priėjo prie jos. – Leisk man tau kai ką pasakyti, kai ką, ko nenori girdėti. – Jis papurtė galvą ir ištarė, pabrėždamas kiekvieną žodį. – Jis to nevertas.

– Nustok, Airišai.

– Jis buvo tavo tėvas, Eivere, tačiau jis buvo ir geriausias mano draugas. Pažinojau jį ilgiau ir daug geriau nei tu. Mylėjau jį, bet žiūrėjau į jį daug blaiviau, nei tu ar tavo motina kada nors būtumėte galėjusios.

Jis atsirėmė ranka į sofos ranktūrį ir pasilenkė prie jos.

– Mano nuomone, Klifas Danielsas buvo puikus fotografas, jis buvo geriausias. Aš neneigiu jo talento dirbti su kamera. Bet jis neturėjo talento jį mylinčius žmones padaryti laimingus.

– Aš buvau laiminga. Kai tik jis būdavo namie...

– Tai buvo mažyčiai tavo vaikystės tarpsneliai. Ir tu buvai nelaiminga kiekvieną kartą, kai jis mojuodavo atsisveikindamas. Aš stebėdavausi, kaip Rozmari ištvėrė jo ilgas keliones. Netgi jam būnant namie, ji jausdavosi labai nelaiminga, nes žinojo, kad tai truks tik menką akimirką. Ji visą laiką gyveno bijodama, kad jis vėl išvyks. Klifui patiko pavojai. Jie buvo jo įkvėpimas, jo gyvenimo variklis, o tavo motinai – liga, suėdusi jos jaunystę ir jos jėgas. Jam gyvybę jie atėmė greitai, tarsi jo gailėdamiesi, o jos mirtis buvo kankinama ir lėta. Tai truko daug metų. Ji pradėjo merdėti daug anksčiau nei tą popietę, kai nurijo tas nelemtas piliules. Tai kodėl jis nusipelnė to tavo aklo garbinimo ir atkaklaus pasiryžimo būti vertai jo pavardės, Eivere? Jo laimėtas vertingiausias prizas buvo ne ta

suknista Pulicerio premija, tai buvo tavo motina, tik jis buvo per daug kvailas, kad tai suprastų.

– Tu jam pavydi.

Airišas ramiai žvelgė jai į akis.

– Taip, aš pavydėjau jam Rozmari meilės.

Jos manieringumas staiga išgaravo. Ji sugriebė jo ranką ir prispaudė prie savo skruosto. Jo delnu sruvo ašaros.

– Aš nenoriu, kad mes pyktumėmės, Airišai.

– Tada atleisk, nes tu pati nori kovos. Negaliu tau to leisti.

– Aš turiu. Esu įsipareigojusi.

– Ar ilgai ji truks?

– Kol sužinosiu, kas grasino nužudyti Teitą, ir galėsiu jį išvilkti į dienos šviesą.

– Ir kas tada?

– Nežinau, – apgailėtinai sudejavo ji.

– O ką, jeigu žudikas neišdrįs? Tarkim, jis pučia miglą? Tu liksi ponia Ratledž amžinai? Ar prieisi prie Ratledžo ir lyg nekaltai tarsi: „Ak, beje..."

Prisipažindama jam tai, ką vos prieš kelias dienas prisipažino sau, ji atsakė:

– Aš dar nenusprendžiau. Jau užsitrenkiau duris prieš nosį ir negalėsiu grakščiai pabėgti.

– Ratledžas turi žinoti, Eivere.

– Ne! – Ji pašoko. – Dar ne. Negaliu jo lyg niekur nieko dabar išduoti. Ir tu turi prisiekti, kad jam nesakysi.

Airišas atsitraukė žingsnį, priblokštas jos audringos reakcijos.

– Jėzau, – sušnibždėjo, kai suvokė tiesą. – Tai nejaugi tokia yra priežastis? Tu nori kitos moters vyro. Tai štai kodėl nori likti ponia Ratledž – nes Teitas Ratledžas geras lovoje?

Dvidešimt trečias skyrius

Eiverė atsuko nugarą, kad jam nepliaukštelėtų.

– Tai bjauru, Airišai.

Ji priėjo prie lango ir sunerimo pastebėjusi, kad jau sutemo. Rančoje jau pavakarieniavo. Ji sakė ketinanti apsipirkti per tą vakarienės valandą. Netrukus jai reikės išeiti.

– Taip, tai buvo bjauru, – prisipažino Airišas. – To ir norėjau. Kiekvieną kartą, kai jaučiu, kad tau nusileidžiu, prisimenu tas nesuskaičiuojamas naktis po katastrofos – nusigerdavau iki sąmonės netekimo. Žinai, net svarsčiau, ar visko nemetus.

Eiverė pamažu atsitokėjo, jos pyktis atslūgo.

– Prašau nesakyk man to.

– Maniau, velniop šį gyvenimą. Pasinaudosiu savo galimybėmis kitame. Netekau Klifo ir Rozmari. Netekau tavęs. Klausiau Dievo: „Ei, kodėl tu toks piktas?“ Jei nebijojau dėl savo nemirtingos sielos, jei ji tokia... – Jis gailiai nusišypsojo.

Eiverė apkabino jį ir prisiglaudė skruostu jam prie peties.

– Aš tave myliu. Kentėjau ir dėl tavęs, tiki tuo ar ne? Žinojau, kaip mano mirtis tave paveiks.

Dabar ir jis apkabinęs ją priglaudė, jis visą laiką troško, kad ji būtų jo dukra.

– Aš taip pat tave myliu. Štai kodėl negaliu leisti tau veltis į tą istoriją, Eivere.

Ji išslydo iš jo glėbio.

– Dabar nebeturiu pasirinkimo.

– Jeigu kas nors trokšta Ratledžo mirties...

– Tikrai trokšta.

– Tuomet tau taip pat gresia pavojus.

– Žinau. Noriu Teitui ir Mendei būti kitokia Kerole, bet jei būsiu visai kitokia, jos bendras manys, kad ji jį išdavė. Arba, – pridūrė ji blaiviai, – supras, kad nesu tikroji Kerolė. Visą laiką bijau išsiduoti.

– Gal tu jau suklydai, tik to nežinai.

Ji pašiurpo.

– Apie tai nuolat galvoju.

– Vanas jau kai ką pastebėjo.

Iš pradžių ji išsigando, tada lėtai iškvėpė orą.

– Aš irgi tąkart nustebau. Kai atidariau jam duris, vos negavau širdies smūgio.

Airišas papasakojo pokalbį su Vanu.

– Buvau užsiėmęs ir tuo metu nekreipiau į jį dėmesio. Pamaniau, kad, kaip visuomet, bjauriai elgiasi. Dabar suprantu, kad jis mėgino man kai ką pranešti. Ką turėčiau jam sakyti, jeigu jis vėl apie tai prabiltų?

– Nieko. Kuo mažiau žmonių apie tai žinos, tuo geriau – ir jų labui, ir mano. Vanas pažinojo Eiverę Daniels. Ratledžai – ne. Jie jos nepažįsta, kad galėtų su ja lyginti naująją Kerolę. Jie mano, kad ją pakeitė lėktuvo katastrofa, juk ji išgyveno didelę traumą.

– Tai dar nieko nereiškia ir manęs neįtikino, – pasakė jis susirūpinęs. – Jeigu niekas nerezga jokio sąmokslo nužudyti, – o aš meldžiu dangų, kad taip ir būtų, – tu vis tiek nieko gero negali tikėtis, tau sudaužys širdį.

– Jeigu dabar pasiduosiu, net jei liksiu gyva, iš to nebus jokios naudos. Aš dar neturiu istorijos. O ką, jeigu Teitą nužudys, Airišai? Kas, jeigu aš galėčiau sukliudyti tai padaryti, bet nesukliudysiu? Ar manai, kad pajėgčiau ramiai gyventi su tokia našta?

Jis atsargiai patrynė jos smakrą krumpliais.

– Tu jį myli, tiesa?

Užsimerkusi ji linktelėjo.

– Jis nekentė savo žmonos. Todėl dabar jis nekenčia tavęs.

– Tu ir vėl teisus. – Ji liūdnai nusijuokė.

– Kas tarp jūsų yra?

– Aš su juo nemiegojau.

– To ir neklausiau.

– Bet tai norėjai žinoti.

– Ar išdrįstum taip pasielgti?

– Taip, – ji neišsisukinėjo. – Nuo to laiko, kai atgavau sąmonę, iki tos dienos, kai išėjau iš ligoninės, jis buvo puikus – tiesiog nuostabus. Prie žmonių su Kerole jis elgiasi nepriekaištingai.

– O kai liekate vieni?

– Šaltai, kaip apgautas vyras. Bandau išsiaiškinti kodėl ir jį palenkti.

– Kas atsitiks tada? Jeigu jis nusileis ir mylėsis su tavim, ar nemanai, kad jis pastebės skirtumą?

– Pastebės? – Ji palenkė galvą ir pamėgino nusišypsoti. – Argi vyrai nesako, kad visos katės tamsoje yra pilkos?

Jis priekaištingai į ją pažvelgė.

– Gerai, tarkim, jis nepastebės. Kaip tu jausiesi žinodama, kad jis mylėjosi su tavim, manydamas, kad esi kita?

Tai jai nebuvo atėję į galvą. Pagalvojusi apie tai, ji suraukė antakius.

– Norėsiu, kad jis sužinotų, jog tai aš. Nedora jį apgaudinėti, bet...

Ji nutilo, į šį klausimą dar ir sau nebuvo radusi atsakymo. Ir dabar jis nepaaiškėjo, todėl, nustūmusi jį šalin, atsakė:

– Ir dar yra Mendė. Aš ją taip pat myliu, Airišai. Jai beviltiškai reikia rūpestingos motinos.

– Sutinku. Bet kas atsitiks, kai šį darbą baigsi ir turėsi ją palikti?

– Aš jos kaip tik nepaliksiu...

– Ir kaip, manai, Ratledžas jausis, kai tu prisistatysi jo šeimai ir demaskuosi tikrąją Kerolę?

– Tai nebus demaskavimas.

– Tiesą pasakius, nenorėčiau būti šalia, kai mėginsi jam tai paaiškinti. Jis galvos, kad tu juo pasinaudojai. – Jis patylėjo ir rėžė: – Ir jis bus teisus, Eivere.

– Tik ne tuomet, jei būsiu išgelbėjus jam gyvybę. Ar nemanai, kad jis sugebės man atleisti?

Jis nusikeikė panosėje.

– Tu pasirinkai ne tą kelią. Turėjai tapti advokate. Nuginčytum patį velnią.

– Negaliu baigti karjeros užsitraukusi gėdą, Airišai. Turiu ištaisyti klaidą, kurią padariau Vašingtone, ir vėl pelnyti patikimos žurnalistės vardą. Galbūt tikrai stengiuosi būti tėčio mergaite, bet turiu tai daryti. – Jos akys maldavo ją suprasti. – Aš neieškojau galimybės. Ji man pati iš dangaus nukrito. Turiu ja kuo geriau pasinaudoti.

– Tu klaidžioji, pasukai ne tuo keliu. – Jis švelniai kilstelėjo jos smakrą smiliumi. – Tu per daug jausminga ir greitai įsipainioji, Eivere. Turi per didelę širdį, kad liktum nešališka. Pati prisipažinai, tau rūpi tie žmonės. Tu myli juos.

– Tuo rimtesnė priežastis likti su jais. Kažkas nori nužudyti Teitą ir padaryti Mendę našlaite. Jeigu tai mano galioje, turiu jam sukliudyti.

Jis tylėjo, tarsi mojuotų balta vėliava. Ji pažvelgė į sieninį laikrodį.

– Reikia eiti. Bet neužmirškim, tu turi kai ką, kas priklauso man.

Netrukus ji jau kabinosi ant kaklo auksinę grandinėlę su medalionu. Ir nesvarbu, kad jis buvo vertas mažai, jis buvo pats didžiausias jos turtas.

Šį papuošalą 1967 metais iš Egipto jai parvežė tėvas, žurnalas *Newsweek* buvo nusamdęs jį būti tos šalies ir Izraelio konflikto liudininku.

Eiverė nuspaudė mygtuką ir spyruoklė atskyrė dvi plokšteles. Ji įdėmiai žiūrėjo į nuotraukas. Viena buvo tėvo. Jis vilkėjo kareiviškais drabužiais, ant kaklo kabojo siaurajuostis fotoaparatas. Paskutinė jo nuotrauka. Po kelių savaičių jį nužudė. Kitoje nuotraukoje į objektyvą šypsojosi mama. Žavi, daili, bet liūdna.

Karštos ir sūrios ašaros užplūdo Eiverės akis. Ji uždarė medalioną ir suspaudė saujoj. Ne viskas iš jos atimta. Ji vis dar turi jį ir vis dar turi Airišą.

– Vyliausi, kad jo neišmetei, – pasakė jam prikimusiu balsu.

– Jis buvo tos mirusios moters rankose.

Eiverė linktelėjo, vos galėjo prakalbėti.

– Mendė pastebėjo jį ant mano kaklo. Daviau jai pažiūrėti. Kai jau ruošėmės pakilti, Kerolė susierzino, nes Mendė sukinėjo grandinėlę. Kerolė atėmė ją. Tai paskutinis mano prisiminimas prieš katastrofą.

Jis parodė jai Kerolės papuošalus.

– Todėl man skrandis ir susisuko, kai atidaręs voką, kurį atsiuntei, pamačiau tavuosius papuošalus. Juk tu jį atsiuntei, tiesa?

Ji papasakojo jam, kaip viskas buvo.

– Nežinojau, ką su jais daryti.

– Kodėl jų tiesiog neišmetei?

– Manau, slapta norėjau susisiekti su tavimi.

– Tai tu nori jos papuošalų?

Ji papurtė galvą, žvelgdama į lygų auksinį žiedą ant bevardžio piršto.

– Jiems netikėtai atsiradus reikėtų aiškintis. Jau ir taip viskas sudėtinga, tegul viskas taip ir lieka.

Jis nusikeikė, jo neapleido bloga nuojauta.

– Eivere, nutrauk šį melą – nedelsk. Šį pat vakarą.

– Negaliu.

– Velniava, tikras prakeikimas, – keikėsi jis. – Tu paveldėjai tėvo ambicijas ir motinos jautrumą. Tai pavojingas deri-

nys – tokiomis aplinkybėmis jis mirtinas. Deja, iš jų abiejų paveldėjai ir geležinę valią.

Eiverė žinojo, kad jis pasidavė, kai apgailestaudamas paklausė:

– Kaip galėčiau padėti aš?

Kai ji grįžo, Teitas stovėjo koridoriuje. Eiverė pamanė, kad jis tykojo jos, bet jis mėgino vaizduoti, kad tai viso labo sutapimas.

– Kodėl taip vėlai? – paklausė vos pasukęs galvą.

– Argi Zy tau neperdavė mano žinutės? Sakiau, kad turiu nusipirkti kelionei būtiniausius daiktus.

– Maniau, kad grįši anksčiau.

– Daug ko reikėjo. – Ji buvo apsikrovusi pirkinių krepšiais – lakstė po parduotuves prieš susitikdama su Airišu. – Gal gali padėti man nunešti visa tai į miegamąjį?

Jis palengvino jos naštą keliais krepšiais ir nusekė koridoriumi.

– Kur Mendė? – paklausė ji.

– Jau miega.

– Oi, tikėjausi grįžti laiku ir paskaityti jai prieš miegą pasaką.

– Tuomet turėjai parsirasti anksčiau.

– Ar jai kas paskaitė?

– Mama pasekė vieną. Aš apklosčiau ją ir pabuvau, kol užmigo.

– Trumpam užsuksiu pas ją. – Eidama pro prieškambario langus, ji pastebėjo Nelsoną, Džeką ir Edį šnekučiuojantis prie vieno iš vidinio kiemo stalų. Zy įsitaisiusi pusiaugula skaitinėjo žurnalą. Fensė pliuškenosi baseine.

– Tavęs laukia tame pasitarime.

– Edis vėl kalba apie maršrutą. Girdėjau jau tūkstantį kartų. Padėk tuos krepšius ant lovos.

Ji išslydo iš lininio švarkelio, numetė jį šalia pirkinių krepšių ir nusispyrė batelius. Teitas nesitraukė, atrodė pasiruošęs kibti.

– Kur važiavai apsipirkti?

– Kaip visada, į tas pačias parduotuves.

Jo klausimas buvo kvailas, nes ant žvilgančių maišelių puikavosi garsių firmų ženklai. Akimirką ji nustėro, gal jis sekė ją iki Airišo namų. Bet jis negalėjo. Ji važiavo aplinkkeliu, nuolat tikrindama galinio vaizdo veidrodėlyje, ar niekas jos neseka.

Ji baigia priprasti prie saugumo priemonių, kurios prieš kelis mėnesius jai būtų atrodžiusios teatrališkos. Jai nepatiko meluoti ir nuolat saugotis. Šį vakarą, po tokio jaudinančio ir sekinančio apsilankymo pas Airišą, jos nervai buvo pakrikę. Teitas pasirinko ne tą vakarą, kvosdamas ją ir versdamas teisintis.

– Kodėl mane kankini tardydamas, kur vykau apsipirkti?

– Net nesirengiu tardyti.

– Dar ir kaip tardai. Tu šniukštinėji it koks pėdsekys. – Ji žengė žingsnį arčiau. – Ką tikėjaisi užuosti? Tabaką? Alkoholį? Spermą? Ką nors, kas patvirtintų tavo bjaurius įtarimus, kad šią popietę buvau su meilužiu?

– Nebūtų jokia naujiena, – sausai atkirto jis.

– Tai baigta!

– Ar mulkiu mane laikai? Manai, patikėsiu, kad veido operacija pavertė tave ištikima žmona?

– Tikėk, po galais, kuo nori, – atšovė. – Tik palik mane ramybėje.

Ji nuėjo prie drabužinės ir piktai atitraukė slankiojamąsias duris vos neišversdama jų iš bėgių. Taip drebėjo, kad pirštai nesugrabaliojo palaidinukės sagų ant nugaros. Ji tyliai nusikeikė, nesėkmingai bandydama jas atsegti.

– Leisk man.

Teitas stovėjo visai arti, jo balse pasigirdo užslėpta atgaila. Jis palenkė jos galvą į priekį, atidengdamas kaklą. Jo stiprios rankos suėmė jos plaštakas ir nuleido prie šonų, paskui atsagstė palaidinukę.

– Tokia scena tau turėtų būti pažįstama, – pasakė atsegęs paskutinę sagą.

Palaidinukė nuslydo nuo pečių ir žemyn rankomis. Ji pagavo ją prie krūtinės ir atsisuko į jį.

– Man nepatinka tardymai, Teitai.

– Kaip ir man svetimavimas.

Ji nuleido galvą.

– Tikriausiai to nusipelniau.

Akimirką ji spoksojo į jo kaklą ir kaip smarkiai tvinkčioja jo gysla. Tada vėl pakėlė akis.

– Tačiau ar po lėktuvo katastrofos bent kartelį tau suteikiau nors menkiausią priežastį abejoti mano ištikimybe?

Jo lūpų kampelis nevalingai trūktelėjo.

– Ne.

– Bet vis tiek manim nepasitiki.

– Pasitikėjimą reikia pelnyti.

– Ar aš jo dar neužsitarnavau?

Užuot atsakęs, jis pakėlė ranką ir smiliumi sužvejojo jai ant kaklo auksinę grandinėlę.

– Kas čia?

Nuo jo prisilietimo ji beveik ištirpo. Naudodamasi proga parodyti daugiau kūno, nelauktai sau pačiai, ji leido palaidinukei iš rankų nupleventi ant grindų. Medalionas gulėjo jaukiai įsitaisęs tarp krūtų, grakščiai pakeltų permatomos liemenėlės. Ji išgirdo, kaip jis įkvėpė oro.

– Aptikau jį senų papuošalų parduotuvėlėje, – sumelavo ji. – Dailus, tiesa?

Teitas spoksojo į dailutį auksinį kūrinį kaip badu mirštantis žmogus į paskutinį žemėje duonos trupinį.

– Atidaryk jį.

Akimirką padvejojęs, jis suėmė medalioną į delną ir spustelėjo. Du mažyčiai rėmeliai buvo tušti. Ji išėmė motinos ir tėvo atvaizdus ir paliko juos pas Airišą.

– Įdėsiu į jį tavo ir Mendės nuotraukėles.

Jis ieškojo jos akių. Tada ilgai žvelgė į jos lūpas, brūžindamas medalioną tarp nykščio ir smiliaus. Kai papuošalas spragtelėjo užsidarydamas, garsas nuskambėjo kaip sprogimas.

Jis nuleido auksinį skritulį atgal prie jos krūtinės. Jo ranka delsė. Pirštų galiukai švelniais linkiais nuslydo, vos liesdami jos odą, tačiau ten, kur prisilietė, ji degė.

Tebeliesdamas ją, Teitas nusuko akis. Jis kovojo su savim, tai išdavė jo smakras, jis neryžtingai bandė nuslopinti jį apėmusį siautulį, bet akys karštligiškai spindėjo, jis trūkčiojamai alsavo.

– Teitai. – Jos gaili intonacija vėl patraukė jo žvilgsnį. Ji šnibždėjo: – Teitai, aš nenutraukiau nėštumo. – Ji pakėlė pirštus prie jo lūpų, jam dar nespėjus net išsižioti. – Aš nenutraukiau nėštumo, nes jokio vaikelio niekada ir nebuvo.

Kokia ironija, tai buvo tikrų tikriausia tiesa, bet ji turi prisipažinti melavusi vien tam, kad jis dabar ja patikėtų.

Ši mintis jai šovė prieš kelias dienas. Ji neturėjo supratimo, ar Kerolė buvo pastojusi ir nutraukė kūdikio gyvybę, ar ne. Tačiau Teitas irgi to negalėjo žinoti. Melą jis atleis lengviau, nei nėštumo nutraukimą, ir kadangi tai buvo didžiausia jų susitaikymo kliūtis, ji norėjo ją pašalinti. Kodėl ji turi atsakyti už Kerolės nuodėmes?

Sunki buvo tik pradžia, toliau meluoti pasidarė lengviau.

– Aš tik pasakiau tau, kad buvau nėščia, priežastį tu pats paminėjai aną rytą. Norėjau pasipuikuoti. Norėjau išprovokuoti tave. – Ji palietė delnais jam skruostus. – Tačiau negaliu leisti tau toliau tikėti, kad atsikračiau tavo vaikelio. Matau, tai per daug tave skaudina.

Jis ilgai ir tiriamai žvelgė jai į akis, paskui žengė atbulas.

– Į Hjustoną skrisime antradienį, septintą valandą. Ar ištversi šį išbandymą?

Ji vylėsi, kad jai prisipažinus jis atitirps ir jį užplūs išlaisvinta meilės banga. Stengdamasi neparodyti nusivylimo, ji paklausė:

– Ką? Ankstyvą valandą ar patį skrydį?

– Abu.

– Nesijaudink dėl manęs, man nieko nenutiks.

– Tikiuosi, – pasakė jis, žengdamas prie durų. – Edis nori, kad viskas eitųsi sklandžiai.

Pirmadienio vakarą Airišas į kabinetą pasikvietė *KTEX* politikos skyriaus korespondentą.

– Ar viską parengei šios savaitės darbui?

– Taip. Ratledžų žmonės šiandien atsiuntė darbotvarkę. Jeigu mes viską rodysime, lygiai tiek pat laiko turėtume skirti ir Dekeriui.

– Leisk tuo pasirūpinti man. Tavo darbas stebėti, kaip vyksta Ratledžų kampanija. Kasdien parenk po reportažą. Beje, vietoj operatoriaus, kurį skyriau pradžioje, su tavim siunčiu Lavdžojų.

– Jėzau, Airišai, – suinkštė korespondentas. – Ką padariau, kad mane taip baudi? Jis rakštis subinėj. Jis nepatikimas. Pusę dienos vaikšto su kvapeliu.

Ir pradėjo protestų litaniją. Jis verčiau dirbs su bet kuo, tik tegul jam neskiria į porą Vano Lavdžojaus. Airišas klausėsi jo tylėdamas. Korespondentui baigus maldauti, jis pakartojo:

– Su tavim siunčiu Lavdžojų.

Korespondentas išslinko. Airišui ką nors dukart pasakius, ginčytis su juo nebebūdavo prasmės.

Šį sprendimą Airišas priėmė prieš kelias dienas. Taigi korespondentui nevertėjo nė pradėti – jis neturėjo nė menkiausios galimybės pakeisti Airišo nuomonės.

Gal Eiverė ir mano, kad jai negresia pavojus, bet ji smarki ir užsispyrusi, ir dažnai priima skubotus sprendimus, už kuriuos vėliau tenka brangiai mokėti. Jam buvo sunku net suvokti, kokios košės ji šįkart prisivirė. Dieve Visagali, galvojo jis, ji tapo kita moterimi ir įžūliai ja apsimeta! Atkalbėti ją prisiimti Kerolės Ratledž tapatybę buvo jau per vėlu, bet

jis ketino daryti viską, ką gali, kad ji už tą melą nesumokėtų savo gyvybe.

Jie susitarė: jei skambinti vienas kitam pasirodys rizikinga, susisieks per jo pašto dėžutę. Jis davė jai atsarginį dėžutės raktelį. Bet jeigu jai prireiks skubios pagalbos, jis bus naudingas kaip šuniui penkta koja. Tokia apsauga buvo neką tvirtesnė už voratinklį, tačiau ji atsisakė jo pasiūlyto pistoleto.

Ta paslaptis ir paties neryžtingumas jį baisiai nervino. Vos pagalvojęs apie ją, jis griebdavosi antacido tablečių. Tomis dienomis vaistų jis išgerdavo tiek, kiek ir viskio. Jis buvo senas, tačiau negalėjo vien stovėti ir stebėti, kaip Eiverė leidžiasi nužudoma.

Vis dėlto jei negali būti jos angelas sargas, jis padarys viską, kas jo valioje – pasiųs kartu su ja Vaną. Nėra abejonių, matydama netoliese Vaną ji jaudinsis, bet jeigu patektų į bėdą kelionėje, turėtų kuo kliautis. Jei Vanas Lavdžojus ir nebuvo labai patikimas, šiuo metu tai buvo daugiausia, ką Airišas galėjo padaryti.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Pirmasis netikėtas trikdis gerai suplanuotoje Edžio kampanijos kelionėje nutiko jau trečią dieną. Jie buvo Hjustone. Ankstyvą tos dienos rytą Teitas pasakė aistringą kalbą triukšmingai uosto krovikų auditorijai. Jį sutiko puikiai.

Jiems grįžus į viešbutį miesto centre, Edis nuėjo į savo kambarį, norėdamas atsakyti į telefono skambučius, praleistus tuo metu, kai jų nebuvo. Visi kiti sugarmėjo pas Teitą. Džekas apsikasė rytiniais laikraščiais, naršė juose straipsnių apie Teitą, jo oponentą ir apskritai apie rinkimus. Eiverė sėdėjo ant grindų su Mende, terliojančia Peliuko Mikio spalvinimo knygelę.

Teitas išsitiesė lovoje, galvą apsikaišęs pagalvėmis. Jis įjungė televizorių, norėdamas pažiūrėti televizijos žaidimą. Klausimai buvo kvaili, žaidimo dalyviai bepročiai, laidos vedėjas bjaurus, bet spoksodamas tokias tuščias laidas, jis pailsindavo protą, ir jo mintys dažnai atverdavo naujus horizontus. Pačios geriausios idėjos jam ateidavo tada, kai būdavo atsipalaidavęs.

Nelsonas ir Zy kartu triūsė prie kryžiažodžio.

Šią ramią idilę pertraukė Edis. Jis įsiveržė į kambarį toks susijaudinęs, kokio Teitas dar niekada nebuvo matęs.

– Išjunk tą daiktą ir klausykis.

Teitas nuotolinio valdymo pulteliu pritildė televizorių.

– Gerai, – pasakė jis, juokdamasis kaip tikras kandidatas, – pritraukei visų dėmesį, pone Paskali.

– Vienas didžiausių „Rotary“ klubų valstijoje šiandien vidurdienį rengia susirinkimą. Tai svarbiausias šiais metais jų susirinkimas. Bus prisaikdinti nauji valdininkai, kviečiamos ir jų žmonos. Jų oratorius, turėjęs sakyti kalbą, šį rytą susirgo. Jie nori tavęs.

Teitas atsisėdo ir nukorė ilgas kojas per lovos kraštą.

– Kiek bus žmonių?

– Gal du šimtai penkiasdešimt, gal trys šimtai. – Edis vartė popierius lagaminėlyje. – Stambiausi verslininkai ir geriausi specialistai – visuomenės šulai. Tai seniausias „Rotary“ klubas Hjustone. Jo nariai pinigų turi kaip šieno, net ir tokiais sunkiais laikais. Štai, – pasakė jis, pamesdamas Teitui keletą popieriaus lapų, – tai buvo velnioniškai gera kalba, ją praėjusį mėnesį sakei Amarile. Peržvelk ją. Ir dėl Dievo, mesk tuos džinsus ir marškinius – apsivilk padorų kostiumą.

– Atrodo, ši publika veikiau Dekerio gerbėjai.

– Jie tokie ir yra. Štai kodėl privalai eiti. Dekeris stengiasi sudaryti įspūdį, kad esi skrajojantis padebesiais vaikigalis, geriausiu atveju, o blogiausiu – trenktas liberalas. Parodyk jiems, kad stovi abiem kojomis ant žemės ir neturi ragų ar išlindusios uodegos. – Jis žvilgtelėjo per petį. – Tu taip pat pakviesta, Kerole. Pasistenk atrodyti kuo žavingiau. Moteris...

– Negaliu ten eiti.

Visų akys netikėtai nukrypo nuo Edžio į ją, ji vis dar sėdėjo su Mende ant grindų, rankoje laikydama spalvotų pieštukų rinkinį, o ant kelių – Ančiuko Donaldo paveiksliuką. – Šiandien pirmą valandą sutartas Mendės susitikimas su daktaru Vebsteriu.

– Šūdas. – Teitas persibraukė pirštais plaukus. – Gerai, kad priminei. Buvau pamiršęs.

Edis, negalėdamas patikėti, klaidžiojo žvilgsniu nuo vieno prie kito.

– Jūs net negalite svarstyti galimybės atmesti tokią progą. Teitai, šią savaitę apklausose pakilome, tačiau vis dar velkamės iš paskos. Pasakęs tą kalbą, galėtum laimėti savo rinkimų kampanijai krūvą dolerių – mums reikia sumokėti už TV reklamos laiką.

Džekas nusviedė sulankstytą laikraštį.

– Susitark su gydytoju dėl kito susitikimo.

– Ką manai apie tai, Kerole? – paklausė Teitas.

– Tu žinai, kaip buvo sunku susitarti dėl šito. Be kelių savaičių, susitarti nepavyktų. Netgi jei ir pavyktų, nemanau, kad Mendei atidėti šį susitikimą būtų naudinga.

Teitas matė iškalbingus brolio, tėvo ir kampanijos vadybininko žvilgsnius. Jie norėjo, kad jis sakytų kalbą šiai įtakingai „Rotary“ klubo miniai, ir jie buvo teisūs. Tuos konservatorius, ištikimus Dekerio rėmėjus, reikėjo įtikinti, kad jis daug žadantis kandidatas, o ne karštakošis išsišokėlis. Tačiau kai pažvelgė žemyn į žmoną, jos ramiame žvilgsnyje pajuto stiprybę. Kad ir kaip pasielgtų, jis bus pasmerktas.

– O Dieve!

– Aš su Kerole galiu nueiti pas psichologą, – pasisiūlė Zy. – Teitai, tu sakyk savo kalbą. Mes viską smulkiai tau papasakosime, ką gydytojas nuspręs išklausęs Mendę.

– Mama, aš labai vertinu šį pasiūlymą, bet ji – mano dukra.

– Tačiau tai tau gali kainuoti rinkimus, – pakėlė Edis balsą.

Džekas atsistojo ir kilstelėjo kelnių juosmenį, tarsi ruoštųsi stoti į kovą kumščiais.

– Visiškai sutinku su Edžiu.

– Viena kalba nenulems rinkimų. Tėti?

– Manau, tavo motina pasiūlė tinkamiausią išeitį. Juk žinai, kad nekaip vertinu psichologus, taigi nė kiek nesijaudinsiu, jei neišgirsi, ką jis pasakys apie mano dukraitę.

– Kerole?

Ji leido visiems išsakyti nuomonę tylėdama, tai jai buvo nebūdinga. Kiek tik Teitas ją pažinojo, ji niekada nepraleisdavo progos įkišti trigrašio.

– Abu susitikimai labai svarbūs, Teitai, – pasakė ji. – Tu pats turi spręsti.

Edis nusikeikė panosėje ir metė į ją didžiausio apmaudo kupiną žvilgsnį. Jis būtų norėjęs, kad ji šauktų ir plėšytųsi, kad tik gautų ko norinti. Teitas jautėsi taip pat. Kerolei atsakyti būdavo daug lengviau, kai ji šėldavo ir nieku gyvu nenusileisdavo. Pastaruoju metu norus ji dažniau reikšdavo savo tamsiomis, iškalbingomis akimis, nei paleisdavo šaižų balsą.

Kad ir ką jis nuspręstų, jie vis tiek nepritartų. Šįkart viską turėtų nulemti pati Mendė. Jis pažvelgė į jos rimtą veidelį. Net jei Mendė ir suprato, dėl ko įsiplieskė ginčas, ji, regis, norėjo atsiprašyti jo, tapusi tokio triukšmo priežastimi.

– Paskambink jiems vėl, Edi, ir mandagiai atsisakyk. – Kerolė atsipalaidavo, tarsi jo atsakymo būtų laukusi sulaikiusi kvapą. – Pasakyk jiems, kad ponia Ratledž ir aš jau esame susitarę.

– Bet...

Teitas pakėlė ranką, atremdamas protestų krušą. Jis nužvelgė draugą griežtu, ryžtingu žvilgsniu.

– Mano svarbiausia pareiga – šeima. Tikinai mane, kad tai supranti, prisimeni?

Edis susierzinęs piktai į jį pažiūrėjo ir išdūmė. Teitas negalėjo jo kaltinti, kad nervai neatlaikė. Jis neturi vaiko. Jis atsakingas tik už save. Kaip draugui paaiškinti, kad jis turi kur kas daugiau pareigų?

– Tikiuosi, žinai, ką darai, Teitai. – Nelsonas atsistojo ir paėmė Zy už rankos. – Eime, pamėginsime nuraminti nusivylusį kampanijos vadą.

Jie išėjo kartu.

Džekas buvo susijaudinęs kaip ir Edis. Jis veriamai nužvelgė Kerolę.

– Patenkinta?

– Pakaks, Džekai, – irzliai pasakė Teitas.

Brolis kaltinamai nusitaikė į ją pirštu.

– Ji manipuliuoja tavim, vaidindama gerą motiną.

– Kas vyksta tarp Kerolės ir manęs – ne tavo prakeiktas reikalas.

– Dažniausiai ne. Tačiau tau kandidatuojant į valstybės tarnybą, tavo asmeninis gyvenimas yra visų mūsų bendras reikalas. Ir man rūpi, kaip šis reikalas paveiks kampaniją. Kad būtum išrinktas, paaukojau ne vienus savo metus.

– Esu dėkingas už viską, ką padarei. Bet šiandien valandą skirsiu savo dukrai. Nemanau, kad prašau per daug, o jeigu net taip, nereikia dėl to su manimi ginčytis.

Dar kartą nedraugiškai žvilgtelėjęs į Kerolę, Džekas išmovė iš kambario, užtrenkdamas paskui save duris.

Ji atsistojo.

– Ar ir tu taip manai, Teitai? Kad tik vaidinu gerą motiną?

Nesvarbu, kokia košė čia užvirė, jis nebežinojo, ką ir galvoti. Nuo tada, kai būdamas penkiolikos metų pasiekė pirmą pergalę sekso srityje, santykiuose su moterimis Teitas buvo išmokęs valdytis. Moterims jis patiko. Jam jos taip pat. Bet Teitas jas dar ir gerbė. Kitaip, nei dauguma vyrų, kuriems romantiški netikėti susidūrimai būdavo kasdienybė, draugių jis turėjo tiek pat gausiai kaip ir meilužių, nors daugelis iš pirmosios kategorijos slapta ir sielojosi, kad niekada nebus priskirtos prie antros kategorijos.

Rimčiausiai santykiai klostėsi su gyvanašle iš San Antonijaus. Ji labai sėkmingai pardavinėjo nekilnojamąjį turtą. Teitas gyrė jos laimėjimus, bet nemylėjo tiek, kad varžytųsi su jos verslu dėl jos laiko ir dėmesio. Be to, jau pačioje pradžioje ji jam nuoširdžiai prisipažino nenorinti vaikų. Po dvejų metų meilinimosi jie išsiskyrė ir liko geri draugai.

Jų teisės firmoje darbuotojus dažniausiai priimdavo ir atleisdavo Džekas, bet kai dėl darbo kreipėsi Kerolė Navaro, jis paklausė ir Teito nuomonės. Nė vienas gyvas vyras negalėjo į Kerolę žiūrėti abejingai. Jos didelės tamsios akys patraukdavo jų dėmesį, jos figūra – vaizduotę, šypsena – jų širdį. Pritar-

damas jos kandidatūrai, jis uždėjo spaudą ir Džekas priėmė ją asistente.

Netrukus Teitas sulaužė savo paties verslo etiką ir, norėdamas atšvęsti baigtį bylos, kurią prisiekusieji nusprendė jų klientų naudai, pasikvietė Kerolę Navaro papietauti. Ji buvo žavinga koketė, bet tas vakaras baigėsi prie jos buto durų draugišku rankos paspaudimu ir labos nakties palinkėjimu.

Savaičių savaites jie susitikinėdavo kaip draugai. Vieną naktį, nors iš paskutiniųjų laikėsi bičiuliškų santykių, Teitas ją apkabino ir pabučiavo. Ji atsakė į jo bučinį aistringai. Jie atsidūrė lovoje ir jų seksas abiem suteikė didžiulį pasitenkinimą.

Po trijų mėnesių jų teisės firma prarado darbuotoją, bet Teitas gavo žmoną.

Jos nėštumas sukrėtė, tačiau jis greitai susitaikė su mintim, kad jie turės vaiką greičiau, nei planavo. O Kerolė taip ir nesusitaikė. Ji skundėsi, kad jaučiasi supančiota neplanuotos ir nepageidaujamos atsakomybės. Jos žavi šypsena ir užkrečiantis juokas liko tik prisiminimas.

Mylėjimasis su ja virto tokia nuobodžia prievole, kad kai jis apskritai buvo atidėtas, Teitas jo net nepasigedo. Jie kandžiai ginčydavosi. Jai niekas nepatiko ir jos niekas nedomino, ką jis darydavo. Galų gale jis nustojo stengtis ir laiką bei energiją skyrė rinkimams, kurie dabar, po kelerių metų, priartėjo.

Vos Mendei gimus, Kerolė atsidavė vienam tikslui – atgauti savo buvusią figūrą. Ji mankštindavosi užsispyrusi ir su pavydėtinu užsidegimu. Jam buvo smalsu kodėl. Ir netrukus šio uolumo priežastis tapo akivaizdi. Jis net žinojo dieną, kada ji pakabino pirmą meilužį. Ji neslėpė nei šio, nei kitų neištikimybės atvejų. Jis gynėsi abejingumu, kuris tuo metu buvo nuoširdus. Kiek prisimena, jis troško išsiskirti su ja dar tada. Garbingai nutraukti santykius galėjo būti geriausia išeitis abiem.

Ištisus mėnesius jie gyveno tame pačiame name, bet skirtingą gyvenimą. Tada, vieną naktį, ji įsėlino į jo kambarį, atrodė be galo seksuali. Jis niekada nesužinojo, kas paskatino ją ateiti pas jį tą naktį – tikriausiai nuobodulys, galbūt pyktis, galbūt iššūkis jį suvilioti. Kad ir kokia buvo priežastis, ilgas seksualinis susilaikymas ir kvailos išgertuvės su broliu tą vakarą žaidžiant pokerį privertė jį pasinaudoti jos pasiūlymu.

Juodžiausiomis jų atšalimo valandomis jis pagalvodavo, ar neatnaujinus meilės ryšių su nekilnojamojo turto pardavimo agente, o gal dar su kuo nors juos užmezgus, kad galėtų fiziškai atsipalaiduoti. Galiausiai jis atsisakė tokios prabangos. Tuščias laiko gaišimas seksui – vilkduobė bet kuriam vedusiam vyrui, o kandidatui į politikus – neišvengiama bedugnė. Įkristi į ją ir įkliūti, reikštų nusisukti sprandą – sužlugdyti savo karjerą.

Ar jį būtų sučiupę, ar ne, duoti įžadai jam šį tą reiškė, nors žmonai, akivaizdu – tai buvo tuščias reikalas. Tarsi kvailys, jis išliko ištikimas Kerolei, kaip ir per vestuvių ceremoniją jai ištartiems žodžiams.

Praėjus kelioms savaitėms po tos nakties, ji karingai paskelbė vėl esanti nėščia. Nors Teitas ir rimtai abejojo, ar vaikas jo, neturėjo kito pasirinkimo, tik patikėti jos žodžiais.

– Aš nenorėjau įklimpti ir gimdyti dar vieno vaiko, – klykė ji.

Tuomet jis jau žinojo, kad jos nebemyli, jau seniai nemylėjo ir niekada vėl nepamils. Jis priėjo tą svarbią išvadą likus savaitei iki dienos, kai ji įlipo į 398 reiso lėktuvą, skrendantį į Dalasą.

Jis pasipurtė norėdamas atsikratyti tų nemalonių minčių. Ketino nekreipti dėmesio į jos klausimą apie geros motinos vaidmenį, kaip nekreipė dėmesio ir į jos tvirtinimą, kad vaiko niekada ir nebuvo. Teitas bijojo dar vienos apgavystės, jos buvo jam atsibodusios. Jis neketino įsipareigoti, kol įsitikins, ar Kerolė tikrai pasikeitė.

– Kodėl tau neužsakius pietų, kad prieš susitikimą su daktaru Vebsteriu nereikėtų niekur eiti, – pasiūlė jis, keisdamas temą.

Ji, regis, taip pat nenorėjo apie tai daugiau kalbėti.

– Ko norėtum?

– Bet ko. Šaltas sumuštinis su malta jautiena bus gerai.

Kai ji atsisėdo ant lovos skambinti telefonu, stovinčiu ant naktinio staliuko, nejučia sukryžiavo kojas. Nuo garso, kai pėdkelnės kojoms trinantis vienai į kitą sušiugždėjo, Teito skrandis susitraukė.

Jeigu jis vis dar nepasitiki ja, kodėl taip geidžia su ja mylėtis?

Ji nusipelnė dešimtuko už pastangas. Jis nepagailėtų jai. Kai grįžo namo, ir netgi ligoninėje, ji darė viską, kad su juo susitaikytų. Ji retai prarasdavo savitvardą. Stengėsi sugyventi su jo šeima ir nuoširdžiai domėjosi jų svečiais, bendrais interesais, įpročiais, jų laisvalaikiu. Ji tapo nepakančios, irzlios motinos, kokia buvo prieš tai, priešybe.

– Taip, sumuštinį su žemės riešutų sviestu, – kalbėjo ji į ragelį. – Su vynuogių džemu. Žinau, jo nėra kambarių aptarnavimo valgiaraštyje, bet dukrytė juos mėgsta valgyti per priešpiečius.

Jie dažnai juokaudavo apie amžiną Mendės meilę sumuštiniams su žemės riešutų sviestu ir džemu. Kerolė per petį žybtelėjo jam šypsena.

Dieve, kaip jis norėjo pajusti tas lūpas.

Anąkart jam pavyko. Jos lūpos nekvepėjo apgaule, melu ir neištikimybe. Bučiniai, kuriais ji atsilygino, buvo saldūs, nuostabūs ir... kitokie. Galvodamas apie juos, – daug vėliau, – jis suprato, kad tas bučinys panėšėjo į jo pirmą pasibučiavimą su moterimi.

Tai, kas turėjo būti pažįstama, iš tikrųjų buvo nepaprasta. Keli bučiniai sukrėtė jį ir paliko neišdildomą įspūdį. Jis buvo išlavinęs vienuolišką savidrausmę pasitenkinti tuo, ką turi,

tačiau iš tikrųjų norėjo neskubėdamas tyrinėti jos lūpas, kol suvoks, kodėl tas jausmas toks nepakartojamas.

O galbūt tai ir nebus taip jau neprilygstama. Ji atrodė kitaip dėl trumpų plaukų. Galbūt plastinė chirurgija pakeitė ne tik veidą, gal operacija privertė ją jaustis visiškai kita moterimi.

Tai būtų įtikimas argumentas, bet jis nebuvo tuo įsitikinęs.

– Juos tuojau atneš, – pranešė jam. – Mende, prašau surink pieštukus ir sudėk į dėžutę. Laikas užvalgyti.

Ji pritūpė jai padėti. Kai pasilenkė, siauras kostiumėlio sijonas glaudžiai aptempė jos sėdmenis. Jį vėl užliejo geismas. Kraujas plūstelėjo ties juosmeniu. Ir tai suprantama, greitai sumetė jis. Kaip seniai jis buvo su moterimi.

Tačiau ar tai svarbiausia priežastis? Jis nelabai tuo patikėjo.

Jis nenorėjo bet kurios moters. Jeigu tikroji priežastis būtų buvusi tik tokia, jis būtų galėjęs išspręsti bėdas vienninteliu telefono skambučiu.

Ne, jis norėjo šios moters, Kerolės, žmonos, kurią jis tik dabar ima pažinti. Kartais, kai jis įdėmiai žvelgdavo jai į akis, jautėsi taip, tarsi niekada jos anksčiau nebuvo perpratęs ir jie niekada nebūtų jautę vienas kitam priešiškumo. Nors neįmanoma patikėti, jam patiko šita Kerolė. O dar sunkiau patikėti, kad jis truputį ją net įsimylėjo.

Bet jis neigs tai iki paskutinio savo atodūsio.

– Džiaugiuosi, kad ėjai su mumis, – pasakė Eiverė, nedrąsiai šypsodamasi Teitui. Registratorė pasodino juos daktaro Vebsterio laukiamajame laukti asmeninės konsultacijos.

– Tai vienintelis sprendimas, kokį galėjau priimti.

Psichologas su Mende praleido beveik valandą. Jiems kainavo nemažai sveikatos laukti diagnozės. Tuščiomis kalbomis jie bandė atsikratyti nervinės įtampos.

– Ar dabar Edis širs ant manęs iki kelionės pabaigos?

– Kalbėjausi su juo prieš mums išeinant iš viešbučio. Jis palinkėjo mums ir Mendei sėkmės. Manau, mama ir tėtis jį apramino. Šiaip ar taip, jis nemoka rimtai širsti.

– Keista, tiesa?

Teitas pasižiūrėjo į rankinį laikrodį.

– Dėl Dievo, ar ilgai tai dar truks? – Jis pažvelgė į duris už savęs, tarsi būtų pasiruošęs jas atlapoti. – Ką tu sakei?

– Kad Edis niekada neįširsta.

– Ak, taip. – Gūžtelėjo jis. – Toks jau jo būdas. Jis retai praranda savitvardą.

– Šiaurietis, – sumurmėjo ji.

– Ką?

– Nieko.

Ji vartė rankose rankinės dirželį ir svarstė, ar protinga kalbėtis ta tema. Airišas patarė jai apie šiuos žmones sužinoti kiek galima daugiau. Jos karjera priklausė nuo sugebėjimo užduoti tinkamus klausimus, bet užduoti juos reikėjo subtiliai. Jai netrūko sumanumo išgauti iš žmonių, kartais nenorinčių patikėti savo paslaptis, informaciją. Ji nusprendė išbandyti savo gabumus ir pažiūrėti, ar jie dar nedingo.

– O kaip dėl moterų?

Teitas numetė žurnalą, kurį buvo ką tik paėmęs.

– Kokių dar moterų?

– Edžio moterų.

– Nežinau. Jis apie jas su manim nekalba.

– Jis nesikalba apie seksualinį gyvenimą su geriausiu draugu? Aš maniau, kad visi vyrai keičiasi savo sėkmės istorijomis ir jomis mėgaujasi.

– Berniukai gal. Vyrams to nereikia. Aš ne vujaristas, o Edis – ne ekshibicionistas.

– Ar jis heteroseksualas?

Teitas nužvelgė ją lediniu žvilgsniu.

– Kodėl? Ar jis tau atsakė?

– Velniai tave griebtų!

Durys atsivėrė. Abu it prasikaltę atšoko vienas nuo kito. Registratorė pranešė:

– Gydytojas baigia. Jis greitai ateis.

– Ačiū.

Kai ji pradingo, Eiverė vėl palinko į priekį.

– Tik klausiu apie Edį, nes tavo dukterėčia lipa ant jo ir aš bijau, kad bus įskaudinta.

– Mano dukterėčia? Fensė? – Jis nusijuokė netikėdamas. – Ji sekioja paskui Edį?

– Ji man pasakojo vieną naktį, kai grįžo sumuštu veidu. – Jo šypsena išnyko. – Tai tiesa, Teitai. Ji nusitvėrė bare kaubojų. Jie apsvaigo. Kai jis niekaip negalėjo patirti erekcijos, apkaltino tuo Fensę ir ją primušė.

Jis giliai atsiduso.

– Dieve.

– Ar nepastebėjai anąkart jos pamėlusio paakio ir patinusios lūpos? – Jis papurtė galvą. – Ką gi, nekaltink savęs per daug. Nepastebėjo nė jos tėvai, – pasakė ji karčiai. – Fensė kaip koks baldas. Ji yra, bet niekas jos iš tikrųjų nemato... nebent ji siaubingai elgiasi. Šiaip ar taip, jos žvilgsnis dabar nukreiptas į Edį. Kaip manai, jis atsakys jai?

– Fensė dar vaikas.

Eiverė vylingai pažvelgė į jį.

– Gal ir esi jos dėdė, bet nesi aklas.

Jis nesmagiai gūžtelėjo pečiais.

– Manau, Edžiui pakako universiteto studenčių, kai mokėmės Jutos universitete. Vietname jis lankydavosi kekšynuose. Pažįstu jį, jis nėra slapukas.

– Ar jis šiuo metu su kuo nors susitikinėja?

– Jis susitinka su moterimis iš rinkimų štabo, bet dažniausiai tai platoniški, grupiniai susitikimai. Nesu girdėjęs jokių apkalbų, kad su kuria miegotų. Kelios tikriausiai norėtų, jeigu tik jis pakviestų. Bet Fensė? – Teitas abejodamas purtė

galvą. – Nemanau, kad Edis drįstų ją liesti. Jis neprasidėtų su beveik dvidešimčia metų už save jaunesne mergina, ypač su Fense. Jis per daug protingas.

– Tikiuosi, tu neklysti, Teitai. – Šiek tiek patylėjusi žvilgtelėjo į jį ir pridūrė: – Ir ne todėl, kad pati juo domėčiausi.

Jis neturėjo laiko pareikšti nuomonės, nes į laukiamąjį įžengė gydytojas.

Dvidešimt penktas skyrius

– Nekaltinkite per daug savęs, ponia Ratledž. Jūsų apgailestavimai dėl praeities klaidų Mendei dabar nepadės.

– Kaip aš turėčiau jaustis, daktare Vebsteri? Jūs pats sakėte, kad esu atsakinga už Mendės bendravimo raidos sutrikimą.

– Jūs padarėte keletą klaidų. Visi tėvai jų padaro. Tačiau jūs ir ponas Ratledžas jau žengėte pirmą žingsnį keisdami šią padėtį. Jūs praleidžiate su Mende daugiau laiko, ir tai puiku. Jūs giriate net mažiausius jos laimėjimus, taip išvengiate jos nesėkmių. Jai reikia jūsų skatinimo.

Teitas sėdėjo susiraukęs.

– Tai neatrodo labai svarbu.

– Priešingai, tai labai daug. Jūs nustebtumėte, koks vaikui svarbus tėvų pritarimas.

– Ką dar turime daryti?

– Dažniau klauskite jos nuomonės. „Mende, tu nori vanilinių ar šokoladinių?“ Skatinkite ją rinktis ir girkite jos sprendimus. Ją reikia skatinti reikšti savo mintis žodžiais. Susidariau įspūdį, kad iki šiol jūs buvote išleidę tai iš akių.

Jis maloniai žvelgė į juos iš po rudų antakių, kurie kur kas labiau būtų derėję arkliavagiui, prie šlaunies prisisegusiam šešių šovinių revolverį, nei vaikų psichologui.

– Jūsų mergaitė labai prastai save vertina. – Eiverė spaudė kumštį prie lūpų. – Kai kurie savęs nevertinantys vaikai

blogai elgiasi, taip norėdami atkreipti į save dėmesį. Ji mano esanti permatoma – ne itin svarbi arba visai nereikšminga.

Teito galva nusviro. Jis pažvelgė niūriai į Eiverę. Jos skruostais riedėjo ašaros.

– Atsiprašau, – sušnibždėjo ji.

Ji atsiprašinėjo už Kerolę, kuri nenusipelnė jo atleidimo.

– Tai ne vien tavo kaltė. Aš taip pat buvau su ja. Leidau daugeliui dalykų praslysti, nors turėjau įsikišti.

– Deja, – pasakė daktaras Vebsteris, vėl patraukdamas jų dėmesį, – lėktuvo katastrofa tik sustiprino Mendės nerimą. Kaip ji elgėsi skrisdama čia?

– Ji gerokai spyriojosi, kai mėginome ją prisegti sėdynėje, – pasakė Teitas.

– Man pačiai buvo nelengva prisisegti saugos diržą, – atvirai prisipažino Eiverė. – Jeigu Teitas nebūtų įkalbėjęs manęs, abejoju, ar būčiau ištvėrusi lėktuvo pakilimą.

– Suprantu, ponia Ratledž, – pasakė jis užjaučiamai. – Kaip jautėsi Mendė, kai pakilote?

Jie susižvalgė, tada Eiverė atsakė:

– Tiesą sakant, ji jautėsi gerai.

– Taip ir maniau. Matote, ji prisimena, kaip jūs prisegate ją sėdynėje, ponia Ratledž, bet neprisimena nieko po avarijos. Ji neprisimena, kaip ją gelbėjote.

Eiverė prispaudė ranka krūtinę, tarsi norėtų nuraminti greitai plakančią širdį.

– Ar norite pasakyti, kad dėl katastrofos ji kaltina mane?

– Bijau, tam tikru požiūriu taip.

Pašiurpusi dabar ji prisidengė burną.

– Dieve mano.

– Būtų tikras laimėjimas jai leisti savo protu išgyventi sprogimą iš naujo. Tada ji prisimintų, kaip ją išgelbėjote.

– Jai tai būtų pragaras.

– Tačiau jį būtina pereiti, jei norite, kad dukra išgytų, pone Ratledžai. Jos atmintis kovoja su trūkinėjančiais prisimini-

mais. Manau, tie pasikartojantys košmarai veda ją tiesiai prie smūgio akimirkos.

– Ji sakė, kad ją rijo ugnis, – tyliai ištarė Eiverė, atsiminusi pastarąjį Mendės košmarą. – Ar mes galime kaip nors padėti jai viską atsiminti?

– Viena galimybių – hipnozė, – pasakė gydytojas. – Tačiau verčiau leisčiau jos atminčiai grįžti natūraliai. Kitą kartą, kai ji sapnuos košmarą, jos nežadinkite.

– Dieve.

– Žinau, tai skamba žiauriai, pone Ratledžai, bet ji turi patirti tą katastrofą iš naujo, kad iš to klaiko išsivaduotų, kad pasijustų saugi motinos rankose. Ji turi atsikratyti siaubo. To neišgyvenusi, ji neįveiks savo pasąmonės ir jūsų žmonos baimių.

– Aš suprantu, – pritarė Teitas, – bet bus sunku.

– Nepavydžiu jums, bus baisu ir skaudu stovėti šalia ir leisti jai dar kartą išgyventi tą siaubingą patirtį. Norėčiau vėl ją pamatyti po dviejų mėnesių, jeigu jums bus patogu. – Daktaras Vebsteris atsistojo, duodamas ženklą, kad jų laikas baigėsi.

– Mes prisitaikysime.

– Iki tol, jei manysite, kad tai būtina, nesivaržykite ir bet kuriuo metu man skambinkite.

Teitas ir daktaras Vebsteris paspaudė vienas kitam rankas, tada padėjo Eiverei atsistoti nuo kėdės. Ji nebuvo toji motina, kurios Mendė nesąmoningai bijojo, tačiau taip pat galėjo bijoti ir jos. Kiekvienas suvers Kerolės kaltę jai. Netgi palaikoma Teito žemiau alkūnės, ji vos galėjo surasti pinigų sumokėti.

– Linkiu sėkmės jūsų kampanijai, – pasakė Teitui psichologas.

– Ačiū.

Gydytojas tvirtai suėmė Eiverei rankas, spausdamas jas tarp savo delnų.

– Nealinkite savęs kalte ir gailesčiu. Esu įsitikinęs, kad jūs labai mylite savo dukterį.

– Taip. Ar ji sakė jums, kad nekentė manęs?

Klausimas jam buvo įprastas. Jis girdėdavo jį dešimt kartų per dieną, ypač iš motinų, kurias kankino užslėptas kaltės jausmas. Šįkart jis galėjo pateikti teigiamą atsakymą. Jis nusišypsojo gero dραugužio šypsena.

– Ji labai gražiai kalbėjo apie mamytę, įsitempė tik prakalbusi apie įvykius prieš katastrofą, tai turėtų jums kai ką sakyti.

– Ką?

– Kad jau tapote geresne motina. – Jis patapšnojo jai per petį. – Jei ir toliau rūpinsitės švelniai ir su meile, Mendė ištvers ir vystysis toliau, ji taps nepaprastai gabiu, mokančiu prie aplinkos prisitaikyti vaiku.

– Tikiuosi, taip ir bus, daktare Vebsteri, – karštai pasakė ji. – Ačiū jums.

Jis palydėjo juos prie durų ir jas atidarė.

– Žinote, ponia Ratledž, kai pirmą kartą jus pamačiau, krūptelėjau iš nuostabos. Maždaug prieš metus televizijoje mane kalbino jauna moteris. Ji buvo nepaprastai panaši į jus. Tiesą sakant, ji iš tos pačios vietovės. Gal atsitiktinai ją pažįstate? Eiverę Daniels?

Eiverė Daniels, Eiverė Daniels, Eiverė Daniels.

Minia skandavo jos tikrąjį vardą, kai su Teitu ji brovėsi pro minią pakylos link.

Eiverė Daniels, Eiverė Daniels, Eiverė Daniels.

Visur aplink supo žmonės. Ji suklupo ir buvo atskirta nuo Teito. Minia jį prarijo. „Teitai!"– šaukė ji. Jis nieko negirdėjo pro demonišką jos vardo skandavimą.

Eiverė, Eiverė, Eiverė.

Kas čia buvo? Šūvis! Teitas pasruvęs krauju. Jis pasisuko į ją ir smukdamas šaipėsi: „Eiverė Daniels, Eiverė Daniels, Eiverė Daniels."

– Kerole?

Eiverė Daniels.

– Kerole? Nubusk.

Eiverė atsisėdo tiesi kaip strėlė. Jos burna buvo prasivėrusi ir išdžiūvusi. Ji švokštė.

– Teitai? – ji įsikniaubė jam į nuogą krūtinę ir apsivijo rankomis. – O Dieve, tai baisu.

– Ar sapnavai blogą sapną?

Ji linktelėjo, priglusdama veidu prie plaukuotos ir šiltos jo krūtinės.

– Apkabink mane. Prašau. Tik valandėlę.

Jis sėdėjo ant jos lovos krašto. Jai paprašius pasislinko patogiau ir apkabino ją. Eiverė spaudėsi prie jo ir tvirtai laikėsi įsikibusi. Jos širdis smarkiai dunksėjo prie jo krūtinės. Ji negalėjo atsikratyti vaizdinio: krauju permirkęs Teitas sukasi į ją, akys liepsnoja, jose panika ir kaltinimas.

– Ką sapnavai?

– Nežinau, – sumelavo.

– Manau, aš žinau. Tu tapai nesava, kai daktaras Vebsteris paminėjo Eiverę Daniels. – Ji kūkčiojo. Teitas panėrė pirštus į jos plaukus ir apkabino galvą. – Negaliu patikėti, jis nežinojo, kad ji žuvo per katastrofą. Jis buvo toks sutrikęs ją paminėjęs, kad man pasidarė jo gaila. Jis negalėjo žinoti, kaip smarkiai tas palyginimas tave prislėgs.

Arba kodėl prislėgs, šmėkštelėjo jai.

– Ar aš elgiausi kvailai? – Viskas, ką ji prisiminė, kai gydytojas ištarė jos vardą, buvo triukšmingas skambėjimas ausyse ir svaigulio banga, kuri bloškė ją prie Teito.

– Ne kvailai, tačiau tu vos nenualpai.

– Aš netgi neprisimenu, kaip išėjome iš kabineto.

Jis atsitraukė nuo jos. Jos rankos nuslydo jo raumenimis.

– Keistas sutapimas, kad buvai tame pačiame lėktuve su ta moterimi, su Daniels. Nepažįstami dažnai tave palaikydavo ja, atsimeni? Neįtikima, kad iki šiol niekas tau jos nepriminė.

Taigi jis žino, kas yra Eiverė Daniels. Ji pasijuto geriau. Jai buvo įdomu, ar jam patiko matyti ją per televiziją.

– Atsiprašau dėl šios isterijos. Aš tik...

Ji troško, kad jis vis dar laikytų ją. Buvo lengviau kalbėti, kai nereikėjo žiūrėti jam į akis.

– Ką?

Ji padėjo galvą jam ant peties.

– Aš pavargau, žmonės visą laiką spokso man į veidą. Jiems smalsu. Jaučiuosi kaip barzdotoji cirko moteris.

– Žmonių prigimtis. Niekas nenori būti žiaurus.

– Žinau, bet tai mane verčia drovėtis. Kartais jaučiuosi taip, tarsi vis dar būčiau sutvarstyta. Esu tarsi kokone ir žvelgiu pro plyšelį, bet niekas po tvarsčiais manęs nemato. – Iš jos akies kampučio išriedėjo ašara ir tekštelėjo jam ant peties.

– Tu vis dar kankiniesi dėl sapno, – pasakė jis vėl pasislinkdamas prie jos. – Gal norėtum ko nors išgerti? Bare yra šiek tiek *Bailey's*.

– Skamba viliojamai.

Jis padalijo mažą buteliuką airiško kreminio likerio į dvi taures ir grįžo prie lovos. Jeigu ir drovėjosi, kad buvo vien su apatiniais, niekaip to neparodė.

Jis suteikė jai malonumo vėl atsisėsdamas ant jos lovos, ne ant tos, kurioje miegojo, kai jos košmaras jį pažadino. Jų lovas skyrė tik siauras tarpelis, bet kartu jis buvo platus kaip Meksikos įlanka. Reikėjo kritinės situacijos, kad jis ją perplauktų.

– Už tavo pergalę, Teitai. – Ji susidaužė su juo. Gėrimas lengvai nutekėjo gerkle žemyn ir pilve pasklido šiluma. – Mmm. Tai buvo gera mintis. Ačiū.

Ši tyli scena jai buvo miela. Jie dalijosi visais rūpesčiais, kaip ir visos vedusios poros – tik ne intymiomis. Per rinkimų kampaniją juos visada akylai stebėjo visuomenė, į juos nuolat buvo įsmeigti tiriami žvilgsniai. Dėl to jų sudėtingi santykiai

tapo dar įtemptesni. Ir jokių bendrų malonumų, kurie padėtų palaikyti pusiausvyrą.

Jie buvo susituokę, bet tai buvo netikra santuoka. Jie gyveno tuose pačiuose namuose, bet jų pasauliai nesusiėjo. Iki šios nakties Mendė buvo tarsi jų buferis nedideliame viešbučio kambaryje. Jai tekdavo miegoti su Eivere.

Bet šiąnakt Mendės čia nebuvo. Jie buvo vieni. Buvo vidurnaktis. Jie kartu siurbčiojo airišką likerį ir aptarinėjo asmeninius reikalus. Bet kuriai kitai porai tokia scena baigtųsi mylėjimusi.

– Aš jau pasiilgau Mendės, – pasakė ji, piršto galiuku vedžiodama taurės kraštelį. – Nesu tikra, ar mes pasielgėme teisingai, išleisdami ją namo su Zy ir Nelsonu.

– Juk taip ir planavome – kad jie parsiveš Mendę namo, kai ją parodysime Vebsteriui.

– Po to pokalbio jaučiuosi taip, tarsi turėčiau jos vienos nepalikti.

– Jis sakė, kad kelios dienos atskirai nepakenks, o mama žino, ką daryti.

– Kaip tai atsitiko? – garsiai mintijo Eiverė. – Kaip ji tapo tokia uždara, tokia jautri ir pažeidžiama? – Ji klausinėjo retoriškai, nesitikėdama atsakymo.

Tačiau Teitas suprato klausimus tiesiogiai ir pateikė jai atsakymus:

– Tu girdėjai, ką jis pasakė. Jis pasakojo, kaip tai atsitiko. Tu per mažai jai skirdavai laiko. O laikas, kurį leisdavai su ja, jai buvo veikiau žalingas.

Jos pyktis prasiveržė paviršiun. Šiuo atveju Kerolė užsidirbo pylos, tačiau jautėsi priversta už ją kovoti.

– O kur tu buvai visą tą laiką? Jeigu aš taip prastai atlikau motinos darbą, kodėl tu neįsikišai? Mendė turi abu tėvus.

– Suprantu. Šiandien tai pripažinau. Tačiau kiekvieną kartą, kai švelniausiai bandydavau tau patarti, puldavai gintis. Kiekvienam kvailiui būtų aišku, kad stebėjimas, kaip mes

kariaujame, Mendei nieko gero neduoda. Taigi aš negalėjau kištis, kaip tu sakai, nes dar labiau būčiau pabloginęs ir taip jau prastą padėtį.

– Galbūt tavo požiūris buvo niekam tikęs. – Ji vaidino velnio advokatę, teisindama Kerolę trūkstant įkalčių.

– Galbūt. Bet aš niekada nemaniau, kad tu moki priimti kritiką.

– O tu moki?

Jis pastatė savo taurę ant naktinio staliuko ir pasiekė lempos jungiklį. Eiverė greitomis kyštelėjo ranką ir jį sulaikė.

– Aš atsiprašau. Dar... dar neik į savo lovą. Kiek daug visko šiandien nutiko, ilga ir varginanti diena. Mes abu jaučiamės įsitempę. Aš nenorėjau tavęs užsipulti.

– Tau tikriausiai taip pat reikėjo vykti namo su mama ir tėčiu.

– Ne, – greitai atsakė ji, – mano vieta šalia tavęs.

– Šiandien buvo tik kuklus pavyzdys to, kas mūsų laukia iki pat lapkričio, Kerole. Tik bus dar sunkiau.

– Pajėgsiu susidoroti. – Šypsodamasi ji nelauktai pasiekė ir perbraukė pirštu jam per smakro duobutę. – Norėčiau gauti po penkis centus už kiekvieną šiandien tavo ištartą „Sveiki, aš Teitas Ratledžas, kandidatas į JAV senatorius“. Įdomu, kiek rankų tu paspaudei?

– Daug. – Jis pakėlė dešinę ranką ir sulenkė ją kaip sutrauktą leteną.

Ji švelniai nusijuokė.

– Tikiu, kad mums pavyks vizitas į Galeriją, juk ką tik apsilankėme pas daktarą Vebsterį ir atsisveikinome su Mende.

Kai jie grįžo į viešbutį iš psichologo kabineto, iš karto perdavė Mendę seneliams. Zy dabar labai nerimavo dėl skrydžių. Ji atsisakė skristi lėktuvu, todėl į Hjustoną jie turėjo vykti automobiliu. Jie norėjo iškeliauti namo anksčiau, kad parvyktų dar prieš sutemstant.

Kai tik ji ir Teitas pamojavo atsisveikindami, Edis sugrūdo juos į automobilį ir jie nurūko daugiaaukščio prekybos centro link.

Savanoriai, prižiūrimi Edžio, buvo jau paskelbę, kad jie atvyksta. Teitas susirinkusiai miniai pasakė trumpą kalbą, kas numatyta jų rinkimų programoje, tada pristatė žmoną ir vaikščiojo tarp žmonių, spausdamas rankas ir prašydamas balsuoti už jį.

Jie buvo priversti atsisakyti „Rotary" klubo kvietimo, bet šis susitikimas praėjo taip puikiai, kad Edis nusiramino. Galbūt viskas tik į gera. Kalbėti viename iš susirinkimų mėnesio pabaigoje Teitą pakvietė Piliečių klubas.

– Edis ėjo iš proto dėl viso to televizijos dėmesio, kurio šiandien sulaukei, – pasakė Eiverė, prisimindama dienos įvykius.

– Mums suteikė dvidešimt sekundžių šeštos valandos programoje. Nors ne kažkiek, bet man sakė, kad ir tai jau gerai.

– Taip ir yra. Taip sakė ir man, – karštai pridūrė ji.

Ji apstulbo per uosto krovikų pusryčius pamačiusi Vaną Lavdžojų ir politikos korespondentą iš *KTEX* televizijos. Visą dieną jie sekiojo Teito pėdomis.

– Ko jie sukorė visą tą kelią iš San Antonijaus? – klausė ji Edžio.

– Nekritikuok nemokamos reklamos. Šypsokis į kamerą kiekviena pasitaikiusia proga.

Užuot tai dariusi, ji stengėsi vengti Vano kameros. Jis, priešingai, atrodė pasiryžęs užfiksuoti ją savo juostoje. Tas katės ir pelės žaidimas, kurį ji su juo žaidė visą dieną, – tarsi daktaras Vebsteris nebūtų privertęs jos išgyventi sukrėtimo, – visiškai sujaukė jai nervus. Buvo tokia nervinga, kad vėliau, kai negalėjo rasti auskarų, sureagavo pernelyg jautriai.

– Žinau, kad dieną, kai išėjau, jie buvo čia, – šaukė ji Teitui.

– Patikrink dar kartą.

Ji padarė dar geriau – išvertė atlasinį kapšą ir rausėsi po papuošalus.

– Jų čia nėra.

– Kaip jie atrodo?

Jie jau ketino eiti į lėšų rinkimo pietus, kuriuos užmiestyje rengė turtingas fermeris. Teitas buvo apsirengęs ir jau pusę valandos mindžikavo. Ji vėlavo. Teitas greitomis apžvelgė kambarį.

– Dideli sidabriniai žiedai. Dar net nebuvau jų išsitraukusi, – pasakė jam susierzinusi. – Jų dar nenešiojau. Atsivežiau juos specialiai prie šių drabužių.

– Ar negali įsisegti kitų?

– Manau, taip ir turėsiu daryti. – Ji išsirinko kitus iš papuošalų krūvos, kurią ką tik buvo papylusi ant tualetinio staliuko. Buvo tokia susijaudinusi, kad niekaip nepataikė auskaro kojelės į laikiklį. Bandė tris kartus, bet veltui. – Šuns šūdas!

– Kerole, dėl Dievo meilės, nesikarščiuok, – pakėlė balsą Teitas. Iki šiol jis buvo erzinamai ramus. – Juk tik auskarus pamiršai. Tai dar ne pasaulio pabaiga.

– Aš jų nepamiršau. – Giliai įkvėpusi oro, ji pažvelgė į jį. – Tai ne pirmas kartas, kai kas nors paslaptingai dingsta.

– Turėjai man pasakyti. Aš tuoj pat kviečiu viešbučio apsaugą.

Ji sugavo jo ranką, jam nespėjus pasiekti telefono.

– Ne vien čia. Namie taip pat. Kažkas įsėlina į mano kambarį ir kuičiasi po mano daiktus.

Jis reagavo taip, kaip ji ir tikėjosi.

– Nesąmonė. Ar pakvaišai?

– Ne. Ir aš neišsigalvoju. Pasigedau kelių daiktų – viso labo kelių mažų daikčiukų. Kaip ir tų auskarų, nes puikiai žinau, kad juos atsivežiau. Kraudama lagaminus, kelis kartus patikrinau papuošalus.

Jautriai reaguodamas į savo šeimos kritiką, jis sunėrė rankas ant krūtinės.

– Ir ką tu kaltini vagiliavimu?

– Man ne tiek rūpi dingę daiktai, kiek mano privatumo pažeidimas.

Kaip tik tą akimirką į duris pasibeldė – lašas, perpildęs jos kantrybės taurę, diena buvo alinanti.

– Štai dar vienas pavyzdys, – pasakė ji dirgliai. – Kodėl niekada negalime baigti pokalbio nepertraukti?

– Kalbėk tyliau. Edis išgirs.

– Tegul velniai nujoja tą Edį, – subambėjo ji, tai ir turėdama galvoje.

Teitas atidarė duris, ir įžengė Edis.

– Jūs pasiruošę?

– Kerolė pametė savo auskarus, – paaiškino Teitas, kodėl vėluoja.

Ji pervėrė jį žvilgsniu, kuris jam priekaištavo – ji jų nepametė.

– Na, įsisek kokius kitus arba eik be jų, bet turime skubėti. – Edis laikė duris atviras. – Džekas laukia automobilyje. Iki ten valanda kelio.

Jie nuėjo prie lifto. Laimei, vienas viešbučio svečių pamatė juos ateinančius ir mandagiai jį sulaikė. Džekas trypčiojo prie limuzino, stovinčio po automobilių stogine.

Per visą kelionę jie aptarinėjo apklausų reitingus ir kampanijos strategiją. Ji jautėsi taip, tarsi būtų nematoma, niekas į ją nekreipė nė mažiausio dėmesio. Kartą, kai ji neprašyta pasakė savo nuomonę, trijulė abejingai išklausė ir net nesvarstydama atmetė.

Netikėtai vakarėlis buvo linksmas. Žurnalistų į jį neįleido. Kadangi nebereikėjo uoliai lakstyti nuo Vano kameros, ji atsipalaidavo ir linksminosi. Buvo sočiai gero teksasietiško maisto, draugiškų žmonių, kurie lygino Teitą su Džonu Kenedžiu jaunystėje, ir grojo gyva muzika. Ji net šoko su Teitu. Tai daryti jį spaudė Edis.

– Nagi. Žmonėms atrodys gražu, jiems patiks.

Kai Teitas laikė ją savo rankose ir suko po šokių aikštelę, ji tikino save, kad tai buvo jo mintis. Atmetę galvas, jie šypsojosi vienas kitam, o jų kojos ritmingai judėjo pagal linksmą melodiją. Ji tikėjo, kad jam iš tikrųjų linksma. Kai muzika pasiekė *crescendo*, jis pakėlė ją ir suko ratu džiugiai plojant visiems stebintiems. Tada pasilenkė ir pabučiavo jai į skruostą.

Kai jis atsitraukė, jo veide pasirodė neįprasta išraiška. Regis, pats nustebo dėl tokio savo spontaniškumo.

Tačiau grįžtant į miestą, ji vėl sėdėjo galinės limuzino sėdynės kampe, spoksodama pro tamsinto stiklo lopą, o Teitas, Džekas ir Edis analizavo, kaip praėjo diena, ir vertino, kokį poveikį tai galėtų turėti rinkimų rezultatams.

Ji nuėjo į lovą jausdamasi išsekusi ir paniurusi. Ilgai negalėjo užmigti. Naktį susapnuotas košmaras – ji ant vienos rankos pirštų galėjo suskaičiuoti visus kitus, kuriuos sapnavo per savo gyvenimą, – buvo fiziškai ir dvasiškai sunkios dienos pasekmė.

Ji brangino akimirkas su Teitu, kai niekas jiems netrukdydavo. Jie buvo nuolatos apsupti žmonių. Net savo kambaryje retai kada būdavo vieni.

– Manau, *Bailey* atliks savo darbą. – Ji padavė jam tuščią taurę ir atsigulė ant pagalvių.

– Apsnūdai?

– Hm. – Ji pakėlė rankas abipus galvos, delnais į viršų, pirštai sulenkti, ir gulėjo tarsi provokuodama ir kartu pasirengusi gintis. Teito akys patamsėjo, nuslinko nuo jos veido kūnu žemyn. – Ačiū, kad pašokai su manim, – ištarė ji suglebusi. – Man patiko, kaip mane laikei.

– Tu sakydavai, kad aš nejaučiu ritmo.

– Aš klydau.

Jis dar akimirką stebėjo ją, tuomet išjungė lempą. Jau norėjo kilti nuo jos lovos, bet staiga ji palietė jo nuogą šlaunį.

– Teitai?

Jis sustojo kaip įbestas. Iš automobilių stovėjimo aikštelės pro užuolaidas besiskverbiančios melsvos šviesos nutvieskė sustingusį jo siluetą. Viliojamai pašnibždomis ji pakartojo jo vardą.

Jis lėtai nusileido ant čiužinio ir palinko virš jos. Švelniai šūktelėjusi, ji nuspyrė antklodę ir dabar jų niekas neskyrė.

– Teitai, aš...

– Nereikia, – šiurkščiai paliepė jis. – Nesakyk nieko, priversi mane apsigalvoti. – Jo galva palinko taip arti, kad ji lūpomis pajuto jo kvėpavimą. – Noriu tavęs, todėl nesakyk nė žodžio.

Įnirtingai, kaip koks savininkas, pravėrė jos lūpas. Panirdamas į jos burną giliai ir be baimės, jo liežuvis tyrinėjo. Eiverė, atsiliepdama į bučinių antpuolį, gniaužė jo plaukus ir spaudėsi lūpomis karščiau.

Jis atitraukė rankas nuo jos galvos. Jo kūnas palengva išsitiesė šalia. Tvirta šlaunis užgulė jos klubą; ji pasisuko į jį. Teitas keliu beveik siekė jos drėgną plyšį.

– Ar dėl manęs taip sudrėkai?

Eiverė žioptelėjo, neapsakomai sujaudinta jo įžūlumo.

– Liepei man tylėti.

– Dėl ko sudrėkai?

Ji nuslinko ranka jo šlaunimis ir viliojamai patraukė jį artyn.

Apimtas geismo ir sunkiai dūsaudamas jis paskutinį kartą pabučiavo jos lūpas keliais šiurkščiais slystelėjimais. Tada bučiavo ją žemyn kaklu ir krūtine, prisiglaudė prie krūtų jas glostydamas. Jo burna ieškojo iškilaus spenelio ir patraukė jį per jos naktinukų audinį. Medžiaga sudrėko nuo jo pliaukšinčio liežuvio.

Jos kūnas nevalingai išsilenkė lovoje. Jo rankos slydo tarp pagalvės ir jos galvos, delnai atsargiai laikė ją, nykščiai susitiko po smakru. Jis prisitraukė jos veidą ir vėl įsisiurbė į jos

lūpas, deginantis bučinys, tada nusileido tarp jos prasiskyrusių šlaunų.

Pajutusi, kaip sustandėjusi lytis glosto jos miškingą moterišką slėnį, Eiverė leido savo kūnui pražysti gražiausiais jausmais. Jai atrodė, kad negali būti nieko seksualesnio, kai jo medvilninės trumpikės trynėsi slankiodamos jos šilkinėmis kelnaitėmis.

Karštis virė ir per odą persidavė jam. Jo bučinys skverbėsi gilyn, ir jo kūno siūbavimas darėsi vis smarkesnis. Per daug nekantrios, kad pajėgtų neskubėti, per daug smalsios, jos rankos spaudė jo raumeningą ir lanksčią nugarą. Pėdų išlinkimais apgaubė jo blauzdų raumenis ir juslingai pakreipė šlaunis.

Priešiškai, kietai ir karštai, Teitas įkišo ranką po jam trukdančiu drėgnu šilku.

Suskambo telefonas.

Jis atitraukė ranką, bet ji vis dar buvo prispausta. Jie gulėjo susiglaudę ir sunkiai alsuodami, o telefonas nenustojo skambėjęs.

Galų gale neištvėręs Teitas atsivertė į lovos kraštą ir stvėręs ragelį prisidėjo prie ausies.

– Alio? – Po trumpos pauzės nusikeikė. – Taip, Džekai, – subambėjo jis. – Aš nubudęs. Kas yra?

Eiverei išsprūdo trumpas, kupinas kančios virktelėjimas ir ji nuslinko į tolimą lovos kraštą, atsukdama jam nugarą.

Dvidešimt šeštas skyrius

– Einu.

Edis atsistojo iš patogaus viešbučio krėslo ir apėjo prie jo priderintą pufą. Ant jo buvo sukrauti kompiuteriu atspausdinti lapai, laikraščio iškarpos, demografinės lentelės. Manydamas, kad beldžia kambarių aptarnavimo tarnyba, atnešusi jo užsakymą, atvėrė duris net nepažvelgęs pro akutę.

Prie slenksčio stovėjo Fensė.

– Sumokėčiau, kad tai pamatyčiau.

Nesivargindamas slėpti susierzinimo, jis užtvėrė jai tarpdurį atsiremdamas dilbiu į staktą.

– Pamatytum ką?

– Tave, patiriantį orgazmą.

– Gražu.

– Ačiū, – atšovė ji įžūliai. Jos žydri akių vyzdžiai pajuodo. – O ko tu tikėjaisi?

– Ne tavo reikalas. Ką darai taip toli nuo namų, mergyte?

Koridoriuje suskambėjo lifto skambutis ir iš jo išėjo kambarių aptarnavimo padavėjas, ant peties nešinas padėklu. Be garso jis priėjo prie jų.

– Ponas Paskalis?

– Čia.

Kai Edis žengė į šalį leisdamas jam įeiti, Fensė taip pat įsmuko vidun. Ji šovė į vonios kambarį ir užsirakino jame.

Edis pakeverzojo parašą sąskaitos apačioje ir parodė padavėjui į duris.

– Linkiu geros nakties. – Vaikėzas nusiviepė, galbūt norėjo net alkūne bakstelėti, bet tik šelmiškai mirktelėjo.

Edis užtrenkė duris kiek per staigiai ir kiek per garsiai, kad pasirodytų mandagus.

– Fense? – Jis pabarbeno į vonios kambario duris.

– Tuoj pat išeisiu.

Jis išgirdo, kaip tualete sušniokštė vanduo. Ji atidarė duris vis dar tempdama ant šlaunų ankštos, trumpos suknelės palankus. Ji buvo pasiūta iš tamprios, kibios medžiagos ir prigludusi prie jos kūno kaip antroji oda. Platų atraitą viršuje buvo galima nusmaukti nuo pečių. Taip ji ir padarė.

Suknelė buvo raudona. Kaip ir jos lūpų dažai, aukštakulniai bateliai ir dešimtys plastikinių apyrankių, juosiančių jos rankas. Su šviesiais gaurais, nepaklusnesniais nei paprastai, ji atrodė kaip kekšė.

– Ką užsisakei? Mirštu iš bado.

– Niekas tavęs nekvietė. – Edis sulaikė ją, jau beeinančią prie kambarių aptarnavimo padėklo, kurį ant stalo šalia krėslo paliko padavėjas. Jis sugriebė jai už rankos. – Ką čia veiki?

– Na, pirmiausia aš siusiojau. Dabar ketinu sušlamšti ką nors valgoma.

Jo pirštai susigniaužė, ir jis iškošė jos vardą.

– Ką veiki Hjustone?

– Namie pasidarė nuobodu, – teisinosi ji, bandydama išvaduoti ranką. – Nieko nėra, tik Mona ir motina. Motina pusę laiko būna be sąmonės. Kitą laiką verkia dėl to, kad tėtis jos daugiau nebemyli. Atvirai kalbant, abejoju, ar kada nors mylėjo. Žinai, kai jie susituokė, manė, kad ji užsitaisiusi.

Ji nukėlė sidabrinio metalo dangtį nuo vienos lėkščių ir paėmė vyšninį pomidorą – garnyrą prie jo sumuštinio.

– Kas... mmm, grietininiai ledai su šokoladu, – suulbėjo iš malonumo, ištyrusi, kas po kitu dangčiu. – Kaip mėgauda-

masis tokiu maistu vėlai naktį išsaugai tokį gražų ir plokščią pilvą?

Jos patyrusios akys slinko žemyn jo lygiu, raumeningu liemeniu, marškiniai buvo atsagstyti. Fensė dviprasmiškai apsilaižė lūpas.

– Šiaip ar taip, motina tiki, kad tėtis geidžia tetos Kerolės, kokia gėda, tiesa? – Ji pašiurpo – ne iš pasibjaurėjimo, bet iš malonumo. – Tai tarsi... tarsi iš Senojo Testamento, vyras geidžia brolio žmonos.

– Didžiausias šios savaitės nuodėmes pristato Fensė Ratledž.

Ji sukikeno.

– Motina paniurusi kaip naginė, o Mona žvelgia į mane tarsi į tarakoną cukraus skardinėje. Laukėm sugrįžtančių senelės, senelio ir mažosios vaiduoklės, tai tik dar būtų pabloginę padėtį, todėl nusprendžiau sprukti ir atvykti čia, kur verda gyvenimas.

Jis ironiškai atsakė:

– Kaip matai, šį vakarą čia lyg ir nieko nevyksta.

Nesumišusi ji susiraitė krėsle, tame, kuriame prieš tai sėdėjo jis, ir įsikišo į burną pomidorą. Jis buvo tokios pat spalvos kaip ir jos lūpos. Ji suleido į jį dantis. Burna prisipildė sulčių.

– Tikroji tiesa yra ta, brangusis Edi, kad man pasibaigė grynieji. Automatinis atsakiklis suurzgė, kad negali duoti pinigų, nes mano sąskaita pereikvota. Taigi, – ji iškėlė rankas virš galvos ir ilgesingai pasirąžė, – atvažiavau pas savo geriausią draugą truputį jų pasiskolinti.

– Kiek truputį?

– Šimto žalių?

– Duosiu tau dvidešimt tik todėl, kad išsinešdintum. – Jis išsitraukė banknotą iš kelnių kišenės ir nusviedė jai ant kelių.

– Dvidešimt!

– Tiek užteks, kad nusipirktum degalų ir parvažiuotum namo.

– Ir nieko neliks.

– Jeigu nori daugiau, gali paprašyti senio. Jis numeryje dvylika–penkiolika.

– Ar manai, kad jam bus malonu mane matyti? Ypač tada, kai pasakysiu, kad ką tik atėjau iš tavo kambario?

Nesiteikdamas atsakyti, Edis pasižiūrėjo į laikrodį.

– Tavim dėtas kuo greičiausiai judinčiausi namų link, todėl nedelsk. Vairuok atsargiai. – Jis pajudėjo prie durų jos išleisti.

– Aš alkana. Kadangi buvai toks šykštus skolindamas, negalėsiu niekur net pavakarieniauti. Todėl, manau, turiu teisę suvalgyti keletą sumuštinių. – Ji paėmė nuo lėkštės trisluoksnio sumuštinio gabalėlį ir atsikando.

– Prašom vaišintis.

Jis patraukė kėdę iš po stalo, atsisėdo ir ėmė valgyti pailgą sumuštinį. Kramsnodamas susikaupęs skaitė vieną iš kompiuteriu atspausdintų lapų.

Fensė pliaukštelėjo per lapą, išmušdama jį iš rankos.

– Nedrįsk manęs ignoruoti, šunsnuki.

Jo akys pavojingai sužaibavo.

– Aš tavęs nekviečiau, mažoji kekše. Nenoriu tavęs čia matyti. Jeigu tau nepatinka, gali išeiti kada panorėjusi – kuo greičiau, tuo geriau, ir geros kloties.

– Ak, Edi, nekalbėk taip.

Ji nuslydo nuo krėslo ir atsiklaupė ant kilimo. Staiga puolė atgailauti ir slinko keliais prie jo. Ištiesė rankas ir pakišo jas po jo marškiniais, ant nuogos krūtinės. – Nebūk man piktas. Aš myliu tave.

– Baik, Fense.

Ji nepaisė. Įslinko tarp jo kelių ir pabučiavo į pilvą.

– Aš tave taip myliu. – Jos lūpos ir liežuvis godžiai judėjo jo aptakiu, glotniu pilvu. – Žinau, kad ir tu mane myli.

Jis nevalingai sukriokė iš malonumo, kai ji ilgais nagais švelniai braukė jam per spenelius. Mergina atsegė jo diržą ir atsegiojo kelnes.

– Jėzau, – sudejavo jis, kai ji išlaisvino jo sukietėjusį organą iš apatinių.

Jo pirštai paniro į jos vešlius šviesius plaukus. Jis šiurkščiai apsuko jų kuokštą sau apie pirštus. Iš viršaus stebėjo, kaip jos raudonos lūpos slysta žemyn jo kietu organu. Jos burna buvo godi, neturėjo saiko, nei drovumo ar sąžinės – nedorovinga burna, kuriai niekada nebuvo atsakyta, kuri niekada nebuvo sudrausminta.

Jis kelis kartus ištarė jos vardą. Pakėlusi galvą ji maldavo:

– Mylėk mane, Edi, prašau.

Jis vos atsistojo, kartu tempdamas ją prie savęs. Jų burnos susiliejo į godų bučinį. Kai jos rankos pašėlusiai darbavosi, stengdamosi nuvilkti nuo jo marškinius, jis siekė po jos suknele, ieškodamas kelnaičių. Plonas drabužėlis suplyšo jo rankose.

Ji sušuko iš nuostabos ir skausmo, kai jis sugrūdo du pirštus į jos vidų, bet tuoj pat apsižergė juos, jusdama šiurkštų malonumą. Ji jau buvo nusmaukusi jo kelnes ir apatinius žemiau kelių. Jis nustūmė juos iki kulkšnių ir išsivadavęs pakėlė ją, kad ji apžergtų jo šlaunis.

Kartu jie nukrito ant lovos. Jis pakėlė jos suknelę ir paslėpė veidą jos kūno deltoje, o ji ir toliau vadavosi iš elastingo rūbo. Jai dar nespėjus nusitraukti suknelės per galvą, jis pradėjo maigyti jos krūtis, čiulpė, kandžiojo ir sukiojo spenelius.

Fensė raičiojosi po juo, džiūgaudama jam šėlstant. Ji braižė nagais jam nugarą ir suleido juos į sėdmenis taip giliai, kad ištryško kraujo lašeliai. Jis keikė ją, vadino bjauriais padugnių žodžiais. Kai ji traukdamasi atsispyrė, smailus batelio kulniukas prakirto nelygų penkiolikos centimetrų plyšį pagalvės užvalkale, tačiau nė vienas to nepastebėjo, nei jiems tai rūpėjo.

Edis plačiai išskėtė jos šlaunis ir įsibrovė į ją taip smarkiai, kad ji atsitrenkė į galvūgalį. Jo kūnas buvo slidus nuo prakaito, ji apsivijo jį kojomis ir prisiderino prie jo siautulingo šokinėjimo. Jų kūnai plakėsi vienas į kitą.

Edžio veidą perkreipė ekstazė. Išlenkdamas nugarą, jis išliejo visą savo jėgą baigiamuoju šuoliu. Tą pačią akimirką ir Fensė patyrė orgazmą.

– Dieve, buvo nuostabu! – atsiduso ji, kai jis nusirito nuo jos.

Ji atsigavo pirma, atsisėdo ir suraukė antakius, pajutusi lipnią drėgmę ant vidinės šlaunies pusės. Ji pakilo nuo lovos, ieškodama mažos savo rankinės. Ištraukė iš jos prezervatyvų pakelį ir numetė jam.

– Kitą kartą naudokis.

– Kas sako, kad kitas kartas bus?

Fensė nesidrovėdama gėrėjosi savo nuogu kūnu spintelės veidrodyje, kol pamatė jo pašaipios šypsenos atspindį.

– Rytoj aš būsiu pajuodusi ir pamėlusi. – Ji išdidžiai palietė dantų žymes ant savo krūtų, tarsi tai būtų maži trofėjai. – Jau jaučiu, kaip skauda.

– Neapsimesk, kad dėl jų nerimauji. Tu išsisukai nuo bausmės.

– Negirdėjau tavęs skundžiantis, pone Paskali.

Vis dar su aukštakulniais ir apyrankėmis, ji spyrė į stalą ir pažiūrėjo, kas dar likę ant padėklo – nieko, iš grietininių ledų tik bala baltų putų, sudrumstų šokoladinio sirupo, viršuje plaukiojo vyšnios.

– Po šimts velnių, – sumurmėjo ji, – ledai ištirpo.

Edis lovoje ėmė juoktis.

Eiverė nubudo anksčiau už Teitą. Kambarys skendėjo prieblandoje. Dar buvo gana anksti, bet žinojo, kad nebeužmigs. Ji nutipeno į vonios kambarį ir nusiprausė po dušu. Kai išėjo, jis vis dar miegojo.

Ji paėmė ledo kibirėlį, kambario raktą ir užsimetusi chalatą tyliai išėjo pro duris. Teitui patikdavo kiekvieną rytą bėgioti, net kai būdavo išvykęs iš miesto. Kai grįždavo, išmaukdavo litrą vandens su ledukais. Ne visada būdavo lengva jo gauti

viešbutyje. Ji pasistengdavo gauti laukdama jo grįžtančio pabėgiojus, sušilusio ir netekusio daug skysčių.

Ji pripildė kibirą iš ledų aparato koridoriaus gale ir jau buvo besukanti atgal į kambarį, kai netoli atsidarė durys. Pro jas išstypčiojo Fensė ir tyliai užvėrė paskui save. Ji pasuko prie liftų, bet stabtelėjo išvydusi Eiverę.

Eiverė buvo priblokšta pasirodžius merginai. Jos plaukai buvo suvelti, o veidas ištepliotas lūpų dažais, paakiai pajuodę. Lūpos sumuštos ir patinusios. Ji net nesistengė slėpti įdrėskimų ant kaklo ir krūtinės. Iš pradžių ji nustėro, bet tuoj pat įžūliai atmetė plaukus ir atstatė krūtinę, didžiuodamasi numaigytu kūnu.

– Labas rytas, teta Kerole. – Jos saldi šypsena begėdiškai nederėjo prie jos vulgarios išvaizdos.

Eiverė, netekusi žado, prisispaudė prie koridoriaus sienos. Fensė išdidžiai praėjo pro ją. Tvokstelėjo kvapas, tarsi būtų purvina ir panaudota. Eiverė pašiurpo iš pasibjaurėjimo.

Liftas pakilo beveik tuoj pat, kai Fensė spustelėjo mygtuką. Prieš žengdama į jį, per nuogą sumuštą petį ji metė Eiverei piktdžiugišką šypseną.

Keletą sekundžių Eiverė spoksojo, kaip lifto durys užsidaro, tada pažvelgė į kambarį, iš kurio išlindo Fensė, nors ir taip žinojo, kam jis priklauso.

Teitas klydo dėl savo geriausio draugo. Edis nebuvo toks sąžiningas, kaip tikėjo Teitas. Nebuvo ir dorovingas.

Dvidešimt septintas skyrius

Iš Hjustono kampanija persikėlė į Veiką, o iš Veiko į El Pasą, kuriame Teitas buvo neabejotinas ispaniškai kalbančių rinkėjų numylėtinis. Ratledžai buvo sutikti kaip karališkosios šeimos nariai. Oro uoste Eiverei buvo įteikta didžiulė ką tik suskintų kvepiančių gėlių puokštė.

– *Señora Rutledge, como está?* – paklausė vienas sveikintojų.

– *Muy bien, gracias. Y usted? Como se llama?*

Jos nuoširdi šypsena išblėso, kai vyras nusisuko ir ji netyčia pastebėjo įdėmų Teito žvilgsnį.

– Kada išmokai kalbėti ispaniškai?

Eiverė jokia kalba negalėjo taip greitai sugalvoti įtikimo melo. Universitete ispanų kalbą ji studijavo kaip pasirenkamąją discipliną ir vis dar patenkinamai ja kalbėjo. Teitas ja kalbėjo laisvai. Jai neatėjo į galvą pasidomėti, ar Kerolė ją mokėjo, ar ne.

– Aš... aš norėjau tave nustebinti.

– Tikrai esu nustebintas.

– Ispaniškai kalbančiųjų balsas toks svarbus, – ji lėtai rezgė nekaltą melą. – Pamaniau, būtų naudinga, jei galėčiau persimesti keliais maloniais žodeliais, taigi slapčia jos pasimokiau.

Bent kartą Eiverė džiaugėsi, kad juos supa žmonės. Kitaip Teitas būtų galėjęs pareikalauti, kad ji pasiaiškintų, kur

ir kada įgijo ispanų kalbos žinių. Laimei, niekas kitas nenugirdo jų pokalbio. Teitas buvo vienintelis, o juo Eiverė galėjo visiškai pasitikėti.

Būdama su Džeku, Edžiu ir keliais savanoriais, keliaudama su jais iš vieno miesto į kitą, ji daugiau nieko nesužinojo apie Kerolės bendrininką.

Atsargiai užduodami klausimai mažai ką atskleidė. Ji nepiktavališkai paklausė Džeko, kaip jis sugebėjo patekti į intensyviosios slaugos skyrių tą naktį, kai ji atgavo sąmonę. Jis abejingai pažvelgė į ją.

– Apie ką, po galais, kalbi?

– Nesvarbu. Kartais įvykių seka man vis dar painiojasi.

Jis buvo arba nekalčiausias angelas, arba sumaniausias melagis.

Ji išbandė tą pačią gudrybę su Edžiu. Jis paaiškino:

– Aš nesu šeimos narys. Ką būčiau veikęs intensyviosios slaugos skyriuje?

„Grasinęs nužudyti Teitą", – norėjosi ištarti.

Tačiau negalėjo to sakyti, todėl tik sumurmėjo kažką apie savo nesuvaikomas mintis. Taigi iš jųdviejų ji neišgavo nieko.

Neką geriau jai sekėsi įžvelgti ir motyvą. Net kai Teitas nesutikdavo su savo patikimais draugais ir patarėjais, o taip nutikdavo gana dažnai, jie visi atrodė atsidavę ir visi nuoširdžiai linkėjo jam sėkmės per rinkimus.

Užuot prisidėjęs prie kampanijos pinigais, vienas privatus verslininkas parėmė jų palydą pasiūlęs nuosavą lėktuvą. Kai jie skrido juo iš El Paso į Odesą, kur Teitas turėjo sakyti kalbą naftininkams, štabo vadai svarstė apie kai kuriuos jų ypatumus.

– Bent jau pabendrauk su jais, Teitai. – Edis kalbėjo įtikinamiausiai. – Neskaudės, jeigu paklausysi jų idėjų.

– Iš anksto galiu pasakyti, kad man jos nepatiks.

Vis dažniau buvo diskutuojama, ar reikia samdytis profesionalų kampanijos strategą, ar ne. Prieš kelias savaites

Edis pasiūlė samdyti viešųjų ryšių firmą, kurios specializacija – padėti kandidatams laimėti rinkimus į valstybinę tarnybą. Teitas tada įnirtingai priešinosi tokiai idėjai ir galų gale viskas liko kaip buvę.

– Iš kur žinai, kad tau nepatiks jų idėjos, jų dar net negirdėjęs? – paklausė Džekas.

– Jeigu rinkėjai negali manęs rinkti tokio, koks esu...

– Rinkėjai, rinkėjai, – pašiepdamas pamėgdžiojo jį Edis. – Rinkėjai neatskiria šūdo nuo bandos. Jie nieko nenori. Jie tingūs ir apatiški. Jie nori, kad ateitų vyrukas ir pasakytų, už ką jiems balsuoti. Jie nori, kad įkaltų tai į jų silpnas mažytes galveles ir jiems nereikėtų spręsti patiems.

– Kaip matau, nė per nago juodymą nepasitiki Amerikos visuomene, Edi.

– Nesu idealistas, Teitai, o tu esi.

– Ir ačiū Dievui, kad esu. Verčiau jau toks nei cinikas. Aš tikiu, kad žmonėms tikrai daug kas rūpi, – šaukė jis. – Jie klausosi, kai svarstomos jų problemos. Atsako, kai kalbi tiesiai. Noriu rinkėjams kalbėti apie jų rūpesčius suprantamai ir nesislėpdamas už melagingo ryšių su visuomene žargono ir frazeologijos.

– Gerai, gerai. – Edis gesino įkaitusią nuotaiką. – Kadangi klausimas toks skausmingas, atidėkime jį ir pakalbėkime apie ispanakalbius.

– O ką apie juos?

– Kitą kartą, kai kreipsiesi į jų auditoriją, negąsdink jų taip stipriai integracija į mūsų visuomenę.

– Į mūsų visuomenę?

– Aš dabar mąstau kaip anglakalbis rinkėjas.

– Bet svarbu, kad jie integruotųsi į amerikiečių visuomenę, – prieštaravo Teitas jau ne pirmą kartą. – Tai vienintelis būdas išlaikyti visuomenę nuo tokio dalijimo: jūsų, mūsų, jų. Ar tu nesiklausei mano kalbų?

– Pabrėžk, kad jie galės išlaikyti savo papročius.

– Sakiau. Sakiau ir tai. Argi nesakiau? – jis klausė visų, kurie galbūt girdėjo jo kalbas.

– Jis sakė, – išdrįso įsiterpti Eiverė.

Edis ją ignoravo.

– Aš tik manau, kad svarbu nepaskleisti žinios, neva jie turi atsisakyti savo kultūros aukodamiesi dėl anglakalbės Amerikos.

– Jeigu jie čia gyvena, Edi, jeigu tapo šios šalies piliečiais, jie privalo priimti kai kuriuos papročius, visų pirma – išmokti anglų kalbą.

Edis nesuglumo.

– Matai, angliškai kalbantiems amerikiečiams nepatinka, kad jų visuomenė bus užgrobta ispaniškai kalbančiųjų, kaip kad pastariesiems nepatinka per gerklę grūdami angliški papročiai, įskaitant ir naująją kalbą. Pirmiausia luktelėk, kol tave išrinks, o tada reikšk mintis apie integracijos vadeles, gerai? Ir venk kalbų apie narkotikų prekybos problemą, kuri Teksase ir Meksikoje opi.

– Sutinku, – pareiškė Džekas. – Kai esi senatorius, gali ką nors tuo klausimu daryti. Kam dabar kaip raudona vėliava mosuoti narkotikų problema? Tai visiems suteikia galimybę kritikuoti tave, kad esi arba per daug griežtas, arba per daug švelnus.

Teitas nusijuokė netikėdamas, ką jam siūlo jo pagalbininkai, ir plačiai skėstelėjo rankomis.

– Aš kandidatuoju į JAV Senatą ir negaliu turėti nuomonės, kaip elgtis su nelegalių narkotikų į mano šalį antplūdžiu?

– Žinoma, tu gali turėti nuomonę, – pasakė Džekas, tarsi gerintųsi mažam vaikui.

– Tik neviešink savo planų, kaip spręsti tą problemą, kol tavęs neklausia konkrečiai. O dabar dėl tos minios Odesoje, – nusuko kalbą Edis, tikrindamasis savo užrašuose.

Edis niekada jų nepamiršdavo. Stebėdama, kaip jis juos varto, Eiverė spoksojo į jo rankas. Ar tos rankos užgavo Fen-

sę, paliko įdrėskimus ir mėlynes, o gal ji atėjo pas jį prieglobsčio, kai ją patvarkė koks kaubojus?

– Ir dėl Dievo, pasistenk į kiekvieną susitikimą ateiti laiku.

– Aš paaiškinau, kodėl šį rytą pavėlavome į pusryčių kalbą. Kerolė mėgino susisiekti su mama ir tėčiu, kol pagaliau rado juos namie. Jie norėjo žinoti viską, kas dedasi, mudu turėjome pasikalbėti su Mende.

Edis ir Džekas pažvelgė į ją. Kaip visuomet, ji pajuto jų nebylią kritiką, nors kelionėje ir stengėsi kaip galėdama nesudaryti jiems jokių nepatogumų. Supykusi ji rėžė Džekui:

– Dorotė Rėja ir Fensė siunčia tau geriausius linkėjimus.

– Ak, ką gi, ačiū.

Paminėjusi Fensės vardą, ji pažvairavo į Edį. Jo akys piktai įsmigo į ją, bet paskui vėl nukrypo į Teitą.

– Prieš nusileisdamas atsikratyk to kaklaraiščio.

– Ko jam trūksta?

– Jis atrodo kaip skuduras.

Bent sykį Eiverė palaikė Edžio nuomonę. Teito kaklaraištis nebuvo pats žaviausias, tačiau ji pasipiktino, kad jis taip netaktiškai tai priminė.

– Štai, pasikeiskim, – pasiūlė Džekas, traukdamas už savo kaklaraiščio mazgo.

– Ne, tavo dar blogesnis, – atšovė Edis su jam būdingu tiesmukumu. – Imk manąjį.

– Velniop jus abu ir velniop tą kaklaraištį, – atkirto Teitas. Jis sudribo atgal į prabangią lėktuvo sėdynę. – Palikit mane ramybėje. – Atsirėmęs į pagalvę, jis užsimerkė, taip visus užčiaupdamas.

Eiverei patiko jo prašymas atsiknisti, net jeigu taip jis užčiaupė ir ją. Po tos nakties Hjustone, kai tiek mažai trūko, kad jie pasimylėtų, Teitas dar labiau stengėsi išlaikyti tarp jų atstumą. Ne visada būdavo lengva, nes jie turėjo dalytis vonia, jei ne lova. Jų pastangos nepasirodyti pusnuogiams pasiekdavo kvailą kraštutinumą. Jie vienas prie kito nebe-

silietė. Kalbėdamiesi dažniausiai piktai vienas kitam atsikirsdavo, kaip du gyvūnai per ilgai gyvenantys tame pačiame narve.

Netrukus net per lėktuvo variklių ūžimą pasigirdo lygus Teito kvėpavimas. Jis galėdavo užmigti beveik akimirksniu, nusnūsti keletą minučių ir pabusti atsigavęs – sakė šį sugebėjimą išlavinęs Vietname. Jai patiko stebėti jį miegantį, dažnai tai darė naktimis, kai pasijusdavo per daug susirūpinusi, kad leistų sąmonei ilsėtis.

– Daryk ką nors.

Edis buvo pasilenkęs per siaurą lėktuvo tarpueilį ir budino ją iš minčių. Abu su Džeku spoksojo į ją kaip kvotėjai.

– Kam?

– Teitui?

– Ką norite, kad daryčiau? Parinkčiau jam kaklaraiščius?

– Įtikink jį leisti man pasamdyti ryšių su visuomene firmą.

– Ar nemanai, kad pats ir atlieki šį darbą, Edi? – šaltai paklausė ji.

Jis karingai prisikišo prie jos.

– Tu manai, kad aš negailestingas? Tie vyrukai neklausytų jokių tavo nesąmonių.

– Kokių nesąmonių? – atšovė ji.

– Tokių, kaip Teito skambučių kontroliavimas.

– Kalbi apie praėjusią naktį? Jis jau miegojo, kai skambinai. Jam reikia poilsio. Jis išsekęs.

– Kai noriu kalbėti su juo, prašau iš karto pakviesti, – pasakė jis, durdamas į orą. – Supratai, Kerole? Dabar apie tuos profesionalus...

– Jis nenori jų. Sako, kad jie sukurs nenuoširdų, apgaulingą įvaizdį, taip manau ir aš.

– Niekas tavęs neklausia, – pasakė Džekas.

– Kai turiu nuomonę apie savo vyro kampaniją, ją labai aiškiai išsakau, o jūs galit žemėn prasmegti, jei jums tai nepatinka!

– Ar tu nori būti senatoriaus žmona, ar ne?

Jie valandėlę patylėjo, kol abu nusiramino. Edis prabilo susitaikėlišku tonu:

– Daryk ką nors, kad Teitas atsikratytų tos bjaurios, slegiančios nuotaikos, Kerole. Ji pražūtinga.

– Minia nežino, kad jo nuotaika šlykšti.

– Užtat rinkėjai žino.

– Džekas teisus, – sutiko Edis. – Kai kas jau pastebėjo ir pareiškė apie tai savo nuomonę. Ji demoralizuojanti. Jie nori matyti savo didvyrį džiūgaujantį, spinduliuojantį aistra, o ne niurzgiantį. Pasistenk, kad pasaulis jam atrodytų šviesus, Kerole. – Užbaigęs savo įkvepiamą kalbą, Edis klestelėjo į savo vietą ir ėmė atidžiai tyrinėti užrašus.

Džekas sušnairavo į ją.

– Tai per tave jis puolė į tokią paniką. Todėl ir esi vienintelė, galinti jį ištraukti. Ir nevaidink, kad nenumanai, kaip tai padaryti, mes visi puikiai žinome, ką tu gali.

Piktai apsišaudžius nuomonėmis, Eiverė jautėsi nusivylusi ir nesugebanti nieko pakeisti. Dėl blogos situacijos jie, akivaizdu, kaltino ją.

Nusileidus ir išlipus iš nediduko lėktuvo, jai palengvėjo. Susirinkusiai jų pasitikti miniai ji nutaisė šypseną. Tačiau gera nuotaika pradingo, kai tarp spaudos fotografų ji pastebėjo Vaną Lavdžojų. Tomis dienomis jis išdygdavo visur, kur pasirodydavo Teitas Ratledžas. Jį pamačiusi, Eiverė iš karto prarasdavo drąsą.

Kai tik būdavo įmanoma, ji stengdavosi slėptis už nugarų, kur kameros objektyvams būdavo sunkiau ją rasti. Patogiai įsitaisiusi, ji tyrinėdavo minią, pasirengusi pastebėti visus įtartinus asmenis. Šįkart minią daugiausia sudarė žiniasklaida, Ratledžų rėmėjai ir smalsūs stebėtojai.

Aukštas vyras, stovintis minios pakraštyje, patraukė jos dėmesį tik dėl to, kad pasirodė pažįstamas. Jis buvo apsirengęs siūtu pagal užsakymą kaubojišku kostiumu ir užsidėjęs

kaubojaus skrybėlę, todėl iš pradžių palaikė jį vienu naftininkų, kuriems Teitas turėjo kalbėti.

Ji negalėjo tiksliai prisiminti, kur ar kada jį matė, veikiausiai tada jis buvo apsirengęs kitaip. Ji būtų įsiminusi tą kaubojaus skrybėlę. Tačiau buvo tikra, kad matė jį neseniai. Tikriausiai per iškylą Hjustone? Jai dar nespėjus prisiminti laiko ir vietos, jis ištirpo minioje ir dingo iš akių.

Eiverę skubino eiti prie laukiančio jų limuzino. Mero žmona šalia jos liejosi kaip fontanas. Ji mėgino sutelkti dėmesį, ką ta moteris kalba, bet jos mintis sujaukė žilaplaukis vyras, kuris staiga išnyko, jų akims susitikus.

Kai tik iš akiračio dingo kandidatas į senatorius, jo palyda ir žiniasklaidos šakalai, solidžiai apsirengęs kaubojus išėjo iš telefono kabinos. Oro uoste Teitą Ratledžą sekti buvo lengva. Ir sekamasis, ir seklys buvo aukšti, bet Teitas norėjo būti matomas, o kaubojus didžiavosi sugebėjimu įsilieti į minią ir tapti nepastebimas.

Kaip toks stambus vyras, jis judėjo grakščiai ir lengvai. Vien jo laikysena nusipelnė pagarbos visų tų, kurie pasipainiodavo jo kelyje. Automobilių nuomos posto tarnautoja buvo nepaprastai mandagi. Vien jo stotas, atrodė, reikalauja gero aptarnavimo. Jis padėjo jai savo kredito kortelę. Joje buvo užrašytas netikras jo vardas, bet perbraukus per elektroninę tikrinimo sistemą, ji suveikė.

Jis padėkojo tarnautojai, kai ši padavė jam raktą su etikete.

– Ar jums reikia rajono žemėlapio, pone?

– Ne, ačiū. Žinau, kur vykstu.

Visas jo turtas tilpo viename krepšyje, jame buvo tvarkingai supakuoti drabužiai. Bemaž viskas buvo vienkartinio naudojimo, taip jis nepalikdavo jokių pėdsakų; jeigu prireiktų, buvo išsinuomojęs sedaną.

Oro uostas driekėsi tarp Midlando ir Odesos. Jis patraukė į vakarus, į tolimiausią valstijos miestą, laikydamasis sau-

gaus atstumo nuo Ratledžą vežančio limuzino, kad nesukeltų įtarimo.

Jis stengėsi pernelyg nepriartėti. Vyras buvo įsitikinęs, kad Kerolė Ratledž atkreipė į jį dėmesį minioje, kai vietos rinkėjai jos vyrui spaudė ranką. Vargu ar ji atpažino jį iš tokio atstumo, bet dirbdamas tokį darbą dėl nieko negalėjai būti tikras.

Dvidešimt aštuntas skyrius

Karališka lova.

– Nepavydžiu Teksaso moterims. Kaip ir kiekvienos mūsų šalies valstijos moterys, jos susiduria su rimtomis bėdomis – bėdomis, kurios reikalauja skubių sprendimų. Kasdienių sprendimų. Kad ir tokiais rūpesčiais, kaip tinkama vaikų priežiūra.

Net per oficialius pusryčius su dirbančiomis moterimis, kalbant apie jų bėdas, Teito mintys sukosi apie plačią lovą viešbučio *Adolphus* kambaryje.

Nusileidę Lav Filde, jie nuskubėjo užsiregistruoti ir atsigaivinti, kad suspėtų į pusryčius. Net ir susitikimų priplanuota dienotvarkė neatvėsino jį užvaldžiusių minčių: šį vakarą jis dalysis lova su Kerole.

– Kai kurios įmonės, – man malonu, kad dauguma jų įsikūrusios čia, Dalase, – ėmėsi darbuotojų dienos priežiūros programų. Tačiau turinčios viziją ir diegiančios pažangias idėjas bendrovės vis dar sudaro mažumą. Noriu, kad šiuo klausimu būtų daroma kuo daugiau.

Aidint plojimams Teitas galvoje girdėjo paslaugaus registratoriaus klausimą: „Ar norėsite ko nors daugiau, pone Ratledžai?“

Jis turėjo atsakyti jam: „Taip. Rinksiuosi kambarį su atskiromis lovomis.“

Plojimai nurimo. Pasinaudojęs pauze Teitas gurkštelėjo vandens. Akies krašteliu jis matė, kaip Kerolė keistai žiūri į jį iš už priekinio staliuko. Ji gundė labiau, nei tas puikus desertas, kurio jis atsisakė per šiuos priešpiečius. Tačiau atsisakys ir jos.

– Banalu kalbėti apie vienodą užmokestį už vienodą darbą, – kalbėjo jis į mikrofoną. – Amerikiečiai nuo tų šnekų pavargo. Tačiau ketinu tai toliau kartoti tol, kol tie, kurie tam prieštarauja, pasiduos. Bus sunaikinti. Išvaryti.

Sugriaudėjo plojimai. Teitas visus sužavėjo savo šypsena ir stengėsi nežiūrėti po priekinėje eilėje sėdinčios moters, siūlančios jam įspūdingą vaizdą, sijonu.

Jiems karštligiškai puolinėjant, – turėjo labai mažai laiko pasiruošti, – pro praviras vonios kambario duris jis netyčia žvilgtelėjo į žmoną. Ji vilkėjo pastelinę liemenėlę. Pastelinius apatinius. Pastelinį keliaraištį. Jos užpakaliukas buvo žavus. Šlaunys lygios.

Pasilenkusi prie veidrodžio ji pudravosi nosį. Jis apmirė; net valgydamas suvytusias salotas, nenusakomo skonio mėsą ir šaltas žaliąsias pupeles, negalėjo atsipalaiduoti.

Dabar atsikrenkštęs, jis kalbėjo toliau:

– Man labai neramu dėl nusikaltimų prieš moteris. Kiekvienais metais daugėja žaginimų, bet prievartautojų pagaunama, suimama ir patraukiama į teismą apgailėtinai mažai. Smurtas šeimose gyvuoja jau seniai – nuo tada, kai atsirado šeimos. Laimei, šiurkštūs pažeidimai pagaliau pasiekia visuomenės sąmonę. Tai gerai. Bet ar viskas padaryta, kad ši situacija keistųsi? Ponas Dekeris siūlo šias problemas spręsti pasitelkiant psichologus, tai yra ragina lankyti konsultacijas. Taip, sutinku, kad siekiant galutinio sprendimo tai svarbu. Bet man atrodo, kad pirmiausia privalo veikti policija. Smurtautojo atskyrimas nuo aukų – dažniausiai tai moterys ir vaikai – ir jų saugumo garantavimas yra privalomas, ir tai turi būti daroma remiantis įstatymais. Tada, ir tik tada, abi puses būtų galima nukreipti konsultuotis ir siūlyti susitaikyti.

Kai plojimai nuščiuvo, jis perėjo prie aistringos savo kalbos pabaigos. Kai tik šitas susitikimas baigsis, numatyta vykti į *General Motors* – automobilių surinkimo gamyklą gretimame Arlingtone, reikės pasisukinėti tarp darbininkų keičiantis jų pamainoms.

Tada jie grįš į viešbutį, žiūrės vakaro žinias, atidžiai skaitys laikraščius ir ruošis oficialiai vakarienei, rengiamai jo garbei Saut Forke. O vėlai naktį jie grįš į savo karališkai plačią lovą.

– Tikėsiuosi jūsų paramos lapkritį. Labai jums ačiū.

Jam plojo džiaugsmingai ir atsistoję. Jis davė ženklą Kerolei, kad prisidėtų prie jo ant pakylos. Ji atsistojo šalia. Kaip visi ir tikėjosi, apkabino ją per liemenį. Jis nesitikėjo, kad taip susijaudins, tačiau būdamas taip arti, spausdamas ją, tokią mažą ir moterišką, prie šono, patyrė nenusakomą jaudulį. Ji atlošė galvą ir nusišypsojo jam, tarsi būtų kupina susižavėjimo ir meilės.

Ji sugebėjo apsimetinėti.

Praėjo beveik pusvalandis, kol Edžiui pavyko išvaduoti juos iš garbinančios minios, nenorinčios jų paleisti. Kai jie išėjo iš susirinkimų salės, rugsėjo karštis tvoskė kaip iš krosnies.

– Džekas vis skambina iš ten, – paaiškino Edis, gindamas juos automobilio, stovinčio prie šaligatvio, link. – Šį vakarą yra kažkokių nesklandumų. Nieko rimta. Mes atvažiuosime paskui tave į susirinkimą gamykloje. Jeigu tuoj pat neišvyksi, nespėsi. Ar žinai, kur gamykla?

– Netoli I–30 kelio, taip? – Teitas nusivilko švarką ir numetė jį ant užpakalinės išsinuomoto automobilio sėdynės.

– Teisingai. – Edis smulkiau nupasakojo kelią. – Negalėsi jos nepastebėti. Ji bus tau iš dešinės. – Jis pažvelgė į Kerolę. – Iškviesiu taksi, galėsi grįžti į viešbutį.

– Aš vykstu su Teitu. – Ji pralindo jam po ranka į keleivio sėdynę.

– Manau...

– Gerai, Edi, – atsakė Teitas. – Tegu važiuoja su manimi.

– Ji styros ten kaip skaudamas nykštys. Ten ne koks merginų klubas.

– Teitas nori, kad jį lydėčiau, ir aš važiuosiu, – prieštaravo ji.

– Gerai, – nusileido Edis, bet Teitas galėjo prisiekti, kad draugas visai nebuvo patenkintas. – Mes greitai pasivysime jus. – Jis uždarė Kerolės dureles ir jie nulėkė.

– Jis niekada nepraleidžia progos priversti mane pasijusti prielipa, argi ne? – tarė ji. – Stebiuosi, kad jis pritarė tavo vedyboms su manimi.

– Jis neturėjo progos. Negalėjome jo rasti, atsimeni?

– Kuo puikiausiai atsimenu, – piktai atšovė ji. – Tenorėjau pasakyti... ak, nesvarbu. Nenoriu kalbėti apie Edį.

– Žinau, jis neįrašytas į tavo mėgstamiausių žmonių sąrašą. Kartais jis gali būti tikra rakštis subinėj, moka priekabiauti. Bet jo instinktai retai apgauna.

– Jo instinktais pasitikiu, – pritarė ji. – Tačiau nesu tokia tikra, kad pasitikiu juo.

– Ką gi jis padarė, kad privertė juo nepasitikėti?

Ji nusuko galvą ir įsispoksojo pro priekinį stiklą.

– Nieko, manau. Viešpatie, taip karšta.

Pasilenkusi į priekį kiek tik leidžia sėdynės diržas, ji nusivilko kostiumo švarkelį. Po juo buvo deranti šilkinė palaidinukė. O po ja – krūtys, jis matė nėriniuotą, pastelinę liemenėlę, rytą slapta stebėdamas žmoną pro praviras vonios kambario duris.

– Tu buvai nuostabus, Teitai, – pagyrė ji. – Ne maloningas ar globėjiškas. Jos to nedovanotų. Maniau, tave gyvą suvalgys. – Ji dirstelėjo į jį. – Ypač toji priekinėje eilėje su ryškiai mėlyna suknele. Kokios spalvos buvo jos kelnaitės?

– Ji buvo be kelnaičių.

Tiesus atkirtis ją pribloškė. To nesitikėjo. Jos koketuojanti šypsena išgaravo. Ji vėl įsmeigė akis į priekinį stiklą.

Jam pasirodė, kad ji įsižeidė. Ką gi, taip jai ir reikia, ar ne taip? Jam jau seniai neduoda ramybės gėla papilvėje. Kodėl

turėtų kentėti vienas? Ant jo peties sėdintis velniūkštis kurstė priversti ir ją jaustis apgailėtinai.

– Aš išvengiau abortų klausimo. Ar pastebėjai?

– Ne.

– Nežinojau, ką sakyti. Galbūt turėjau pakviesti tave prie mikrofono. Būtum galėjusi papasakoti mums iš asmeninės patirties, kaip tai vyksta.

Kai atsisuko į jį, jos akyse žibėjo ašaros.

– Sakiau tau, niekada nedariau jokio aborto.

– Bet aš niekada nesužinosiu, ar tu melavai, ar ne?

– Kodėl taip elgiesi, Teitai?

Nes ten, mūsų kambaryje, stovi karališka lova, pagalvojo jis. Prieš dalydamasis ja su tavim, turiu prisiminti visas priežastis, kodėl tavęs nekenčiu.

Žinoma, to nepasakė.

Jis įvažiavo į dobilo pavidalo sankryžą greitkelyje nemažindamas greičio. Vėl atsidūręs tiesiame kelyje, greitį dar labiau padidino. Jei ne jo puiki orientacija ir nutrūktgalviškas vairavimas, būtų pravažiavęs posūkį iš sankryžos.

Prie automobilių gamyklos vartų jų jau laukė delegacija. Teitas sustojo kiek tolėliau, kad turėtų laiko susikaupti prieš tapdamas mandagus. Jis jautėsi kaip akiplėša. Norėjo kautis. Nesijuto galįs šypsotis ir žadėti išspręsti darbininkų problemas, kai net su savo paties vedybomis nesusitvarko. Jis nenorėjo iš savo žmonos nieko, išskyrus jos kūno, jos kūno geidė kiekviena jo raumenų skaidula.

– Apsivilk švarką, – liepė jai, nors pats nusirišo kaklaraištį ir raitojosi marškinių rankoves.

– Ir ketinau, – atsakė ji ramiai.

– Gerai. Tavo speneliai matyti po palaidinuke. Ar to ir norėjai?

– Eik velniop, – maloniai atsakė ji, atidariusi duris.

Jis turėjo prisipažinti, kad ji elgėsi puikiai. Ji susivaldė jam kandžiai užgauliojant ir su profsąjungos viršininkais, atėju-

siais jų pasveikinti, kalbėjo protingai. Edis ir Džekas atvyko maždaug tuo laiku, kai keitėsi pamaina ir pro gamyklos vartus pasipylė darbininkai. Tie, kurie atvyko į darbą, susiliejo su tais, kurie plaukė į automobilių stovėjimo aikštelę. Teitas spaudė rankas kiekvienam, ką tik galėjo pasiekti.

Kiekvieną kartą, kai pažvelgdavo į Kerolę, matė ją agituojančią taip pat uoliai kaip ir jis. Ji dėmesingai visų klausėsi, nesvarbu, su kuo būtų kalbėjusi. Kaip ir sakė Edis, vilkėdama geltonais šilkais, ji tikrai išsiskyrė minioje. Jos tamsūs plaukai atspindėjo saulės šviesą tarsi veidrodis. Nepriekaištingas veidas nepiktino ir neatstūmė žmonių, darbininkes traukė kaip magnetas lygiai kaip ir vyrus.

Teitas ieškojo prie ko prikibti, bet nieko nepastebėjo. Ji siekė purvinų rankų ir draugiškai jas spaudė. Ji nepavargo šypsotis, nors toji minia buvo nesuvaldoma, o karštis nepakeliamas.

Ir ji pirmoji pripuolė prie jo, kai kažkieno pakirstas jis susmuko ant žemės.

Dvidešimt devintas skyrius

Eiverė kaip tik stebėjo Teitą, kai jo galva staiga loštelėjo atgal. Nevalingai jis pakėlė ranką prie kaktos, susverdėjo ir susmuko.

– Ne!

Juos skyrė vos keli metrai, bet žmonių buvo tiršta. Jai atrodė, kad pro juos braunasi visą amžinybę. Kai pritūpė ant karšto šaligatvio šalia Teito, buvo susiplėšiusi pėdkelnes ir nusibrozdinusi kelius.

– Teitai! Teitai! – Kraujas sunkėsi iš žaizdos smilkinyje. – Pakvieskite kas nors gydytoją. Edi! Džekai! Kas nors darykite ką nors. Jis sužeistas!

– Man nieko nenutiko.

Jis stengėsi atsisėsti. Svyruodamas, apsvaigęs, jis grabinėjosi atramos, surado Eiverės ranką ir tvirtai į ją įsikibo.

Pamačiusi, kad Teitas gali kalbėti ir mėgina sėstis, pamanė, kad jį kulka tik kliudė, nepataikė į kaukolę. Priglaudė jo galvą prie krūtinės. Šiltas kraujas sruvo žemyn, tačiau ji net nepastebėjo, kad jos drabužiai kruvini.

– Jėzau, kas atsitiko? – Pagaliau Edis sugebėjo prasibrauti alkūnėmis pro minią prie jų. – Teitai?

– Nieko, – suvapėjo jis. – Duok man nosinę.

Eiverė lėtai paleido jo galvą.

– Greitajai jau skambina.

– Nereikia. Kažkas man smogė. – Jis apsidairė kojų miške. – Šituo, – pasakė jis, rodydamas pirštu į sudužusį alaus butelį, besivoliojantį šalia ant šaligatvio.

– Kas, po velnių, jį metė?

– Ar matei jį? – Eiverė buvo pasiruošusi stoti į kovą su užpuoliku.

– Ne, nieko nemačiau. Duok man nosinę, – pakartojo Teitas.

Edis ištraukė vieną iš kišenės. Griebusi Eiverė prispaudė ją prie kraujuojančios žaizdos smilkinyje, prie pat plaukų.

– Ačiū. Dabar padėk man atsikelti.

– Nesu tikra, kad turėtum mėginti stotis, – įspėjo ji.

– Jaučiuosi gerai. – Nevykusiai nusišypsojo jis. – Tik padėkite man pakelti subinę, gerai?

– Galėčiau tave pasmaugti, kad tokiu metu juokauji.

– Atleisk. Kažkas už tave greitesnis.

Kai ji ir Edis padėjo jam atsistoti ant kojų, gaudydamas kvapą atbėgo Džekas.

– Kai kuriems darbininkams nepatinka tavo politika. Policija juos suėmė.

Tolimajame automobilių stovėjimo aikštelės kampe erzeliavo. Piketo prieš Ratledžą plakatai šokinėjo aukštyn žemyn kaip spyruoklinės šokdynės. „Ratledžas – nuobodus komunistas“, – skelbė vienas. „Balsuoji už raudonąjį liberalą? Tu visiškas beprotis!“ – rėkė kitas. Ir: „Ratledžas – rujojantis komunistas.“

– Eime, – paragino Edis.

– Ne. – Teito lūpos buvo išbalusios ir persikreipusios iš pykčio. – Atėjau čia paspausti rankų ir prašyti balsuoti už mane, tai ketinu ir daryti. Pora butelių mėtytojų manęs neišgąsdins.

– Teitai, Edis teisus. – Eiverė tvirtai įsitvėrė jo rankos. – Dabar tai jau policijos reikalas.

Ji numirė tūkstantį kartų, kol galvotrūkčiais dūmė prie jo. Galvojo: „Štai ir atsitiko. Norėjau jį apsaugoti ir nesugebė-

jau." Šis įvykis akivaizdžiai parodė jai, koks jis pažeidžiamas. Kokią jam galėjo pasiūlyti apsaugą? Jei kas nors trokšta jį nužudyti, tai ir padarys. Nei ji, nei kas nors kitas nė velnio negalės sukliudyti.

– Sveiki, aš Teitas Ratledžas, kandidatuoju į JAV Senatą. – Teitas ryžtingai pasisuko į vyrą, stovintį arčiausiai jo.

Automobilių pramonės darbininkų sąjungos narys pažvelgė į ištiestą Teito ranką, tada nedrąsiai apsižvalgė, tarsi ieškotų bendradarbių pagalbos. Pagaliau jis paspaudė Teitui ranką.

– Būčiau dėkingas už jūsų balsą lapkričio mėnesį, – pasakė Teitas vyrui eidamas prie kito. – Sveiki, aš Teitas Ratledžas.

Nepaisydamas savo patarėjų, Teitas vaikščiojo po minią, spausdamas rankas savo dešiniąja, kairiąja laikydamas prie kaktos kruviną nosinę. Eiverė niekada nemylėjo jo taip karštai.

Tačiau ir labiau išsigandusi dar niekad nebuvo.

– Kaip aš atrodau?

Teitas paklausė jos nuomonės tik tada, kai pats negalėjo nuspręsti pasižiūrėjęs į veidrodį. Jis pasiliko automobilių surinkimo gamyklos stovėjimo aikštelėje tol, kol pamainos išsiskirstė, vieni darbininkai patraukė namo, kiti sugužėjo į gamyklą.

Tik tada jis leidosi Edžio ir Eiverės įstumiamas ant užpakalinės automobilio sėdynės ir skubiai nuvežamas į artimiausią greitosios pagalbos kabinetą. Džekas antruoju automobiliu taip pat nuvažiavo iš paskos. Gydytojas rezidentas trimis dygsniais susiuvo pjūvį ir pleistru pritvirtino kvadratinį balto tvarsčio lopelį.

Iš greitosios pagalbos kambario Eiverė paskambino Nelsonui ir Zy, žinojo, kad išgirdę apie šį įvykį per žinias jaudinsis. Jie primygtinai reikalavo pasikalbėti su Teitu. Jis ramino: žaizda – vieni juokai, tačiau Eiverė matė, su kokiu dėkingumu jis priėmė slaugės jam pasiūlytus vaistus nuo skausmo.

Kai jie sugrįžo į *Adolphus* viešbutį, vestibiulyje jų laukė krūva reporterių. Jie kaip susitarę puolė prie jų.

– Pasirūpink, kad nufotografuotų kraują ant tavo suknelės, – tarstelėjo jai Edis puse lūpų.

Koks nejautrumas, ji būtų galėjusi išdraskyti jam akis.

– Tu šunsnukis.

– Aš tik dirbu savo darbą, Kerole, – mandagiai atsakė jis. – Kuo geriau išnaudoti visas aplinkybes – netgi blogiausias.

Ji buvo per daug įsiutusi, kad sugebėtų atšauti. Jie sunkiai brovėsi pro mikrofonus ir kameras prie liftų. Prie savo kambario durų ji vėl susidūrė su Džeku ir Edžiu, juodu jau taikėsi sekti paskui juos vidun.

– Teitas ketina prigulti ir laukti, kol pradės veikti vaistai nuo skausmo, – paaiškino, nepaisydama jokių jų argumentų. – Ketinu prašyti, kad jam neadresuotų jokių skambučių.

– Jis turi padaryti pareiškimą.

– Tai ir parašykite jį, – pasakė ji Džekui. – Vis tiek perrašytumėte, kad ir ką jis sakytų. Tik atsiminkite, ko jis mūsų prašė, kai važiavome atgal. Jis nenori apkaltinti sviedusio butelį vyro, nors jis bjaurisi smurtu ir mano, kad tai žema. Jis nekaltina automobilių pramonės darbininkų sąjungos grupės už kelių jų narių veiksmus. Esu tikra, galėsite tai išplėtoti.

– Užsuksiu jūsų paimti septintą trisdešimt, – pasakė Edis ir apsisuko eiti. Per petį griežtai pridūrė: – Tiksliai septintą trisdešimt.

Teitas kiek snustelėjo, tada, prieš keldamasis nusiprausti ir persirengti, pasižiūrėjo žinias. Dabar jis atsisuko nuo komodos veidrodžio ir pakėlė rankas į šonus.

– Na?

Kraipydama galvą, ji atidžiai įvertino.

– Labai valiūkiška. – Jo plaukai žaviai krito virš žaizdos. – Šis pleistras, kaip koks kavalieriaus šaunumo ženklas, pagyvina tavo labai gražų smokingą.

– Tai ir gerai, – sumurmėjo jis, nedrąsiai liesdamas tvarstį, – nes baisiai skauda.

Susirūpinusi Eiverė įdėmiai jį apžiūrėjo iš arčiau.

– Mums nereikėtų eiti.

– Edis iš pykčio sprogtų.

– Ir tegu. Visi kiti suprastų. Jeigu jau Maiklas Džeksonas gali atšaukti koncertą dėl skrandžio viruso, nuvildamas tūkstančius jį dievinančių gerbėjų, tai tu tikrai gali atšaukti vakarienę ir nuvilti porą šimtų susirinkusiųjų.

– Bet ar Maiklo Džeksono gerbėjai mokėjo po du šimtus dolerių už vietą prie stalo? – nusišaipė jis. – Jis gali sau leisti atšaukti, o aš negaliu.

– Bent praryk dar vieną piliulę.

Jis papurtė galvą.

– Jei jau einu, turiu būti energingas.

– Viešpatie, koks tu užsispyręs. Visai kaip ir šią popietę, kai norėjai ten likti.

– Per vakaro žinias viskas atrodė puikiai.

Ji susiraukė.

– Dabar kalbi kaip Edis. Juk sieki valstybinės tarnybos, o ne tapti geriausiu metų taikiniu kiekvienam pamišėliui, kuris griežia dantį ant sistemos. Neturėtum rizikuoti gyvybe vien dėl to, kad šeštą ir dešimtą parodytų gerą reportažą.

– Klausyk, tik dėl to, kad siekiu valstybinės tarnybos, nenusekiau paskui tą kalės vaiką, metusį į mane butelį, ir pats neišspardžiau jam subinės.

– Ak, štai dabar man patinka. Kandidatas, kuris kalba tai, ką galvoja.

Jie juokėsi kartu, bet po akimirkos juokas išblėso. Teitas švelniai ir įdėmiai žvelgė ją.

– Ši suknelė man vis dar gražiausia. Tu atrodai nuostabiai.

– Ačiū.

Ji buvo apsirengusi juoda, kokteilių vakarėliams skirta suknele, kuria jis jau žavėjosi.

– Na, elgiausi kaip bukagalvis šią popietę.

– Negailėjai skaudžių žodžių.

– Žinau, – prisipažino jis, išpūsdamas oro gūsį. – Aš norėjau. Iš dalies todėl...

Pasigirdo beldimas.

– Septynios trisdešimt, – priminė už durų Edis.

Teitas, regis, susierzino. Nusivylusi Eiverė griebė vakarinę rankinę ir nuskubėjo prie durų. Ji buvo įsijausminusi. Nervai pakrikę. Atrodė, tarsi tuoj ims klykti.

Ji vos susilaikė, kai Saut Forke iš karto minioje pastebėjo vyrą, jau matytą Midlando ir Odesos oro uoste.

Rančos namas, išgarsintas populiaraus televizijos serialo „Dalasas“, skendėjo šviesose. Tai buvo ypatingas vakaras, pobūvių lankytojams po namą buvo leidžiama vaikštinėti laisvai. Vakarienė buvo surengta gretimame, daržinę primenančiame pastate, kurį dažnai nuomojo didelėms šventėms.

Vakarėlis pavyko, jie net nesitikėjo, kad bus taip šaunu. Vos jie atvyko, juos informavo, kad susirinko didžiulė minia. Daugelis už galimybę dalyvauti ir išgirsti Teito kalbą pasiūlė sumokėti daugiau nei du šimtus dolerių.

– Nėra abejonių, tai dėl šiandien parodytos neįtikimos naujienų istorijos, – pasakė Edis. – Visi tinklai ir vietos kanalai per savo šeštos valandos žinias rodė tą siužetą. – Jis blykstelėjo Eiverei pernelyg patenkinto žmogaus šypsena.

Ji įsikibo Teitui į parankę, parodydama, kad jis jai kur kas svarbesnis nei kokios naujienų istorijos ar net patys rinkimai. Edis tik dar plačiau išsišiepė.

Kiekvieną dieną Eiverei jis patiko vis mažiau. Jo neatsakingas flirtavimas su Fense buvo svari priežastis, kad nepasitikėtų jo, kaip gerojo skauto, nepriekaištinga reputacija.

Vis dėlto Teitas juo pasitikėjo besąlygiškai. Štai kodėl ji neužsiminė mačiusi iš Edžio kambario išeinančią Fensę net tada, kai Teitas buvo suteikęs jai tokią galimybę. Ji juto, kaip

Teito požiūris į ją švelnėja, ir nenorėjo rizikuoti, juodindama jo patikimiausią draugą.

Žengdama su Teitu į didžiulį prieblandoje skendintį pastatą, ji pasistengė nekreipti dėmesio į Edžio repliką ir užmiršti visus rūpesčius. Šįvakar Teitui reikia jos paramos. Žaizda tikriausiai jį vargino labiau, nei jis rodė. Prie jų priartėjo džiaugsmingas vietos rėmėjas. Jis draugiškai pabučiavo Eiverei į skruostą ir energingai pakratė Teitui ranką. Kai ji juokdamasi iš jo žodžių atlošė galvą, pastebėjo aukštą žilaplaukį vyrą minios pakraštyje.

Ji bandė įsižiūrėti, tačiau tą pat akimirką pametė jį iš akių. Tikriausiai ji suklydo. Vyras oro uoste buvo apsirengęs kaubojiškais drabužiais ir užsidėjęs plačiakraštę skrybėlę, o šis vilkėjo vakariniu kostiumu. Tai greičiausiai atsitiktinumas, jie tik panašios išvaizdos.

Bandydama išlikti dėmesinga prieinantiems prisistatyti žmonėms, ji ir toliau žvalgėsi minioje, bet daugiau prieš vakarienę to vyro nepastebėjo. Sėdint prie stalo didžiulėje salėje buvo sunku įžiūrėti, kas stovi tamsiausiuose kampuose. Tai buvo oficiali vakarienė, bet aplinkui šlaistėsi daug žmonių. Dažnai į ją akinamai nukrypdavo televizijos šviesos.

– Tu ne alkana? – Teitas pasilenkė prie jos ir linktelėjo į beveik nepaliestą lėkštę.

– Per daug jaudinuosi.

Tiesą sakant, jai buvo bloga, ji nerimavo ir galvojo, kaip perspėti Teitą apie jam gresiantį pavojų. Pleistras ant jo kaktos jai atrodė nepadoriai. Kitą kartą gali būti ne tuščias alaus butelis. Gali būti kulka. Be to – mirtina.

– Teitai, ar matei aukštą žilaplaukį vyrą? – paklausė ji dvejodama.

Jis tik nusijuokė.

– Tokių čia apie penkiasdešimt.

– Turiu omeny vieną. Pamaniau, jis atrodė lyg ir pažįstamas.

– Galbūt jis iš vienos tų atminties kišenių, kurios tau dar neatsivėrė.

– Galbūt.

– Sakyk, ar tu gerai jautiesi?

Bandydama išspausti šypseną, ji pakėlė galvą ir sušnibždėjo jam į ausį:

– Kandidato žmonai reikia į tualetą. Ar ji gali trumpam pasitraukti?

– Žinoma, net būtina, kitaip pasekmės gali būti liūdnos.

Jis atsistojo, norėdamas patraukti jai kėdę. Ji atsiprašė. Prie pakylos krašto padavėjas paėmė jai už rankos ir padėjo nulipti klibančiais kilnojamaisiais laiptais. Stengdamasi kuo mažiau kristi į akis, braudamasi išėjimo link, akimis minioje ji ieškojo vyro žilais plaukais.

Kai ji praėjo duris, pajuto nusivylimą ir kartu palengvėjimą. Ji buvo beveik įsitikinusi, kad tai tas pats vyras, kurį ji pastebėjo Vakarų Teksase. Kita vertus, ten buvo dešimtys tūkstančių aukštų teksasiečių žilais plaukais. Dėl savo įtarumo ji jautėsi kiek kvailai, todėl liūdnai šyptelėjo.

Jos šypsena sustingo, kai kažkas iš už nugaros priėjo ir grėsmingai sušnibždėjo:

– Sveika, Eivere.

Trisdešimtas skyrius

Vidurnaktį „Makdonaldo“ užkandinė ties Prekybos ir Grifino gatvių kampu Dalaso centre atrodė kaip auksinės žuvelės indas. Ji buvo ryškiai apšviesta. Pro išgaubto stiklo langus galėjai puikiai visus matyti, kaip aktorius, stovinčius scenos viduryje.

Kasininkas priėmė užsakymą iš niūraus vienišiaus. Kažkoks prasigėrėlis bandė nusnausti vienoje iš užkandinės kabinų. Dvi apsvaigusių paauglių poros laistėsi pomidorų padažu.

Kol pasiekė užkandinę, Eiverė uždūso, šiaip ar taip, nuo viešbučio buvo atkulniavusi tris kvartalus. Dėl vakarinių drabužių ji išsiskyrė iš vakare atgijusios minios. Kad ir kaip būtų, tokią valandą moteriai vaikščioti centrinėmis gatvėmis vienai beprotiškai rizikinga.

Iš kitos gatvės pusės ji įdėmiai žiūrėjo į spindinčią ir jaukią valgomojo salę. Ji matė jį, sėdintį vieną kabinoje. Laimei, staliukas buvo greta lango. Kai tik žalia šviesoforo šviesa pakvietė, ji nuskuodė per plačią gatvę, kaukšėdama aukštakulniais.

– Mmm-mmm, mama, gerai atrodai! – Juodaodis paauglys gašliai pliaukštelėjo liežuviu.

Kumščiuodamiesi ir kvatodami, du bičiuliai sveikino drąsuolį. Kampe dvi moterys, viena rudais plaukais, kita – kaštoniniais, varžėsi dėl vyro, apsitempusio ankštomis odos

kelnėmis, dėmesio. Jis buvo atsirėmęs į šviesoforo stulpą ir atrodė nuobodžiauja, kol praėjo Eiverė. Jis nužvelgė ją kaip mėsėdis. Moteris rudais plaukais apsisuko, įsisprendė rankomis į klubus ir šūktelėjo Eiverei:

– Ei, kale, laikyk savo šikną toliau nuo jo, kitaip tave nudėsiu.

Eiverė nekreipė į nieką dėmesio, skuodė šaligatviu prie vitrinos, už kurios matė palinkusį vyriškį. Priartėjusi prie pat jos, pabeldė į stiklą. Vanas Lavdžojus pažvelgė atsitraukęs nuo savo šokoladinio pieno kokteilio ir ją atpažinęs išsišiepė. Jis parodė į suolą savo kabinoje. Eiverė piktai ir įnirtingai papurtė galvą ir griežtai parodė į purviną šaligatvį, ant kurio trypčiojo juodo atlaso bateliais.

Jis neskubėdamas ramiai išpėdino. Ji nekantraudama sekė jo lėtus žingsnius per restoraną, pro duris, už kampo, ir kai jis priėjo, ji jau nesitvėrė pykčiu.

– Ką, po velnių, sugalvojai, Vanai? – pasiteiravo ji.

Apsimesdamas nekaltas, jis sunėrė ištįsusias rankas ant krūtinės.

– *Moi?*

– Kodėl turėjome susitikti čia? Tokią nakties valandą?

– Negi būtum norėjusi, kad ateičiau pas tave į kambarį – į kambarį, kurį dalijiesi su kitos moters vyru?

Stojo tyla, ir jis nerūpestingai prisidegė marihuanos cigaretę. Įtraukęs porą dūmų, pasiūlė ją Eiverei. Ji pliaukštelėjo jam per ranką.

– Negali įsivaizduoti, į kokį pavojų mane stumi šį vakarą užkalbinęs.

Jis atsišliejo į išgaubtą lango stiklą.

– Klausausi tavęs ausis pastatęs.

– Vanai. – Ji griebėsi už galvos ir pradėjo masažuotis smilkinius. – Per daug sudėtinga paaiškinti – ypač čia. – Moterys už kampo garsiai laidė nešvankybes, kai vyras odinėmis kel-

nėmis valėsi nagus kišeniniu peiliuku. – Aš išsėlinau iš viešbučio. Jeigu Teitas sužinos, kad išėjau...

– Ar jis žino, kad tu ne jo žmona?

– Ne! Ir neturi žinoti.

– Kodėl?

– Neturiu laiko aiškinti.

– O aš jo turiu sočiai.

– Bet aš jo visai neturiu, – sušuko ji, griebdama jam už kaulėtos rankos. – Vanai, kad nebandytum prasižioti. Pavojus iškiltų ne vienai gyvybei.

– Taip, Ratledžas gali įsiusti ir tave nužudyti.

– Aš kalbu apie Teito gyvybę. Tai ne žaidimas, patikėk manim. Labai daug pastatyta ant kortos. Tu pripažinsi tai, kai tik turėsiu progą paaiškinti. Tačiau dabar negaliu. Turiu grįžti atgal.

– Na ir spektaklis, Eivere. Kada nusprendei jame vaidinti?

– Ligoninėje. Mane palaikė Kerole Ratledž. Jie man padarė plastinę operaciją, tada dar negalėjau kalbėti ir paprieštarauti.

– Kodėl to nepadarei, kai jau galėjai?

Ji karštligiškai galvojo, kaip jam kuo greičiau viską papasakoti.

– Pasiklausk Airišo, – išpyškino ji.

– Airišas! – krankteléjo jis piktai, springdamas marihuanos dūmu. – Tas gudrus kalės vaikas. Jis žino?

– Sužinojo neseniai. Turėjau kam nors pasakyti.

– Tai štai kodėl jis mane išsiuntė į šią kelionę. Vis klausiau savęs, kas per atradimas tas Ratledžas, lyg būtų koks suknistas karališkosios šeimos narys ar kas panašaus. Taigi Airišas norėjo, kad nenuleisčiau nuo tavęs akių.

– Manau, taip. Aš nežinojau, kad jis skirs tau šią užduotį. Buvau priblokšta, kai pamačiau tave Hjustone. Buvo gana sunku, kai atidariusi Ratledžų namų duris išvydau ant slenksčio. Ar tada mane atpažinai?

– Tą dieną, kai išėjai iš klinikos, atkreipiau dėmesį, kad ponios Ratledž įpročiai elgtis priešais kamerą labai panašūs į tavo. Buvo nepakeliamai sunku matyti, kaip ji sudrėkina lūpas ir pasuka ar kresteli galvą – visai kaip tu. Kai filmavau rančoje, buvau beveik įsitikinęs, bet šį vakarą pasijutau toks tikras, kad nusprendžiau prisipažinti žinąs nedidelę tavo paslaptį.

– O Viešpatie.

– Kas?

Per Vano petį Eiverė pastebėjo prie jų atžingsniuojantį policijos patrulį.

– Gerai, kas yra? – irzliai paklausė brolio Teitas.

Džekas uždarė duris į savo viešbučio kambarį ir ištraukė iš savo oficialaus švarko buteliuką.

– Gersi?

– Ačiū, ne. Kas atsitiko?

Vos jie įėjo į *Adolphus* vestibiulį, Džekas sugriebė Teitui už alkūnės ir sušnibždėjo, kad jiems reikia pasikalbėti akis į akį.

– Dabar?

– Dabar.

Tą naktį Teitas neturėjo jokio noro rengti uždarų durų posėdžio su broliu. Vienintelis žmogus, su kuriuo jis norėjo pasikalbėti akis į akį, buvo žmona. Nuo tada, kai jie atvyko į Saut Forką, ji elgėsi labai keistai. O juk prieš tai viskas klostėsi puikiai.

Per vakarienę ji paminėjo žilaplaukį vyrą – matyt, kas nors iš praeities nedavė jai ramybės, jis pasirodė vakarėlyje ir sukėlė jai nepatogumų. Kad ir kas jis buvo, tikriausiai susidūrė su ja, kai ji ėjo į moterų kambarį, nes prie stalo grįžo išbalusi ir drebėdama.

Visą vakarą ji krūpčiojo kaip kiškis. Kelis kartus akis pagavo ją nervingai kandžiojant apatinę lūpą. Kai ji nusišypsojo,

šypsena buvo anaiptol nenuoširdi. Jis neturėjo laiko aiškintis visos istorijos. Teitas norėjo žinoti esmę – ir kuo greičiau.

Bet dėl šventos ramybės stovykloje jis nusprendė pirma pasigerinti Džekui. Jiems laukiant lifto, jis atsisuko į ją ir pasakė:

– Džekas norėjo penkias minutes šnektelėti. – Jis reikšmingai pažvelgė į brolį, tas turėjo suprasti: „Ne daugiau nei penkias minutes."

– Dabar? – paklausė ji. – Tada aš grįžtu pas budėtoją ir paprašysiu kelių brošiūrų ir laiškinio popieriaus, noriu Mendei išsiųsti laiškelį. Neužtruksiu. Pasimatysime kambaryje.

Liftas atvažiavo ir ji nuskubėjo. Teitas su Džeku ir Edžiu pakilo į viršų. Edis palinkėjo labos nakties ir išėjo į savo kambarį, palikdamas brolius vienus.

Teitas nekantraudamas laukė, kol Džekas iš smokingo krūtinės kišenės ištraukė baltą voką ir jam padavė, ant voko buvo užrašytas jo vardas. Teitas pakišo rodomąjį pirštą po atlanku ir atplėšė. Du kartus perskaitęs, iš padilbų pažvelgė į brolį.

– Kas tau jį davė?

Džekas pylėsi į stiklelį brendžio.

– Atsimeni tą ponią per priešpiečius, moterį, vilkinčią žydrai? Sėdėjo pirmoje eilėje.

Teitas kilstelėjo smakrą į butelį gėrimo.

– Apsigalvojau.

Džekas padavė jam gėrimo. Greitai ištuštinęs brendį vienu mauku, Teitas iš naujo skaitė laišką, kurio nepaleido iš rankų.

– Kodėl tavęs paprašė jį perduoti? – paklausė brolio.

– Spėju, ji nemanė, kad jai dera pačiai jį pristatyti.

– Dera? – pašiepė Teitas, dar kartą pažvelgęs į begėdiškus laiško žodžius.

Džekas net nesistengė slėpti linksmumo.

– Ar galiu drįsti spėti, apie ką jis?

– Bingo.

– Gal galiu ką pasiūlyti?

– Ne.

– Neskaudėtų, jeigu priimtum jos kvietimą. Tiesą sakant, tai gali padėti.

– Ar tu negirdėjai, kad esu vedęs?

– Lyg ir girdėjau, net pastebėjau, kad tavo vedybos šiuo metu nė sudilusio skatiko nevertos, bet juk tau nereikia mano nuomonės nei apie tavo žmoną, nei apie vedybas.

– Tikra tiesa. Nereikia.

– Nesispardyk, Teitai. Man nuoširdžiai rūpi tavo gerovė. Tu tai žinai. Pasinaudok šiuo kvietimu. Aš nenumanau, kas vyksta tarp Kerolės ir tavęs. – Jis gudriai primerkė akį. – Tačiau žinau, kas nevyksta. Jūs kartu nemiegate ir prieš lėktuvo katastrofą seniai nemiegojote. Gyvas vyras negali, taigi negali ir tu, gerai jaustis ir dirbti, jeigu jo draugužis tarpkojy yra nelaimingas.

– Kalbi iš patirties?

Džekas nuleido galvą ir ėmė spoksoti į gėrimą, kurį suko savo stiklinėje. Teitas perbraukė pirštais plaukus ir susiraukė, kai palietė susiūtą žaizdą kaktoje.

– Atleisk. Netyčia išsprūdo. Atleisk man, Džekai. Tai tik dėl to, kad supykinai, niekam neleisiu kištis į mano reikalus.

– Tai neišvengiama, broliuk.

– Man jau bloga nuo to.

– Tai tik pradžia. Ir net gavus tarnybą nesibaigs.

Teitas atsirėmė užpakaliu į tualetinį staliuką.

– Nesibaigs, manau, kad ne.

Tylėdamas jis tyrinėjo kilimo plaušelius. Po akimirkos jo krūtinėje ėmė kretėti juokas ir netrukus prasiveržė išorėn.

– Kas yra? – Džekas jųdviejų pokalbyje nepastebėjo nieko juokinga.

– Ne per seniausiai Edis pasisiūlė surasti man moterį, kad padėtų įveikti nusivylimą. Kur judu buvote, kai buvau jaunas, nevedęs ir man būtų pravertusi pora gerų sąvadautojų?

Džekas kreivai šyptelėjo.

– Regis, to nusipelniau. Tačiau pastaruoju metu tu toks įsitempęs, pamaniau, kad nekaltas pasivartymas su trykštančia sveikata bobše tau būtų naudingas.

– Greičiausiai būtų, bet ačiū – ne. – Teitas pajudėjo prie durų. – Ačiū ir už gėrimą. – Uždėjęs ranką ant durų rankenos, tarsi būtų ką tik prisiminęs, jis paklausė: – Ar šiomis dienomis kalbėjaisi su savo šeima?

– Kalbi apie „gėrimą“?

– Tik taip pasirodė, – atsakė Teitas, jis atrodė susigraužęs.

– Nesirūpink dėl to. Taip, šiandien kalbėjausi su Dorote Rėja. Ji sakė, kad viskas gerai, tačiau ji mano, kad Fensė sumanė kai ką negera, tik kol kas ji nenutuokia ką.

– Vienas Dievas žino.

– Galbūt Dievas žino. Tik aišku kaip dieną, kad daugiau niekas.

– Labos nakties, Džekai.

– Ei, Teitai?

Jis atsisuko.

– Kadangi tavęs jis nesudomino... – Teitas nusekė brolio žvilgsniu į laišką, kurį vis dar laikė. Džekas gūžtelėjo. – Gal ji norės pasitenkinti ne pačiu geriausiu.

Teitas suvyniojo popierių ir numetė broliui, šis pagavo jį viena ranka.

– Sėkmės.

Kai Teitas atidarė duris į savo kambarį, jau buvo nusirengęs švarką, nusirišęs kaklaraištį ir juostą.

– Kerole? Žinau, kad užtrukau ilgiau nei penkias minutes, bet... Kerole?

Jos nebuvo.

Pamačiusi policininką, Eiverė nusuko galvą. Žvyneliai ant jos suknelės blizgėjo taip ryškiai, kaip auksinės arkos prie užkandinės.

– Dėl Dievo meilės, mesk tą cigaretę, – pasakė ji Vanui. – Jis pamanys...

– Nesirūpink, – pertraukė draugas, kreivai jai šypsodamasis. – Jeigu būtum kekšė, negalėčiau tavęs įpirkti. – Jis nugnybo degantį cigaretės galiuką ir įsimetė ją atgal į marškinių kišenę.

Kai policininkas puolė skirti šūkaujančios už kampo porelės, Eiverė galva parodė, kad jiems reikia slėptis, ir pasuko atgal, į *Adolphus*. Vanas suglebęs kėblino šalia jos.

– Vanai, man reikia, kad pažadėtum niekam neatskleisti, kas esu. Kokį vakarą kitą savaitę, kai grįšime namo, visi trys su Airišu susitiksime. Šiaip ar taip, jis norės išgirsti apie mano kelionę. Tada ir atsakysiu į tavo klausimus.

– Kaip manai, ar Dekeris sumokėtų už šią informaciją?

Eiverė sustojo kaip įbesta. Ji šiurkščiai sugriebė Vano ranką.

– Tu negali! Prašau, Vanai. Dieve mano, tu negali.

– Aš galėsiu, jei nepateiksi man geresnio pasiūlymo. – Jis nustūmė jos ranką ir pasuko šalin. – Iki, Eivere.

Jie buvo tiesiai prie viešbučio, kitoje gatvės pusėje. Ji nurisnojo paskui jį ir vėl čiupo už rankos, staigiai jį apsukdama.

– Tu nežinai, kiek daug pastatyta ant kortos, Vanai. Maldauju tave, kaip draugo.

– Neturiu jokių draugų.

– Prašau nedaryk nieko, kol nepaaiškinsiu tau visų aplinkybių.

Jis vėl patraukęs išvadavo ranką.

– Pagalvosiu apie tai. Tik tavo paaiškinimai verčiau jau būna įtikinami, kitaip aš pasipelnysiu.

Ji stebėjo, kaip jis tingiai šliurina šaligatviu. Atrodė, jam niekas pasaulyje nerūpi. Jos pasaulis, priešingai, buvo žlugęs. Vanas turėjo visus tūzus ir tai žinojo.

Jausdamasi taip, tarsi ką tik būtų gavusi kuoka per galvą, ji perėjo gatvę viešbučio link. Tik pasiekusi šaligatvį kitoje pusėje pakėlė galvą.

Teitas stovėjo po įėjimo stogine ir spoksojo į ją.

Trisdešimt pirmas skyrius

Jo išraiška buvo kraugeriška. Neryžtingai patrypčiojusi Eiverė pajudėjo prie jo kaip pagauta nusikaltimo vietoje, kaip nusikaltėlė, kuri žino, kad jai neišdegė, bet vis dar nenori to prisipažinti.

– Štai ir ji, pone Ratledžai, – linksmai pasakė durininkas. – Sakiau jums, kad tikriausiai bet kurią akimirką grįš.

Prie durininko Teitas stengėsi kalbėti švelniai:

– Buvau jau pradėjęs nerimauti, Kerole. – Jo pirštai su pitono jėga suspaudė jai ranką virš alkūnės.

Jis nulydėjo ją vestibiuliu. Lifte jie žiūrėjo priešais save, nieko netardami, bet tarp jų lakstė kibirkštys. Jis atrakino duris į kambarį ir praleido ją vidun.

Saugantis kambarį metalinis užraktas galiausiai spragtelėjo, kai jis pasuko raktą. Nė vienas nesiekė uždegti šviesos. Nė vienam nedingtelėjo tai padaryti. Jiems užteko silpnos naktinės lemputės, degančios vonios kambaryje virš dirbtinės perlinės kriauklės.

– Kur, po šimts velnių, buvai? – Teitas paklausė be užuolankų.

– „Makdonalde“ ties kampu. Pameni, beveik nieko nevalgiau per pokylį. Pasijutau baisiai išalkusi. Pamaniau, kol tu su Džeku...

– Kas buvo tas vyrukas?

Ji pradėjo vaidinti kvailę, tačiau sumanesnę. Jis greičiausiai matė ją su Vanu, bet jo neatpažino. Kol ji svarstė, ar rėžti jam tiesiai, ar meluoti, jis puolė ją klausimu.

– Ar jis prekiautojas?

Jos žandikaulis atvipo iš nustebimo.

– Narkotikų prekiautojas?

– Neapsimetinėk, žinau, kad kartais su Fense patraukdavote hašišo. Meldžiu Dievą, kad tai būtų viskas, ką darei, bet kandidato į senatorius žmona neperka žolės gatvėje iš nežinomo narkotikų perpardavinėtojo, Kerole. Dėl Dievo meilės, jis galėtų būti slaptas...

– Tai buvo Vanas Lavdžojus! – piktai išrėkė ji. Matyt, tas vardas nieko jam nesakė. Jis sutrikęs vėpsojo į ją. – Operatorius iš *KTEX* televizijos. Jis filmavo juostą tavo televizijos reklamai. Atsimeni?

Ji pribloškė jį ir išdidžiai nuėjo prie tualetinio staliuko. Ji nusiėmė savo papuošalus ir metė juos ant staliuko mažai paisydama, kad jie vertingi.

– Ką su juo veikei?

– Vaikštinėjau, – atsakė ji lengvabūdiškai, kreipdamasi į savo atspindį veidrodyje. Blausioje šviesoje jis atrodė tamsus ir gąsdinantis. Ji nesileis įbauginama. – Susidūriau su juo „Makdonalde“. Juodu su tos televizijos korespondentu apsistoję *Holiday Inn*, kaip jis man sakė. – Meluoti tapo lengviau. Ji jau patyrusi. – Šiaip ar taip, jis barė mane, kad vaikštau viena, ir pasisiūlė parlydėti atgal į viešbutį.

– Protingas vaikinas. Kur kas protingesnis nei tu. Ką sau, po galais, manei, išeidama viena tokiu vėlyvu metu?

– Buvau alkana, – pakartojo keldama balsą.

– O kam tada kambarių tarnyba?

– Norėjau įkvėpti oro.

– Reikėjo atsidaryti langą.

– Kodėl tau taip parūpo, jeigu ir išėjau? Tu buvai su Džeku. Džeku ir Edžiu. Loreliu ir Hardžiu. Dudučiu ir Tutučiu*. – Ji kraipė galvą tai į vieną pusę, tai į kitą tardama tuos vardus. – Jeigu ne vienas, tai kitas turi su tavimi ką nors aptarti. Kas nors visada beldžiasi į tavo duris.

– Nenukrypk nuo temos. Mes kalbame apie tave, o ne apie Džeką ar Edį.

– Kodėl tik apie mane?

– Kas šį vakarą vertė tave taip nervintis?

– Aš nesinervinau.

Ji vėl pabandė išsisukti žengdama pro jį, bet jis nesitraukė. Užtvėrė jai kelią ir griebė už pečių.

– Kažkas negerai. Žinau, kad taip. Ką iškrėtei šį kartą? Geriau pasakyk man pati, kol neišgirdau iš kitų.

– Kas tave verčia manyti, kad aš ką nors padariau?

– Nes nedrįsti žiūrėti man į akis.

– Taip, aš vengiu tavęs. Bet tik dėl to, kad esu įširdusi, o ne todėl, kad ko prisidirbau ar, kaip tu manai, nusižengiau.

– Anksčiau tu nieko daugiau ir nedarei, tik krėtei kiaulystes, Kerole.

– Nevadink manęs... – Eiverė pačiu laiku susivaldė.

– Nevadinti tavęs kuo?

– Niekuo. – Ji nekentė, kai jis kreipiasi į ją kaip į Kerolę. – Nevadink manęs melage, – pasitaisė ji ir maištingai atsilošė. – Ir žinok, Vanas Lavdžojus rūkė marihuaną, kol neišgirdai to iš kitų. Netgi pasiūlė jos man, bet aš atsisakiau. Ar jau perėjau apžiūrą, pone Senatoriau?

Teitas įtūžęs siūbavo ant kulnų pirmyn atgal.

– Daugiau nesibastyk viena.

– Nelaikyk manęs už virvutės.

– Man nerūpi, ką tu darai, velniai rautų, – suurzgė jis,

* Knygos „Alisa veidrodžio karalystėje“ personažai – atsilikėliai mokiniai.

suspausdamas stipriau jos pečius. – Tik viena vaikščioti taip vėlai tu negali – tai nesaugu.

– Viena? – pakartojo ji griežtu, nelinksmu tonu. – Viena? Mes niekada nebūname vieni.

– Mes esame vieni dabar.

Ir tada abu kartu pajuto – jie stovi įsirėmę krūtinėmis. Ir vienas, ir kitas sunkiai kvėpavo. Jų kraujas kaito ir pyktis virė. Eiverės nervai čirškėjo it nukritę karšti laidai, kaip gyvatės vingiuojantys blizgančioje nuo lietaus gatvėje.

Jo rankos apkabino ją, susitiko ties jos nugara ir trūktelėjo prie savęs. Eiverė apimta aistros ištižo. Tada jų lūpos vienu metu susiliejo į godų bučinį. Ji pakibo jam ant kaklo ir provokuodama prisiglaudė prie jo. Jo rankos nuslydo per jos užpakaliuką ir šiurkščiai kilstelėjo ją prie savęs, aukštai ir smarkiai.

Jie garsiai kvėpavo. Taip pat garsiai šiugždėjo jų vakariniai drabužiai. Jų burnos karštligiškai judėjo; liežuviai buvo per daug godūs, kad elgtųsi švelniai.

Teitas stūmė ją atbulą prie sienos, taip galėjo prisispausti prie jos visa jėga ir išlaikyti pusiausvyrą. Kai jis ištroškęs ją bučiavo, jo pirštai kietai apglėbę laikė jos galvą.

Bučinys buvo geidulingas. Jis buvo veikiau niūrus nei paslaptingas ir sukėlė gaivališkus išlydžius. Eiverę jis jaudino kaip pirmasis ugnies liežuvis pirmykštį žmogų. Jis perdavė tokį pragarišką karštį ir tiek daug žadėjo.

Ji puolė jo klostuotų marškinių spraustukus. Vienas po kito jie be garso nukrito ant kilimo. Atplėšė plačiai marškinius ir apnuogino jo krūtinę. Jos pravira burna rado patį jos centrą. Jis kartojo „Dieve“ iš malonumo ir siekė atsegti sagas jos suknelės nugaroje.

Jos išsisuko nuo jo negrabių pirštų. Medžiaga suplyšo. Karoliai išsibarstė. Blizgantys žvyneliai pasipylė ant grindų. Nė vienam nerūpėjo nuostoliai. Jis patraukė suknelę žemyn ir apnuoginęs pečius aistringai bučiavo virš krūtinės, tada pasiekė jos liemenėlės be petnešėlių sagtį.

Kai liemenėlė nukrito, Eiverė puolė panikon. *Jis sužinos!* Bet jis buvo užsimerkęs. Lūpos buvo jo jutikliai, o ne akys. Jis bučiavo jos krūtis, braukdamas jų spenelius liežuviu, traukdamas juos į burną.

Jam jos reikėjo. Ji norėjo, kad jam reikėtų jos. Jis negalėjo jos pasisotinti.

Eiverė trūktelėjo jo rankoves žemyn, netgi neatsegusi rankogalių sąsagų kabliukų. Jis plaikstėsi rankomis, kol visiškai išsivadavo iš marškinių, tada pakišo rankas po palankais. Glostė jos šlaunis, pačiupo už kelnaičių gumelės ir nutraukė jas žemyn. Tada delnas prigludo prie jos, pirštai atsidūrė jos viduje, ji tankiai aikčiojo, inkštė degdama noru.

– Tu mano žmona, – pasakė jis kimiai. – Tu nusipelnei šiek tiek daugiau, nei būti dulkinama prie sienos.

Jis paleido ją ir žengė šalin. Po kelių sekundžių jis buvo be batų ir kojinių, numetęs savo kelnes ant kilimo.

Eiverė išsinėrė iš suknelės, nusispyrė batus ir puolė prie lovos. Kambarinė buvo ją paklojusi. Ji nubraukė šokoladinius mėtų saldainius nuo pagalvės ir smuko į lovą. Nėriniuotas juodas keliaraiščio diržas pokštelėjęs nutrūko. Vos nusimovė kojines, Teitas įšoko šalia.

Ji meiliai prigludo, kai jis prisitraukė ją prie savo šilto, plaukuoto nuogo kūno. Jų lūpos susitiko dar vienam aistringam ir drėgnam bučiniui. Jo lytis buvo kieta ir daili. Jis tyrinėjo jos pilvo minkštumą, glaudėsi prie trikampio pavidalo tamsių garbanų.

Jis laikė jos krūtis, kilnojo jas, švelniai braukė nykščiu pirmyn atgal speneliu ir uoliai dirbo liežuviu. Nesulaukęs jokio pasipriešinimo, jis praskėtė jos šlaunis. Plyšys tarp jų buvo šiltas, juslus ir drėgnas. Ji keletą kartų trumpai ir trūkčiodama įkvėpė, kai jo pirštai su ja žaidė.

Tada jis apvertė ją ant nugaros ir įvedė savo standžią erekciją į jos drėgną, ovalų plyšį. Jos kūnas sutiko jo daiktą droviai, nes jis buvo labai didelis ir kietas, o ji buvo maža ir švelni.

Vyras ir moteris. Kaip ir turėtų būti. Jo galia virto silpnumu; jos pažeidžiamumas tapo jėga.

Ji žavėjosi jo vienvaldyste. Jis buvo grobikiškas, bet malonus, nespaudžiantis, tačiau trokštantis jos. Išlenkė nugarą ir kaklą, visiškai pasiduodama. Jis ėjo toliau, lietė giliau, siekė aukščiau, nei ji manė esant įmanoma.

Jis stengėsi iš visų jėgų sulaikyti orgazmą ir pratęsti malonumą, tačiau jo kūnui, tiek ilgai suvaržytam paties pasirinkto susilaikymo, tai buvo per sunkus išbandymas.

Vos kelis kartus nugrimzdęs į ją, jis patyrė orgazmą.

Kambaryje buvo taip tylu, kad ji girdėjo tiksint laikrodį ant jo rankos, gulinčios šalia ant pagalvės. Ji nedrįso į jį pažvelgti. Negalėjo jo net paliesti. Gulėjo ir klausėsi, kaip jis vėl pradeda kvėpuoti įprastu ritmu. Tai pakildavo, tai nusileisdavo krūtinė, nors pats gulėjo nejudėdamas.

Baigta.

Galiausiai ji nusirito į savo pusę ir nusisuko nuo jo. Pasikišo pagalvę po skruostu ir prisitraukė kelius prie krūtinės. Ji juto skausmą, bet negalėjo tiksliai pasakyti, kokį, kur ar kodėl.

Praslinko kelios minutės. Kai ranka ėmė glostyti jos liemenį, pamanė, kad tai vaizduotės vaisius – negi taip stipriai to trokšta, kad net įsivaizduoja tai pajutusi.

Jo ranka įsitaisė jos liemens linkyje ir spustelėjo švelniai, bet valdingai, kad ji vėl atsiverstų ant nugaros. Ji įdėmiai pažvelgė jam į veidą, jos akys buvo didelės, smalsios ir kupinos nuogąstavimo.

– Aš visada buvau neblogas, – sušnibždėjo jis.

Jis perbraukė krumpliais jai skruostus, tada lūpas. Jos buvo nugremžtos jo barzdos ražiena. Nuo jo švelnaus prisilietimo Eiverė jausmingai atsikvėpė. Jos lūpos prasivėrė, bet ji nepajėgė prabilti, negalėjo žodžiais pasakyti, ką jaučia širdyje.

Teitas pasilenkė ir švelniai ją pabučiavo. Palaukė, tada ir vėl taip pat švelniai pabučiavo. Jo skruostai buvo labai karšti. Nevalingai ji ištiesė ranką ir palietė pleistrą prie smilkinio, poreikis jį liesti buvo nenugalimas. Meiliai pirštais kruopščiai patikrino jo sutaršytus plaukus. Perbraukė nagu jo smakro duobutę.

Dieve, ji mylėjo šį vyrą.

Jo liežuvis reikliai skverbėsi gilyn. Švelniai, erotiškai, jis kyštelėjo ir jį ištraukė, mylėdamas jos burną. Ji tyliai ir nevaldomai sudejavo. Jis atsakė prisitraukdamas ją prie savęs taip arti, kad jo suminkštėjęs penis priglustų drėgnoje šilumoje tarp jos šlaunų.

Glamonėdamas krūtis, jis toliau bučiavo jos lūpas, kaklą, pečius. Nuo jo pirštų glamonių speneliai tapo standūs. Jis čiulpė karštai, juos sudrėkindamas su tramdomu godumu, o ji nenustygdama rangėsi po juo. Jis bučiavo jos krūtinę, jos banguojantį pilvą, tą jautrų plotelį tarp jos dubens kaulų.

Eiverė, nejusdama jo lūpų prisilietimo, panėrė pirštus į jo plaukus ir tvirtai juos sugniaužė.

Tarp jos šlaunų buvo juokingai slidu, bet jo pirštai be baimės pasinėrė į ją. Jis tyrinėjo mažytę, išsipūtusią burbuolę, pasislėpusią tarp putnių lūpų. Paspaudė ją, pasuko, švelniai sukiojo tarp pirštų.

Atsidusdama drebančiu balsu ji ištarė jo vardą. Jos kūnas atgijo, juo nuvilnijo drebuliukas. Net nepajuto, kaip ji pakėlė kelius.

– Aš vėl pasiruošęs.

Jo balse skambėjo nuostaba. Jis net nepajuto, kaip garsiai įvardijo tai, kas jį suglumino. Jis nesitikėjo, kad taip greitai vėl jos panorės ir kad norės jos taip aistringai, kaip dar niekada.

Dabar jis įėjo ryžtingiau, tačiau užtruko ilgiau. Kai jis visiškai pasislėpė joje, pasuko veidą jai į kaklą ir švelniai traukė jos odą dantimis. Eiverės kūnas akimirksniu sureagavo. Jos

raumenys susitraukė, standžiai jį suspausdami. Gailiai sudejavęs, jis pradėjo linguoti šlaunimis pirmyn atgal.

Ji tiesiog prilipo prie jo. Kiekvienas ritmiškas yris stūmė ją priekin arčiau tos šviesos, mirgančios tamsaus tunelio gale. Jos akių vokai virpėjo. Ji lėkė vis smarkiau ir greičiau.

Pagaliau šviesa sprogo ir ją prarijo.

Teitas išleido ilgą, žemą aimaną. Visas jo kūnas įsitempė. Jis baigė, kartą, kitą, karštai ir įnirtingai, kol liko visiškai tuščias.

Jis nieko nesakė, kai atsiskyrė nuo jos kūno. Nusisuko į ją nugara ir užsitraukė ant prakaito lašeliais nusėtų pečių antklodę.

Eiverė nusisuko į kitą sieną, stengėsi verkti tyliai. Tai buvo puikiausias seksas, kokį galėjo įsivaizduoti, neprilygstamai geresnis, nei ji kada patyrė su keliais turėtais meilužiais. Jų buvo vos keletas. Santykiams reikia laiko, o ji didumą savo laiko skyrė karjerai. Šį kartą skirtumas buvo tas, kad ji mylėjo partnerį.

Tačiau Teitui tai prasidėjo ir baigėsi kaip biologinis atsipalaidavimas. Jį jaudino pyktis, o ne meilė, ir net ne švelnumas. Jis suteikė jai orgazmą, bet tai buvo dėmesingai atlikta prievolė, ir nieko daugiau.

Vaidmuo techniškai atliktas puikiai, bet nuasmenintas. Jie nesimėgavo pasisotinę, nors ji troško tyrinėti jo nuogą kūną, savo akimis, pirštais ir burna pajusti kiekvieną jo dalelę. Nebuvo šnabždama jokių meilių žodelių. Nebuvo pažadėta jokių meilės įžadų. Jis nė karto neištarė jos vardo.

Jo netgi nežinojo.

Trisdešimt antras skyrius

– Teitai, man trumpam tavęs reikia.

Atidariusi duris Eiverė įlėkė į didįjį poilsio kambarį ir pertraukė pasitarimą.

Džekas, kuris jai valdingai įžengus kalbėjo, taip ir liko stovėti tarp jų išsižiojęs.

– Kas yra? – pyktelėjo Teitas.

Edis suirzęs susiraukė, Džekas nusikeikė po nosimi. Nelsono nepasitenkinimas buvo akivaizdus, bet jis bandė išlikti mandagus.

– Ar labai skubu? Kas nors Mendei?

– Ne, Nelsonai. Mendė vaikų darželyje.

– Tai gal Zy tau gali padėti?

– Šįkart ne. Man reikia pasikalbėti asmeniškai su Teitu.

– Mes tik įpusėjome, Kerole, – piktai atšovė Teitas. – Ar tai svarbu?

– Jeigu nebūtų svarbu, nebūčiau jūsų nutraukusi.

– Tavim dėtas palaukčiau, kol baigsime, bet jei labai skubi, tvarkykis kaip išmanai.

Ji pajųto, kaip jos skruostai nukaito iš pykčio. Nuo tada, kai prieš keletą dienų grįžo namo, jis stengėsi jos vengti. Užuot parsikraustęs atgal į jųdviejų geltonąjį miegamąjį, jis ir toliau miegojo vienas studijoje gretimai. Tai ją baisiai nuvylė, nors nenustebino.

Pasimylėję jie nesuartėjo. Praraja tarp jų tik dar labiau padidėjo. Rytą jie vos pažvelgė vienas kitam į akis. Pratarė vienas kitam vos kelis žodžius. Abiejų nuotaika buvo prislėgta, tarsi būtų įvykę kas nuodėminga ir nė viena šalis būtų nenorėjusi atvirai prisipažinti su tuo kaip nors susijusi. Ji pasekė Teito pavyzdžiu ir apsimetė, kad toje plačioje lovoje nieko nenutiko, bet pastangos išlikti abejingai ją erzino ir vertė elgtis vaidingai.

Tiesa, nesusivaldė tik tąkart, kai jie laukė pasiuntinuko, kuris turėjo paimti jų lagaminus.

– Praeitą naktį mes visai nesisaugojome, – tarstelėjo jis žemu, svetimu balsu, spoksodamas į Dalaso kontūrus.

– Aš nesergu AIDS, – dygiai atšovė ji, norėdama pramušti tariamą jo abejingumą. Ir jai pavyko.

Jis greitai atitarė jai:

– Žinau. Kitaip būtų paaiškėję tau gulint ligoninėje.

– Tai todėl gerai jauteisi mane liesdamas? Kad nesergu?

– Tik norėjau sužinoti, – iškošė jis, – ar negalėjai pastoti.

Nusivylusi ji papurtė galvą.

– Netinkamas mėnesio laikas. Visais atžvilgiais esi saugus.

Tiek tetruko pokalbis apie mylėjimąsi, nors toks apibūdinimas per geras ir per skambus, juk vargu ar Teitui jis ką reiškė. Ji jautėsi tarsi atsitiktinė vienos nakties meilužė – tarsi prostitutė, kuriai nesumokėjo. Jam būtų tikęs bet kuris šiltas moters kūnas. Šiam kartui jis pasisotino. Kurį laiką jam nereikės jos.

Ji įsižeidė dėl tokio vienkartinio akto. Panaudota kartą, na gerai jau – iš tiesų du kartus, ir tada išmesta. Tikriausiai Kerolės neištikimybę galima pateisinti. Eiverei buvo smalsu: ar Teitas taip pat lengvai atsisakytų ir ambicingų ketinimų tapti senatoriumi, ir rinkimų kovos, kaip kad sekso? Ji irzliai nusprendė, kad jis veikiausiai daugiau laiko praleido vaikydamasis pastarojo, nei puoselėdamas meilės santykius su žmona.

– Gerai, – pasakė ji, – susitvarkysiu.

Ji patraukė poilsio kambario duris ir stipriai užtrenkė išėjusi. Nepraėjo nė minutės, o ji jau trenkė kitomis durimis – šį kartą Fensės miegamojo. Mergina sėdėjo ant lovos, spalvindama nagus ugnies raudonumo spalva. Peleninėje ant naktinio stalelio smilko cigaretė. Šalia peleninės rasojo skardinė šalto gėrimo. Ant galvos buvo užsimovusi ausines. Žandikaulis darbavosi pagal muzikos ritmą kramtydamas džiovintus vaisius.

Galimas daiktas, dėl roko, būgnijančio jai į ausis, ji neišgirdo su trenksmu atsiveriančių durų, bet, matyt, pajuto vibruojant orą taip staiga įsiveržus, nes pažvelgė ir pamatė Eiverę, spoksančią į ją ir laikančią kramtomosios gumos popierėlį.

Fensė vėl įkišo šepetėlį atgal į nagų lako buteliuką ir nusitraukė ausines ant kaklo.

– Ką, po galais, veiki mano kambaryje?

– Atėjau atsiimti savo daiktų.

Daugiau nieko nesakydama, Eiverė nužingsniavo prie spintos ir atstūmė duris.

– Luktelėk! – sušuko Fensė.

Ji numetė ausines ant lovos ir pripuolė.

– Šita mano, – pasakė Eiverė, nutraukdama palaidinukę nuo pakabo. – Ir šitas sijonas. Ir šitas. – Ji nukabino nuo kablio diržą. Spintoje nieko daugiau neradusi, pasuko prie Fensės tualetinio staliuko, apšniaukšto saldainių popierėliais, kramtomosios gumos folija, kvepalų buteliukais ir kosmetikos priemonėmis, kurių būtų užtekę aprūpinti visai parduotuvei.

Eiverė pakėlė lakuotos papuošalų dėžutės dangtį ir pradėjo raustis po auskarų, apyrankių, karolių ir žiedų raizgalynę. Ji aptiko sidabrinius auskarus, kuriuos Hjustone buvo paskelbusi dingusiais, apyrankę ir laikrodį.

Rankinis laikrodis viso labo buvo nebrangus niekutis, bet jai jį nupirko Teitas. Tai nebuvo tikra dovana. Kartą kelionė-

je per trumpą pertraukėlę jie žvalgėsi viename parduotuvės skyrių. Ji pamatė tą laikrodį, nes jai krito į akis jo patrauklus žalias krokodilo odos dirželis, ir Teitas žvaigždės mostu padavė pardavėjai savo kredito kortelę.

Eiverė brangino jį, nes laikrodis buvo nupirktas jai, ne Kerolei. O šįryt ji pastebėjo, kad jis dingo iš jos papuošalų dėžutės. Tai ir paskatino ieškant Teito šturmuoti susirinkimą. Kadangi jis atsisakė patarti jai, ką daryti su Fensės kleptomanija, ji griebėsi šio reikalo pati.

– Tu esi bjauri vagilė, Fense.

– Aš nežinau, kaip tavo daiktai pateko į mano kambarį, – pasipūtusi atšovė ši.

– Ir dar bjauresnė melagė.

– Galbūt Mona...

– Fense! – riktelėjo Eiverė. – Tu ne pirmas kartas įsėlini į mano kambarį ir imi daiktus. Žinau tai. Nelaikyk manęs kvaile viską neigdama. Palieki akivaizdžius įkalčius.

Fensė pažvelgė į įkaltį – kramtomosios gumos popierėlį, dabar jau gulintį ant jos lovos.

– Ar ketini įskųsti mane dėdei Teitui?

– Norėtum, kad tai padaryčiau?

– Velnias, aišku, ne. – Ji šleptelėjo atgal į lovą ir pradėjo įnirtingai kratyti nagų lako buteliuką. – Nors daryk ką nori, man nusispjaut. Tik kur nors kitur, ne mano kambaryje.

Eiverė jau buvo beišeinanti, bet staiga apsigalvojo. Apsisukusi priėjo prie lovos ir atsisėdo. Paėmusi sidabrinius auskarus, įspaudė juos Fensei į delną ir užlenkė jos pirštus.

– Kodėl tau jų nepasilikus? – Aš tau juos būčiau paskolinusi, jeigu būtum paprašiusi.

Fensė nusviedė auskarus kuo toliau.

– Man nereikia tavo prakeiktos labdaros. – Jos gražios žydros akys iš neapykantos tapo bjaurios. – Kas, po galais, manaisi esanti, kad siūlai savo apgailėtinus niekučius, kurie tau nusibodo? Nenoriu nei tų auskarų, nei kito tavo šlamšto.

Eiverė atlaikė žodžių ataką.

– Tikiu. Tu norėjai ne auskarų ar ko nors iš šių daiktų, – pasakė ji, galva rodydama į turtus, kuriuos šarka vagilė buvo sukaupusi. – Tu norėjai būti sučiupta.

Fensė nusišaipė.

– Per ilgai buvai saulėje, teta Kerole. Ar nežinojai, kad saulė kenkia tavo plastikiniam veidui? Saulės veikiamas jis gali išsilydyti.

– Tu neįžeisi manęs, – ramiai atsakė jai Eiverė. – Neturi jokios galios. Nes priklausai nuo manęs.

Fensė raukydamasi pažiūrėjo į ją.

– Ką nori tuo pasakyti?

– Tu norėjai mano dėmesio. Gavai jį vogdama. Šitaip sulauki ir tėvų dėmesio: elgiesi taip, kaip, žinai, jiems nepatinka ir kam jie nepritaria.

– Kaip krušdamasi su Edžiu?

– Kaip krušdamasi su Edžiu.

Fensė nustebo, kai Eiverė šaltai atkartojo jos įžūlius žodžius. Tačiau greitai atsigavo.

– Lažinuosi, kad vos neapsišikai pamačiusi mane, išeinančią iš jo kambario viešbutyje. Nežinojai, kad esu kur nors arti Hjustono, tiesa?

– Jis tau per senas, Fense.

– Mudu taip nemanome.

– Ar tai jis tave pakvietė atvykti į Hjustoną?

– Gal taip, o gal ir ne. – Ant ryškiai raudonų kojų nagų ji papurškė laikiklio, tada pamataravo kojomis, grožėdamasi savo darbu. Šokusi iš lovos, ji nužingsniavo prie stalčiaus ir išsitraukė bikinį. Per galvą nusivilko naktinius marškinius. Jos kūnas buvo nusėtas mėlynėmis ir įdrėskimais. Jais buvo išraižyti ir jos dailūs sėdmenys. Eiverė nusuko žvilgsnį, jos skrandyje sukilo šleikštulys.

– Niekada anksčiau neturėjau tokio meilužio kaip Edis, – svajingai pasakė Fensė, maudamasi bikinio kelnaites.

– Ak? Ir koks gi jis meilužis?

– Argi nežinai?

Eiverė nieko neatsakė. Ji nežinojo, ar Kerolė buvo miegojusi su artimiausiu vyro draugu, ar ne.

– Jis geriausias. – Fensė užsitempė bikinio liemenėlę, tada pasilenkė priešais veidrodį, nuo tualetinio staliuko pasirinko lūpų dažus ir perbraukė jais lūpas. – Pavyduliauji?

– Ne.

Jų akys susitiko veidrodyje. Fensės žvilgsnis buvo skeptiškas.

– Ar dėdė Teitas vis dar miega kitame kambaryje?

– Tai ne tavo reikalas.

– Man nesvarbu, – atsakė Fensė pagiežingai nusiviepusi, – tol, kol nemėginsi atgaivinti santykių su Edžiu.

– Kalbi labai jau savininkiškai.

– Jis nemiega su niekuo kitu. – Ji pasilenkė ir atmetusi plaukus į priekį pradėjo braukyti šepečiu tankias, tamsiai geltonas sruogas.

– Ar tu tikra?

– Dar ir kaip tikra. Aš nepalieku jam jėgų, kad sukiotųsi kitur.

– Papasakok man apie jį.

Fensė nubraukė plaukus į šalį ir kvailai stovėdama nuleista galva pažvelgė į Eiverę.

– Pagavau. Ne pavydas, tik smalsumas.

– Gal. Apie ką judu su Edžiu kalbatės?

– O ar tu plepi su vyrukais, kai su jais dulkiniesi? – Ji balsiai nusijuokė. – Sakyk, ar tau kartais nepavyktų gauti kiek žolės?

– Ne.

– Manau, kad dabar jau ne. – Ji piktai atsiduso, atmesdama plaukus atgal ir išsitiesdama. – Dėdė Teitas įsiuto, kai pačiupo mus tąkart rūkančias. Įdomu, ką jis būtų pamanęs, jeigu būtų pagavęs mudvi, kai dalijomės tą kaubojų?

Eiverė išblyško ir nusuko žvilgsnį.

– Aš... daugiau aš taip neišsidirbinėsiu, Fense.

– Neskiesk! Rimtai? – Atrodė, jai tikrai smalsu.

– Prisiekiu.

– Žinai, kai grįžai namo iš ligoninės, iš pradžių maniau, kad apsimetinėji. Staiga tapai tokia gerutė, nors prie žaizdos dėk. Bet dabar esu tikra – po lėktuvo katastrofos tu iš tiesų pasikeitei. Kas nutiko? Ar išsigandai, kad numirusi keliausi į pragarą?

Eiverė pakeitė temą.

– Tikriausiai Edis pasakojo tau ką nors apie save? Kur jis užaugo? Kas jo šeima?

Fensė įsisprendė į šlaunis ir keistai pažvelgė į Eiverę.

– Kur jis užaugo, žinai taip pat puikiai kaip ir aš. Kažkokiame provincijos miesteliūkštyje, Panhandle. Jis neturėjo jokios šeimos, pameni? Išskyrus senelę, kuri mirė, kai jis ir dėdė Teitas vis dar mokėsi Jutoje.

– Ką jis veikė prieš atvykdamas dirbti Teitui?

Fensė neteko kantrybės dėl tokių klausimų.

– Klausyk, mes krušamės, supranti? Nesikalbame. Noriu pasakyti, kad jis saugo savo privatumą.

– Pavyzdžiui?

– Jam nepatinka, kai aš knisuosi po jo daiktus. Vieną naktį jo drabužių spintoje ieškojau marškinių apsirengti ir jis tikrai užsiuto, sakė man daugiau nelįsti prie jo daiktų, taigi ir nebelendu. Aš ne smalsuolė, baigta. Mums visiems reikia privatumo, juk supranti.

– Ar jis niekada neminėjo, ką veikė grįžęs iš Vietnamo, kol dar nebuvo atvykęs į Teksasą?

– Viskas, ko kada teiravausi, ar jis buvo vedęs. Atsakė, kad nebuvo. Aiškino, esą daugybę laiko praleido ieškodamas savęs. Paklausiau: „Buvai pasiklydęs?“ Aš juokavau, bet Edis keistai pažvelgė ir surezgė kažką panašaus: „Taip, kurį laiką buvau.“

– Kaip manai, ką jis turėjo omeny?

– Ak, man atrodė, kad jis pakvaišo po to karo, – atsakė Fensė dėdamasi abejinga.

– Kodėl?

– Tikriausiai todėl, kad nukritus jų lėktuvui, dėdė Teitas išgelbėjo jam gyvybę. Girdėjau, kad dėdė Teitas Edį išgelbėjo, sužeistą tempė per džiungles tol, kol juos paėmė sraigtasparnis. Jeigu kada nors matei jį nuogą, turėjai pastebėti ant jo nugaros randą. Siaubinga, tiesa? Iš baimės, kad Vietnamo komunistų armija juos paims į nelaisvę, jis turėjo pridėti į kelnes. Edis maldavo dėdės Teito palikti jį mirti, bet dėdė Teitas negalėjo.

– Be abejo, jis ir negalvojo, kad Teitas galėtų, – sušuko Eiverė.

– Na, tu žinai naikintuvų lakūnų devizą: „Verčiau negyvas, nei prastas vyras.“ Edis tai buvo įsikalęs į galvą labiau nei daugelį kitų dalykų. Dėdė Teitas buvo didvyris. Edis – tik dar vienas sužeistasis. Jam tai veikiausiai neišeina iš galvos.

– Iš kur visa tai žinai, Fense?

– Gal juokauji? Senelis gana dažnai pasakodavo, argi negirdėjai?

– O kaipgi, girdėjau ne kartą. Tik man pasirodė, kad žinai daugiau smulkmenų.

– Ne daugiau nei tu. Klausyk, aš einu prie baseino. Neprieštarausi?

Ji nesvetingai priėjo prie durų ir jas atidarė. Eiverė prisigretino.

– Fense, kitą kartą, kai norėsi kokio mano daikčiuko, tik paprašyk. – Ši pavartė akis, bet Eiverė nekreipė dėmesio į jos akiplėšiškumą. Palietė merginai petį ir pridūrė: – Ir saugokis.

– Ko?

– Edžio.

– Ji liepė man tavęs saugotis.

Motelio kambarys buvo pigus, dulkinas ir drėgnas. Bet sprendžiant iš to, kaip Fensė kirto keptą viščiuko blauzdelę,

neatrodė, kad ji tai pastebėjo ar jai tai būtų rūpėję. Per kelias pastarąsias savaites ji įprato prie aptriušusios aplinkos.

Jai būtų labiau patikę susitikinėti su Edžiu dailesniame viešbutyje, bet užeigos namai „Barškuolė“ stovėjo prie magistralės tarp kampanijos štabo ir rančos, todėl buvo patogi vieta susitikti prieš grįžtant namo. Motelis mielai aptarnaudavo meilužius. Kambarius buvo galima išsinuomoti ir kelioms valandoms, personalas taktiškas – niekuo nesidomėjo ir dėl nieko nesijaudino.

Kadangi Fensė ir Edis per pietų pertrauką dirbo, tą vakarą leido kartu prie geriausio „Colonel Sanders“ restorano maisto. Nuogi sėdėjo tarp suglamžytos patalynės, traukdami iš kibirėlio keptą viščiuką, valgydami ir apkalbinėdami Kerolę Ratledž.

– Saugotis manęs? – paklausė Edis. – Kodėl?

– Ji sakė, kad neturėčiau susidėti su gerokai vyresniu vyru, – pasakė Fensė, atplėšdama paukštienos gabalą. – Bet nemanau, kad tai tikroji priežastis.

Edis perlaužė viščiuko sparnelį.

– O kokia tikroji?

– Tikroji priežastis ta, kad ją graužia pavydas. Matai, ji dėdei Teitui vaidina gerą žmonelę tik tam atvejui, jeigu jis laimėtų ir vyktų į Vašingtoną. Bet jeigu jis nelaimės, ji nori turėti šalia ką nors, kas tik ir telaukia patogios progos. Net jeigu ji ir apsimeta, kad taip nėra, žinau, teta Kerolė geidžia tavo kūno. – Ji žaismingai pabeldė jam į krūtinę blauzdele.

Edis neatsakė. Jis spoksojo prieš save paniuręs ir išsiblaškęs.

– Aš vis dar būčiau norėjęs, kad ji nežinotų apie tave ir mane.

– Nepradėkime dar kartą dėl to peštis, gerai? Negalėjau nieko pakeisti. Išėjau iš tavo kambario iš staiga pamačiau ją, apsikabinusią tą kvailą ledų kibirėlį ir atrodančią taip, tarsi ką tik būtų prarijusi liežuvį.

– Ar ji pasakė Teitui?

– Abejoju. – Gabalėlis auksinės apskrudusios odelės nukrito ant jos nuogo pilvo. Ji lyžtelėjo piršto galiuką, pakėlė odelę ir pasidėjo ant liežuvio. – Pasakysiu tau kai ką daugiau, – mįslingai sušnibždėjo, – nemanau, kad jos galva jau verda.

– Ką turi omeny?

– Ji užduoda pačius kvailiausius klausimus.

– Pavyzdžiui, kokius?

– Vakar užsiminiau jai apie tai, ką turėtų prisiminti itin gerai net ir išgyvenusi kontūziją.

– Apie ką?

– Gerai jau. – Fensė persibraukė beveik švariai apgraužtu blauzdikauliu sau per lūpas. – Vienas ūkis kartą pirko iš senelio arklius. Kai jų apžiūrėti atėjo toks kaubojus, nieko nebuvo. Nuvedžiau pati jį į arklides. Jis buvo tikras gražuolis.

– Galiu įsivaizduoti, – nusiviepė Edis. – Kaip su tuo susijusi Kerolė?

– Ji aptiko mus besidulkinančius kaip triušius viename iš gardų. Pamaniau, kad įkliuvau, matai, tai įvyko prieš porą metų, o aš tada buvau vos septyniolikos. Bet Kerolė ir tas kaubojus tučtuojau susimirksėjo. Žinai: spragt, trakšt, pokšt. Tik žiūriu, ji tokia pat nuoga kaip ir mudu vartosi sykiu šiene.

Ji teatrališkai išpūtė žandus.

– Dieve, buvo pasakiška! Kokia popietė. Bet vakar, kai užsiminiau apie tai, atrodė, kad ji tuoj apsivems ar panašiai. Nori dar viščiuko?

– Ne, ačiū.

Fensė numetė apkramtytą kaulą į dėžę ir išsitraukė paskutinę vištos blauzdelę. Edis kietais pirštais sugniaužė jai kulkšnį.

– Tu neišdavei jokių mano paslapčių, tiesa?

Ji nusijuokė ir bakstelėjo jam į užpakalį nuoga pėda.

– Aš nežinau jokių tavo paslapčių.

– Tai ką judvi su Kerole kalbėjote apie mane?

– Tepasakiau, kad tu buvai geriausias, kokį tik kada turėjau. – Ji pasilenkė į priekį ir pakštelėjo jį riebaluotomis lūpo-

mis. – Tu žinai, kad toks esi. Turi drauguži tarp kojų iš tvirtos geležies. Dėl to taip jaudini – esi beveik pavojingas.

Jis buvo patenkintas.

– Baigei viščiuką. Tau laikas namo.

Nepaklususi Fensė apsivijo rankomis jam aplink kaklą ir ilgesingai pabučiavo. Šnibždėdama prisiglaudė lūpomis.

– Dar niekada nedariau to kaip šunys.

– Žinau.

Ji staigiu judesiu atlošė galvą.

– Ar aš tai padariau negerai?

– Tu padarei gerai. Bet turiu pasakyti, kad iš pradžių buvai nustebinta.

– Man patinka netikėtumai.

Edis suėmė jos pakaušį iš nugaros ir karštai pabučiavo. Kartu jie nukrito ant rūgščiai dvokiančių pagalvių.

– Kitą kartą, kai tavo teta Kerolė pradės apie mane klausinėti, – jis šnopštė užsitempdamas sargį, – pasakyk jai, kad žiūrėtų savo pačios sumautų reikalų. – Jis įsirėžė į ją.

– Taip, Edi, taip, – skandavo ji, mušdama jam per nugarą vištos blauzdele.

Trisdešimt trečias skyrius

– Velnias, – nuolankiai kalbėjo Vanas Lavdžojus. Jis įtraukė paskutinį dūmą, nuorūką jau vos matei tarp dėmėtų pirštų. – Būčiau ne ką geresnis šantažuotojas, nei darau ką kita. Būčiau susimovęs.

– Tu grasinai ją šantažuoti? – Airišas su panieka spoksojo į operatorių. – Pamiršai tai paminėti, pasakodamas man apie savo susitikimą su Eivere.

– Viskas gerai, Airišai. – Eiverė ramindama uždėjo delną pagyvenusiam vyrui ant rankos ir šyptelėjusi pridūrė: – Vanas buvo įsižeidęs ant mūsų, kad nepasidalijome su juo savo paslaptimi.

– Čia tau ne juokas. Dėl šios paslapties man sutriko skrandis, įsitaisiau lėtinį uždegimą. – Airišas pakilo nuo sofos ir iš butelio nuo virtuvės stalo įsipylė stiklinėn dar vieną viskio burnelę.

– Atnešk ir man, – šūktelėjo jam Vanas. Tada pareiškė Eiverei: – Airišas teisus. Tu iki ausų įklimpusi mėšle, bet to net nesuvoki.

– Suvokiu.

– Ar turi numačiusi kokią išeitį?

Ji papurtė galvą. „Ne."

– Jėzau, Eivere, ar iš proto kraustaisi. Kodėl taip kvailai elgiesi?

– Ar tu jam papasakosi, ar man pasakoti? – paklausė ji Airišo, kai šis vėl atsisėdo šalia jos ant sofos.

– Čia tau skirtas vakarėlis.

Airišui ir Vanui siurbčiojant viskį, Eiverė dar kartą išklojo savo neįtikimą istoriją. Vanas klausėsi dėmesingai, negalėdamas patikėti, dažnai žvilgčiodamas į Airišą, kuris patvirtindavo viską, ką ji sakė, niūriai linkčiodamas žilą galvą.

– Ar Ratledžas nieko neįtaria? – paklausė Vanas jai baigus.

– Nieko. Bent jau aš taip manau.

– Kas toje stovykloje išdavikas?

– Dar nežinau.

– Ar girdėjai ką nors iš jo daugiau?

– Taip. Vakar. Gavau dar vieną spausdintą žinutę.

– Kas joje?

– Bemaž tas pats, kas ir ankstesnėse, – atsakė ji išsisukinėdama ir vengdama įžvalgių žydrų Airišo akių.

Tame trumpame raštelyje, rastame apatinio trikotažo stalčiuje, ji perskaitė: *Tu permiegojai su juo. Geras darbas. Jis nuginkluotas.*

Galvojant apie nepažįstamąjį, džiūgaujantį dėl to, kas atsitiko viešbutyje *Adolphus*, jai darėsi nesmagu. Ar Teitas aptarinėjo jųdviejų mylėjimąsi su savo klastinguoju draugu? O gal tas priešas toks artimas Teitui, kad pajuto jo pakitusią nuotaiką ir sėkmingai atspėjo priežastį? Jei taip, ji turėtų džiaugtis, kad jis laikė tai gudrybe ir nepagalvojo apie abipusį meilės aktą.

– Kad ir kas jis toks, – pasakė ji dabar draugams, – jis vis dar ketina tai padaryti. Ar atsinešei juostas, kurių prašiau?

Vanas linktelėjo. Atvykęs vos keliomis minutėmis anksčiau už Eiverę, ant stalo krašto jis sukrovė keletą vaizdajuosčių.

– Airišas perdavė man raštelį, kurį atsiuntei per jo pašto dėžutę.

– Ačiū, Vanai. – Pakilusi nuo sofos ji paėmė juostas, tada priėjo prie Airišo televizoriaus, vaizdajuosčių leistuvo ir

įjungė. Ji įdėjo vieną iš juostų ir grįžo ant sofos pasiėmusi nuotolinio valdymo pultelį. – Ar visa tai nufilmavai per mūsų kelionę?

– Taip. Kai atvykote į Hjustoną ir iki grįžimo namo. Jeigu ketiname žiūrėti neredaguotus įrašus, man prireiks dar vienos taurės.

– Kitą kartą atsinešk savo butelį, – sumurmėjo Airišas, Vanui nuslinkus į virtuvę.

– Atsiknisk, Makeibai.

Nė kiek neįsižeidęs, Airišas palinko priekin, įsirėmęs alkūnėmis į kelius. Televizijos ekrane rodė Teitą, pasirodžiusį lėktuvo duryse. Eiverė ir Mendė šalia. Visa Teito palyda antrame plane.

– Sūnelis yra, o kur jo tėvai? – paklausė Vanas, grįždamas su nauju gėrimu.

– Jie išvažiavo. Zy atsisakė skristi.

– Keista kaip oro pajėgų karininko žmonai, tiesa?

– Nelabai. Kai Nelsonas skraidė į bombardavimo misijas Korėjoje, ji likdavo namie su Džeku, dar kūdikiu. Tada jis bandydavo lėktuvus. Esu tikra, kad ji bijojo likti našlė. Nelsono bičiulis – Teitas pavadintas jo garbei – nuskendo jūroje, kai sudužo jo lėktuvas.

– Iš ko ir kaip visa tai sužinojai?

– Nuėjau į Teito kabinetą, kai jo nebuvo, apsimečiau, kad noriu pakeisti jo nuotraukų rėmelius. Sugebėjau įtraukti jo sekretorę į pokalbį apie tuos žmones. Pala! Stabdyk!

Sumojusi, kad televizoriaus pultelį valdo pati, sustabdė juostą, atsuko atgal ir paleido dar sykį. Labai tyliai ir baugščiai ji tarė:

– Jis buvo ir Hjustono oro uoste, kai ten nuvykome.

– Kas? – sutartinai paklausė Airišas ir Vanas.

Eiverė dar kartą atsuko juostą.

– Čia vis dar Hobio oro uostas, teisingai, Vanai?

– Taip.

– Ten! Matot tą aukštą vyrą žilais plaukais?

– Geltonais polo marškinėliais?

– Taip.

– Kur? Nematau jo, – suniurnėjo Airišas.

– Kas jis toks? – paklausė Vanas.

Eiverė suko juostą atgal.

– Ar šitą daiktą galima sustabdyti?

– Po šimts pypkių, aišku, galima. – Airišas pagriebė pultelį iš jos rankų. – Sakyk kada. Nė velnio nematau...

– Dabar!

Jis nuspaudė mygtuką, sustabdydamas kadrą. Eiverė atsiklaupė priešais televizorių ir parodė Airišui vyrą. Jis stovėjo fone, minios pakraštyje.

– Jis buvo mūsų viešbutyje, – pareiškė ji, ir šis suvokimas apstulbino ją pačią. – Mums skubant į susitikimą, jis paslaugiai palaikė liftą.

Štai kodėl ji pastebėjo jį Midlande. Ji buvo ką tik mačiusi jį Hjustone, nors tuo metu ir nesuvokė, kad tas suprakaitavęs vyras, atėjęs iš treniruotės viešbučio gimnastikos salėje, tai tas pats nepažįstamasis kaubojišku kostiumu iš oro uosto.

– Taigi?

– Taigi jis buvo ir Midlande. Jis stovėjo oro uoste mums nusileidus. Mačiau jį vėliau ir Dalase, ir renkant lėšas per pietus Saut Forke.

Vanas ir Airišas susirūpinę susižvalgė.

– Sutapimas?

– Jūs tikrai taip manote? – piktai paklausė Eiverė.

– Gerai, tada karštas Ratledžo rėmėjas.

– Aš ir pati buvau tuo patikėjusi, – pasakė ji, – bet kai grįžome, beveik kiekvieną dieną užsukdavau į rinkimų kampanijos štabą ir nė karto nemačiau jo tarp savanorių. Be to, jis niekada nepriėjo prie mūsų. Visada stovėdavo minios pakraštyje.

– Per anksti darai išvadas, Eivere.

– Ne! – Tai buvo, ko gero, šiurkščiausias jos balso tonas, kokiu ji kada buvo prabilusi į Airišą. Jis išgąsdino juos abu, bet tada ji kiek švelniau pridūrė: – Žinau, apie ką galvojate, bet jūs klystate.

– Apie ką aš galvoju?

– Kad įsijautusi darau skubotas išvadas, neišanalizavusi ir nesugretinusi visų faktų, kad, užuot galvojusi pragmatiškai, reaguoju emociškai.

– Tu pati sakei, kad tau tai būdinga. – Vanas atrėmė išlinkusį nugarkaulį į atlošą ir priglaudė viskio stiklinę prie įdubusio pilvo.

Eiverė kilstelėjo.

– Peržvelkime visas juostas ir pažiūrėkime, ar aš klystu.

Kai paskutinės juostos vaizdas ekrane pabalo, stojo ilga tyla, buvo girdėti tik leistuvo švilpesys, šiam sukant juostą atgal.

Eiverė atsistojo ir atsisuko į juos. Negaišo laiko, priekaištaudama, kad ja netikėjo, nors, pasirodo, buvo teisi. Šios juostos – puikus įrodymas. Tas vyras šmėžavo beveik kiekvienoje jų.

– Ar katras jį pažįstate.

Vanas atsakė:

– Ne.

– Jis pasirodydavo kiekviename mieste, į kurį tik nuvykdavome, – Eiverė mintijo garsiai. – Visada slėpdamasis už nugarų.

– Nesislėpdamas. Paprasčiausiai stovi atokiau, – pataisė ją Airišas.

– Stovi ir įdėmiai spokso į Teitą.

– Tą patį dažniausiai ir tu darai, – nusivaipė Vanas. – Ar tai reiškia, kad ketini jį nudėti?

Ji šovė į jį piktu žvilgsniu.

– Ar nemanai, kad šiek tiek keista – vyras sekioja kandidatą į Senatą po visą valstiją, nepriklausydamas rinkimų komitetui?

Vyrai susižvalgė ir atsargiai gūžtelėjo.

– Tai keista, – pripažino Airišas, – bet mes neturime nė vieno vaizdelio, kur jis laikytų pirštą ant gaiduko.

– Ar matėte jį *General Motors* gamykloje? – pasidomėjo Vanas.

– Ne.

– Ten buvo susirinkusi viena didžiausių ir nedraugiškiausių žmonių minia, kuriai kalbėjo Teitas, – pasakė Airišas. – Argi tai nebūtų buvusi tinkamiausia vieta vyrukui atlikti savo nešvarų darbą?

– Gal tas, metęs butelį, buvo greitesnis už jį.

– Bet tu sakei, kad ten Žilaplaukio nematei, – priminė Vanas.

Eiverė susikrimtusi prikando lūpą. Ta kupina įvykių diena jos atmintyje buvo miglota, gyvi atsiminimai susipynę: Teitas, sėdintis greitosios pagalbos kambaryje, kruvini marškiniai. Jo žaizda užgijo per kelias dienas; mažytis randas buvo blankus, jį paslėpė plaukai. Ji krūptelėjo pagalvojusi, kad kur kas blogiau būtų buvę, jeigu Žilaplaukis...

– Palaukit! Ką tik prisiminiau, – sušuko ji. – Prieš mums paliekant viešbutį, permečiau akimis dienotvarkę, – atgamino ji susijaudinusi. – Kelionė į *General Motors* nebuvo iš anksto į ją įtraukta, ją suplanavo vėliau. Niekas, išskyrus Edį, Džeką ir gamyklos profesinės sąjungos vadovus, nežinojo, kad ketiname į ją vykti. Jei Žilaplaukis ir buvo gavęs dienotvarkę, nežinojo, kad Teitas bus Arlingtone.

– Atrodo, lyg judu kalbėtumėte apie prakeiktus indėnus, – piktai pasakė Airišas. – Klausyk, Eivere, šį kartą darosi jau per daug pavojinga. Pasakyk Ratledžui, kas esi, dėl ko baiminiesi, ir nešdinkis iš ten, velniai rautų.

– Negaliu. – Ji garsiai įtraukė oro ir pakartojo švelniai pabrėždama: – Aš negaliu.

Jie ginčijosi su ja dar pusvalandį, tačiau nieko nepešė. Ji išvardijo priežastis, kodėl negali pasiduoti dabar, bandė at-

remti jų argumentus ir gynėsi, kad ji tai daranti ne dėl šlovės, kurios sulauktų viskam pasibaigus.

– Ar jūs nesuprantate? Teitui reikia manęs. Mendei – taip pat. Aš jų neapleisiu, kol nebūsiu tikra, kad jie yra saugūs, ir tai paskutinis mano žodis.

Kai ji susiruošė išeiti, nes jos laikas jau baigėsi, skubėdama juos abu apkabino.

– Man bus smagiau, jei žinosiu, kad esi netoliese, – pasakė ji Vanui. Airišas užtikrino ją, kad siųs Vaną į Ratledžo kampanijos renginius, kol baigsis rinkimai. – Būk akimis mano pakaušyje. Atidžiai tyrinėk minią. Jeigu pamatysi Žilaplaukį, nedelsdamas pranešk man.

– Nereikia tų indėniškų vardų, – sudejavo Airišas. Jis prisitraukė ją ir it koks meškinas vos neuždusino glėbyje. – Tu man suteiki didžiausią pilvo skausmą gyvenime. – Bet aš vis tiek nenoriu dar kartą tavęs netekti.

Atsakydama ji pabučiavo jį į skruostą.

– Ir neprarasi.

Vanas patarė:

– Saugok savo subinę, Eivere.

– Saugosiu, pažadu.

Ji greitai išėjo ir nuskubėjo namo. Tačiau vis tiek pavėlavo.

Trisdešimt ketvirtas skyrius

– Tai jau per daug pažįstama scena. – Vos Eiverė pravėrė Mendės miegamojo duris, iš karto prieš ją atsistojo piktas Teitas. – Aš duoduosi kampas iš kampo nežinodamas, kur, po galais, tu esi.

Ji uždususi nuskubėjo per kambarį ir atsargiai prisėdo ant lovos kraštelio. Mendė miegojo, ant jos skruostų buvo matyti nudžiūvusių ašarų pėdsakai.

– Atleisk. Zy man sakė, kad ji susapnavo dar vieną košmarą. – Kai ji grįžo, Teito motina laukė jos prieškambaryje.

Teitas pasirodė net dar labiau susijaudinęs nei Zy. Jo veidas buvo persikreipęs ir išvargęs, plaukai susivėlę.

– Tai atsitiko maždaug prieš valandą, ji buvo vos užmigusi.

– Ar ji ką nors prisiminė? – paklausė viltingai žvelgdama į jį.

– Ne, – atkirto jis trumpai. – Jos pačios riksmas ją pažadino.

Eiverė glostė Mendei plaukus ir niurnėjo:

– Turėjau būti čia.

– Tu velnioniškai teisi – turėjai. Ji kvietė tave. Kur tu basteisi?

– Turėjau reikalų. – Jo įsakmus tonas ją erzino, bet šiuo metu jai labiau rūpėjo vaikas nei ginčai su Teitu. – Dabar aš pabūsiu su ja.

– Tu negali. Čia yra vyrų iš „Veikelio ir Fosterio“.

– Kas?

– Konsultantai, kuriuos pasamdėme prižiūrėti, kaip vyksta kampanija. Mūsų susirinkimą nutraukė Mendės košmaras, o jų laikas brangus. Mes gana ilgai vertėme juos laukti.

Jis stumtelėjo ją iš Mendės miegamojo prie durų, atsiveriančių į didįjį kiemą. Eiverė užsispyrė.

– Dėl ko tu labiau jaudiniesi, Teitai – dėl savo dukters košmaro, ar dėl to, kad tavęs laukia svarbūs žmonės?

– Nebandyk mano kantrybės, Kerole, – pro sukąstus dantis košė žodžius. – Buvau čia, kad nuraminčiau ją, o ne tave.

Ji sutiko su jo argumentu, kaltai nusukdama žvilgsnį.

– O aš maniau, kad tu esi nusistatęs prieš profesionalius konsultantus.

– Pakeičiau nuomonę.

– Tai Edis ir Džekas pasidarbavo, kad ją pakeistum.

– Jie turėjo įtakos, bet galutinį sprendimą priėmiau aš. Šiaip ar taip, jie čia, laukia norėdami aptarti su mumis strategiją.

– Teitai, luktelėk valandėlę, – pasakė ji ir sulaikė jį uždėjusi ranką jam ant krūtinės, kai jis pajudėjo pro ją. – Jeigu tau jie nepatinka ir jų tau nereikia, tiesiog pasakyk ne. Iki šios akimirkos pats buvai kampanijos varomoji jėga – toks, koks esi, ir užteko visiems žinoti, ką gini. O jeigu tie vadinamieji ekspertai mėgins tave pakeisti? Ar tu nesijausi sumenkintas? Suvienodintas? Netgi geriausi patarėjai gali suklysti. Prašau nesileisk spaudžiamas daryti tai, ko daryti nenori.

Jis atstūmė jos ranką nuo krūtinės.

– Jeigu būčiau spaudžiamas ką nors daryti, Kerole, seniai jau būčiau su tavimi išsiskyręs. Taip man ne kartą patarė padaryti.

Kitą rytą ji išlipo iš vonios ir apsivyniojo rankšluosčiu. Stovėdama priešais veidrodį ir rankšluosčiu džiovindamasi plaukus sumojo, kad pro praviras duris mato miegamajame kažką

judant. Pirma jos mintis buvo, kad galbūt ten Fensė. Ji plačiai atvėrė duris, bet greitai atsitraukė.

– Džekai!

– Atleisk, Kerole. Galvojau, kad girdėjai mano beldimą.

Jis stovėjo prie pat jos vonios kambario durų. Jeigu jis būtų beldęsis, ji, be abejo, nebūtų leidusi jam įeiti. Jis melavo. Jis nesivargino belstis. Greičiau supykusi, nei sutrikusi, ji susiveržė rankšluostį tvirčiau.

– Ko nori, Džekai?

– Hm, tie vyrukai paliko tau šitai.

Neatitraukdamas akių nuo jos, jis numetė plastikinį segtuvą ant jos lovos. Jo įdėmus žvilgsnis vertė ją jaustis nesmagiai. Žvilgsnis buvo gašlus, bet taip pat ir kandus. Vonios rankšluostis nepridengė nei kojų, nei pečių. Ar jis gali įžvelgti jos ir Kerolės kūno skirtumus? Ar jis matęs pusnuogį Kerolės kūną, ar žino, kaip jis atrodė?

– Kokie vyrukai? – paklausė ji, mėgindama nerodyti sutrikimo.

– Iš „Veikelio ir Fosterio“. Jie nespėjo tau paduoti praėjusią naktį, kai taip galvotrūkčiais išlėkei iš susitikimo.

– Aš neišlėkiau iš susitikimo. Aš išėjau pažiūrėti, kaip Mendė.

– Ir likai su ja, kol jie išėjo.

Ji nemėgino nei atsiprašinėti, nei neigti.

– Tau jie nepatinka, tiesa?

– Jei jau klausi, ne. Aš stebiuosi, kad jie patinka tau.

– Kodėl?

– Todėl, kad jie perima tavo pareigas.

– Jie dirba mums, kitaip ir būti negali.

– Man atrodo, nėra taip, kaip jie kalba, – pasakė ji. – Jie buvo autokratiški, o jų sprendimai kaip diktatorių. Aš nepasiduosiu tokiai savivalei ir labai stebėsiuosi, jei Teitas ir toliau su tuo taikstysis.

Džekas nusijuokė.

– Žinant, ką manai apie juos ir jų primygtinai siūlomus patarimus, turėsi vargo šitai virškindama. – Jis mostelėjo į aplanką.

Eiverė priėjo prie lovos ir paėmė aplanką, jai pasidarė smalsu. Atvertusi jį peržvelgė pirmus kelis lapus.

– Sąrašas, ką daryti ir ko nedaryti kandidato žmonai.

– Teisingai, ponia Ratledž.

Ji pliaukštelėjo užversdama aplanko viršelį ir švystelėjo jį ant lovos.

Džekas vėl nusijuokė.

– Džiaugiuosi, kad esu tik pasiuntinukas. Edis pasius, jei neskaitysi ir visko nesuvirškinsi.

– Edis gali eiti velniop. Taip pat ir tu. Ir visi tie, kurie nori priversti Teitą tik kūdikius bučiuoti ir spausti rankas, kaip kokį plastikinį automatą vartalioti gražių žodžių frazes, bet nepasakyti nieko, ko būtų verta klausytis.

– Tu dabar piestu už jį stoji, taip? Netikėtai pasidarei ištikimiausia jo sąjungininkė.

– Tu visiškai teisus.

– Ką, po galais, nori apgauti, Kerole?

– Esu jo žmona, ir kitą kartą, kai norėsi mane pamatyti, Džekai, belskis garsiau.

Jis karingai žengė prie jos, jo veidas iš pykčio paraudo kaip burokas.

– Prie kitų apsimetinėk kuo tik nori, bet kai esame vieni...

– Mama, aš nupiešiau tau piešinį. – Įlėkė Mendė, mojuodama popieriaus lapu.

Džekas rūsčiai nužvelgęs Eiverę apsisuko ir išmovė iš kambario. Ji buvo patenkinta – laikėsi nepaprastai gerai, bet dabar jos keliai sulinko iš silpnumo ir ji susmuko ant lovos krašto, stipriai glausdama Mendę. Ji pabučiavo mergaitės viršugalvį. Būtų sunku pasakyti, katra katrai teikė nusiraminimą.

– Mamyte?

– Ką tu nupiešei? Leisk pažiūrėti. – Eiverė paleido ją ir tyrinėjo spalvotas linijas, Mendės išvedžiotas lape. – Nuostabu! – šūktelėjo droviai šypsodamasi.

Šiomis savaitėmis po apsilankymo pas daktarą Vebsterį Mendė padarė didžiulę pažangą. Ji po truputį lindo iš kiauto, kuriame tūnojo pasislėpusi. Buvo išradinga. Jos sveikas kūnelis atrodė kupinas energijos. Nors pasitikėjimas savimi buvo vis dar trapus, ji nebeatrodė tokia pažeidžiama kaip anksčiau.

– Čia tėtis. O čia Šepas, – ji sušnypštė, rodydama į tamsiai mėlyną dažų dėmę popieriuje.

– Matau.

– Ar gali duoti kramtomosios gumos? Mona liepė prašyti tavęs.

– Vieną gabalėlį. Tik nenuryk. Kai nebenorėsi, atnešk man.

Mendė pabučiavo ją drėgnomis lūpytėmis.

– Aš tave myliu, mamyte.

– Aš taip pat tave myliu. – Eiverė dar kartą stipriai ją apkabino ir prilaikė, kol Mendė rangydamasi išsilaisvino ir nuskubėjo ieškoti kramtomosios gumos.

Eiverė nusekė ją iki durų ir jas uždarė. Gal užsirakinti, svarstė. Namie pilna asmenų, kurių ji nenorėtų įsileisti.

Bet yra ir tokių, kuriems ji turėjo palikti duris atviras. Pirmiausia Mendei. Ir Teitui.

Vanas atidarė tuno konservus ir nusinešė juos atgal prie vaizdo leistuvo. Jo skrandis pagaliau pranešė smegenims, kad kiekvienas padaras, norėdamas išlikti gyvas, privalo maitintis. Kitaip jis įniktų į savo darbus ir net neprisimintų pavalgyti. Apyšvariu šaukštu jis kabino iš skardinės didelius riebios žuvies gabalus ir kimšo juos į burną.

Suspaudė šaukštą dantimis, nes prireikė abiejų rankų, kad ištrauktų juostą iš aparato ir įdėtų kitą. Šiuos veiksmus jis atlikdavo kaip geros koordinacijos aštuonkojis.

Jis įdėjo pirmą juostą į pažymėtą dėžutę ir susitelkė į tą, kuri sukosi. Ekrane atsirado spalvoti brūkšniai, po jų skaičiai atgaline tvarka.

Vanas nurijo kąsnį, kurį laikė burnoje, patraukė rusenančią cigaretę, gurkštelėjo viskio, tada atsilošė į rašomojo stalo kėdės atlošą, atrėmęs kojas į televizoriaus spintelės kraštą, ir sužvejojo dar vieną tuno gabalėlį.

Jis žiūrėjo dokumentinius kadrus, paties filmuotus prieš kelerius metus Di Moino televizijos stočiai. Siužetas buvo apie vaikų pornografiją. Tai buvo ne atskiesta vandeniu, redaguota versija, kuri išėjo į eterį. Tai buvo jo asmeninė kopija – toji, kurioje buvo visa per dvylikos savaičių laikotarpį filmuota medžiaga, kai jis sekiojo paskui filmo statytoją, korespondentą, korespondento padėjėją ir garso režisierių. Tai buvo tik viena juosta iš šimtų jo didelėje asmeninėje bibliotekoje.

Iki šiol nė viena peržiūrėta juosta nepatvirtino jo įkyrios minties, kad jis jau matęs kai ką iš Ratledžo aplinkos, ir tai nebuvo tas žilaplaukis vyras, kuriuo taip susidomėjo Eiverė. Vanas nebuvo tikras, ko ieško, tačiau juk reikėjo nuo ko nors pradėti. Nesiliaus, kol jo nesuras – kad ir kas „jis“ būtų. Vis viena, kol grįš į kampanijos žygį su Ratledžais, neturi geresnio pasirinkimo, kaip apkvaisti.

Bet tai jis visada galės padaryti ir vėliau.

– Kur Edis? – paklausė Nelsonas, sėdėdamas valgomojo stalo gale.

– Jis užtruks, – atsakė Teitas. – Prašė nelaukti jo vakarienei.

– Atrodo, mes niekada nepajėgiame susirinkti vakarieniauti kartu, – suraukęs antakius papriekaištavo Nelsonas. – Dorote Rėja, kur Fensė?

– Ji... ji... – Dorotė Rėja nenutuokė, kur gali būti jos duktė.

– Kai išėjau, ji vis dar buvo štabe, – pasakė Teitas, gelbėdamas brolienę.

Džekas nusišypsojo tėvams.

– Ji ten valandų valandas kiurkso, tiesa, mama?

Zy jam šaltokai šyptelėjo.

– Ji atsidavė darbui labiau, nei aš tikėjausi.

– Tas darbas jai į naudą.

– Gera pradžia – pusė darbo, – suniurnėjo Nelsonas.

Eiverė sėdėjo priešais Džeką ir tylėjo. Ji abejojo, ar Fensė visas tas valandas kampanijos štabe dirba. Ji atrodė vienintelė teikia reikšmės tam, kad Fensė ir Edis dažnai parvyksta vėlai kartu.

Mendė paprašė užtepti sviesto ant bandelės. Kai Eiverė baigė ir pakėlė galvą, pagavo Džeką ją stebintį. Jis nusišypsojo, tarsi jie abu žinotų bjaurią paslaptį. Aplink visi kalbėjosi, ir Eiverė greitai nukreipė žvilgsnį į savo lėkštę.

Fensė parvyko po kelių minučių ir šleptelėjo ant savo kėdės. Jos nuotaika buvo tokia pat surūgusi, kaip ir jos veido išraiška.

– Ar negali ištarti visiems mandagaus žodelio, jaunoji panele? – griežtai paklausė Nelsonas.

– Jėzau, žiediniai kopūstai, – suniurnėjo jaunoji panelytė, stumdama dubenį į kitą stalo pusę.

– Aš nepakęsiu tokių kalbų, – sugriaudėjo Nelsonas.

– Pamiršau, – sušuko ji atžariai.

Jo veidas iš pykčio paraudo.

– Ir nesitaikstysiu su tavo įžūlybėmis. – Jis metė reikšmingą žvilgsnį į Džeką, kuris staiga nuleido galvą, ir Dorotę Rėją, laikančią vyno taurę. – Elkis mandagiai. Atsisėsk tinkamai ir valgyk.

– Čia niekada neduoda nieko skanaus, – skundėsi Fensė.

– Turėtum gėdytis, Fransina.

– Žinau, žinau, seneli. Visi tie badaujantys Afrikos vaikai. Pataupyk tą pamokslą, gerai? Einu į savo kambarį.

– Tu liksi ten, kur sėdi, – sulojo jis. – Tu esi šeimos narė. O ši šeima vakarieniauja kartu.

– Nėra reikalo šaukti, Nelsonai, – pasakė Zy, paliesdama jam rankovę.

Fensė papūtė žandus. Ji žvelgė į senelį maištingai, į tėvus niekinamai, tačiau liko sėdėti.

Tarsi nieko nebūtų įvykę, Nelsonas grįžo prie pokalbio, kuris nutrūko jai įėjus.

– „Veikelio ir Fosterio“ komanda rengia dar vieną kelionę Teitui, – pranešė jis moterims, kurios šios žinios nebuvo girdėjusios.

Eiverė pažvelgė į Teitą.

– Aš pats apie tai sužinojau tik šiandien po pietų, – tarė jis gindamasis, – ir neturėjau laiko pasakyti tau prieš vakarienę. Tu gausi aprašą.

– Kur mes keliausime?

– Beveik į visus valstijos kampelius.

Zy nusišluostė burną.

– Ar ilgai būsite išvykę?

– Šiek tiek ilgiau nei savaitę.

– Nesuk galvos dėl Mendės, Kerole, – pasakė Nelsonas. – Senelis ja pasirūpins. Taip, Mende?

Ji nusišypsojo jam ir linktelėjo galva. Mergaitė mielai leisdavo laiką su seneliais. Šiaip Eiverė nebūtų nuogąstavusi ją palikdama, tačiau praėjusią naktį Mendė susapnavo dar vieną košmarą – jau antrą šią savaitę. Jeigu artėja persilaužimas, Eiverė nenorėtų būti toli nuo jos. Gal Mendė galėtų vykti su jais. Kaip tik tai prieš sudarant galutinius planus jai ir reikės aptarti su Teitu.

Staiga pro valgomojo arką pasirodė Edis. Mona, kraustydama nuo stalo pagrindinių patiekalų lėkštes, pasakė laikanti jo vakarienę karštai.

– Tuoj pat atnešiu.

– Nesvarbu. – Jo akys lakstė aplink stalą kiekvieną nužvelgdamos. – Pavalgysiu vėliau.

Fensės nuotaika pagyvėjo. Paniurusios akys nušvito, o surūgusią miną pakeitė šypsena. Ji išsitiesė ant kėdės ir susižavėjusi, geisdama žvelgė į jį.

– Nenoriu niekam gadinti apetito, – pradėjo jis.

Nelsonas prieštaraudamas numojo ranka.

– Tu atrodai nusiminęs.

Tai buvo labai švelniai pasakyta, pamanė Eiverė. Edis kunkuliavo iš įniršio.

– Kas atsitiko? Ar mes nukritome per apklausas?

– Kas nors negerai?

– Regis, taip, – Edis atsakė Zy. – Su manimi yra Ralfas ir Dirkas, bet paprašiau jų palaukti svetainėje, kol pasikalbėsiu su šeima.

Ralfas ir Dirkas buvo vyrai iš „Veikelio ir Fosterio“, priskirti pagelbėti Teito kampanijai. Jų vardai namie dabar skambėdavo dažnai. Eiverė visada baimindavosi, girdėdama juos minint, nes kad ir ką jie sakydavo, ji dažniausiai reaguodavo neigiamai.

– Na? – nekantriai ragino Nelsonas. – Geriausia kuo greičiau kloti blogas naujienas.

– Tai susiję su Kerole. – Visų akys kambaryje nukrypo ton pusėn, kur tarp Teito ir Mendės sėdėjo ji. – Jos gydytojas akušeris ruošiasi viską iškloti.

Trisdešimt penktas skyrius

Bombonešio pilotui kaip niekam kitam reikia sugebėjimo nepalūžti kritinėje situacijoje. Nelsonas nepalūžo. Eiverė vėliau apmąstė jo pasitikėjimą savimi, prisimindama tas akimirkas, kai Edis tėškė pritrenkiamą pranešimą. Jai pačiai tada rodės, kad sustos širdis.

Jis reagavo gana ramiai, nors ji pati pasijuto sukrėsta. Neteko žado, negalėjo judėti, galvoti. Jos smegenys nedirbo. Atrodė, žemė pajudėjo po kojomis ir ji plūduriuoja beorėje erdvėje, juodoje tuštumoje.

Nelsonas, pasigėrėtinai greitai sugebantis atgauti savitvardą, atstūmė kėdę ir atsistojo.

– Manau, turėtumėm perkelti šį pokalbį į svetainę.

Edis linktelėjo galvą, apgailestaudamas ar susierzinęs pažvelgė į Teitą ir išėjo iš kambario.

Zy, visa išbalusi, bet beveik tokia pat santūri kaip ir jos vyras, irgi atsistojo.

– Mona, šį vakarą atsisakysime deserto. Prašau prižiūrėk Mendę. Kurį laiką tikriausiai būsime užsiėmę.

Dorotė Rėja čiupo savo taurę. Džekas ją atėmė ir vėl pastatė ant stalo. Jis nutvėrė jai už rankos, pakėlė iš kėdės ir stumte išstūmė į prieškambarį. Fensė iškurnėjo paskui juos. Dabar ji tiesiog virė.

Kai jie priėjo arką, Džekas dukrai pasakė:

– Tu į tai nesikišk.

– Na jau ne. Tai pats įdomiausias kada nors čia atsitikęs įvykis, – ji sukikeno.

– Tai ne tavo reikalas, Fense.

– Aš taip pat šios šeimos narė. Senelis ką tik taip sakė. Be to, dirbu štabe. Aš turiu teisę dalyvauti diskusijoje. Netgi daugiau teisių nei ji. – Ji parodė į savo motiną.

Džekas ištraukė iš kelnių kišenės penkiasdešimties dolerių banknotą ir įspaudė jį Fensei į delną.

– Susirask įdomesnės veiklos.

„Kalės vaikas“, – ištarė ji be garso, prieš spūdindama šalin.

Teito veidas buvo baltas kaip popierius ir rūstus, bet jis kiek įmanydamas tvardėsi – rūpestingai sulankstė servetėlę ir padėjo šalia lėkštės.

– Kerole?

Eiverė kilstelėjo galvą. Jie buvo pasiruošę pasmerkti ją ir laukė, kada pulti, bet juos nutildė Teito akyse degantis įtūžis. Vedama tvirtos jo rankos, ji išėjo iš valgomojo ir patraukė per prieškambarį į didžiąją svetainę.

Vis dar buvo prietema. Iš svetainės galėjai matyti įspūdingą vakarų dangų, ruožuotą ryškiais saulėlydžio atspindžiais. Eiverė dažnai atsisėdusi gėrėdavosi šiais kvapą gniaužiančiais vaizdais. Tačiau šį vakarą bekraštis horizontas vertė ją jaustis pažeidžiamą ir vienišą.

Kai ji įžengė į kambarį, neišvydo jame nė vieno draugiškai sutinkančio veido. Ypač priešiškai buvo nusiteikę vyrai, atstovaujantys ryšių su visuomene biurui.

Dirkas buvo aukštas, liesas, niūrus, po paakiais niekada neišnykdavo melsvai juodi šešėliai. Jis atrodė kaip tipiškas banditas iš filmo apie gangsterius. Atrodė, kad veidas įplyš, jeigu jis pamėgins nusišypsoti.

Ralfas buvo Dirko priešybė – apvalus, tvirtas ir linksmas. Visada laidė juokelius, greičiau norėdamas paerzinti, nei pralinksminti. Nervindamasis jis žvangindavo smulkius pinigus.

Ir dabar kišenėje mankštino monetas. Jos skambėjo garsiai, kaip rogių žvangučiai.

Kiek žinojo, niekas iš tų vyrų niekada neprisistatė pavarde. Ji jautė, kad šis laisvumas turėjo skatinti draugiškus jų ir klientų darbo santykius. Jos atveju, ši gudrybė neveikė.

Nelsonas ėmėsi vadovauti.

– Edi, prašau išsamiau paaiškink, ką turėjai omeny valgomajame.

Edis ėjo tiesiai prie reikalo ir atsisuko į Eiverę.

– Ar tu nutraukei nėštumą?

Jos lūpos prasivėrė, bet ji negalėjo ištarti nė žodžio. Teitas atsakė už ją.

– Taip, nutraukė.

Zy pašoko, tarsi į jos menką kūnelį ką tik būtų įsmigusi strėlė. Nelsonas žvelgė iš padilbų. Džekas ir Dorotė Rėja tik spoksojo priblokšti į Eiverę negalėdami patikėti.

– Tu žinojai apie tai? – perklausė Edis Teito.

– Taip.

– Ir niekam nepasakei?

– Kieno koks sumautas reikalas? – atkirto Teitas tūžmingai.

– Kada tai atsitiko? – Nelsonas norėjo žinoti. – Neseniai?

– Ne, prieš lėktuvo sudužimą. Visai prieš pat.

– Puiku, – suniurnėjo Edis. – Tai velnio boba.

– Prilaikyk liežuvį prie mano žmonos, pone Paskali! – suriaumojo Nelsonas.

– Atsiprašau, Nelsonai, – nenusileido Edis, – bet ar bent kiek nutuokiate, kaip tai paveiks Ratledžo kampaniją, jeigu viskas išaiškės?

– Žinoma, kuo puikiausiai nutuokiu. Vis dėlto turime saugotis tokių nevalingų proveržių. Ką mums duos toks nevaldomas įniršis? – Nuslūgus pykčiui, Nelsonas paklausė: – Kaip sužinojai apie šitą... šitą šlykštybę?

– To gydytojo sesutė šią popietę paskambino į štabą ir paprašė pakviesti Teitą, – ėmė pasakoti Edis. – Jis jau buvo išė-

jęs, todėl atsiliepiau aš. Ji pasakė, kad Kerolė atvyko pas juos būdama šešias savaites nėščia ir paprašė daktaro nutraukti nėštumą.

Eiverė susmuko ant išmuštos sofos ranktūrio ir sunėrė ant krūtinės rankas.

– Ar mes privalome apie tai kalbėti prie jų? – Ji smakru kinktelėjo į ryšių su visuomene duetą.

– Spauskit! – Teitas linktelėjo jiems į duris.

– Pala, – paprieštaravo Edis. – Jie turi žinoti viską, kas čia vyksta.

– Tik ne apie mūsų asmeninius reikalus.

– Viską, Teitai, – pasakė Dirkas. – Net apie tavo naudojamą dezodorantą. Neturi būti jokių staigmenų, pameni? Ypač nemalonių. Mes sakėme tau tai nuo pat pradžių.

Teitas atrodė tuojau sprogs.

– Ką ta seselė grasino padaryti?

– Papasakoti žiniasklaidai.

– Arba?

– Arba mes jai sumokame, kad ji tylėtų.

– Šantažas, – pasakė Ralfas, skambindamas kišenėje melodiją smulkiais pinigais. – Nieko nauja.

– Bet veiksminga, – atkirto Edis. – Ji atkreipė mano dėmesį. Galėjai sugriauti viską, supranti? – Jis sužaibavo į Eiverę.

Įklimpusi į savo pačios melą, Eiverė dabar neturėjo kito pasirinkimo, tik kęsti jų panieką. Jai nerūpėjo, ką kiti apie ją mano, tačiau norėjo mirti pagalvojusi, koks išduotas turėtų jaustis Teitas.

Edis nužingsniavo prie gėrimų spintos ir įsipylė gryno škotiško viskio.

– Klausausi pasiūlymų.

– O ką kalba gydytojas? – pasiteiravo jo Dirkas.

– Ta seselė pas jį jau nebedirba.

– Ak? – Ralfas nustojo skambčioti monetomis. – Kaip tai atsitiko?

– Nežinau.

– Tai sužinok. – Kaip kirviu nukirtusi, Eiverė atsistojo. Ji matė tik vieną būdą, kaip pasiteisinti Teito akyse ir padėti jam išlipti iš to mėšlo. – Sužinok, kodėl ji jau nebedirba šiam gydytojui, Edi. Galbūt jis atleido ją už aplaidumą.

– Jis? Tai gydytoja. Jėzau, tu netgi neprisimeni?

– Ar nori padėti man, ar ne? – tėškė ji atgal, nepaisydama tokios žioplos klaidos ir toliau laikydamasi puolimo taktikos. – Jeigu tą sesutę išspyrė lauk, ji nebus patikima liudytoja ir stipri priešė, ar ne taip?

– Kerolės žodžiuose yra tiesos, – pasakė Ralfas, apžvelgdamas mirtinai liūdnus veidus.

– Tu įstūmei mus į šį mėšlą, – Edis užsipuolė Eiverę. – Ką planuoji daryti, įžūliai išsisukinėti?

– Taip, – atkirto ji taip pat įžūliai.

Ji beveik girdėjo, kaip kambaryje tarsi krumpliaračiais sukasi mintys. Jie rimtai svarstė.

Tylą nutraukė Zy:

– O jeigu ji turi tavo medicinos kortelę?

– Įrašai gali būti suklastoti, ypač jų kopijos. Tai vis dar būtų mano žodis prieš ją.

– Mes negalime meluoti, – pasakė Teitas.

– Kodėl, po perkūnais, ne? – nustebo Dirkas.

Ralfas nusijuokė.

– Melas irgi yra šio žaidimo dalis, Teitai. Jeigu nori laimėti, turi meluoti, ir meluoti įtikimiau nei Roris Dekeris, tai paprasta kaip dukart du.

– Jeigu tapsiu senatoriumi, kiekvieną rytą vis dar turėsiu žiūrėti į save veidrodyje, – pasakė Teitas susiraukęs.

– Aš neturėsiu meluoti. Neturėsi ir tu. Niekas net nesužinos apie abortą. – Eiverė žengė prie Teito ir uždėjo delnus jam ant rankų. – Jeigu mes nesiduosime jos maustomi, ji pasitrauks. Beveik galiu garantuoti, kad jokia vietinės televizijos stotis jos nesiklausys, ypač tuo atveju, jeigu ji buvo atleista.

Jeigu ta seselė papasakotų jos istoriją Airišui Makeibui ir *KTEX* televizijai, – o greičiausiai toks būtų jos pirmasis pasirinkimas, nes ši stotis turi aukščiausius reitingus, – jis užgniaužtų šią istoriją jau pačioje pradžioje. Jeigu pasirinktų kurią nors kitą stotį...

Eiverė staiga atsisuko į Edį ir paklausė:

– Ar ji sakė turinti liudininką, galintį patvirtinti jos pasakojimą?

– Ne.

– Tuomet joks patikimas žurnalistas su ja neprasidės.

– Iš kur tu, po galais, gali žinoti? – šūktelėjo Džekas per kambarį.

– Mačiau filmą „Visa prezidento kariauna“.

– Bulvariniai laikraščiai atspausdintų, net nesivargindami dėl jokio patvirtinimo.

– Jie galėtų, – atsakė ji, – bet jais niekas netiki. Jeigu mes išdidžiai ignoruotume šią skandalingą istoriją, skaitytojai palaikytų ją niekingu melu.

– Kas bus, jeigu ji nutekės Dekerio personalui? Jis trimituos ją skelbdamas laikraščiams nuo Teksarkano iki Braunsvilio.

– Kas atsitiktų, jeigu jis tai padarytų? – paklausė Eiverė. – Tai bjauri istorija. Kas patikėtų, kad aš galėjau taip padaryti?

– Kodėl tu tai padarei?

Eiverė atsisuko į Zy, kuri uždavė jai tokį paprastą klausimą. Ji atrodė palūžusi, kenčianti dėl sūnaus. Eiverė norėjo jai duoti paguodžiamą atsakymą, bet negalėjo.

– Atleisk man, Zy, bet tai tik Teito ir mano reikalas, – galiausiai pasakė ji. – Tuo metu atrodė, kad taip reikia.

Zy pašiurpo pasibjaurėjusi.

Edžiui nerūpėjo jausmingos šio nelauktai užgriuvusio rūpesčio smulkmenos. Jis žingsniavo kilimu.

– Dieve, Dekeriui patiktų šis kąsnelis. Jo užpakalinėje kišenėje jau tupi karšti abortų priešininkai. Jie tikri fanatikai.

Net nedrįstu galvoti, ką jis iš to išpeštų. Apšauktų Kerolę žudike.

– Atrodytų, tarsi jis drabstosi purvais, – pasakė Eiverė. – Nebent galėtų tai įrodyti niekam nepalikdamas nė mažiausių abejonių, bet jis negalės. Rinkėjų palankumas nusvirtų į mūsų pusę.

Dirkas su Ralfu susižvalgė ir abu gūžtelėjo pečiais. Dirkas tarė:

– Ponia Kerolė pateikė mums svarių argumentų, Edi. Kai vėl išgirsi ragelyje tą seselę, nesileisk jos įbauginamas. Ji greičiausiai griebiasi šiaudo, todėl turėtų būti nesunku ją išgąsdinti.

Edis kandžiojo burnos gleivinę.

– Nežinau. Tai rizikinga.

– Tačiau geriausia, ką galime padaryti. – Nelsonas atsistojo ir ištiesė ranką sėdinčiai Zy. – Jūs visi baikite kuopti šią bjaurastį. Aš daugiau niekada nenorėsiu apie tai girdėti.

Nei jis, nei Zy išeidami nesiteikė net pažvelgti į Eiverę.

Dorotė Rėja patraukė prie gėrimų spintos. Džekas taip piktdžiugiškai spoksojo į brolienę, kad nieko nepastebėjo ar šįkart ir nesistengė žmonos sulaikyti.

Matyt, iki šio vakaro niekas šeimoje nežinojo apie Kerolės nėštumą ir kad jis buvo nutrauktas. Naujiena visus pritrenkė, net Eiverę, nepagrįstai tikėjusią, kad niekas niekada to nesužinos.

– Ar turi ir daugiau savo drabužinėje tokių barškančių skeletų?

Teitas atsisuko ir įrėmė žvilgsnį į brolį. Eiverė dar niekada nebuvo mačiusi jo, atvirai rodančio tokį pyktį kuriam nors šeimos narių. Jis gniaužė kumščius prie šonų.

– Užsičiaupk, Džekai.

– Neliepk jam užsičiaupti, – sušuko Dorotė Rėja, trenkdama į stiklinę lentynėlę degtinės grafino dugną. – Tai ne jo kaltė, kad tavo žmona – šliundra.

– Dorote Rėja!

– Na, argi ne taip, Džekai? Ji tyčia atsikratė kūdikio, kai mano... mano... – Ašaros tryško jai iš akių. Ji atsuko visiems nugarą.

Džekas atsikvėpė, nuleido galvą ir sumurmėjo:

– Atleisk, Teitai.

Jis nuėjo prie verkiančios žmonos, uždėjo rankas jai ant liemens ir išsivedė iš kambario. Kad ir kokią antipatiją Eiverė jautė Džekui, šitas mielas elgesys ją sujaudino. Taip pat ir Dorotę Rėją. Ji žvelgė į jį kupina dėkingumo ir meilės.

Dirkas ir Ralfas, nepaveikti šeimos dramos, toliau kalbėjosi tarpusavyje.

– Tu praleisi šią kelionę, – Dirkas kategoriškai tarė Eiverei.

– Pritariu, – pasakė Edis.

– Tai priklauso nuo Teito, – atsakė ji.

Jo veidas buvo šaltas ir nejautrus.

– Tu lieki namie.

Ašarų neišvengti, bet dar nė nepravirkusi ji būtų pasmerkta Dirko, jo bendrų ir nepalenkiamo ledinio žmogaus – Edžio Paskalio.

– Atleiskit.

Išdidžiai, bet greitai ji išėjo. Teitas nusekė įkandin. Jis pasivijo ją koridoriuje ir atsuko veidu į save.

– Tavo apgavystėms nėra galo, ar ne, Kerole?

– Žinau, kad atrodo blogai, Teitai, bet...

– *Blogai?* – Su kartėliu ir nepatikliai jis papurtė galvą. – Jeigu jau tai padarei, kodėl tiesiog neprisipažinai atvirai? Kam melavai, kad nebuvai pastojusi?

– Nes mačiau, kokį skausmą tau tai kelia.

– Nesąmonė. Tau pačiai tai kelia skausmą!

– Kelia ir man, – pasakė ji liūdnai.

– Vadinkite ją apgavike. Nėra tai patvirtinančių liudytojų. Suklastoti įrašai, – kartojo neseniai jos pirštus siūlymus. –

Jeigu tave sugautų meluojant, turėjai atsarginį kelią, kaip išsigelbėti, tiesa? Kiek dar triukų slepi rankovėje?

– Aš juos siūliau tik tam, kad tu būtum apsaugotas. Tu, Teitai.

– Žinoma, pasiūlei. – Jis piktai patempė lūpą. – Jeigu būtum norėjusi padaryti ką nors dėl manęs, nebūtum nutraukusi nėštumo. Dar būtų buvę geriau, jei nebūtum pastojusi. Ar manei, kad kūdikis taps tavo bilietu į Vašingtoną?

Jis staigiai paleido ją, atitraukdamas rankas, tarsi jam būtų bjauru ją liesti. – Laikykis toliau nuo manęs. Negaliu nė žiūrėti į tave.

Jis grįžo į svetainę, kurioje laukė patarėjai. Eiverė susmuko prie sienos ir prisidengė rankomis burną, kad sulaikytų raudą.

Stengdamasi išpirkti Kerolės nuodėmes, Teitą ji dar labiau atstūmė.

Kitą rytą Eiverė nubudo jausdamasi silpna. Galva svaigo, akys buvo patinusios ir jas gėlė, nes vakare verkė tol, kol užmigo. Apsivilkusi lengvą suknelę, ji klūpinėdama nuėjo į vonios kambarį.

Vos pravėrusi duris, prisiplojo prie sienos ir pasibjaurėjusi perskaitė žodžius, jos pačios lūpų dažais užrašytus ant veidrodžio.

Kvaila kalė. Tu visko vos nesugriovei.

Kelias akimirkas ją laikė sukausčiusi baimė, bet netrukus atsitokėjo. Nulėkė prie drabužių spintos ir paskubomis apsirengė. Sustojo tik užrašo nuvalyti nuo veidrodžio, tada išvirto iš kambario, tarsi būtų persekiojama demonų.

Arklidėse, kol užsėdo ant arklio, užtruko vos kelias minutes. Šuoliais pralėkė atvirą ganyklą, toldama nuo gražaus namo, slepiančio klastą. Netgi tada, kai pirmieji saulės spinduliai pradėjo ją šildyti, pagalvojus, kad kažkas sėlina į jos miegamąjį, rankos pašiurpo kaip žąsies oda.

Tikriausiai Airišas ir Vanas teisūs. Ji, be abejo, yra pamišusi, jei bando apsimetinėti. Už kitos moters piktadarybes ji gali sumokėti savo gyvybe. Kokia istorija to verta? Laukti ir neišvykti, kol sąmokslas bus atskleistas, – kvaila.

Ji galėjo išnykti, važiuoti kur nors kitur, pasivadinti kitu vardu. Ji buvo protinga ir išradinga. Domėjosi daugeliu dalykų. Žurnalistika nebuvo vienintelė sritis, kurioje galėtų reikštis.

Bet pasirinkti tokį kelią ją skatintų panika ir baimė. Eiverė žinojo, kad niekada nepriimtų baimės diktuojamo sprendimo. Ji negalėtų atlaikyti dar vienos profesinės nesėkmės, ypač tokios svarbos. O kas, jei dėl jos Teitas turės paaukoti gyvybę? Jis ir Mendė dabar jai buvo verti daugiau nei koks asmeninis jos pripažinimas. Ji privalo likti. Kai iki rinkimų vos kelios savaitės ir jau matyti pabaiga.

Kaip patvirtino užrašas ant jos veidrodžio, neseniai paaiškėjęs, nenumatytas Kerolės poelgis supykdė ir sunervino Teito priešą. Nervingi žmonės daro klaidas. Ji turi būti budri ir laukti, kol jis išsiduos, tuo pat metu saugotis, kad neišsiduotų pati.

Kai ji nuvedė arklį į gardą, arklidė vis dar buvo tuščia. Nubalnojo jį, davė jam kibirą pašaro ir iššukavo.

– Ieškojau tavęs.

Išsigandusi ji paleido grandyklę ir atsisuko.

– Teitai! – Ji susigriebė ranka už dunksinčios širdies. – Negirdėjau tavęs įeinant. Tu mane išgąsdinai.

Jis stovėjo prie arklidės durų. Šepas iškišęs liežuvį paklusniai glaudėsi prie jo kojų.

– Mendė pusryčiams prašo tavo prancūziškos skrudintos duonos. Pažadėjau jai, kad surasiu tave.

– Jodinėjau, – pasakė ji, patvirtindama tai, kas akivaizdu.

– Kas atsitiko tiems prašmatniems bridžiams?

– Atsiprašau?

– Tiems... Jis gestu parodė išilgai savo šlaunų.

– Jojimo kelnėms? – Jos džinsai ir batai, kad ir kaip žiūrėtum, nebuvo prašmatnūs. Paprasti medvilniniai marškiniai laisvai krito ant šlaunų. – Dabar su jomis atrodau kvailai.

– Ak. – Jis apsisuko eiti.

– Teitai? – Kai jis vėl atsisuko, ji nervingai apsilaižė lūpas. – Žinau, kad visi tūžta ant manęs, bet man svarbi tavo vienintelio nuomonė. Ar tu manęs nekenti?

Šepas atsigulė ant šaltų betoninių arklidės grindų ir žiūrėdamas į ją sielvartingomis akimis ant priekinių letenų padėjo galvą.

– Verčiau grįšiu pas Mendę, – pasakė Teitas. – Eini?

– Taip, netrukus pasivysiu.

Tačiau nė vienas nepajudėjo iš arklidžių. Jie tiesiog stovėjo ten kaip įbesti, spoksodami vienas į kitą. Arklidėje buvo tylu, tik kartais į grindis treptelėdavo kanopos pasaga ar pasigirsdavo arklio šnarpštimas. Dulkės šoko saulės šviesos, sklindančios pro langus, ruožuose. Oras nejudėjo ir buvo pritvinkęs malonaus šieno, arklių kūno ir odos kvapo. Taip pat ir aistros.

Eiverės drabužiai, atrodė, staiga ėmė ją veržti. Jos plaukai pasidarė per sunkūs, oda įsitempė, tarsi kūnas būtų ėmęs brinkti. Ji troško prieiti prie Teito ir jį apkabinti, priglusti prie jo liemens. Norėjo pailsinti skruostą ant jo krūtinės ir pajusti jo širdies plakimą. Ji norėjo, kad jis ir vėl paimtų ją aistringai, net jeigu tenorėtų trumpalaikio pasitenkinimo.

Tas svaiginamas geismas joje grūmėsi su neviltimi. Jų derinys jai buvo nepakeliamas. Ji nusuko nuo jo žvilgsnį ir tingiai paglostė aksominį arklio antsnukį. Žirgas pakėlė galvą nuo avižų ir meiliai bumbtelėjo jai į petį.

– Nesuprantu.

Ji vėl atsisuko į Teitą.

– Ko?

– Jis šiepdavo dantis, kai tu prie jo prisiartindavai. Norėjai, kad mes parduotumėm jį muilo fabrikui. O dabar jūs draugiškai uostinėjate vienas kitą. Kas atsitiko?

Ji pažvelgė tiesiai į niūrias Teito akis ir švelniai pasakė:

– Jis išmoko pasitikėti manimi.

Teitas suprato užuominą. Nebuvo abejonių. Jis ilgai žvelgė jai į akis, tada paragino didžiulį šunį bato nosimi.

– Eime, Šepai. – Atsisukęs per petį priminė jai: – Mendė laukia.

Trisdešimt šeštas skyrius

– Būk gera mergaitė. – Teitas atsiklaupė priešais dukrą ir stipriai ją apkabino. – Tu net nepastebėsi, kaip grįšiu. Be to, parvešiu dovanų.

Paprastai džiugus Mendės veidelis priversdavo Eiverę nusišypsoti, tačiau šį rytą, Teito išvykimo dieną, jai nepavyko pralinksmėti. Jis atsistojo.

– Paskambink man, jeigu įvyks persilaužimas.

– Žinoma.

– Ir tuo atveju, jeigu ji atkris.

– Taip.

– Visam personalui pranešta, kad jeigu skambintų dėl Mendės, nedelsdami mane pakviestų, nesvarbu, dėl kokios priežasties.

– Jeigu kas atsitiks, pažadu iš karto paskambinti.

Džekas patūtavo automobilio signalu. Jis nekantriai laukė prie vairo. Edis jau sėdėjo keleivio sėdynėje ir kalbėjosi neseniai įrengtu belaidžiu telefonu.

– Apie tą kitą reikalą, – Teitas prakalbo tyliau. – Edis padarė taip, kaip tu siūlei, paklausė šantažuotojos seselės, ar ji turi nepaneigiamų įrodymų, kad tu nutraukei nėštumą. Jis gerai ją ištardė ir supažindino, kas jos laukia, jeigu tą savo istoriją nutekins spaudai arba pasiūlys Dekerio komandai. Jis kai ką iššniukštinėjo. Kaip tu ir spėjai, ją išmetė iš darbo,

ji greičiau norėjo pridaryti nemalonumų tam gydytojui nei mums. Edis, ją spausdamas, pasinaudojo turima informacija ir pagrasino jai bylomis. Kurį laiką ji bus įbauginta.

– Ak, aš taip džiaugiuosi, Teitai. Man labai nepatiktų, jeigu tai būtų pakenkę tavo kampanijai.

Jis nusijuokė.

– Ji negalėtų atrodyti baisiau, nei jau yra.

– Nenukabink nosies, – pasakė ji, suimdama jam už rankovės. – Apklausos duomenys – ne Biblija. Be to, jie bet kada gali pasikeisti.

– Verčiau jau pasikeistų kuo greičiau, – pasakė jis paniuręs. – Lapkritis – ne už kalnų.

Dabar, kaip ir anksčiau, jo gyvenimui gresia pavojus, o ji net negali jo įspėti. Per šią kelionę ji negalės dairytis aukšto žilaplaukio vyriškio. Galbūt ji turėtų užsiminti apie jį – pasakyti jam, kad jis įgautų šiek tiek pranašumo priešo atžvilgiu.

– Teitai, – pradėjo ji.

Džekas vėl pasignalizavo.

– Turiu eiti. – Jis pasilenkė ir dar kartą pabučiavo Mendei skruostą. – Iki pasimatymo, Kerole.

Jos nei pabučiavo, nei apkabino, netgi nepažvelgė sėsdamas į automobilį ir nuvažiuodamas.

– Mama? Mama?

Mendė turbūt kreipėsi į ją jau kelintą kartą. Kai Eiverė liovėsi spoksoti į kelio linkį, kuriame iš akių dingo automobilis, ir vėl pažvelgė į ją, jos mažas veidelis buvo suglumęs.

– Atleisk. Kas yra, brangioji?

– Kodėl tu verki?

Eiverė nusibraukė nuo skruostų ašaras ir išspaudė plačią šypseną.

– Man tiesiog liūdna, nes tėtis išvažiuoja. Bet aš turiu tave. Ar draugausi su manim, kol jo nebus?

Mendė energingai sulinksėjo. Jos kartu žengė vidun. Jeigu ji kol kas negali padėti Teitui, bent jau gali pasirūpinti jo dukra.

* * *

Dienos slinko lėtai. Daugiausia laiko ji praleisdavo su Mende, bet jos prasimanytų darbelių nepakako lėtai slenkančioms begalinėms valandoms užpildyti. Tada, kai prieš daugelį savaičių sakė Teitui, kad jai reikia aktyvios veiklos, ji nė kiek neperdėjo. Ji nebuvo pratusi sėdėti rankų sudėjusi. Kita vertus, jai, atrodė, trūko energijos, kad darytų ką nors daugiau, nei spoksotų priešais save ir nerimautų dėl jo.

Kiekvieną vakarą ji žiūrėdavo naujienų laidas ir kai parodydavo minią, nerimaudama joje ieškodavo žilaplaukio vyro. Airišas tikriausiai norėtų žinoti, kodėl ji šioje kelionėje nelydi Teito, todėl Kervilyje paskambino jam iš taksofono ir paaiškino apie paaiškėjusią istoriją dėl aborto.

– Jo patarėjai, neišskiriant ir Edžio, pasiūlė mane palikti namie. Dabar mane visi niekina.

– Netgi Ratledžas?

– Iš dalies taip. Jis toks pat mandagus kaip ir anksčiau, bet jaučiu nuo jo sklindantį šaltį.

– Esu girdėjęs apie tokius politikos ekspertus kaip „Veikelis ir Fosteris“. Jie duoda komandą, ir Ratledžas loja, ar taip ir yra?

– Jie duoda komandą, Teitas urzgia ant jų ir tada loja.

– Hm, gerai, aš pranešiu Vanui ir pasakysiu, kad stebėtų tą vyruką, kuris tau atrodo įtartinas ir toks svarbus.

– Žinau, jis svarbus. Pasakyk Vanui, kad jei jį pastebėtų, nedelsdamas man skambintų.

– Jeigu jį pamatys.

Matyt, Vanas jo nepastebėjo, nes neskambino. Bet visos *KTEX* televizijos naujienų laidos bent kartą parodydavo minią Teitui sakant kalbas. Taip Vanas jai siuntė žinią. Tarp žmonių, visur supančių Teitą, Žilaplaukio ji daugiau nematė.

Tačiau šios netiesioginės žinutės nenumaldė Eiverės nerimo. Ji norėjo būti šalia Teito ir savo akimis įsitikinti, kad pavojus jam negresia. Naktimis ji regėdavo jį kruviną ir mirš-

tantį. Dieną, kai nebūdavo užsiėmusi su Mende, ji nenustygdama klajodavo po namą.

– Vis dar liūdi?

Eiverė pakėlė galvą. Ji negirdėjo, kaip į svetainę įėjo Nelsonas.

– Ar taip matyti? – paklausė ji blankiai nusišypsojusi.

– Kaip saulėčiausią dieną. – Jis įsitaisė viename krėslų.

– Reikia pripažinti, pastaruoju metu nebuvau labai gera pašnekovė.

– Pasiilgsti Teito?

Juntama šeimos panieka privertė laiką slinkti dar lėčiau. Teitas išvykęs vos daugiau nei savaitė, bet jai atrodė, kad praėjo amžinybė.

– Taip, Nelsonai, baisiai jo pasiilgau. Man atrodo, jums sunku tuo patikėti. Zy – juo labiau. Ji negali į mane net žiūrėti.

Jis stebeilijo jai į akis griežtai ir veriamai, kad priverstų ją susigūžti. Tada tarė:

– Tas reikalas dėl aborto buvo šlykštus.

– Aš visai nenorėjau, kad kas sužinotų.

– Išskyrus Teitą.

– Na, jis juk turėjo žinoti, tiesa?

– Tikrai turėjo? Ar vaikas buvo jo?

Ji dvejojo tik akimirką.

– Taip.

– Ir tu stebiesi, kodėl į tave kreivai žiūrim ir nepuolam tavęs glostyti ar guosti? – paklausė jis. – Tu nužudei mūsų vaikaitį. Man atrodo neįmanoma tokio dalyko atleisti, Kerole. Žinai, kaip Zy svarbus Teitas. Ar tikėjaisi, kad ji apkabins tave už tai, ką padarei?

– Ne.

– Būdama tikra motina, ji gyvena dėl savo berniukų, ji negali įsivaizduoti, kaip galima padaryti tai, ką tu iškrėtei. Atvirai kalbant, negaliu ir aš.

Eiverė pažvelgė žemyn į fotografijų albumą, atverstą ant kelių. Nuotraukos, kurias ji žiūrėjo jam įėjus, buvo iš senų laikų. Zy dar labai jauna ir žavi. Nelsonas su mėlyna oro pajėgų uniforma atrodė prašmatnus ir gražus. Jaunuoliai Džekas ir Teitas buvo nufotografuoti įvairiais gyvenimo etapais. Visi jie įkūnijo tipišką amerikiečių šeimą.

– Zy nebuvo lengva, kai jūs išvykote į Korėją.

– Ne, nebuvo, – pasakė jis, taisydamasis patogiau krėsle. – Turėjau palikti ją vieną su Džeku, dar kūdikiu.

– Teitas gimė po karo, taip?

– Iš karto.

– Jis buvo dar kūdikis, kai jūs persikėlėte į Naująją Meksiką, – pasakė ji, vėl atidžiai žiūrėdama į albumą, tikėdamasi, kad jis išplėtos tuos kelis nuogus faktus, kuriuos ji sužinojo stropiai tyrinėdama.

– Kur mane siuntė karinės oro pajėgos, ten ir vykau, – atsakė Nelsonas. – Negyvenama vietovė. Zy nekentė dykumos ir dulkių. Ji nekentė ir mano darbo. Tais laikais lėktuvų bandytojai buvo kaip vienkartinio naudojimo prekės.

– Kaip jūsų draugas Brajanas Teitas.

Jo išraiška sušvelnėjo, tarsi mintyse būtų iš naujo išgyvenęs gerus laikus. Tada liūdnai papurtė galvą.

– Jaučiausi taip, tarsi būčiau netekęs šeimos nario. Tada ir mečiau lėktuvų bandytojo darbą. Tiesiog mano širdis jau buvo kitur. O jeigu tavo širdis kitur, gali greičiau žūti. Galbūt taip ir atsitiko Brajanui. Šiaip ar taip, aš nenorėjau mirti. Turėjau dar daug ką nuveikti.

Oro pajėgos išsiuntė mane į Laklandą. Vis tiek tai buvo namai. Gera vieta auginti berniukus. Kai mano tėtis mirė, išėjau iš karinių oro pajėgų į pensiją ir perėmiau rančos reikalus.

– Tačiau jūs pasiilgstate skraidymo, tiesa?

– Taip – baisiai pasiilgstu, – pritarė jis, juokdamasis iš savęs. – Toks senas, bet vis dar prisimenu, kaip būdavo ten aukštai. Joks jausmas pasaulyje negali tam prilygti. O ką jau

kalbėti apie istorijas, kuriomis keitiesi siurbčiodamas alų su kitais lakūnais, nieko stipresnio nepatyriau. Moteris negali suprasti, ką reiškia turėti tokius bičiulius.

– Kaip Brajanas?

Jis linktelėjo.

– Jis buvo geras pilotas. Geriausias. – Jo šypsena nublanko. – Bet jis pasielgė neatsargiai ir sumokėjo gyvybe. – Jo prisiminimai išsisklaidė, kai jis vėl susitelkė į Eiverę. – Visi moka už savo klaidas, Kerole. Gali kurį laiką likti sausas, tačiau ne amžinai. Gąliausiai turėsi atsiskaityti.

Pasijutusi nejaukiai, ji nusuko akis.

– Ar taip, manote, atsitiko ir man, kai nutraukiau nėštumą?

– O tu taip nemanai?

– Galbūt taip ir buvo.

Jis pasilenkė į priekį ir atsirėmė dilbiais į šlaunis.

– Tu jau turėjai sumokėti – iškęsti tokią gėdą. Tik viliuosi, kad Teitui nereikės atsakyti už tavo klaidą ir pralaimėti rinkimus.

– Viliuosi ir aš.

Jis akimirką tiriamai žiūrėjo į ją.

– Žinai, Kerole, nuo to laiko, kai tapai šios šeimos nare, esu šokęs tavęs gelbėti daugybę kartų. Esu patikėjęs tavimi ir kitais atvejais.

– O ką manote dabar?

– Kai grįžai po tos nelaimės, visi pastebėjo, kad tu pasikeitusi.

Eiverės širdis suspurdėjo. Ar jie aptarinėjo tuos pokyčius?

– Aš pasikeičiau. Manau, į gera.

– Sutinku, bet Zy netiki, kad tie pokyčiai nuoširdūs. Ji įsitikinusi, jog tu vaidini – kad tavo domėjimasis Mende yra apsimestinis ir tavo staigus meilikavimas Teitui yra tik taktika, nes sieki susigrąžinti jo palankumą vien tam, kad pasiimtų tave kartu į Vašingtoną.

– Ne itin savimeilę glostanti anytos charakteristika, – pagalvojo ji garsiai. – O ką apie tai manote jūs?

– Manau, tu esi graži, sumani jauna moteris – per daug sumani, kad varžytumeisi su manim. – Jis nukreipė buką pirštą į ją. – Geriau jau būk tokia, kokia apsimetei. – Akimirką jo veide atsirado pìkta pranašaujanti išraiška. Tada ji persimainė į plačią šypseną. – Tačiau jeigu tu nuoširdžiai stengiesi išpirkti praeities klaidas, giriu tave už tai. Tam, kad būtų išrinktas, Teitui reikia šeimos palaikymo, ypač žmonos, visiškai jam atsidavusios.

– Aš palaikau jį rinkimuose visiškai.

– To ir tikiuosi iš tavęs. – Jis pakilo iš krėslo. Prie durų atsisuko. – Elkis kaip dera senatoriaus žmonai ir neturėsi rūpesčių su manimi.

Matyt, jis kalbėjosi su Zy, nes per vakarienę Eiverė pastebėjo, kad Zy šiek tiek atitirpusi jos atžvilgiu. Jos susidomėjimas atrodė tikras, kai ji pasiteiravo:

– Ar tau patiko šiandien popiet jodinėti, Kerole?

– Labai. Dabar vėsiau, galiu ilgiau pabūti lauke.

– Ir tu jodinėji Vaiduokliu. Tai kiek neįprasta, tiesa? Tu nekentei to gyvulio, ir staiga viskas aukštyn kojomis apsivertė.

– Manau, anksčiau jo bijojau. Mes išmokome pasitikėti vienas kitu.

Į valgomąjį įžengė Mona kviesti prie telefono Nelsono.

– Kas ten?

– Teitas, pulkininke Ratledžai.

Eiverė nuslopino skausmingą nusivylimą: Teitas kvietė ne ją. Tačiau vien žinant, kad su juo kalbamasi telefonu kitame kambaryje, viduriuose ėmė virpėti. Nelsonas grįžo po kelių minučių. Atrodė nepaprastai patenkintas.

– Ponios, – tarė jis, kreipdamasis ne tik į žmoną su Eivere, bet ir į Dorotę Rėją, Fensę ir Mendę, – susidėkite šį vakarą daiktus. Rytoj išvažiuojame į Fort Vertą.

Jos reagavo skirtingai.

Zy abejojo:

– Mes visos?

Dorotė Rėja pasakė:

– Net aš. Ar ir aš?

Fensė pašoko nuo savo kėdės ir apimta nevaldomo laukinio džiaugsmo sušuko:

– Dieve, jau pats laikas, kad įvyktų kas nors gera.

Mendė žiūrėjo į Eiverę laukdama paaiškinimo, kodėl visi staiga taip susijaudino.

Eiverė paklausė:

– Rytoj? Kodėl?

Nelsonas pirmiausia atsakė į jos klausimą:

– Apklausos. Teito reitingai smunka, kiekvieną dieną jis užleidžia savo pozicijas.

– Mažai priežasčių švęsti, – burbtelėjo Zy.

– Teito patarėjai mano, kad jo šeima turėtų būti matoma labiau, – paaiškino Nelsonas, – kad jis neatrodytų kaip koks kitamintis. Aš, pavyzdžiui, patenkintas, kad mes visi vėl būsime kartu.

– Jie pakeitė nuomonę, kad aš nesimaišyčiau po kojomis ir likčiau nuošalyje? – paklausė Eiverė.

– Greičiausiai.

– Sudėsiu Mendės ir savo daiktus. – Visos liūdnos ir nemalonios mintys išsisklaidė išgirdus, kad greitai ji ir vėl bus su Teitu. – Kada išvažiuojame?

– Kai tik visi bus pasirengę. – Nelsonas pažvelgė į Dorotę Rėją, kurią turbūt apėmė panika. Jos veidas buvo šaltos avižinės košės spalvos ir ji gręžiojo rankas. – Mona, prašau padėk Dorotei Rėjai susikrauti daiktus.

– Ar ir aš turiu važiuoti? – paklausė ji drebančiu balsu.

– Taip man pasakyta. – Nelsonas klaidžiojo griežtu žvilgsniu nuo jos prie Fensės, kuri, priešingai nei jos motina, krykštavo. – Nemanau, kad turėčiau priminti kuriai iš jūsų, kad privalote elgtis pavyzdingai. Artėja paskutinės rinkimų kampanijos dienos. Visi Ratledžai taps visuomenės dėmesio centru, nuolat gyvensime tarsi po didinamuoju stiklu. Todėl elkitės deramai.

Trisdešimt septintas skyrius

Kai jie nuvyko į Fort Vertą, lijo.

Nelsonas nuvairavo tiesiai į viešbutį centre, bet kelionė kalvota vietove dėl atšiauraus oro ir dažnų sustojimų užtruko ilgiau, nei buvo tikėtasi, tad Džekas, Edis ir Teitas jau buvo išėję į to vakaro politinius susitikimus.

Išvarginta kelionės šeima užsiregistravo ir sugužėjo į kambarius kiek galėdama greičiau. Mendė buvo pavargusi ir kaprizinga. Ji buvo sudirgusi ir niekas jos negalėjo nuraminti – net kambarių tarnybos iš karto atneštas maistas.

– Mende, valgyk vakarienę, – ragino Zy.

– Ne, – priešgyniavo ji aikštingai, patempusi savo apatinę lūpą. – Tu sakei, kad pamatysiu tėtį. Noriu tėčio.

– Jis grįš vėliau, – aiškino Eiverė kelintą kartą.

– Na, o dabar, tavo mėgstamiausia, – meilikavo Zy. – Pica.

– Aš jos nemėgstu.

Nelsonas nekantraudamas žvilgčiojo į savo karišką laikrodį.

– Jau beveik septynios. Mes turime išvykti dabar, kitaip pavėluosime.

– Aš liksiu su ja, – pasisiūlė Dorotė Rėja, viltinga išraiška.

– Labai padėtum, – su panieka pasakė Fensė. – Sakau, leiskime mažajai šelmei pabadauti.

– Fense, prašau, – sudraudė Zy. – Vienu metu pakanka vieno sunkaus vaiko.

Ji teisinosi nuovargiu ir pasisiūlė praleisti šią sueigą, likdama su Mende.

– Ačiū jums, Zy, – atsakė Eiverė. – Tikrai padėtumėt. Nemanau, kad šį vakarą ji pasirengusi susitikti su visuomene. Nelsonai, jūs pasiimk Dorotę Rėją ir Fensę. Aš atvažiuosiu pas jus vėliau.

Nelsonas pradėjo prieštarauti:

– Dirkas ir Ralfas sakė, kad...

– Man nesvarbu, ką jie sakė, – nutraukė ji. – Teitas nenorėtų, kad palikčiau Mendę, kai ji tokia suirzusi, su Zy. Kai paguldysiu ją į lovą, pasigausiu taksi. Pasakykit jiems, kad atvyksiu kiek galėdama greičiau.

Trise vorele jie išėjo iš Mendės miegamojo. Teito šeimai buvo skirti trijų kambarių apartamentai.

– Dabar, Mende, – tarė Eiverė meiliai, – valgyk vakarienę, kad galėčiau pagirti tėčiui, kokia buvai gera.

– Noriu savo staigmenos.

– Valgyk savo vakarienę, brangioji, – maldavo Zy.

– Ne!

– Tuomet gal norėtum karštos putų vonios?

– Ne! Aš noriu savo staigmenos. Tėtis žadėjo, kad gausiu staigmeną.

– Mende, nesiožiuok, – griežtai įspėjo Eiverė, – suvalgyk kelis gabaliukus picos.

Mendė stumtelėjo kambarių tarnybos padėklą. Jis su trenksmu nukrito ant grindų. Eiverė pašoko.

– To jau pakaks. – Ji trūktelėjo Mendę nuo kėdės, apsuko ir keletą kartų smarkiai pliaukštelėjo jai per užpakalį. – Nepakęsiu tokio elgesio, jaunoji panele.

Iš pradžių Mendė apstulbo, kad kaip nors reaguotų. Ji žvelgė į Eiverę plačiai išpūtusi akis. Tada jos apatinė lūpa ėmė drebėti. Didžiulės ašaros ritosi skruostais žemyn. Ji išsižiojo ir paleido dūdas taip, kad būtų pažadinusi mirusįjį.

Zy siekė ją patraukti savo pusėn, bet Eiverė užtvėrė kelią ir prispaudė Mendę prie savęs. Mergaitės rankos apsivijo jai kaklą. Ji įsikniaubė savo drėgnu veideliu Eiverei į petį.

Eiverė ramindama glostė jai nugarą.

– Ar tau ne gėda, kad užsidirbai pylos? O tėtis galvoja, kad tu gera mergaitė.

– Aš ir esu gera mergaitė.

– Ne šį vakarą. Tu buvai labai nepaklusni ir tai žinai.

Graudūs verksmai truko keliolika minučių. Kai protrūkis galiausiai nuslopo, Mendė pakėlė savo paraudusį veidelį.

– Ar galiu dabar gauti ledų?

– Ne, negali. – Eiverė nubraukė Mendės plaukų sruogas, prilipusias prie šlapių skruostų. – Nemanau, kad nusipelnei malonumų, tiesa? – Apatinė mergaitės lūpa tebedrebėjo, bet ji ir toliau priešgyniavo. – Jeigu dabar gerai elgsiesi, kai naktį parvažiuos tėtis, leisiu jam pažadinti tave ir duoti tau tavo staigmeną. Gerai?

– Noriu ledų.

– Atleisk. – Eiverė papurtė galvą. – Už blogą elgesį neapdovanojama. Supratai mamą?

Mendė apgailestaudama linktelėjo. Eiverė nukėlė ją nuo kelių.

– Dabar eime, išsimaudysime vonioje ir apsivilksime pižamytę, kad galėtum su močiute atsigulti į lovą. Kuo greičiau atsigulsi, tuo greičiau sulauksi tėčio.

Po dvidešimties minučių Eiverė ją kamšė lovoje. Mendė buvo tokia pavargusi, kad užmigo vos palietusi galva pagalvę. Eiverė taip pat buvo nusikamavusi. Mergaitės isterija išsunkė jėgas. Ji nebuvo nusiteikusi kivirčytis su Zy, kurios liesas kūnelis nepritariamai virpėjo.

– Teitas sužinos, kad ji gavo į kailį, – tarė ji.

– Ir gerai. Manau, jis turėtų.

Ji jau buvo beeinanti į bendrąjį kambarį, kai suskambo telefonas. Tai buvo Teitas.

– Ar ateini, ar ne? – paklausė be įžangų.

– Taip, jau lekiu. Buvo rūpesčių su Mende, bet dabar ji jau lovoje. Pasigausiu taksi ir atvažiuosiu...

– Aš apačioje, vestibiulyje. Paskubėk.

Per penkias minutes ji pasitvarkė kaip galėjo. Skirti daugiau laiko sau nedrįso. Per skubėjimą negalėjo pasipuošti, kad padarytų deramą įspūdį, bet atrodė pakankamai gerai, kad priverstų Teitą žiūrėti į ją, žengiančią iš lifto.

Jos dviejų dalių kostiumėlis buvo dailus ir žaismingas. Safyro mėlynumo šilkas tiko prie jos veido. Garbanų dėl drėgno oro ji nepuolė raityti, užtat pasidabino ryškiais įmantriais auksiniais auskarais.

– Kas, po velnių, atsitiko? – paklausė Teitas, lydėdamas ją prie sukamųjų durų. – Tėtis sakė, kad Mendė buvo nuliūdusi.

– Nuliūdusi? Nesąmonė. Mendė elgėsi siaubingai.

– Kodėl?

– Jai tik treji metukai, štai kodėl. Ji visą dieną praleido suspausta troškiame automobilyje. Numaniau, kodėl ji taip elgėsi, bet tik dabar supratau iki galo. Man tai nepatiko, bet Zy matė, kaip pliaukštelėjau Mendei per užpakalį.

Jie priėjo prie automobilio, palikto po stogine. Jis palaukė uždėjęs ranką ant keleivio durų rankenos.

– Kas atsitiko?

– Aš atkreipiau jos dėmesį. Toks būdas taip pat veikia.

Jis akimirką stebėjo jos ryžtingą išraišką, tada linktelėjo ir šiurkščiai paliepė:

– Lipk vidun.

Jis davė arbatpinigių durininkui, kuris prižiūrėjo automobilį, atsisėdo prie vairo ir atsargiai išvažiavo į gatvę. Priekinio stiklo valytuvai energingai taukšėjo, bet pralaimėjo nelygią kovą su liūtimi.

Teitas pasuko Didžiąja gatve į šiaurę, apvažiavo įspūdingus Taranto apygardos teismo rūmus, tada nuvairavo Trejybės tiltu per upę į Fort Verto šiaurę, kur kaubojai ir galva-

žudžiai garsiuose aptvaruose kadaise kūrė kupiną nuotykių šalies istoriją.

– Kodėl atvažiavai manęs pasiimti? – paklausė lekiant per audringą naktį. – Galėjau išsikviesti taksi.

– Aš vis tiek nieko nedariau, tik slampinėjau užkulisiuose. Pamaniau, geriau bus padirbėti taksistu.

– Ką sakė Dirkas ir Ralfas, kad išeini?

– Nieko. Jie nežino.

– Ką?!

– Kai jie supras, kad manęs nėra, jau bus per vėlu ko nors griebtis. Šiaip ar taip, esu beprotiškai pavargęs nuo to, kaip jie reaguoja į mano kalbas.

Jis vairavo neprotingai greitai, bet ji nepriekaištavo. Neatrodė, kad jis būtų nusiteikęs klausytis kritikos. Regis, visur aplinkui dabar matė tik juodas spalvas.

– Kodėl mus pakvietėt prisidėti? – paklausė ji, tikėdamasi išsiaiškinti, ko jis toks irzlus.

– Ar tu sekei rinkimų apklausas?

– Taip.

– Tuomet žinai, kad laikas keisti strategiją. Anot mano patarėjų, reikia imtis ryžtingų priemonių. Mes pradėjome šią kelionę, kad pakeltumėm rinkėjų dvasią, įgytumėm paramą. Nieko panašaus neįvyko, priešingai, nuo tada praradau tris taškus.

– Nelsonas kažką minėjo apie tavo, kaip kitaminčio žmogaus, įvaizdį.

Teitas nusikeikė panosėje.

– Tai jie galvoja, neva sudarau tokį įspūdį.

– Jie?

– Kas gi dar? Dirkas ir Ralfas. Jie mano, kad mano šeima – mano tvirtovė. Mano šeima turėtų įtikinti rinkėjus, kad nesu karštakošis. Šeimos vyro įvaizdis yra tvirtesnis. Viskas mėšlas, aš jau nieko nežinau. Jie varo nesustodami tol, kol jų net nebegirdžiu.

Jis įriedėjo į kimšte prikimštą „Bilio Bobo Teksaso" užeigos automobilių stovėjimo aikštelę. Išreklamuotas kaip didžiausias pasaulyje kaimiškojo stiliaus baras, – po vienu stogu tilpo ir rodeo arena, – šį vakarą jis buvo išnuomotas Teito rinkimų komitetui. Keletas kantri ir kaubojiškos muzikos atlikėjų aukojo savo laiką ir talentą, kad surinktų Teitui daugiau lėšų.

Teitas nuvairavo automobilį iki pat paradinių durų, nes laisvų vietų nebuvo. Kaubojus, apsirengęs geltonu neperšlampamu apsiaustu ir užsimaukšlinęs varvančią fetrinę skrybėlę, žengė iš nišos ir priėjo prie automobilio. Teitas nuleido aprasojusį langą.

– Negalite čia palikti automobilio, pone.

– Aš esu...

– Turite patraukti automobilį. Jūs stovite ugniagesių juostoje.

– Bet aš...

– Ten už gatvės yra dar viena aikštelė, tiesa, šiandien prisirinko daug žmonių, tai ir ji jau gali būti pilna. – Jis perstūmė kramtomąjį tabaką iš vieno žando į kitą. – Bet vis tiek negalite palikti jo čia.

– Aš esu Teitas Ratledžas.

– Bakas Bardinas. Malonu susipažinti. Tačiau jūs vis tiek negalite čia statyti.

Bakas, matyt, nesidomėjo politikais. Teitas pažvelgė į Eiverę. Ji diplomatiškai tyrinėjo savo rankas, gulinčias ant kelių, ir kandžiojo lūpą, tramdydama juoką.

Teitas pabandė dar kartą.

– Aš kandidatuoju į senatorius.

– Klausykit, pone, ar jūs patrauksite savo automobilį, ar man reikės suspardyti jums subinę?

– Geriau patrauksiu automobilį.

Praėjus kelioms minutėms, jis įvažiavo į skersgatvį už kelių kvartalų, tarp batų taisyklos ir tortiljų kepyklos. Kai tik

jis užgesino variklį, pažvelgė į Eiverę. Ji sušnairavo į jį. Tuo pačiu metu abu prapliupo juoktis. Tai truko kelias minutes.

– O Dieve, – tarė spausdamas sau tarpuakį, – pavargau. Gera pasijuokti. Manau, turiu dėkoti Bakui Bardinui.

Lietus pliaupė kaip iš kibiro ir vanduo žliaugė automobilio langais. Šią lietingą darbo dienos vakarą gatvės buvo beveik tuščios. Įstaigos, tarp kurių jie įsispraudė, uždarytos, bet jų neoninės lempos plazdenančiais rožiniais ir mėlynais ruožais pirmyn atgal šiūravo automobilį.

– Ar viskas taip siaubinga, Teitai?

– Taip. Siaubinga. – Jis mechaniškai braukė per siūlę aplink oda apsiūtą vairą. – Kiekvieną dieną atsilieku, nepasiveju. Mano rinkimų kampanija po kelių savaičių baigiasi, kiekviena valanda brangi, turėčiau įsibėgėti vis greičiau. Regis, Dekeriui vėl pasiseks laimėti. – Jis tvojo kumščiu per vairą.

Eiverė nieko nematė ir negirdėjo, išskyrus jį. Ji skyrė jam visą savo dėmesį, žinojo – jį reikia išklausyti nieko nesakant. Galėjo jai ir nesiguosti, kad pavargęs. Nuovargio ir rūpesčių raukšlelės buvo įsirėžusios lūpų kampučiuose ir apie akis.

– Nė karto nesuabejojau, kad man skirta tarnauti šiai valstijai JAV Senate.

Jis pasuko galvą ir pažvelgė į ją. Ji linktelėjo pritardama jam, bet neištarė nė žodžio, net nežinojo, ką turėtų sakyti. Jis nepakęstų banalybių ir nuvalkiotų frazių.

– Aš netgi praleidau rinkimus į valstijos Atstovų Rūmus ir nuėjau ten, kur labiausiai norėjau. Bet dabar pradedu nerimauti, o kas, jeigu būčiau klausęsis žmonių, sakiusių man vien tai, ką noriu girdėti. Ar būčiau susirgęs didybės manija?

– Be abejo. – Ir ji nusišypsojo, kai jo veide atsirado nuostaba dėl jos tiesumo. – Tačiau įvardyk nors vieną politiką, kuris ja neserga. Reikia be galo pasitikėti savimi, kad prisiimtum atsakomybę už tūkstančius žmonių, Teitai.

– Tuomet mes visi esame didžiausi savanaudžiai?

– Tavo pasitikėjimas savimi sveikas. Ir to nereikia nei gėdytis, nei dėl jo apgailestauti. Sugebėjimas vadovauti yra talentas, kaip polinkis į muziką ar skaičius.

– Tačiau to, kas išmano matematiką, niekas nekaltina žmonių išnaudojimu.

– Tavo sąžiningumas tau neleistų jų išnaudoti, Teitai. Tavo idealai nėra vien kampanijos šūkiai. Tu jais tiki. Tu nesi dar vienas Roris Dekeris. Jis nepatikimas. Jis neturi jokių pamatinių vertybių. Po kurio laiko rinkėjai tai supras.

– Tu vis dar galvoji, kad aš laimėsiu?

– Nė kiek neabejoju.

– Tikrai?

– Tikrų tikriausiai.

Lietui toliau barbenant į stogą ir pliekiant į langus, automobilis atrodė kaip mažutė ramybės salelė. Jis ištiesė ranką į jos pusę ir prispaudė jai prie krūtinės, nykščiu ir mažuoju pirštu liesdamas jos raktikaulius.

Eiverė užsimerkė. Ji šiek tiek pasviro jo pusėn, tarsi būtų patraukta nematoma virve. Kai vėl atsimerkė, jis buvo daug arčiau. Jis pasislinko į plačios sėdynės vidurį, o jo akys rūpestingai žvelgė į jos veidą.

Jo ranka slydo jos kaklu, kol pasiekė sprandą. Kai jo lūpos palietė jos lūpas, jie abu staiga užsiliepsnojo. Jie pašėlusiai bučiavosi, rankomis bandydami kuo daugiau užgriebti. Jo plaštaka nuslydo jos krūtine žemyn, per jos kostiumėlio švarką, tada pakilo vėl glamonėti krūtų per puikiausios kokybės audinį.

Eiverė glostė jam plaukus, skruostus, kaklą ir pečius, tada prisitraukė jį prie savęs, atsiremdama nugara į sėdynės kampą.

Jis atsegė dvi sagas ant jos kairio peties ir atkakliai rakinėjosi su kabliukų toje liemens pusėje eile. Kai atsagstė švarkelį, auksinis medalionas – dabar su jo ir Mendės nuotraukomis – įslydo į slėnį tarp krūtų. Neono šviesos žaižaravo

vaivorykštės spalvomis ant jos odos. Lietaus upelių šešėliai žaidė ant besiveržiančios iš liemenėlės krūties.

Jis pasilenkė ir išbučiavo jos linkį, tada tamsesnį vidurėlį. Jo liežuvis braukė po nėriniais, šiurkščiai, godžiai, geidulingai.

– Teitai, – dejavo ji, kai šiluma nuo krūtinės pasklido po visą kūną. – Teitai, aš noriu tavęs.

Jis nerangiai išsilaisvino iš kelnių ir patraukė jos ranką žemyn. Jos pirštai apglėbė kietą jo penį. Kai ji glamonėjo jo švelnų galą nykščio pagalvėle, jis paslėpė veidą tarp jos krūtų ir aikčiojo erotiškų frazių ir pažadų nuotrupas.

Jo rankos įsibrovė po jos siauru sijonėliu. Ji padėjo jam – nusitraukė savo kelnaites. Jų lūpos susitiko pašėlusiame, aistringame bučinyje, kai jie ieškojo tinkamesnės padėties ant priekinės sėdynės.

– Prakeikimas! – susikeikė jis, jo balsas nuskambėjo sausai ir šiurkščiai.

Staiga jis atsisėdo ir užsikėlė ją ant kelių. Laikydamas po sijonu jos sėdmenis, patraukė prie savo erekcijos. Ji užšoko ant jo sukietėjusio daikto pati. Jie laimingi šūktelėjo, ir jau kitą akimirką šūksnį pakeitė tylios, malonios dejonės.

Jie ieškojo ir surado vienas kitą lūpomis, jų liežuviai nenumaldomai šėlo. Jis suspaudė stangrų jos užpakaliuką ir glostė nuogas šlaunis virš kojinių ir tarp nėriniuoto jos trikotažinio juosmens gumelių. Remdamasi keliais ji šiek tiek pakilo, erzinamai grasindama paleisti jo varpą, tada vėl nusileido ant jos, kol ji vėl giliai visa į ją įsmigo. Ji jojo ir melžė jį.

– Velniai rautų, tu moki dulkintis.

Ištaręs tai gergždžiančiu balsu, jis knisosi galva prie jos krūtinės tol, kol išlaisvino ją iš liemenėlės. Jis laižė iškilusį spenelį liežuviu, tada ėmė jį čiulpti. Prasmuko viena ranka tarp jos drėgnų šlaunų ir įsipynė pirštais į švelnius plaukus, tada įkišo pirštus į jos plyšį ir paglostė mažytį gumburėlį.

Eiverė garsiai šnopavo. Ji palenkė galvą virš jo peties. Suspaudusi kietą erekciją savyje ir trindamasi į tą stebuklingą

glostantį pirštą išorėje, ji patyrė labai ilgą, labai šlapią orgazmą sykiu su Teitu.

Jie nejudėjo ištisas penkias minutes. Abu buvo per silpni. Pagaliau Eiverė nuslydo ir sugrabaliojo nuo grindų savo apatinius. Netardamas nė žodžio, Teitas jai padavė nosinę.

Susidrovėjusi ji paėmė ją ir tarė:

– Ačiū.

– Ar tu gerai jautiesi? Neužgavau tavęs?

– Ne, kodėl?

– Tu... tu jautiesi nesmagiai.

Ilgai ir iškalbingai abu žvelgė vienas į kitą, ji pirma nusuko akis.

Kai ji susitvarkė ir pasilygino susilamdžiusius drabužius, palenkusi žemyn skydelį nuo saulės ir pažvelgusi į savo atvaizdą veidrodėlyje išsigando. Buvo baisiai susivėlusi. Plaukų kuokštai gaubė galvą kaip spygliuota aureolė. Trūko auskaro. Visas smakras buvo ištepliotas dar taip neseniai kruopščiai užteptais lūpų dažais.

– O, kaip klaikiai aš atrodau.

Teitas išsitiesė, kiek tik galėjo patogiau, ir susikišo marškinius. Jo kaklaraištis kabojo kreivai, o švarkas smuko nuo vieno peties. Jis apgraibomis ieškojo kelnių užtrauktuko ir dukart susikeikė, kol pavyko jį užsisegti.

– Pasistenk susitvarkyti, – pasakė jis, duodamas jai auskarą, ant kurio ką tik sėdėjo.

– Pamėginsiu. – Išsiėmusi iš rankinės dažus ji vėl persibraukė lūpas, paskui susišukavo. – Manau, dėl plaukų galėsime kaltinti blogą orą.

– O ką apkaltinsime, kad dega tavo skruostai? – Teitas palietė jos burnos kamputį. – Ar gelia?

Ji gūžtelėjo ir droviai šyptelėjo. Jis irgi atsakė šypsniu, tada išlipo ir apėjęs automobilį atidarė jai dureles.

Kai prasibrovė į užkulisius, kur nervingai žingsniavo Edis, o Ralfas jau abiejose kišenėse žvangčiojo monetomis, jie iš

tikrųjų atrodė nekaip – vėjo sutaršyti ir sulyti, tačiau nepaprastai laimingi.

– Kur, po velnių, jūs buvote? – Edis buvo ko ne pamėlęs iš įniršio, kad rastų žodžių.

Teitas atsakė pasigėrėtinai šaltakraujiškai:

– Važiavau paimti Kerolės.

– Zy taip ir pasakė, kai paskambinome į viešbutį, – tarė Ralfas. Jis daugiau nebetarškino monetomis. – Kas jus apsėdo, kad krečiate tokias kvailystes? Ji sakė, kad išvažiavote prieš pusvalandį. Kur taip ilgai trankėtės?

– Nėra vietų pastatyti automobiliui, – trumpai drūtai atsakė Teitas. Jam nepatiko ši kryžminė apklausa. – Kur Džekas ir kiti?

– Mūsų frontas mėgina apsiginti nuo tos šunaujos. Girdi juos?

Edis parodė į auditoriją, iš kur girdėjosi minia, trypianti pagal patriotiško maršo ritmą ir skanduojanti: „Mes norim Teito! Mes norim Teito!“

– Dabar jie bus dar laimingesni mane pamatę, – šaltai pasakė Teitas.

– Štai tavo kalba. – Edis mėgino įkišti jam keletą popieriaus lapų, bet jis jų neėmė.

– Daugiau nemėgink taip pradingti, – įsakmiai įspėjo Ralfas. – Kvaila nė vienam mūsų nepasakyti, kur išgaruoji taip ilgai.

Dirkas neištarė nė žodžio, tik jo ir taip tamsus veidas iš įsiūčio net pajuodo. Tas įsiūtis buvo nukreiptas ne į Teitą, o į Eiverę. Nuo tada, kai jie uždusę pasirodė, jis nenuleido nuo jos savo panašių į karoliukus akių. Ji drąsiai pasitikėdama savim atlaikė jo piktą žvilgsnį. Kai jis galų gale prakalbo, jo balsas drebėjo.

– Nuo šiol, ponia Ratledž, kai norėsite pasidulkinti, darykite tai savo laiku, o ne mūsų.

Teitas, suurzgęs kaip laukinis, metėsi ant vyro. Būtų išvertęs jį iš kojų, jei nebūtų priplojęs prie artimiausios sienos.

Stipriai, kaip kokiu plieniniu strypu, dilbiu įsirėmė Dirkui į gerklę, o kelis įsirėžė viešųjų ryšių atstovui į tarpušakį. Dirkas sukriokė iš nuostabos ir skausmo.

– Teitai, ar visai išprotėjai? – sušuko Edis.

Jis mėgino atplėšti Teito ranką nuo Dirko gerklės, bet jis nepasidavė. Teito nosis vos neišdūrė Dirkui akies. Veidas buvo ramus ir tuščias, tarsi žmogaus, trokštančio žudyti. Dirko veidas vis labiau mėlo.

– Teitai, prašau, – beviltiškai maldavo Eiverė, uždėjusi ranką jam ant peties. – Nekreipk į jį dėmesio. Man nesvarbu, ką jis sako.

– Dėl Dievo meilės, Teitai. – Edis paklaikęs mėgino įsisprausti tarp dviejų vyrų. – Paleisk. Dabar ne laikas. Jėzau, galvok, ką darai!

– Jeigu tu kada nors, – tarė Teitas lėtai, virpančiu balsu, – *kada nors* dar kartą įžeisi mano žmoną, pasmaugsiu. Supratai, tu kalės vaike?

Jis įbedė kelį Dirkui į sėklides. Vyras linktelėjo galva tiek, kiek leido po smakru įsirėmęs Teito dilbis, jo mažos akutės buvo išsprogusios iš baimės.

Pamažu Teito ranka atsileido. Dirkas, susigriebęs už pautų, kosėdamas ir burbuliuodamas pasilenkė. Ralfas suskubo padėti bendrui. Teitas suglostė atgal plaukus, atsisuko į Edį ir ramiai pasakė:

– Eime. – Jis atkišo Eiverei ranką.

Ji įsikibo parankėn ir nulydėjo jį į sceną.

Trisdešimt aštuntas skyrius

Mendė atkakliai reikalavo ją pervilkti – pakeisti jos naktinukus į jai dovanotus berankovius Teito marškinėlius, nors jau seniai buvo po vidurnakčio ir veikiau laikas pusryčiauti, nei gultis miegoti.

– Dabar tu esi garbinga Dalaso kaubojų aistruolių kapitonė, – pasakė jis užtempęs juos mergaitei per galvą.

Pasigrožėjusi blizgančiu sidabriniu užrašu ant savo naujų marškinėlių priekio, ji žaviai jam nusišypsojo.

– Ačiū, tėti. – Plačiai žiovaudama ji prisitraukė Pūkuotuką ir vėl nukrito ant pagalvės.

– Ji mokosi būti moterimi, gerai.

– Ką turi omeny? – paklausė jo Eiverė, kai jie atsidūrė savo miegamajame, kitoje svečių kambario pusėje.

– Ji priima jai dovanotus daiktus, bet už tai neatsidėkoja apkabindama ar bučiniu.

Eiverė įsirėmė rankomis į klubus.

– Ar turėčiau perspėti rinkėjas, kad už tavo viešos feministinės pozicijos giliai slepiasi ne kas kita, kaip niekingas šovinizmas?

– Pasigailėk. Man reikia visų balsų, kuriuos tik galiu gauti.

– Manau, šį vakarą tau sekėsi puikiai.

– Turi galvoj, kad šįkart man pavyko patraukti minią.

– Ir prieš tai pasirodei šauniai. Ačiū tau, kad gynei mano garbę, Teitai.

Išgirdęs jos intymią intonaciją, jis kilstelėjo galvą.

– Tu neturi man už tai dėkoti.

Jie ilgai žvelgė vienas į kitą, paskui Eiverė apsisuko ir nusirengė drabužius. Ji įsmuko į vonios kambarį, greitai išsimaudė po dušu, apsivilko chalatą, tada užleido vonią Teitui.

Gulėdama lovoje, Eiverė klausėsi, kaip jam valantis dantis bėga vanduo. Nuo tada, kai buvo priversta su juo gyventi viešbučiuose, žinojo, kad jis niekada nepadžiauna rankšluosčio ant skersinio, visada jį palieka šalia kriauklės suglamžytą ir drėgną.

Kai jis išėjo iš vonios, ketino paerzinti dėl tokio blogo įpročio, bet neištarė nė žodžio.

Jis stovėjo nuogas. Laikė ranką ant šviesos jungiklio ir žiūrėjo į ją. Ji atsisėdo, jos akyse atsispindėjo neišsakytas klausimas.

– Seniau, – pasakė jis kimiai šnibždėdamas, – galėdavau išmesti tave iš galvos. Dabar nebegaliu. Nežinau kodėl. Nežinau, ką tu darai dabar, ko nedarydavai anksčiau, arba ko tu nedarai dabar, ką kadaise darei, bet aš negaliu tavęs ignoruoti ir apsimesti, kad tavęs šalia nėra. Niekada tau neatleisiu už abortą ar dėl to, kad melavai, bet tai, kas atsitiko šį vakarą automobilyje, leis viską pamiršti daug lengviau. Nuo tos nakties Dalase aš tarsi narkomanas, atradęs naujus svaigalus. Beprotiškai geidžiu tavęs ir nesiliauju troškęs. Aš negaliu daugiau priešintis, ta kova mane veda iš proto ir negaliu gyventi. Pastarąsias keletą savaičių nei man, nei mane supantiems žmonėms nebuvo linksma. Kol esi mano žmona, ketinu naudotis savo vedybinėmis teisėmis. – Jis akimirką patylėjo. – Ar nori ką nors pridurti?

– Taip.

– Klausau...

– Išjunk šviesą.

Jo puikus kūnas atsipalaidavo, įtampa nuslūgo. Lūpų kamputį patempė šypsena. Jis išjungė šviesą, tada įlindo į lovą ir prisitraukė ją.

Jos naktiniai marškinėliai, atrodė, išgaravo po jo glamonėjančiomis rankomis. Dar nespėjusi pasiruošti, Eiverė jau gulėjo po juo nuoga, o jis glostė jos odą pirštų galiukais. Retkarčiais jis atsiplėšdavo nuo jos lūpų, kad išmėgintų kaklo, krūties, peties, pilvo skonį.

Ją užplūdo geismas, nepaliaujamai kylantis ir atslūgstantis potvynis, kol ėmė pulsuoti net galūnės. Jos kūną jautrino kiekvienas prisilietimas – ir plaukų sruogos, krintančios jam ant kaktos ir braukiančios jai per odą kiekvieną kartą, kai palenkdavo galvą jos pabučiuoti, ir jo stiprių, raumeningų šlaunų, susipynusių su jos kojomis prieš jas pamažu praskiriant.

Kai jis ją užgulė, pasiruošęs įeiti, sulaikė jį apkabindama ir trindamasi veidu į krūtinės plaukus. Jos lūpos tai prisiliesdavo, tai bučiavo jo spenelius. Ją apdovanojo kimi Teito dejonė.

Jie lūpomis vėl godžiai susirado vienas kitą. Jo bučiniai buvo karšti ir saldūs, ir stiprūs... ir tai jis parodė reikalaudamas jos kūno.

Mendė suspiegė jodama Teitui ant pečių, kai jis susvirduliavo, tarsi vos negriūdamas su ja. Ji abiem rankomis nusitvėrė jam už plaukų ir net privertė jį suinkšti.

– Ššš, jūs abudu! – perspėjo Eiverė. – Per jus mus išspirs iš viešbučio.

Pavalgę pusryčius restorane, pirmame aukšte, jie ėjo ilgu koridoriumi nuo lifto savo kambario link. Jie paliko Nelsoną ir Zy geriančius kavą, nes Mendė pradėjo nekantrauti. Pilna žmonių salė ne itin tinkama vieta energingam vaikui.

Teitas padavė Eiverei jų numerio raktą. Jie įėjo. Svečių kambarys knibždėte knibždėjo žmonių.

– Kas, po velnių, čia darosi? – paklausė Teitas, nukėlęs Mendę ant grindų.

Edis pakėlė akis nuo atidžiai skaitomo rytinio laikraščio ir ištraukė iš burnos sluoksninį pyragaitį, kurį buvo įsikandęs.

– Mums reikėjo susitikti, o tik tu turi numerį, kuriame yra svečių kambarys.

– Jauskitės kaip namie, – sarkastiškai pasakė Teitas.

Kvietimo nereikėjo, visi taip ir jautėsi. Pristatyta sulčių padėklų, kavos ir pyragėlių. Fensė, įsitaisiusi ant lovos, užsimetusi koją ant kojos, sklaidė madų žurnalą ir šlamštė apskritą bandelę. Dorotė Rėja siurbčiojo kažką panašaus į „Kruviną-ją Meri" ir nieko nematančiomis akimis spoksojo pro langą. Džekas stovėjo prie telefono, pirštu užsikimšęs ausį. Ralfas žiūrėjo „Šios dienos šou". Dirkas vertinančiu žvilgsniu, kaip įgudęs pardavėjas per išpardavimą, knisosi Teito drabužių spintoje.

– Praėjusį vakarą sulaukei gerų atsiliepimų, – Edis pakomentavo straipsnį, žiaumodamas saldžią bandelę.

– Gerai.

– Nuvesiu Mendę į kitą kambarį. – Eiverė uždėjo rankas mergaitei ant pečių ir nukreipė ją durų, jungiančių su gretimu kambariu, link.

– Ne, pasilik, – pasakė Dirkas, atsisukdamas nuo drabužių spintos. – Pamirškime tai, kas nutiko praėjusį vakarą, gerai? Visi jautėme didelę įtampą. Dabar nuotaika praskaidrėjo.

Šis vyras buvo nepakenčiamas. Eiverė norėjo išmušti tą dirbtinę, įsiteikiančią šypseną iš jo rūstaus veido. Ji pažvelgė į Teitą. Nekreipdamas dėmesio į samdytą ekspertą, jis jai tarė:

– Manau, tau geriau būtų luktelėti.

Džekas pakabino telefono ragelį.

– Viskas parengta. Per penktą kanalą penktą valandą Teito interviu tiesiogiai. Mums reikia jį nuvežti ten ne vėliau nei keturios trisdešimt.

– Puiku, – pasakė Ralfas, trindamas rankas. – Ar yra žinių iš Dalaso televizijos stočių?

– Aš skambinau.

Kažkas pabeldė į duris. Tai buvo Nelsonas ir Zy. Už jų nugaros stovėjo Eiverei nepažįstamas vyras. Fensė pašoko nuo lovos ir iš eilės apkabino senelius. Nuo tada, kai atvyko į Fort Vertą, ji spindėjo džiaugsmu.

– Labas rytas, Fense. – Zy metė nepritariamą žvilgsnį į dukraitės džinsinį mini sijonėlį ir raudonus kaubojiškus batus, bet šiaip taip nurijo pastabą jos neištarusi.

– Kas jis? – paklausė Teitas, linktelėdamas į vyrą, delsiantį ant slenksčio.

– Kirpėjas, kurio siuntėme. – Į priekį žengė Dirkas ir pakvietė apstulbusį vyrą į kambarį. – Sėskis, Teitai, leisk jam pradėti. Jis gali kirpti, kol mes kalbamės. Kaip nors konservatyviai, – pasakė jis kirpėjui, apjuosusiam mėlynai ir baltai dryžuotą audeklą Teitui aplink kaklą ir pasiruošusiam jį šukuoti.

– Štai, – pasakė Ralfas, kišdamas pluoštą popierių Teitui panosėn. – Peržvelk juos.

– Kas čia?

– Tavo šios dienos kalbos.

– Aš jau pasirašiau kalbas. – Niekas jo nei klausėsi, nei girdėjo.

Suskambo telefonas. Atsiliepė Džekas.

– Ketvirtas kanalas, – susijaudinęs informavo juos, uždengdamas ragelį.

– Zy, Nelsonai, prašau susiraskit kur sėsti ir imkimės reikalų. Rytas trumpas. – Dirkas, kaip jam būdinga, ėmėsi vadovavimo. – Edis jau sakė, kad praėjusį vakarą susirinkimas pas Bilį Bobą pavyko nuostabiai, surinkome kampanijai krūvą dolerių. Dievas žino, kaip mums jų reikia. Jei tik reitingai krinta, rėmėjai nebeaukoja.

– Net jeigu šiuo metu atsiliekame nemažu skirtumu, nenorime, kad atrodytų taip, tarsi pasiduodame, – pasakė Ralfas žvangtelėdamas monetas savo kišenėje.

– Žmonės iš ketvirto kanalo sakė, kad jie sutinka atvykti į *General Dynamics* ir įdėti Teito kalbos gabalėlį, tačiau tai viskas, ką jie pažadėjo, – pranešė Džekas, pakabinęs telefono ragelį.

Dirkas linktelėjo.

– Ne kažin kas, bet geriau negu nieko.

– Matai, Teitai, – Ralfas kalbėjo toliau, tarsi niekas nieko nebūtų sakęs, – net jeigu ir pralaimėsi, tu juk nenori, kad atrodytų lyg pasidavei.

– Bet aš nesirengiu pralaimėti. – Jis pažvelgė į Eiverę ir mirktelėjo.

– Na, ne, žinoma, ne, – Ralfas užsikirto, nejaukiai nusijuokdamas. – Tiktai norėjau pasakyti...

– Jūs per mažai kerpate, – supyko Dirkas ant kirpėjo, – juk sakiau konservatyviau.

Teitas nustūmė susijaudinusio kirpėjo rankas.

– Kas čia? – Jis dūrė į pastraipą vienoje iš jam parašytų kalbų.

Į jį vėl niekas nekreipė dėmesio.

– Ei, paklausyk, Teitai. – Edis skaitė ištrauką iš laikraščio. – Dekeris tave tiesiai išvadino demagogu.

– Manau, jis išsigando. – Nelsonas atitraukė į save Dirko dėmesį.

– Nelsonai, noriu, kad jūs šią popietę, kai Teitas kalbės *General Dynamics* gamykloje, būtumėte ant podiumo pastebima figūra. Jų verslą palaiko kariniai užsakymai. Kadangi esate lakūnas, būsite jiems kaip premija.

– Ar ir aš eisiu? Ir Mendė? – paklausė Zy.

– Mielai pasilikčiau su Mende, – pasisiūlė Dorotė Rėja.

– Eis visi. – Dirkas sušnairavo į tuščią stiklinę Dorotės Rėjos rankoje. – Ir visi atrodys kuo geriausiai. Švarutėlė Ameri-

ka. Vadinasi, kad ir tu, panele, – kreipėsi jis į Fensę. – Jokių mini sijonėlių.

– Atsiknisk.

– Fransina Ratledž! – sugriaudėjo Nelsonas. – Jeigu dar kartą taip prabilsi, būsi nedelsiant išsiųsta namo.

– Atsiprašau, – suvapėjo ji. – Bet kas yra šis subingalvis, kad gali nurodinėti, kaip aš turiu rengtis?

Dirkas, nekreipdamas dėmesio, atsisuko į Eiverę.

– Dėl jūsų aprangos priekaištų dažniausiai neturime. Šiandien nesivilkite nieko per daug spindinčio. Čia dirbantys žmonės kala pinigus. Teitai, šiandien aš tau parinkau pilką kostiumą.

– Nepamiršk priminti jam apie marškinius, – tarstelėjo Ralfas.

– Ak, taip, apsirenk žydrus marškinius, ne baltus. Balti per televizorių atrodo ne taip gerai.

– Visi mano žydri marškiniai purvini.

– Sakiau siųsti juos skalbti kiekvieną dieną.

– Na, pamiršau, supranti? – Staiga jis apsisuko ir čiupo kirpėjui iš rankų žirkles. – Užteks, nenoriu, kad kirptumėt man plaukus. Man patinka taip.

Tokiu tonu, kokiu galima kalbėti tik su Mende, Dirkas ištarė:

– Jie per ilgi, Teitai.

Teitas akimirksniu pašoko nuo kėdės.

– Kas taip sako? Rinkėjai? Tie darbininkai iš *General Dynamics*? Penktąjį kanalą žiūrinti auditorija? Ar tik tu?

Eiverė norėjo ploti. Jos, kaip kitų, kol kas neįtraukė į šį pragarą. Ji stebėjo Teitą. Kuo ilgiau jis skaitė Ralfo jam įduotus popierius, tuo labiau jo išraiška rūstėjo. Ji juto, kad Teito pyktis tuoj tuoj prasiverš, ir ji neklydo.

Staiga jis nuo kaklo nusitraukė apdangalą, paleisdamas nukirptus plaukus skraidyti. Pažvejojo kišenėje, išsitraukė

penkiasdešimties dolerių banknotą, įbruko jį kirpėjui ir nuvedė prie durų.

– Labai ačiū, – padėkojo Teitas ir išlydėjęs užtrenkė duris.

Kai jis grįžo į savo vietą, jo išraiška buvo grėsminga, kaip žemai plaukiančių ir audrą pranašaujančių debesų, skubančių dangumi.

– Kitą kartą, Dirkai, aš tau pranešiu, kada man reikia kirptis, jeigu manysiu, kad tai tavo reikalas, tačiau, atvirai kalbant, nemanau, kad tai tau turėtų rūpėti. Taip pat būčiau dėkingas, jeigu laikytumeisi toliau nuo mano drabužių spintos ir atsiklaustum manęs, prieš eidamas į privačius mano šeimos kambarius.

– Daugiau nebuvo vietos kur susitikti, – pasakė Edis.

– Man nusispjaut, jei neradot, Edi, – užsipuolė jis draugą, drįstantį kištis. – Šiame viešbutyje yra keli šimtai kambarių. Bet jei jau esate čia, – pasakė, rinkdamas popieriaus lapus, numestus ant tualetinio staliuko, – norėčiau žinoti, ką, rupūs miltai, tai turėtų reikšti?

Ralfas pasilenkė ir perskaitė keletą eilučių.

– Tai tavo pozicija dėl naujo švietimo įstatymo projekto.

– Nė per nago juodymą nepanaši į mano nuomonę. Tai nesąmonė. Štai kas tai yra. – Jis tekštelėjo į popieriaus lapą atgalia plaštaka. – Nubalinta, skystas vandenėlis.

Zy atsistojo nuo kėdės.

– Aš nuvesiu Mendę į kitą kambarį pažiūrėti televizoriaus. – Ji paėmė mergaitei už rankos.

– Noriu ant puoduko, senele.

– Gerai, brangioji. Fense, gal norėtum eiti su mumis.

– Na jau ne. Nepajudėčiau ir už dešimt milijonų žaliųjų, – atkirto toji iš savo vietos lovos viduryje.

Ji išvyniojo vaisinį ledinuką ir įsikišo į burną, nors vieną jau žiaumojo.

Kai durys už Zy ir Mendės užsivėrė, Ralfas išdrįso gerindamasis aiškintis:

– Mes tiesiog jautėme, Teitai, kad tavo pozicija dėl kai kurių kampanijos klausimų turėtų būti sušvelninta.

– Nepasitarus su manim? – paklausė Teitas, artėdamas prie daug žemesnio vyro. – Tai mano pozicija, – pasakė baksnodamas sau į krūtinę. – Mano pozicija.

– Tu atsilieki per apklausas, – tėškė vyras.

– Aš nepirmavau ir prieš jus pasamdant, tačiau nuo tada, kai jūs patarinėjat, atsilikau dar daugiau.

– Nes neklausai mūsų.

– Priešingai. – Teitas atkakliai papurtė galvą. – Manau, tai dėl to, kad per daug jūsų klausiau.

Edis atsistojo.

– Kas čia per užuominos, Teitai?

– Ničnieko, ko negalėtumėte suprasti. Pareiškiu tiesiai: man nereikia niekieno pagalbos, kad išsirinkčiau marškinius ar kostiumą, ar pasikviesčiau kirpėją. Nenoriu, kad kas nors švelnintų mano nuomonę tiek, kad jos net neatpažinčiau. Tie žmonės, kurie pažadėjo balsuoti už mane dėl mano pozicijos, gali pamanyti, kad aš išprotėjau. Arba dar blogiau, kad juos išdaviau.

– Tu per daug viską išpūtei.

Teitas atkirto broliui:

– Jie tau nemėgina nukirpti plaukų, Džekai.

– Bet taip gali nutikti, – atšovė tas. – Visas šis reikalas tiek pat liečia ir mane.

– Tuomet turėtum žinoti, kaip man svarbu būti pačiu savimi.

– Tu ir esi, – tikino Edis.

– Nė velnio nesu! Ar aš netinkamai apsirengęs? – Jis parodė į drabužius, kuriuos vilkėjo per pusryčius. – Negi iš tikrųjų manote, kad darbininkams iš *General Dynamics* svarbu, kokios spalvos mano marškiniai? Nė velnio nesvarbu! Jie nori žinoti, ar aš už gynybos programą, ar už gynybos biudžeto

apkarpymą, nes màno, kaip senatoriaus, balsas galėtų nulemti, ar jie turės darbą kelerius ateinančius metus, ar ne.

Jis stabtelėjo atsikvėpti ir persibraukė plaštaka per plaukus, kurių, Eiverė džiaugėsi, kirpėjas nespėjo negailestingai apkarpyti.

– Žiūrėkit, vaikinai, štai aš. – Jis išskėtė rankas. – Štai tikrasis bilietas. Štai toks pradžioje ėjau pas Teksaso rinkėjus. Pakeiskite mane, ir jie manęs neatpažins.

– Mes nenorime tavęs keisti, Teitai, – pasakė Dirkas įtaikaujančiu balsu. – Tenorime padaryti tave geresnį.

Jis paplojo Teitui per petį. Teitas nekreipė dėmesio.

– Ponai, norėčiau pasikalbėti su savo šeima, prašyčiau išeiti.

– Jeigu turite ką aptarti...

Teitas atremdamas jų protestą pakėlė ranką.

– Prašau.

Jie nenoriai pajudėjo durų link. Prieš išeidamas Dirkas pervėrė Edį iškalbingu žvilgsniu.

– Kerole, prašau įpilk man puodelį kavos.

– Tuojau.

Kai ji pakilo, Teitas krito į krėslą. Ji atnešė jam puodelį kavos ir atsisėdo ant apmušto jo krėslo ranktūrio. Teitas paėmė viena ranka kavą, kitą atsainiai padėjo jai ant kelio.

Edis tarė:

– Na, tai bent buvo kalba.

– Aš pabandžiau daryti, kaip tu norėjai, Edi. Neklausydamas sveiko proto. Leidau tau juos pasamdyti. – Jo žvilgsnis buvo tiesus kaip ir jo pareiškimas. – Man jie nepatinka.

– Pakalbėsiu su jais, pasakysiu, kad kiek nusileistų.

– Pala, – sulaikė Edį Teitas, kai tas pasuko prie durų. – To nepakaks, supranti. Jie nesiklauso.

– Supratau, pasakysiu jiems, kad pasibaigus kelionei norime matyti, kaip apklausos akivaizdžiai gerėja, ar ne taip?

– To nepakaks.

– Tuomet ką siūlai?

Prieš skelbdamas savo nuomonę, Teitas visus apžvelgė.

– Atleisk juos.

– Atleisti juos? – sušuko Džekas. – Negalime to padaryti.

– Kodėl ne? Juk mes juos pasamdėme, tiesa?

– Tu negali tiesiog numoti ranka į tokią kompaniją kaip „Veikelis ir Fosteris“. Daugiau niekada negalėsi vėl į juos kreiptis.

– Nemanau, kad tai tokia didelė netektis.

– Negali taip elgtis, – atkakliai laikėsi Džekas.

Edis maldavo:

– Teitai, prašau tavęs gerai pagalvoti.

– Aš jau pagalvojau. Man jie nepatinka. Man nepatinka, ką jie mėgina daryti.

– Ką? – Džeko tonas buvo kandus, jo poza karinga.

– Jie nori iš manęs padaryti tokį kandidatą, koks, jų nuomone, turėčiau būti, jiems nusispjaut, koks aš esu. Gerai, galbūt mane reikia šiek tiek prižiūrėti, paspausti. Jie galėjo kai ką pasiūlyti, pamokyti subtilybių. Tačiau man nepatinka tai, ką kalbu rinkėjams. Man nepatinka juos apiberti žodžiais, kuriais netikiu, ir netgi piršti nuomonę, kuriai nepritariu.

– Tu paprasčiausiai esi užsispyręs, – tarė Džekas. – Vis dar neišaugi iš vaikiško amžiaus. Jeigu sakydavau tau, jog negali daryti ką panorėjęs, kad tik neklausytum, būtinai kaip priešgyna darydavai savo, tai juk kvaila.

Teitas giliai atsikvėpė.

– Džekai, aš klausausi tavo patarimų, ir tavo nuomonė man visada svarbi. Aš nenoriu kritikuoti tavęs dėl tokio sprendimo...

– Bet tai darai, tiesa?

– Tai buvo ir mano sprendimas, – Teitas pakėlė balsą, – tačiau dabar aš pakeičiau nuomonę.

– Taip paprastai? – paklausė Edis, spragtelėdamas pirštais. – Iki rinkimų liko vos kelios savaitės, o tu žirgus ketini keisti lenktynių trasoje?

– Ne, po galais, kaip tik tai daryti mėgino jie! – Jis pašoko nuo krėslo ir parodė į duris, už kurių slampinėjo pokalbio kaltininkai. – Jie norėjo lenkti ir formuoti mane, kol mane rėmę rinkėjai manęs būtų neatpažinę. Norėjo, kad tapčiau parsidavėliu, kad būčiau nė kiek ne geresnis negu Dekeris. Slidesnis už žaltį. Rimtai atrodančio kvailio šūdas. Dviveidis. Veidmainis.

Edis ir brolis klausėsi jo atsitvėrę tylaus pasipriešinimo siena.

Jis pasisuko į Nelsoną.

– Tėti? Padėk man.

– Kodėl dabar prašai manęs pagalbos? Tu jau parodei, ko vertas tavo būdas. Neširsk, Teitai. Suvesk sąskaitas.

– Kaip?

– Laimėk.

– Tylėdamas ir klausydamas jų patarimų?

– Nebent manai, kad darytum kompromisą.

– Na, kaip tik taip ir jaučiuosi. Verčiau pralaimėsiu rinkimus būdamas savimi, nei laimėsiu žinodamas, kad turėjau daryti kompromisą dėl visko, kuo tikiu ir ką ginu. Atleiskit, jeigu niekas iš jūsų su manim nesutinka.

– Aš pritariu Edžiui, – įsiterpė Fensė, – jeigu kam nors įdomi mano nuomonė.

– Niekam, – atsakė jai Džekas.

– Kerole?

Ji stengėsi nesivelti į žodžių mūšį, ketino nuslėpti savo nuomonę, kol Teitas nepaklausė. Dabar, kai jis į ją kreipėsi, ji pakėlė galvą ir pažvelgė į jį intymiu žvilgsniu – ji suprato savo meilužį be žodžių.

– Kad ir ką nusprendei, man tai atrodo geras sprendimas, Teitai. Aš palaikau tave visą laiką.

– Ak, tikrai? Nuo kada? – Džekas pasisuko į Teitą. – Tau nepatinka kompromisai. Vėl su ja miegodamas, tu darai patį didžiausią kompromisą, kokį esi kada padaręs, broliuk.

– Liaukis, Džekai! – užbaubė Nelsonas.

– Tėti, tu tai puikiai žinai, kaip ir aš...

– Pakaks! Kai galėsi kontroliuoti savo paties žmoną, galėsi kritikuoti Teitą.

Džekas pažvelgė į tėvą, tada į brolį ir susikūprinęs išlėkė. Dorotė Rėja pakilo iš krėslo ir nusvyravo iš paskos.

– Spėju, tu mausi paskui juos, – pasakė Teitas Edžiui jiems dingus.

Edis kreivai nusišypsojo.

– Tu gerai žinai. Kitaip nei Džekas, aš nepriimu to asmeniškai. Manau, tu klysti, bet... – jis išraiškingai gūžtelėjo, – sužinosime rinkimų dieną. – Jis paplekšnojo draugui per nugarą. – Geriau eisiu pranešti šių blogų naujienų buvusiems konsultantams.

Edis išėjo, Fensė nusekė įkandin.

Zy atvedė Mendę. Kambaryje vis dar tvyrojo priešiškumas. Ji nesmagiai papriekaištavo:

– Girdėjau šaukiant.

– Mes turėjome išsiaiškinti kai kuriuos klausimus, – atsakė Nelsonas.

– Tikiuosi, mano sprendimas tau priimtinas, tėti.

– Kaip tu sakei, čia tavo sprendimas. Tikiuosi, esi pasirengęs priimti už jį atsakomybę.

– Kad atgaučiau dvasios ramybę, turėjau taip pasielgti.

– Tuomet nustok atsiprašinėti už tai, kas jau padaryta.

– Pažadėjau Mendei nueiti su ja į Saulės zuikučių aikštę, – pasakė Zy, įsiterpdama į jų nejaukų pokalbį. – Nemanau, kad lis.

– Aš eisiu kartu, – tarė Nelsonas, imdamas mergaitę ant rankų. Regis, jam grįžo gera nuotaika. – Galėčiau pasimankštinti. Ir mes visai nepyksim, jeigu net lytų, tiesa, Mende?

– Ačiū, kad palaikei mane, – pasakė Teitas Eiverei, kai jie pagaliau liko vieni. – Ne visada palaikydavai.

– Tai man šiurkščiai priminė Džekas.

– Jis buvo nusiminęs.

– Ne vien tai, Teitai. Džekas nekenčia manęs.

Jis atrodė nelinkęs kreipti į tai dėmesio. Tikriausiai nujautė, kaip ir Eiverė, kad Džekas ne tik nemėgo Kerolės, priešingai – jos geidė. Galbūt Teitas ignoravo tą skaudų faktą, beviltiškai tikėdamasis, kad tai baigsis.

– Kodėl taip elgeisi? – paklausė jis. – Kodėl palaikei mane? Ar vien dėl to, kad tokia žmonos pareiga?

– Ne. – Ji jautėsi įžeista. – Palaikiau tavo pusę, nes manau, kad tu teisus. Man nepatiko nei jie, nei jų kišimasis, nei jų nieko verti patarimai.

Jai šovė į galvą, kad vyrai iš „Veikelio ir Fosterio“ kaip nors gali būti susiję su sąmokslu nužudyti Teitą. Tai buvo dar viena priežastis, kodėl ji taip džiaugėsi – pagaliau jų atsikratyta.

Po karštos diskusijos staiga tapo tylu. Keista, visiems išėjus, svečių kambarys atrodė ne didesnis, o mažesnis. Tyla juos slėgė.

Eiverė įsisprendė į liemenį.

– Na, aš...

– Gerai, kad mama su tėčiu pasiėmė Mendę pasivaikščioti.

– Taip, gerai.

– Jai patiks papramogauti.

– Ir tu netrukdomas parengsi savo kalbas.

– Hm.

– Nors nemanau, kad tau iš viso reikia joms rengtis.

– Aš taip pat jaučiuosi ramus dėl šiandienos dienotvarkės.

– Tai gerai.

Akimirką jis tyrinėjo savo batų nosis. Tada pakėlęs akis paklausė:

– Kaip manai, ar lis?

– Aš, na... – ji dirstelėjo pro langą, – nemanau, ne...

Jis priėjo prie jos, stipriai apkabino ir pabučiavo į kaklą.
– Teitai?
– Hm? – Jis nusivedė ją atbulą prie sofos.
– Aš maniau, kad po šios nakties tu vėl nenorėsi...
– Tu klydai.

Trisdešimt devintas skyrius

– Būū!

Kai tik Edis įėjo į savo viešbučio kambarį, Fensė staiga iššoko iš už durų. Jis net nekrūptelėjo.

– Aš papirkau kambarinę.

– Kuo?

– Dėdės Teito kiaušų apsauginiu raiščiu.

– Tau galvoj negerai.

– Ar tau nepatinka?

– Kas čia? – Jis parodė į didelį stalą, stovintį priešais langą. Jis buvo užtiestas balta staltiese, prie jo pastatytos dvi kėdės.

– Priešpiečiai. Krabų salotos gražiose nedidelėse avokado puselėse.

– Pirmiausia turėjai pasiklausti manęs, Fense.

– Ar tu neišalkęs?

– Tai nesvarbu, net jeigu ir būčiau. Aš turiu tik minutę.

Jis atsisėdo ant lovos krašto ir pakėlė telefono ragelį. Pasitikrinęs popieriaus skiautelėje, kurią išsitraukė iš marškinių kišenėlės, suspaudė numerį.

– Prašau poną Džordžą Malouną. Čia Edis Paskalis iš Ratledžo kampanijos. Jūs skambinote? – Kai ji pasilenkė jam virš peties ir įkando į ausies spenelį, Edis staiga palenkė galvą. – Bijau, kad pono Ratledžo tvarkaraštis sprogsta. Ką jūs turėjote galvoje? Kiek žmonių? Aha.

Ji bučiavo jam kaklą, švelniai čiulpdama odą ir traukdama ją tarp dantų. Jis uždengė ragelio mikrofoną ranka.

– Baik, Fense. Aš užsiėmęs.

Patempusi lūpą, ji pašoko iš lovos. Priėjusi prie komodos veidrodžio, stabtelėjo pakedenti plaukų. Pasilenkusi krestelėjo tankius gaurus žemyn. Kai išsitiesė, buvo padrąsinta – pastebėjo, kad Edis spoksojo į jos užpakalį. Atsisukusi į jį ir plačiai prasižergusi, ji koketiškai kėlė savo trumpą sijonėlį po centimetrą.

– Ar greitai jums reikia žinoti?

Kol Edis ramiai kalbėjo į telefono ragelį, ji pakėlė rankas šlaunimis prie šakumo. Jos nykščiai susitiko prie raudono atlaso trikampio, dengiančio gaktą. Perbraukė kartelį, kitą, tada nusitraukė kelnaites ir viliojo jomis prieš jo nosį.

– Pasikalbėsiu su ponu Ratledžu ir kuo greičiausiai su jumis susisieksiu. Bet kokiu atveju esame dėkingi už dėmesį. Ačiū už kvietimą.

Jis padėjo ragelį. Fensės nusivylimui, jis pramovė pro ją į vonios kambarį, susišukavo plaukus ir nusiplovė rankas.

– Kas, po šimts pypkių, tau darosi? – paklausė ji, nusekusi iš paskos.

– Nieko. Aš skubu, ir tiek.

– Tu pakvaišai, dėdė Teitas liepė išmesti tuos subingalvius, ar aš klystu?

– Aš ne pakvaišau, aš paprasčiausiai nesutinku, ir viskas.

– Gerai, tik nereikia lieti pykčio ant manęs.

– Aš to ir nedarau. – Jis pasitaisė kaklaraištį ir pasitikrino rankogalių sąsagas.

– Na, ir scena buvo šį rytą, tiesa? Niekada nemačiau dėdės Teito tokio įsiutusio. Kai toks įsikarščiavęs, jis net patrauklus. Man patinka, kai vyras ko ne savitvardą praranda. – Ji pakišo rankas po Edžio pažastimis, apglėbė jį ir prisispaudė prie jo praskiepo. – Toks įtūžis labai seksualus ir užveda.

– Fense, dabar neturiu tau laiko. – Jis nustūmė jos rankas ir nužingsniavo atgal į miegamąjį.

Ji išsidrėbė ant lovos ir stebėjo, kaip jis varto popierius portfelyje. Jis taip gražiai atrodė, kai susikaupęs suraukė kaktą.

Įkvėpta Fensė raitėsi lovoje, kol nugara atsirėmė į galvūgalį. Ji nusitraukė per galvą baltą medvilninį megztinį ir nusviedė jį ant žemės šalia jau numestų kelnaičių. Tada, likusi vien su mini sijonėliu ir raudonais kaubojiškais batais, švelniai pakvietė jį vardu. Jis atsisuko. Ji lėtai vedžiojo liežuviu savo apatine lūpa ir šnibždėjo:

– Ar kada turėjai kaubojišką merginą?

– Teisybės dėlei pasakysiu, kad turėjau, – pasakė jis ramiai. – Praeitą naktį. Subinėn. Ar neprisimeni?

Plačiai išžergtos Fensės kojos užsisklendė kaip spyruoklinių spąstų nasrai. Ji nusirito į lovos kraštą, pakėlė megztinį ir užsimetusi ant galvos šėldama mataravo rankomis, nepataikydama į rankoves.

Kai atsistojo priešais jį, akys spindėjo nuo ašarų.

– Tai nebuvo labai malonu.

– Praėjusią naktį, atrodo, buvo.

– Aš ne tai turiu galvoje, – sušuko ji.

Edis ramiai užsegė portfelį ir pasiėmė švarką.

– Keista girdėti tave tariant žodį „malonu“. – Jis pajudėjo durų link.

Ji sugriebė jį už rankovės jam prasilenkiant.

– Kodėl tu manęs taip nekenti?

– Aš skubu, Fense.

– Tai tu neširsti?

Jis žengė šalin.

– Neširstu.

– Ar aš tave pamatysiu vėliau?

– Per popietės susitikimą. – Jis paplekšnojo per kišenę, norėdamas įsitikinti, kad turi kambario raktą, tada siekė durų rankenos.

Ji prisiplojo prie durų.

– Tu žinai, ką turiu galvoje. Ar pamatysiu tave vėliau? – Gundomai šypsodama, ji paspaudė per kelnes.

– Taip, žinau, ką turi galvoje, – jis nustūmė jos glamonėjančią ranką ir atidarė duris, nepaisydamas jos pastangų sulaikyti. – O dabar pasistenk laikytis toliau nuo bėdos.

Kai durys užsivėrė, Fensė laisvai išsikeikė. Ji buvo suplanavusi intymius nedidelius priešpiečius, paskui greitą, gašlų pasivartymą. Arba, tai priklausė nuo jo dienotvarkės, ilgą, neskubią mylėjimosi popietę.

Niekas daugiau nieko nedarė, nieko daugiau nekalbėjo, kaip tik apie rinkimus, viskas buvo susiję vien su jais. Ji buvo iki kaklo jų pasisotinusi ir nuo jų pavargusi. Ji taip džiaugsis, kai jie baigsis, bus pamiršti ir Edis galės atsidėti vien jai.

Ji vėl atsirėmė į galvūgalį ir įjungė televizorių. Muilo operos pora glamonėjosi lovoje tarp atlaso paklodžių. Supykusi ir pavyduliaudama, ji junginėjo kanalus minkydama nuotolinio valdymo pultelį. Cheraldas Rivera teisėjavo fundamentalisto dvasininko ir transvestito ginčui. Per kitą kanalą namų šeimininkių grupė uostė atidarytus žemės riešutų sviesto stiklainius. Ji grįžo prie muilo operos.

Ji aistringai mylėjo Edį, bet pripažino, kad tas jo atsainumas ir abejingumas daro jį dar žavesnį. Ji pažinojo vyrukų, galvojančių kitu galu, tiesiogine prasme. Aplink juos galėtų griūti namai, bet jie to net nepastebėtų, kol pasiektų orgazmą.

Tik ne Edis. Fiziškai jis buvo puikus, bet jo protas veikė nepriklausomai nuo kūno. Netgi pačius intymiausius veiksmus jis atlikdavo be jokių emocijų. Tarsi būtų stebėtojas, o ne veikėjas.

Tokia geležinė valia ją jaudino. Tai jai buvo nauja ir intrigavo.

Tačiau kartais ji norėjo, kad Edis garbintų ją ir žvelgtų į ją apdujęs, kaip tas gražuolis muilo operos žvaigždė dabar spoksojo į tos žavios ir naivios merginos veidelį. Jo akys iš-

kalbingai bylojo apie didelę meilę, o lūpos kandžiojo jai pirštų galiukus.

Laimėti Edžio Paskalio širdį būtų tikrai sėkmingas žingsnis. Ji džiaugtųsi žinodama, kad jis negali atplėšti nuo jos akių, kad jos godžiai sekioja ją, vaikštinėjančią po kambarį.

Jai patiktų, jeigu Edis štai taip būtų paskendęs mintyse vien apie ją.

Jai patiktų, jeigu jis būtų paskendęs mintyse apie ją taip, kaip dėdė Teitas apie tetą Kerolę.

Dorotė Rėja pradėjo ataką, kai jos sėdėjo limuzine, laukdamos kada prie jų vėl prisidės vyrai. Vieną akimirką ji romiai spoksojo pro langą į vėjyje besiplaikstančias raudonas, baltas ir žydras vėliavas, kitą jau šnypštė Eiverei kaip katė.

– Tau patiko tai, tiesa?

Mendė ilsėjosi padėjusi galvą Eiverei ant kelių. Sambūris lauke mergaitę nuvargino ir ji nerimo, todėl jos grįžo į automobilį programai dar nesibaigus. Dabar Mendė miegojo. Dorotė Rėja, palydėjusi jas atgal į automobilį, buvo tokia tyli, kad Eiverė ją beveik pamiršo.

– Atsiprašau, kas? – neaiškiai paklausė ji.

– Pasakiau, kad tau tai patiko.

Eiverė nieko nesuprato. Sutrikusi ji papurtė galvą.

– Kas patiko?

– Patiko, kad šį rytą Džekas pasirodė kaip kvailys.

Ar ji girta? Eiverė atidžiau pažvelgė į ją. Ne, bet, matyt, jai baisiai norisi išgerti. Jos akys buvo giedros, bet liepsnojo kaip kokios laukinės, kaip kokios pamišėlės. Rankose ji glamžė drėgną popierinę nosinaitę.

– Ir kaipgi aš priverčiau Džeką atrodyti kvailai? – paklausė Eiverė.

– Stodama į Teito pusę.

– Teitas – mano vyras.

– O Džekas mano!

Mendė pasimuistė, bet pramerkusi akį vėl akimirksniu užmigo. Dorotė Rėja pritildė balsą:

– Bet tu vis tiek jį bandei iš manęs pavogti.

– Net negalvojau.

– Gal pastaruoju metu ir ne, – pripažino Dorotė Rėja, šluostydamasi nosinaite varvančias akis, – bet prieš lėktuvo katastrofą bandei.

Eiverė nieko neatsakė.

– O niekingiausia, – varė Dorotė Rėja, – kad iš tikrųjų tu net nenori jo. Kai tik jis tavim susidomėjo, tu nuo jo nusigręžei. Tau nerūpėjo, kad atstumdama užgavai jo savimeilę, sugniuždei jį. Tu viso labo norėjai įskaudinti Teitą, flirtuodama su jo broliu.

Eiverė negalėjo paneigti šių bjaurių tvirtinimų, nes tai greičiausiai buvo tiesa. Kerolė nebūtų turėjusi skrupulų viliodama vyro brolį arba bent jau apsimesdama, kad pasirengusi intymiems santykiams. Didžiausias malonumas jai būdavo pasėti nesantaiką ir pjudyti šeimą. Galimas daiktas, tai buvo Kerolės plano sunaikinti Teitą dalis.

– Aš visai nesidomiu Džeku, Dorote Rėja.

– Nes ne jį apšviečia scenos šviesos. – Jos pirštai kaip žnyplės sugniaužė Eiverei ranką. – Jiš niekam nerūpi. Ir niekada nerūpėjo. Žinojai tai. Tai kodėl tiesiog nepalikai jo ramybėje? Kaip drįsti taip žaisti žmonių gyvenimu?

Eiverė išplėšė ranką iš moters gniaužtų.

– Ar tu kovojai su manim dėl jo?

Dorotė Rėja nebuvo pasiruošusi kontratakai. Ji nustėrusi stebeilijo į Eiverę.

– Ką?

– Ar tu kada kovojai su manim dėl Džeko dėmesio, ar tik gerdavai kiekvieną dieną, kol netekdavai sąmonės, ir leidai įvykiams taip rutuliotis?

Dorotės Rėjos veidas ėmė trūkčioti. Jos akys dar labiau paraudo ir vėl prisipildė ašarų.

– Nelabai gerai taip kalbėti.

– Žmonės per ilgai tau buvo geri. Visa šeima užmerkia akis prieš tavo ligą.

– Aš nesergu jokia...

– Sergi, Dorote Rėja. Alkoholizmas yra liga.

– Aš nesu alkoholikė! – pro ašaras šaukė ji, kaip kadaise jos motina, tą patį neiginį kartojusi metų metus. – Aš išgeriu keletą gurkšnelių...

– Ne, tu geri, kad pasigertum ir būtum apspangusi. Tu mėgaujiesi savigaila ir paskui dar stebiesi, kodėl tavo vyras geidžia kitos moters. Pažvelk į save. Tu esi mėšlo krūva. Ar reikia stebėtis, kad Džekas tavim daugiau nesidomi?

Dorotė Rėja grabinėjo durų rankenos.

– Neprivalau čia sėdėti ir tavęs klausytis.

– Ir dar kaip privalai. – Atsimokėdama jai tuo pačiu, Eiverė sugriebė jos ranką ir nepaleido. – Atėjo laikas kam nors su tavimi pasikalbėti, pažadinti tave, kad suprastum kelias tiesas. Tavo vyro iš tavęs niekas nepavogė. Tu pati jį atstūmei.

– Netiesa! Jis dievagojosi, kad išėjo ne dėl manęs.

– Išėjo?

Dorotė Rėja pažvelgė į ją ryžtingai.

– Negi neprisimeni, Kerole? Tai nutiko tuoj po tavo ir Teito vestuvių.

– Aš... žinoma... aš prisimenu, – lemeno Eiverė. – Jis buvo išvykęs maždaug...

– Šešis mėnesius, – liūdnai baigė už ją Dorotė Rėja. – Ilgiausi mano gyvenime šeši mėnesiai. Nežinojau, kur jis buvo, ką jis darė, ar kada išvis grįš.

– Bet jis grįžo.

– Sakė, jam reikėjo laiko pabūti vienam, kad išsiaiškintų kelis dalykus. Jis patyrė didelį spaudimą.

– Ir koks tai buvo spaudimas?

Svainė bejėgiškai numojo ranka.

– Ak, Nelsono lūkesčiai dėl advokatų kontoros, Teito kampanija, mano gėrimas, Fensė.

– Fensei reikia motinos, Dorote Rėja.

Ši nelinksmai nusijuokė.

– Tik jau ne manęs. Ji manęs nekenčia.

– Iš kur žinai? Iš kur tau žinoti, ką ji jaučia? Ar kada pasikalbi su ja?

– Bandau, – suinkštė ji. – Su ja neįmanoma.

– Fensė baiminasi, kad niekas jos nemyli. – Eiverė atsikvėpė. – Ir nenoriu karksėti, bet tai gali būti tiesa.

– Aš ją myliu, – ryžtingai paprieštaravo Dorotė Rėja. – Duodavau jai viską, ko tik panorėdavo.

– Tu numesdavai jai pažaisti niekučių, kad būtų užsiėmusi, kad tau netrukdytų girtauti. Tu sielvartauji dėl dviejų savo negimusių vaikelių dukros sąskaita.

Dorotė Rėja buvo minėjusi apie savo prarastus kūdikius tą vakarą, kai paaiškėjo, jog Kerolė pasidarė abortą. Vėliau Eiverė sulesiojo tos istorijos smulkmenas iš Fensės. Dabar ji suprato, kodėl Dorotė Rėja tokia liūdna. Eiverė pasilenkė per prabangaus automobilio sėdynę, priversdama svainę klausytis.

– Fensė prisišauks bėdą. Jai reikia tavęs. Jai reikia tėvo. Jai reikia tvirtos rankos. Jeigu Džekas nebūtų taip susirūpinęs dėl tavo gėrimo, galbūt jis skirtų daugiau laiko ir dėmesio tėvo pareigoms. Aš nežinau. Tačiau viena aišku, jei nieko nedarysi, ir tuoj pat, ji ir toliau šitaip elgsis – piktins visus, kad tik būtų pastebėta. Vieną dieną ji nueis per toli ir prisivirs košės.

Dorotė Rėja atmetė nutįsusių plaukų sruogą ir puolė gintis.

– Fensė visada buvo kaip vijurkas – nei Džekas, nei aš negalėjome jos suvaldyti. Ji tapo užsispyrėle. Ji juk paauglė, ir tai viskas.

– Ak, tikrai? Paauglė? Ar tu žinojai, kad ji grįžo namo aną naktį sumušta vyruko, kurį pakabino bare? Taip, – pabrėžė

Eiverė, pamačiusi, kaip Dorotė Rėja netikėdama pabalo. – Nesu gera psichologė, bet man atrodo, kad Fensė galvoja nenusipelniusi nieko geresnio. Ji mano esanti neverta būti mylima, nes niekas niekada jos nemylėjo, net kai ji išmėgino viską, ką gali, kad tik atkreiptų tavo dėmesį.

– Netiesa. – Dorotė Rėja atkakliai purtė galvą.

– Bijau, kad taip. Ir čia dar ne viskas. – Eiverė nusprendė eiti iki galo. Juk pagaliau gynė jaunos moters gyvenimą. – Ji miega su Edžiu Paskaliu.

– Aš tavim netikiu, – sušvokštė Dorotė Rėja. – Jam tiek metų, kad tiktų jai į tėvus.

– Aš mačiau ją prieš kelias savaites išeinančią iš jo viešbučio kambario Hjustone.

– Tai dar nereiškia...

– Aušo rytas, Dorote Rėja. Pažvelgus į ją galėjai pasakyti, ką ji veikė visą naktį. Ir turiu priežasčių manyti, kad jų romanas dar nesibaigė.

– Jis taip nepasielgtų.

Buvo liūdna pripažinti, kad Dorotė Rėja abejoja dukters dorovingumu, bet tik ne šeimos draugo. „Jis taip nepasielgtų."

Truko menką valandėlę, kad Dorotė Rėja suvirškintų šią informaciją, tada ji prisimerkusi pažvelgė į Eiverę.

– Tau gerai sekasi mėtyti akmenis į mano dukterį.

– Tu mane klaidingai supratai, – pasakė Eiverė. – Aš neteisiu Fensės ir nesibaisiu jos amoralumu. Man dėl jos neramu. Ar manai, kad toks vyras, kaip Edis, domisi ja ne dėl vienos priežasties? Negi manai, turint omeny jo draugystę su Teitu, kad jis palaikys šiuos ryšius kiek ilgiau ar leis jiems peraugti į prasmingesnius santykius? Ne. Man tikrai neramu, kad Fensė mano mylinti jį. Jeigu jis pames ją, ji tik dar menkiau vertins save.

Dorotė Rėja paniekinamai nusijuokė.

– Tu jos nepažįsti, mano duktė savimi pasitiki.

– Ar todėl gaudo nepažįstamus vyrus ir leidžiasi jų primušama? Ar todėl ji eina nuo vyro prie vyro ir leidžiasi jų iš-

naudojama? O jiems tai labai patinka. Ar todėl ji vilioja vyrą, kurio jai greičiausiai nepavyks pavergti? – Eiverė abejodama purtė galvą. – Fensė nemyli savęs. Ji baudžia save už tai, kad neverta meilės.

Dorotė Rėja glamžė nosinaitę. Ji tyliai tarė:

– Aš niekada negalėjau jos suvaldyti.

– Nes pati negali susivaldyti.

– Tu žiauri, Kerole.

Eiverė norėjo apkabinti šią moterį ir priglaudus laikyti. Ji norėjo pasakyti: „Ne, aš nesu žiauri. Nesu. Sakau tai tavo pačios labui."

Tačiau to ji garsiai neištarė, ji atsakė taip, kaip galėjo atsakyti Kerolė:

– Aš tik pavargau būti kaltinama dėl bjaurių jūsų santykių ir nenusisekusių vedybų. Būk Džekui gera žmona, užuot verkšlenusi.

– Kokia būtų nauda? – atsiduso ši nusiminusi. – Džekas manęs nekenčia.

– Kodėl taip manai?

– Žinai kodėl. Nes galvoja, kad aš apgaule priverčiau jį mane vesti. Aš tikrai maniau, kad esu nėščia. Mano dienos vėlavo.

– Jeigu Džekas nekenčia tavęs, – paprieštaravo Eiverė, – ar būtų visus tuos metus saugojęs santuoką? Ar jis būtų grįžęs po šešių mėnesių?

– Jeigu taip liepė Nelsonas, – liūdnai pasakė ji.

Ak. Džekas visada darė tai, ką jam sakė tėvas. Jis buvo susaistytas su žmona pareigos, o ne meilės. Jis buvo darbinis arklys, o Teitas buvo grynakraujis. Dėl tokios neteisybės galėjo gimti didelė panieka. Galbūt Džekui tai buvo būdas grįžti pas brolį ir jį palaikančius tėvus.

Eiverė dabar pažiūrėjo į Dorotę Rėją nauju žvilgsniu ir prisipažino, kad galbūt ir pati būtų pradėjusi gerti, jeigu būtų įstrigusi santuokoje, kurioje nėra meilės ir kuri laikosi vien

dėl patriarchališko įstatymo. Tokia situacija žlugdė Dorotę Rėją, kuri, akivaizdu, labai karštai mylėjo Džeką.

– Štai, – pasakė Eiverė, imdama naują nosinaitę iš rankinės ir duodama ją Dorotei Rėjai, – nusivalyk akis. Ir pasidažyk lūpas.

Nespėjus jai baigti, automobilio durelės atsidarė ir įlipo Fensė. Ji atsisėdo veidu į jas ant vienos atlenkiamų sėdynių.

– Dieve, ši sušikta kampanija tikrai užknisa. Pažiūrėkit, ką tas prakeiktas vėjas padarė mano plaukams.

Dorotė Rėja dvejodama pažvelgė į Eiverę. Ši nutaisė abejingą miną. Dorotė Rėja sukaupė drąsą ir pasisuko į dukterį.

– Tu neturėtum šitaip negražiai kalbėti, Fense.

– Ką čia paistai?

– Tai nedera damai, štai ką.

– Damai? Tiesa, mama, – atsakė ji įžūliai mirktelėjusi. – Tu gali apsigaudinėti toliau. Išgerk, kol dar čia esam. – Ji išvyniojo saldainį su pagaliuku ir įsikišo į burną. – Ar dar ilgai tai truks? Kur čia radijas?

– Verčiau nejunk jo, Fense, – pasakė Eiverė. – Pažadinsi Mendę.

Fensė tyliai nusikeikė ir taukštelėjo savo raudonų batų kulnais.

– Šio vakaro susitikimui reikėtų apsirengti ką nors tinkamesnio, – pamokė Dorotė Rėja, nužvelgdama dailias, bet plikas dukters šlaunis.

Fensė užmetė rankas ant sėdynės atlošo.

– Ak, tikrai? Na, aš neturiu nieko *tinkamesnio.* Ačiū Dievui.

– Kai grįšime į viešbutį, peržiūrėsiu tavo atsivežtus daiktus ir ką nors...

– Šūdą tu peržiūrėsi! – sušuko Fensė. – Rengsiuosi kaip panorėjusi. Be to, jau sakiau, nieko neturiu...

– O ką, jeigu nueitumėte šią popietę apsipirkti ir ką nors išsirinktumėte? – Jos abi pažvelgė į Eiverę apstulbusios dėl tokio netikėto siūlymo. – Esu tikra, Fense, kad galėtum rasti

suknelę, derančią tokia proga, bet vis tiek madingą. Aš pati negaliu eiti, bet judvi galėtumėt nuvažiuoti taksi į vieną iš parduotuvių rajonų, kol Teitas kalbės televizijoje, – pridūrė ji, jusdama jų dvejones. – Turiu sąrašą daiktų, kuriuos ir man galėtumėt nupirkti, jeigu, žinoma, tik išsiruošite.

– Kas sakė, kad aš važiuosiu? – piktai paklausė Fensė.

– O ar norėtum?

Mergina greitai pažvelgė į motiną, prabilusią tyliai, beveik droviai. Akivaizdu, ji buvo nustebusi. Jos akyse atsispindėjo įtarimas, lygiai taip pat ir smalsumas. Eiverė pajuto, kad už šiurkščios išorės Fensė pažeidžiama.

– Kodėl mums nenuėjus? – paragino Dorotė Rėja dukrą virpančiu balsu. – Praėjo amžiai nuo to laiko, kai mudvi darėme ką nors panašaus. Aš taip pat nusipirkčiau naują suknelę, jeigu tu padėtum išsirinkti.

Fensės lūpos prasiskyrė, tarsi būtų ketinusi atmesti pasiūlymą. Tačiau akimirką padvejojusi ji nutaisė viskam abejingą, kvailą šypseną.

– Žinoma, jeigu nori, eisiu kartu. Kodėl gi ne? – Ji pažvelgė pro langą ir pastebėjo Edį, vedantį susirinkusiuosius atgal prie jų laukiančių limuzinų. – Ir taip aišku, kad nieko geresnio nenuveiksi.

Keturiasdešimtas skyrius

– Sveiki, pone Lavdžojau.

Vanas pasilenkęs žaidė su savo kamera. Jis pakėlė galvą ir atmetė nuo veido ilgus plaukus.

– Ak, labas, Ei... mmm. Ponia Ratledž.

– Malonu jus vėl matyti.

– Man irgi. – Jis įdėjo tuščią juostą į kamerą ir užsikėlė ją ant peties. – Pasigedau jūsų aną savaitę, bet matau, kad šeima vėl susibūrė.

– Taip, ponas Ratledžas norėjo, kad būtumėm su juo.

– Tikrai? – Vanas sušnairavo įsiteikdamas. – Argi ne miela?

Ji priekaištingai pažvelgė į jį. Nors ji matė Vaną dieną ir jie linktelėjo vienas kitam, iki šiol neturėjo galimybės su juo pasikalbėti. Popietė praėjo kaip migloje, ypač po šviečiamojo pokalbio su Dorote Rėja.

– Kaip sekasi? – paklausė Vanas.

– Rinkimų kampanija? Varginantis darbas. Šiandien paspaudžiau tūkstantį rankų, o tai tik trupinėlis to, ką padarė Teitas.

Kai praėjusį vakarą atvyko į Fort Vertą, Eiverė nelabai nustebo, kad Teitas toks pavargęs. Vis dėlto nepaisydamas nuovargio priešais kiekvieną minią jis turėjo atrodyti žvalus ir kupinas energijos.

Šiandien tai jau paskutinis pasirodymas. Net jeigu tas pokylis oficialiai ir baigėsi, ant pakylos grūdosi žmonės, džiaugsmingai sveikinę jo kalbą ir dabar norintys susitikti su juo asmeniškai. Ji užjautė Teitą dėl jam tekusios naštos – diena buvo ilga, bet dabar džiaugėsi galimybe išsmukti nepastebėta ir susirasti Vaną.

– Girdėjau, jis išmetė tuos grifus iš „Veikelio ir Fosterio".

– Naujienos greitai sklinda.

– Paskalis jau pateikė oficialų pareiškimą. Jeigu klaustum mano nuomonės, Ratledžas išvarė juos pačiu laiku, nė akimirka ne per anksti. Jie ir taip jau pasistengė, kad būtų beveik neįmanoma prie jo arčiau prieiti. Kaip kruštis, savo galą apgaubus šarvais.

Eiverė vylėsi, kad niekas šalia nenugirdo palyginimo. Jis dažnai taip sakydavo kalbėdamas su bendradarbe, bet vargiai šie žodžiai tiko kandidato į Senatą žmonos ausims. Ji paskubomis pakeitė temą.

– Rančoje tavo nufilmuotos reklamos dabar rodomos per televiziją.

– Ar matei?

– Puikiai nufilmuota, pone Lavdžojau.

Jis nusišypsojo, parodydamas kreivus dantis.

– Ačiū, ponia Ratledž.

– Ar atpažinai ką nors? – paklausė, kaip visada atidžiai tyrinėdama besistumdančią minią.

– Vakare ne, bet šią popietę minioje mačiau keletą pažįstamų veidų.

Paskutiniai žodžiai privertė ją staigiai į jį atsigręžti.

– Ką? – Ji atidžiai varstė susirinkusiuosius, bet, jos didžiam palengvėjimui, Žilaplaukio nepastebėjo. Matyt, Vanas pastebėjo. – Kur? Čia, šiame viešbutyje?

– *General Dynamics* ir paskui Karsvelio oro pajėgų bazėje.

– Suprantu, – pasakė ji virpėdama. – Ar tai pirmas kartas per šią kelionę?

– Aha, – linktelėjo jis galva. – Na, o dabar turite man atleisti, ponia Ratledž. Pareiga šaukia. Korespondentas davė ženklą, todėl turiu nešdintis.

– Ak, atleiskit, aš jus užlaikau, pone Lavdžojau.

– Ne bėda. Malonu pasitarnauti. – Jis paėjėjo kelis žingsnius, tada vėl atsisuko. – Ponia Ratledž, ar kada pagalvojote, kad kas nors gali norėti pamatyti jus, o ne, na, jūsų vyrą?

– Mane?

– Tik pamaniau. Vis dėlto verta pasvarstyti. – Vano akys telegrafavo perspėjimą.

Po kelių sekundžių jį įtraukė greitai judanti žmonių minia.

Eiverė stovėjo sustingusi ir vis suko mintyse šį šiurpą keliantį spėjimą. Ji nepasidavė minios įtraukiama, kaip ir jos triukšmui, ir bruzdesiui, ir nesuvokė, kad kitapus salės kažkas ją stebi ir spėlioja: kokią bendrą temą ji ir tas susitaršęs televizijos operatorius rado, kad taip ilgai kalba.

– Džekai?

– Mmm?

– Ar pastebėjai mano naują šukuoseną?

Dorotė Rėja grožėjosi savo atvaizdu pirmą kartą po ilgo laiko, netgi negalėjo prisiminti, kada tai buvo. Jaunystėje, kai buvo populiariausia mergina Lampasaso vidurinėje mokykloje, laisvalaikiu daugiau nieko kito ir neveikdavo. Bet jau daug metų žiūrėdama į veidrodį ji mažai kuo gali žavėtis.

Džekas, atsilošęs viešbučio kambario lovoje ir skaitydamas laikraštį, mechaniškai atsakė:

– Atrodo gražiai.

– Šiandien su Fense ėjome pro tą labai madingą kosmetikos kabinetą parduotuvių rajone. Žinai, ten visi stilistai apsirengę juodai ir įsivėrę po kelis auskarus į kiekvieną ausį. – Džekas suniurnėjo. – Kažkas šovė į galvą ir pasakiau: „Fense, aš ketinu pasigražinti." Taigi nuėjome, ir viena merginų padarė man šukuoseną, išdažė ir sutvarkė nagus.

– Mmm.

Ji spoksojo į veidrodį, sukiodama galvą tai į vieną, tai į kitą pusę.

– Fensė sakė, kad turėčiau šiek tiek pasišviesinti plaukus, štai čia prie veido. Esą mane tai pajaunintų ir atrodyčiau gražiau. Ką manai?

– Manau, atsargiai priimčiau bet kokius Fensės patarimus.

Dorotės Rėjos pražydęs pasitikėjimas savimi kiek apvyto, bet ji atsispyrė pagundai eiti prie baro ir įsipilti pagyvinančio gėrimo.

– Aš... aš nustojau gerti, Džekai, – tarė ji.

Jis nuleido laikraštį ir pirmą kartą tą vakarą įdėmiai pažvelgė į ją. Nauja šukuosena buvo trumpesnė, puresnė ir jai tiko. Saikingai užtepti dažai suvilgė sausas daubas, išgraužtas jos veide degtinės upių, ir suteikė tai dykvietei spalvą.

– Nuo kada?

Jo skepticizmas dar labiau nuslopino jos pasitikėjimą savimi, bet ji tvirtai laikė iškeltą galvą.

– Nuo šio ryto.

Džekas sulankstė laikraščius ir numetė juos ant grindų. Siekdamas skaitymo lempos, įtaisytos prie galvūgalio, jungiklio, jis tarstelėjo:

– Labanakt, Dorote Rėja.

Ji priėjo prie lovos ir spragtelėjusi vėl įjungė lempą. Jis pažvelgė į ją nustebęs.

– Šį kartą aš kalbu rimtai, Džekai.

– Tu visą laiką kalbėdavai rimtai sakydama, kad ketini mesti.

– Šį kartą bus kitaip. Aš ketinu pasitikrinti vienoje iš tų ligoninių, kur tu norėjai, kad nueičiau. Po rinkimų taip ir padarysiu. Žinau, dabar būtų netinkamas metas Teito šeimos narei patekti į ligoninę dėl girtavimo.

– Tu nesi girtuoklė.

Ji liūdnai šyptelėjo.

– Taip, esu, Džekai. Taip, aš esu. Tu seniai turėjai priversti mane tai pripažinti. – Ji ištiesė ranką ir nedrąsiai palietė jam petį. – Aš tavęs nekaltinu. Aš pati atsakinga už tai, kuo tapau.

Tada jos dailus smakras, atsilaikęs prieš nesaikingą girtavimą ir liūdesį, dar kartą pakilo aukštyn. Kai taip išdidžiai jį iškėlė, jos veide vėl išryškėjo buvusios grožio karalienės ir linksmos koledžo studentės, kurią kadaise jis įsimylėjo, bruožai.

– Aš daugiau nebebūsiu nieko verta girtuoklė.

– Pamatysime.

Jo balsas nuskambėjo nelabai optimistiškai, tačiau bent jau atkreipė jo dėmesį, ir tai šis tas. Dažniausiai jis nesiklausydavo jos kalbų, nes ji retai turėjo ką įdomaus pasakyti.

Ji paragino jį atsikelti, tada atsisėdo ant lovos krašto šalia ir demonstratyviai susidėjo rankas ant kelių.

– Mes turime stebėti Fensę.

– Sėkmės, – purkštelėjo jis.

– Aš suprantu, mes negalime jos pririšti prie pavadžio. Ji jau suaugusi.

– Ir per toli nuėjo.

– Galbūt, nors tikiuosi, kad dar ne. Aš noriu, kad ji žinotų, jog man rūpi, kaip ji gyvena. – Jos lūpos prasivėrė šyptelėjus. – Beje, mudvi šią popietę buvome išėjusios kartu. Ji padėjo man išsirinkti naują suknelę. Ar tu pastebėjai, kokią ji šįvakar vilkėjo? Ji prašmatni, tačiau atitiko reikalaujamus standartus ir buvo pakankamai konservatyvi. Netgi Zy pagyrė. Fensei reikia tvirtos rankos. Tai vienintelis būdas, kad suprastų, jog mes ją mylime. – Ji nutilo ir dvejodama pažvelgė į jį. – Ir noriu padėti tau.

– Padėti man ką?

– Atsigauti nuo nusivylimų.

– Nuo nusivylimų?

– Daugiausia dėl Kerolės. Tu neprivalai nieko pripažinti ir neigti, – greitai pridūrė ji. – Dabar aš visiškai blaivi, bet žinau, kad tavo geismas jai nebuvo mano haliucinacijos. Man nesvarbu, ar tu jį patenkinai, ar ne. Negaliu kaltinti tavęs dėl neištikimybės. Buvo laikas, kai mylėjau taurelę taip pat kaip tave – gal net labiau. Žinau, tu myli Kerolę – šiaip ar taip, ji apsuko tau galvą, pasinaudojo tavim ir įskaudino. Noriu padėti tau baigti su ja. Ir noriu padėti tau įveikti kitus nusivylimus, kaip tas, kurį patyrei šį rytą, kai Teitas nepaisė tavo nutarimo dėl konsultantų.

Įsidrąsinusi ji palietė jo veidą. Jos ranka tik truputį virpėjo.

– Nežinau, ar dar kas mano, kad esi puikus vyras, bet man tu esi toks. Tu visada buvai mano didvyris, Džekai.

Jis pasišaipė:

– Tai bent didvyris.

– Man – taip.

– Ką visa tai reiškia, Dorote Rėja?

– Noriu, kad mes vėl mylėtume vienas kitą.

Jis ilgai žvelgė į ją, jau daugelį metų taip nebuvo žiūrėjęs.

– Abejoju, ar tai galima sugrąžinti.

Ją išgąsdino jo beviltiškas tonas. Ji blankiai šyptelėjo.

– Mes tai pasieksime kartu. Labos nakties, Džekai.

Ji užgesino lempą ir atsigulė šalia. Jis neatsiliepė, kai jį apkabino, bet ir nenusisuko, kaip dažniausiai darydavo.

Nuo tada, kai Kerolė sugrįžo iš ligoninės, nemiga tapo įprasta palydove. Iš tikrųjų tas bemieges naktis brangino, nes naktį geriausiai sekdavosi galvoti. Aplinkui nieko nėra; jokio judėjimo ar triukšmo, drumsčiančio smegenis. Tyla leisdavo panirti giliau.

Sunkiausia buvo įžvelgti logiką. Ir nesvarbu, kad ir kiek kartų turimus duomenis analizuodavo, toptelėjusi „logiška" hipotezė galiausiai pasirodydavo kvaila ir neįtikima.

Kerolė nebuvo Kerolė.

Įvairiausi klausimai – kaip, kodėl ir dėl kokios priežasties tai nutiko – buvo reikšmingi, bet ne tiek, kaip neginčijamas faktas, kad Kerolė Navaro Ratledž tapo kitu žmogumi. Vienintelis būdas, kaip paaiškinti, kodėl ji visiškai pasikeitė, galėtų būti amnezija. Tada turėtum priežastį pateisinti, kodėl ji iš tikrųjų įsimylėjo savo vyrą, nors vis tiek dar nepajėgtum paaiškinti, kodėl ji pasikeitė kaip asmenybė, kodėl pasikeitė jos būdas. Jos dabartiniai veiksmai būtų suprantami tik tuo atveju, jeigu tai būtų visiškai kita moteris.

Kerolė nėra Kerolė.

Tuomet kas ji?

Šis klausimas kankino, nes ant kortos buvo pastatyta tiek daug. Planas, kuriam orkestruoti prireikė kelerių metų, netruks išsipildyti... Nebent jį sukliudys koks apsimetėlis. Visi sraigteliai paleisti. Sukti atgal per vėlu, net jeigu to ir labai norėtum, o tokio noro tikrai nėra. Saldus kerštas kartais reikalauja baisių aukų. Keršto negalima atsižadėti.

Tačiau iki tos akimirkos, kol planas bus įvykdytas, ši Kerolė, ši apgavikė, turi būti stebima. Ji atrodo gana nekalta, tačiau atsargumas nepamaišys. Tačiau klausimas, kas ji ir kodėl norėtų prisiimti kitos moters tapatybę, jeigu tikrai jau taip atsitiko, galvoje kėlė sąmyšį.

Kai tik grįš namo, į šiuos klausimus turės rasti atsakymus. Galbūt ją reikia suvilioti dar vienu saldainiuku ir žiūrėti, kaip reaguos ir kur bėgs. Taip, buvo parašytas dar vienas laiškas. Ji neturi žinoti esanti demaskuota. Bendrininkas, žinoma, su tuo sutiks. Nuo šiol kiekvienas Kerolės žingsnis turi būti kruopščiai sekamas. Jie turi sužinoti, kas ji tokia.

Pradžioje būtina išsiaiškinti, kas iš tikrųjų žuvo per 398 reiso katastrofą... ir kas išgyveno.

– Labas rytas.

– Labas, Džekai. Sėskis. – Teitas pamojo broliui sėsti prie pusryčių stalo ir parodė ženklu padavėjai, kad įpiltų jam kavos.

– Tu nieko daugiau nelauki?

– Ne. Kerolė ir Mendė šį rytą ilgai miegojo. Aš atsikėliau, išėjau pabėgioti ir jau buvau apsirengęs, kai jos nubudo. Kerolė prašė nelaukti jų ir leistis pusryčiauti. Nemėgstu valgyti vienas, todėl džiaugiuosi, kad esi čia.

– Ar tikrai? – Tada jis kreipėsi į padavėją: – Trečius pusryčius. Prašau patikrinkite, kad kiauliena būtų traški, o skrudintas bulvytes pakeiskite avižine koše.

– Bus padaryta, pone Ratledžai.

– Kaip naudinga turėti žinomą brolį, – tarė Džekas, kai padavėja pasitraukė, užsirašiusi jo užsakymą. – Puikus aptarnavimas garantuotas.

Teitas, atsilošęs ant kėdės, susikrovė lengvai suspaustus kumščius abipus lėkštės.

– Gal paaiškintum, ką nori pasakyti tuo pokštu?

– Kokiu pokštu? – Džekas sukratė į savo kavą du pakelius cukraus.

– Klausdamas manęs, ar aš tikrai džiaugiuosi, kad tu pusryčiauji su manim.

– Aš tik pagalvojau, kad po vakarykščio...

– Vakar diena praėjo puikiai.

– Aš kalbu apie susikirtimą su Dirku ir Ralfu.

– Tai vis dar pyksti, kad juos atleidau?

– Tai tavo kampanija, – pasakė Džekas užgauliai gūžtelėdamas.

– Tai mūsų kampanija.

– Nė velnio ji ne tokia.

Teitas jau ketino neigti, bet padavėja Džekui atnešė pusryčius. Jis palaukė, kol jie vėl liko vieni, tada pasilenkė per stalą ir švelniu, taikiu balsu tarė:

– Aš nemenkinau tavo sprendimo, Džekai.

– Man pasirodė priešingai. Taip pat ir visiems kitiems.

Teitas dirstelėjo į auštančius savo blynus ir dešrelę, bet nepaėmė šakutės.

– Atleisk, jeigu užgavau tau širdį, bet jų taktika man netiko. Aš išklausiau tavęs, Edžio, tėčio, bet...

– Bet priėmei tik Kerolės nuomonę.

Teitą nustebino Džeko pagieža.

– Kaip ji, tavo manymu, turėjo elgtis tokioje situacijoje?

– Tu man pasakyk.

– Ji mano žmona.

– Tai tavo bėda.

Teitas nenorėjo veltis į ginčą su broliu dėl savo vedybų. Jis atkreipė dėmesį į tikrąją problemą.

– Džekai, balsavimo biuletenyje užrašytas mano vardas. Galų gale aš esu atsakingas už tai, kaip vyksta mano kampanija. Jeigu būsiu išrinktas, turėsiu atsakyti už savo pažadus. Už viską turės atsakyti Teitas Ratledžas, – jis įsitempė, – niekas kitas.

– Aš tai suprantu.

– Tuomet dirbk su manimi, o ne prieš mane. – Įkaitintas savo kalbos, Teitas pastūmė į šalį lėkštę ir atsirėmė alkūnėmis į stalo kraštą. – Aš negalėjau pasiekti to vienas. Po galais, ar manai, kad nežinau, kaip pasiaukojamai tu dirbi?

– Labiausiai pasaulyje aš noriu matyti tave išrinktą.

– Žinau, Džekai. Tu mano brolis. Aš myliu tave. Esu dėkingas už tavo atkaklumą, pasiaukojimą ir už visas tas smulkmenas, kurias pastebi ir dėl kurių man nereikia pačiam rūpintis. Aš suprantu, ir galbūt geriau nei tu, kad sėdžiu ant balto žirgo, kai tu tuo tarpu apačioje kuopi jo mėšlą.

– Aš niekada netroškau joti baltu žirgu, Teitai. Tenoriu, kad manim pasitikėtų, bent jau dėl to, kad tą mėšlą kuopiu velnioniškai gerai.

– Daugiau nei gerai, – sutiko Teitas. – Atleisk, vakar nesutarėme tuo klausimu, bet kartais, nepaisydamas to, ką tu ar kas kitas man pataria, turiu kliautis savo instinktais. Ar leisi paklausti? Ar aš būčiau vertas kandidatuoti į valstybinę tarnybą, jeigu galėčiau slėptis už kokios nors idėjos, nes tai

būtų populiaru, naudinga ir patogu, net jeigu griežtai jai nepritarčiau?

– Spėju, ne...

Teitas gailiai šyptelėjo.

– Iš esmės tai aš apnuoginu savo subinę pasauliui, Džekai.

– Tik jau nesitikėk, kad lenksiuosi jos bučiuoti net tada, kai manysiu, jog tu klysti.

Broliai kartu nusijuokė. Džekas pirmas vėl surimtėjo. Jis pakvietė padavėją, kad nuneštų lėkštes ir papildytų kavos puodelius.

– Teitai, kadangi mes bandome išsiaiškinti...

– Mmm?

– Man susidarė įspūdis, kad santykiai tarp tavęs ir Kerolės pagerėjo.

Teitas griežtai pažvelgė į brolį, tada nusuko akis.

– Šiek tiek.

– Na, tai... tai gerai, manau. Jeigu dėl to tu laimingesnis. – Jis lamdė tuščią cukraus pakelį.

– Tai kodėl aš laukiu smūgio?

Džekas atsikrenkštė ir nesmagiai pasimuistė ant kėdės.

– Aš nežinau, turiu tau kai ką... Jis persibraukė ranka retėjančius plaukus. – Tu pamanysi, kad aš išprotėjau.

– Bandyk.

– Kai kas nesiderina jos kalbose.

– Ką turi galvoje?

– Aš nežinau. Rupūs miltai, tu miegi su ja. Jeigu tu to nepastebėjai, tuomet aš turbūt išsigalvoju. – Jis stabtelėjo, tikėdamasis sulaukti arba patvirtinimo, arba paneigimo, bet jaunėlis brolis tylėjo. – Ar matei ją praėjusį vakarą kalbančią su tuo vyruku iš televizijos?

– Kokiu vyruku?

– Su tuo, kuris filmavo rančoje mūsų reklamą.

– Jo vardas Vanas Lavdžojus. Jį lydėti mano kampaniją paskyrė *KTEX* televizija.

– Taip, žinau. – Džekas plačiai išskėtė rankas ir sausai nusijuokė. – Tik man pasirodė keista, kad per visą tą šurmulį praėjusį vakarą Kerolė pasistengė pasikalbėti tik su juo. Kai tik nulipo nuo pakylos, nudrožė tiesiai prie jo. Žinoma, neatrodo, kad jis būtų jos skonio. – Teitas greitai nusisuko. – Aš tenoriu pasakyti, kad... – Džekas sumikčiojo, – jis nėra... po galais, na, tu ir pats žinai, ką noriu pasakyti.

– Žinau, – prabilo tyliai Teitas.

– Bet geriau jau lipsiu į viršų ir užkursiu pirtį Dorotei Rėjai ir Fensei. Edis nori, kad dešimtą trisdešimt visi būtų vestibiulyje, susidėję daiktus ir pasiruošę eiti. – Pakilęs jis švelniai pliaukštelėjo broliui per petį. – Man patiko pusryčiai.

– Man taip pat, Džekai.

Teitas toliau spoksojo, nieko nematydamas pro langą. Kerolė praėjusį vakarą vėl kalbėjosi su Vanu Lavdžojumi? Apie ką? Jis neprasitarė broliui, kad ji ir anksčiau šnekėjosi akis į akį su operatoriumi. Kad ir kaip vingriai tąkart ji aiškinosi, jų pokalbis ant šaligatvio prie *Adolphus* viešbučio jam pasirodė slaptas ar bent paslaptingas.

Tada melavo, norėdama išsisukti iš padėties. Jis žinojo, kad ji meluoja, bet tada ją pabučiavo, ji atsakydama pabučiavo jį ir jis pamiršo, kaip prasidėjo tas barnis. Tarp jųdviejų viskas taip gerai klostėsi. Kodėl tada horizonte turėjo pasirodyti šis tamsus debesis?

Jų lytinis gyvenimas dar niekada nebuvo toks puikus ar teikiantis tokį malonumą. Jis karštas, nors visada būdavo karštas. Jis nepadorus, tačiau nepadorus jis taip pat būdavo visada. Tik dabar, atrodė, jis nepadoriai karštai mylisi su tikra dama, kuri tai daro daug geriau. Ji jau nebeskuba. Daugiau nebekalba padugnių žargonu. Nebešaukia kaip anksčiau, kai apsimetinėdavo pajutusi artėjant jo orgazmą, bet sunkiai ir trūkčiojamai alsuoja, o tai kur kas seksualiau. Ir jis galėtų prisiekti, kad jos orgazmai dabar neapsimestiniai. Jų mylėjimasis turi naujumo, intriguoja beveik taip, tarsi būtų

neleistinas ir neteisėtas. Jis net nusišaipė susidrovėjęs, nes į galvą atėjo *klišė* – bet juk dabar kiekvienas kartas iš tikrųjų būna kaip pirmas. Teitas visada ką nors joje atranda, ko nežinojo anksčiau.

Ji niekada nebuvo drovi, niekada nesukdavo sau galvos vaikštinėdama nuoga. Tačiau pastaruoju metu, kad jį sugundytų, ji verčiau gudriai vilki apatiniais, nei rodo nuogumą. Vakar rytą, kai jie mylėjosi svetainėje ant sofos, ji primygtinai reikalavo, kad jis pirmiau užtrauktų užuolaidas. Jis spėjo, kad ji baiminasi dėl beveik nepastebimų randų ant rankų.

Toks mergaitiškas drovumas jį jaudino. Ji gundė paslaptingumu. Jis dar nebuvo matęs šviesoje, ką rankomis ir lūpomis glamonėjo tamsoje. Būtų kvailas, jeigu dėl to paslaptingumo negeistų jos dar labiau.

Vakar jis nuolat apie ją galvojo. Geidulingos mintys trukdė per aukšto lygio diskusijas ir sakant aistringas kalbas. Kai tik jų akys susitikdavo, atrodė, jie galvoja apie tą patį – kad kuo greičiau prabėgtų laikas ir jie vėl atsidurtų lovoje.

Jau pastebėjo keistą savo įprotį – nesąmoningai stengdavosi sužinoti, kur ji būna visą laiką, matuoti atstumą tarp jos ir savęs ir išgalvoti priežastis paliesti ją, kai sukiodavosi pakankamai arti. Bet ar ji žaidžia su juo? Ar jos drovumas viso labo seksualinis triukas? Kodėl ji netikėtai susidomėjo tuo fotografu?

Teitas norėjo atsakymų nedelsdamas, kita vertus, jeigu tie atsakymai reikštų taikos, harmonijos ir sekso pabaigą, jis buvo pasirengęs laukti paaiškinimų neribotą laiką.

Keturiasdešimt pirmas skyrius

Zinija Ratledž stovėjo spoksodama į sieną virš komodos, ji buvo nukabinėta įrėmintomis nuotraukomis. Kabinetas jai patiko kaip tik dėl šių nuotraukų. Ji galėtų spoksoti į jas valandų valandas ir niekada nepavargtų, tačiau, žinoma, ji to nedarė. Jų sužadinti prisiminimai buvo malonūs ir liūdni.

Ji atsisuko, už savęs išgirdusi atsiveriant duris.

– Labas, Zy, ar jus išgąsdinau?

Zy greitai mirkčiodama nuvijo iš akių ašaras ir vėl paslėpė jausmus tolimiausioje širdies kertelėje.

– Sveika, Kerole. Tikrai užklupai netikėtai. Laukiau Teito.

Jie ketino susitikti čia, jo kabinete, ir eiti kartu valgyti priešpiečių – ypatinga data, tik juodu.

– Todėl jis ir atsiuntė mane. Bijau, kad atnešiau blogų žinių.

– Jis negali to padaryti, – Zy akivaizdžiai nusivylė.

– Regis, taip jau išėjo.

– Tikiuosi, nieko blogo?

– Ne visai. Hjustono policijos departamente įsiplieskė konfliktas.

– Aš tai žinau. Apie tai rašė visi laikraščiai.

– Na, šį rytą reikalai pasiekė kritinę ribą. Prieš valandą Edis nusprendė, kad Teitas turi važiuoti tenai, įvertinti situaciją ir padaryti pareiškimą. Paskutinės apklausos rodo, kad Teitas

mažina atotrūkį. Dabar nuo Dekerio jis atsilieka tik penkiais taškais. Situacijai šitaip keičiantis, Hjustonas rengia forumą, tai puiki proga Teitui suprantamai perteikti kai kurias savo idėjas ne tik darbo ir vadovavimo klausimais, bet taip pat ir įstatymo priežiūros klausimu. Jie skrenda asmeniniu lėktuvu ir turėtų grįžti po kelių valandų, bet apie priešpiečius nebėra kalbos.

– Teitas mėgsta skraidyti, kaip ir jo tėvas. – Zy ilgesingai nusišypsojo. – Jis mėgausis kelione.

– Ar jūs priimsite varganą jo malonios draugijos pakaitalą?

Toks nedrąsus kvietimas pažadino Zy iš minčių.

– Nori pasakyti, pietauti su tavim?

– Ar tai būtų taip baisu?

Zy nužvelgė marčią nuo galvos iki kojų ir nerado priežasčių kritikuoti jos išvaizdos. Atsigavusi Kerolė susirūpino savo įvaizdžiu. Rinkdamasi drabužius, ji vis dar vadovavosi nuojauta, bet dabar stengėsi labiau išryškinti stilių nei seksualumą.

Kerolės ekstravagantiškumas Zy visada kėlė pasibjaurėjimą. Ji džiaugėsi, kad jis prislopo. Tačiau ši moteris po savo nepriekaištingais drabužiais vis dar buvo tokia pat atstumianti kaip ir tada, kai sutiko ją pirmą kartą.

– Aš traukiuosi.

– Kodėl?

– Niekada nežinai, ką tu gali iškrėsti, Kerole. – Zy pasikišo savo rankinę po pažastim.

– Kodėl jūs nenorite pietauti su manim?

Ji užtvėrė kelią prie durų, neleisdama Zy išdidžiai išeiti.

– Aš buvau nusiteikusi pietauti su Teitu, – pasakė ji. – Suprantu, kodėl jis turėjo pietus atšaukti, bet esu nusivylusi ir nematau priežasties apsimetinėti. Šiomis dienomis kartu, tik jis ir aš, praleidžiame tiek mažai laiko.

– Ir kaip tik tai jus iš tikrųjų ir jaudina, tiesa?

Smulkus Zy kūnelis akimirksniu įsitempė. Jeigu Kerolė atkakliai reikalauja akistatos, Zy nusprendė jai tokią surengti.

– Ką nori pasakyti?

– Jūs negalite pakęsti, kad Teitas daugiau laiko praleidžia su manim. Jūs pavyduliaujate mūsų santykių, nes jie kiekvieną dieną stiprėja.

Zy tyliai ir pašaipiai nusijuokė.

– Tu norėtum tuo patikėti, ar ne, Kerole? Tu teiktum pirmenybę minčiai, kad aš tik pavyduliauju, nors žinai, kad priešinausi tavo vedyboms su sūnum iš pat pradžių.

– Ką?

– Nevaidink, tarsi pirmą kartą girdėtum. Teitas žino. Esu tikra, judu tai aptarėte.

– Aptarėme. Tačiau jei ir nebūtume aptarę, puikiai suvokiu, kad nemėgstate manęs. Jūs ne itin gerai slepiate savo jausmus, Zy.

Zy nusišypsojo, bet jos išraiška buvo liūdna.

– Tu nustebtum, kaip gerai aš saugau paslaptis ir tai, ką galvoju ir ką jaučiu. Esu prityrusi šioje srityje.

Kerolė spoksojo pašaipiai, tai buvo perspėjimas Zy, todėl ji nutaisė santūrų veidą ir šaltai tarė:

– Tu pasistengei paskubomis pataisyti savo blogėjančius santykius su Teitu. Nelsonas patenkintas. Aš – ne.

– Kodėl ne? Žinau, jūs norite, kad Teitas būtų laimingas.

– Labai trokštu, bet jis niekada nebus laimingas, kol būsi prie jo prikibusi. Matai, Kerole, aš žinau, kad visi tavo meilinimaisi tėra apgavystė. Jie apsimestiniai, kaip ir tu pati apsimetėlė.

Zy pajuto malonumą, pamačiusi, kaip Kerolės veidas po kruopščiai užteptu grimu išbalo. Kai Kerolė prabilo, balsas buvo silpnas:

– Apsimestiniai? Ką turite galvoje?

– Kai tu ištekėjai už Teito, pastebėjusi patį pirmą plyšelį tarp jūsų, aš pasamdžiau privatų detektyvą. Nemadinga,

taip. Tokios žeminančios patirties dar nebuvau niekada išgyvenusi, bet padariau tai, kad apsaugočiau sūnų. Detektyvas buvo atgrasus tipas, bet savo darbą atliko puikiai. Kaip tu dabar, be abejo, jau spėji, jis įteikė man didelį aplanką, kas tu iš tikrųjų buvai prieš pradėdama dirbti teisininko asistente firmoje „Ratledžas ir Ratledžas".

Zy juto, kaip kyla jos kraujospūdis. Jos suspaustas kūnelis tapo krematoriumu, deginančiu save patį, jį kurstė neapykanta šiai moteriai, kuri, it kokia šaltakraujiška KGB agentė, apakino visus Ratledžų vyrus ir privertė Teitą ją įsimylėti.

– Nemanau, kad reikia smulkiai atpasakoti tau tą šlykštų aplanko turinį, o gal reikia? Vienas Dievas žino, ko tik jame nėra. Tačiau leisk patikinti tave, kad jame yra ir apie tavo, kaip pusnuogės šokėjos, darbo patirtį. O kur dar visa kita įvairi tavo profesinė veikla, – lyg nekaltai pridūrė pašiurpindama. – Tavo sceniniai vardai buvo spalvingi, bet, manau, jokios vaizduotės. Detektyvas užvertė bylą net nesužinojęs vardo, tau duoto gimus, bet tai jau net nesvarbu.

Kerolei atrodė, kad bet kurią akimirką ji gali apsivemti. Tyliame ir tuščiame kabinete, kuriame viena prieš kitą stovėjo tik jiedvi, pasigirdo sunkus jos atodūsis.

– Ar dar kas nors žino apie šitą... šitą aplanką? Ar Teitas žino?

– Niekas nieko neįtaria, – atsakė Zy, – nors dažnai gundžiausi jam parodyti, ypač pastarosiomis savaitėmis, kai supratau, kad jis vėl tave įsimylėjo.

Kerolė tyliai, švilpiančiai atsikvėpė.

– Jis įsimylėjo?

– Manau, taip, dideliam mano nusivylimui. Bet kokiu atveju, jis yra užburtas. Tikriausiai nepaisydamas savo sveiko proto. Jis įsimyli šią naująją Kerolę, kuria tapai po lėktuvo katastrofos. Galbūt kitas tavo vardas turėtų būti Feniksas, nes pakilai iš pelenų. – Zy pasuko galvą į šoną ir akimirką atidžiai žiūrėjo į savo varžovę. – Tu nepaprastai gudri jauna

moteris. Tavo pasikeitimas – nuo landynių rajono pusnuogės šokėjos iki gana žavingos ponios, tinkančios senatoriui į žmonas, – tikrai neįtikimas. Turėjai gerai ir ilgai planuoti, mokytis ir paplušėti, kad taip pasikeistum. Tu netgi pasirinkai pavardę, užrašytą ant Alamo sienų – ispanišką pavardę. Labai naudinga kandidato į politikus Teksase žmonai. Tačiau pastarasis pasikeitimas dar labiau neįtikėtinas negu pirmasis, nes, atrodo, tu tiki savimi. Net pagalvočiau, kad esi nuoširdi, bet kai palyginu, kokia buvai su Teitu ir Mende tą katastrofos rytą ir kokia esi dabar, – Zy papurtė galvą, – niekas taip negalėtų pasikeisti, nesvarbu, kad ir koks protingas būtų.

– Iš kur jums žinoti, kad negalėčiau pasikeisti iš meilės Teitui? Aš stengiuosi būti tokia, kokios jam reikia ir kokios jis nori.

Žvelgdama į ją veriamu žvilgsniu, Zy žengė į šalį ir siekė durų rankenos.

– Žinau gerai, kaip savo pačios vardą, jog nesi ta, kuo nori, kad mes tikėtume tave esant.

– Ir kada ketinate mane demaskuoti?

– Niekada. – Kerolė iš nuostabos krūptelėjo. – Tol, kol Teitas yra patenkintas ir laimingas su tavim, negriausiu jo iliuzijų. Tas aplankas liks mūsų paslaptis. Tačiau tik pradėsi jį vėl skaudinti, Kerole, ir užtikrinu – aš tave sunaikinsiu.

– Negalite to padaryti, kartu nesunaikindama ir Teito.

– Aš neketinu visko atskleisti viešai. Pakaktų parodyti aplanką Teitui. Jis neleistų ištvirkėlei, nors ir atgailaujančiai, auklėti savo dukros. Man tai taip pat nepakenčiama, tačiau kol kas neturiu pasirinkimo. Mes retai galim rinktis geriausią išeitį.

Kerolės veide atsispindėjo neviltis. Ji suspaudė Zy ranką.

– Nesakykite niekada Teitui. Prašau, Zy, maldauju. Tai jį nužudytų.

– Tai vienintelė priežastis, dėl kurios iki šiol atsispyriau šiai pagundai. – Zy ištraukė ranką iš jaunosios moters del-

no. – Bet patikėk manim, Kerole, jeigu tektų rinktis, ar matyti jį kenčiantį dėl skandalo, ar kenčiantį visą likusį gyvenimą, nieku gyvu jam neskirčiau kalėjimo iki gyvos galvos. – Išeidama ji pridūrė: – Esu tikra, kad tu ieškosi tos bylos apie save. Nesivargink mėgindama ją sunaikinti. Asmeninio seifo indėlių dėžutėje saugoma kopija, dėžutę atidaryti galiu tik aš arba, mano mirties atveju, Teitas.

Eiverė savo raktu atrakino paradines duris ir žengė vidun.

– Mona? Mende?

Ji rado jas virtuvėje. Mendės skruostas, prie kurio prisiglaudė, buvo šaltas. Visą kelią iš San Antonijaus ji važiavo nuleistais automobilio langais. Jos veidas degė po keliančio nerimą susidūrimo su Zy. Šaltas oras saugojo nuo šleikštulio, kuris sukildavo kiekvieną kartą, kai tik pagalvodavo apie kaltinamąją Kerolės Navaro bylą.

– Ar skani sriuba, brangioji?

– Aha, – atsakė Mendė, pilnu šaukštu srėbdama vištienos sriubą su makaronais.

– Nesitikėjau, kad kas nors parvyks namo pietums, ponia Ratledž, bet galiu ko nors ir jums pataisyti.

– Ne, ačiū, Mona. Aš ne alkana. – Ji išsinėrė iš švarko ir atsisėdo ant vienos iš kėdžių prie stalo.

– Išgerčiau puodelį arbatos, jeigu tai nesukeltų jums rūpesčių.

Ji nervingai grąžė rankas, kol namų šeimininkė priešais ją pastatė garuojantį puodelį aromatingos arbatos, tada apglėbė bekraujais pirštais puodelį.

– Ar gerai jaučiatės, ponia Ratledž? Jūsų skruostai dega.

– Ačiū, gerai. Tik sušalau.

– Tikiuosi, nepasigavote gripo. Jis dabar siaučia aplinkui.

– Aš jaučiuosi gerai, – pakartojo ji, vos šyptelėjusi. – Išgerk savo vaisių kokteilį, Mende, tada paskaitysiu tau prieš pietų miegą pasakėlę.

Ji mėgino klausytis Mendės tauškimo – tai buvo malonus atsigaunančios mergaitės pažangos ženklas – ir jai atsakinėti, bet jos mintys vis klydo prie Zy ir tos siaubingos informacijos, sukauptos apie Kerolę.

– Viską baigei?

Ji pagyrė Mendę, kuri atkišo du tuščius dubenėlius. Baigusi gerti arbatą, ji nuvedė Mendę į jos miegamąjį. Padėjusi atsirišti batelius, įkėlė į lovą ir apklojo. Pati su didele paveikslėlių knyga įsitaisė šalia.

Ir tėvas skaitė jai iš tokios knygos, kai buvo maža. Joje netrūko gražių mergelių ilgais, banguotais plaukais, išgelbėtų iš bėdos gražių didvyrių, drąsiai nugalinčių neįmanomus sunkumus. Jos ankstyviausi ir brangiausi vaikystės prisiminimai – ji guli apsiklojusi ar sėdi tėčiui ant kelių, o jo balsas liūliuoja ją prieš miegą.

Tos trokštamos akimirkos, kai tėtis būdavo namie ir skirdavo jai dėmesio. Pasakose princesės visada turėdavo beprotiškai mylinčius tėvus. Gėris visada nugalėdavo blogio jėgas.

Tikriausiai todėl tas istorijas ir vadina pasakomis. Girdėdama jas, nors trumpam užmiršdavai kasdienybę, juk tikrovėje tėvas išnykdavo keliems mėnesiams, ir apskritai dažnai nugalėdavo blogis.

Kai Mendė užmigo, Eiverė išsėlino iš kambario ir tyliai užvėrė duris. Mona kiekvieną popietę kelias valandas savo kambarėlyje žiūrėdavo muilo operas ir ilsėdavosi prieš vakarinę ruošą.

Namie nieko daugiau nebuvo, bet Eiverė vogčiomis, pirštų galais, nusėlino plytelėmis klotomis grindimis iš Mendės kambario tiesiai į namo sparną, kuriame gyveno Zy su Nelsonu. Ji nesvarstė, ar elgiasi teisingai, ar neteisingai. Toks nemalonus brovimasis į asmeninį gyvenimą ir kitomis aplinkybėmis būtų neįsivaizduojamas. Tačiau dabar ji buvo priversta tai daryti.

Ji be jokio vargo rado jų miegamąjį. Mielas ir jaukus kambarys nuo skaisčios rudens saulės buvo užvertas langinėmis. Gėlių kvapai jai priminė Zy.

Ar Zy laikytų tokius pavojingus dokumentus dailiame karalienės Onos laikų rašomajame stale? Kodėl gi ne? Jis atrodė taip nekaltai, kaip vienuolė naujokė. Kam šautų į galvą tokia šventvagystė? Nelsonas ūkio reikalus tvarkydavo prie masyvaus stalo darbo kambarėlyje, toliau koridoriumi. Jis neturėtų jokių priežasčių knistis po žmonos nekaltai atrodantį rašomąjį stalą.

Nuo tualetinio staliuko Eiverė paėmė nagų dildę ir įkišo į mažytį paauksuotą rašomojo stalo stalčiaus užraktą. Net nesistengė slėpti savo nusikaltimo. Zy tikėjosi, kad ji patikrins. Ji net pati pasakė.

Užraktas nebuvo itin patikimas. Po kelių sekundžių Eiverė ištraukė rašomojo stalo stalčių. Jame buvo kelios plonos raštinės reikmenų dėžutės, išraižytos Zy inicialais, pašto ženklų knygelė, adresų knygutė ir dvi dailios juodos Biblijos; ant vienos didžiosiomis aukso raidėmis išraižytas Džeko vardas, ant kitos – Teito.

Manilinio popieriaus aplankas gulėjo stalčiaus gale. Eiverė ištraukė jį ir pąkėlė metalinį segiklį.

Po penkių minučių ji išėjo iš kambario išbalusi ir drebėdama. Jos kūnu bėgiojo traukuliai, tarsi būtų paralyžiuota. Skrandyje juto šleikštulį. Niekuo dėta arbata pilve apkarto. Ji nuskubėjo į savo kambarį ir užsirakino. Atsirėmusi į duris ji visais plaučiais traukė į save gryną orą.

Teitas. Ak, Teitas. Jeigu jis kada pamatytų tą bjaurų aplanko turinį...

Jai reikėjo išsimaudyti. Greitai. Nedelsiant.

Eiverė nusispyrė batus, nusimetė megztinį ir atitraukė savo drabužinės duris.

Ji suklykė.

Sverdėdama šalin nuo groteskiško reginio, ji abiem rankom užsidengė burną, nors niekaip negalėjo įveikti žiaukčiojimo. Atvėrusi drabužių spintos duris ji išjudino kampanijos plakatą, siūbuojantį ant raudono atlaso virvės, kaip kūnas kartuvėse.

Ryškiai raudonais dažais Teito kaktos viduryje buvo nupiešta kulkos skylė. Dažai sruvo Teito veidu, kraupiai darkydami jo šypseną. Per visą plakatą storomis, raudonomis raidėmis buvo užrašyta: „Rinkimų diena!“

Eiverė nulėkė į vonios kambarį ir ėmė vemti.

Keturiasdešimt antras skyrius

– Tai buvo šiurpu. Taip bjauru.

Eiverė sėdėjo palinkusi virš brendžio stiklinės, kuri, Airišas atkakliai tvirtino, turėjo padėti nusiraminti. Pirmas nenoromis nurytas gurkšnis nudegino tuščio skrandžio sieneles, tačiau ji nepadėjo stiklinės, nes jai reikėjo ko nors laikytis.

– Visas šis prakeiktas reikalas yra be galo bjaurus, – pripažino ūmus šeimininkas. – Iš pat pradžių taip maniau. Argi tavęs neperspėjau? Juk perspėjau.

– Taip, tu ją perspėjai. Nustok kartoti tą patį.

– Kas tavęs klausė? – Airišas piktai užsipuolė Vaną, lėtai siurbčiojantį ir rūkantį marihuanos cigaretę, bet Airišas buvo per daug susijaudinęs, kad pastebėtų, jog tai nepaprasta cigaretė.

– Eiverė. Ji paskambino ir liepė man atvilkti čia savo subinę, todėl ir atsivilkau.

– Ar teiravausi tavo nuomonės?

– Ar judu malonėtumėt baigti? – nuvargusi sušuko Eiverė. – Ir, Vanai, ar negalėtum patraukti šio daiktelio? Vien nuo kvapo man darosi bloga.

Ji patapšnojo pirštais sau per lūpas, tarsi svarstytų, ar lėkti vėl vemti, ar ne.

– Tas plakatas įbaugino mane. Jis tikrai nori tai padaryti. Aš žinojau tai iš pat pradžių, bet taip...

Ji pastatė brendžio stiklinę ant kavos staliuko ir atsistojo, trindama rankas. Vilkėjo megztinį, bet vis tiek negalėjo sušilti.

– Kas tai padarė, Eivere?

Ji stipriai papurtė galvą.

– Nežinau. Bet kuris jų. Aš nenumanau.

– Kas galėjo įeiti į tavo kambarį?

– Anksti rytą ir iki man grįžtant vidurdienį – bet kas. Mona sako, kad namie reikėtų įtaisyti sukamąsias duris. Nuolatos kas nors tai įeina, tai išeina. Artėjant rinkimams, jie kiaurą dieną varsto duris.

– Iš kur žinai, kad kas nors tavęs neatsekė ir čia?

– Viena akimi stebėjau galinio vaizdo veidrodėlį ir mėčiau pėdas. Be to, kai išvažiavau, namie nieko nebuvo.

– Ar tame aplanke, kurį radai senės stalčiuje, nebuvo jokių įkalčių?

Eiverė atsakė į Vano nepagarbų klausimą niūriai papurtydama galvą.

– Ji – keistuolė, – rėžė jis.

– Kas verčia tave taip manyti?

– Aš ją daugsyk filmavau. Ji visuomet šypsosi, mojuoja miniai, bet būčiau kvailas, jei patikėčiau, kad ji tokia laiminga.

– Žinau, ką turi galvoje. Ji labai uždara ir mažakalbė. Bent jau buvo iki šios dienos.

– Papasakok mums apie Kerolę Navaro, – paprašė Airišas. – Ji mums turi rūpėti labiau nei Zy Ratledž.

– Kerolė, ar koks ten jos tikrasis vardas, buvo kekšė. Ji šokdavo skurdžiausiuose naktiniuose klubuose...

– Nuogų papų baruose, – išvertė Vanas.

– ... pasivadinusi skambiais ir dviprasmiškais vardais. Kartą buvo suimta už nepadorų elgesį, kad viešai darkėsi, ir kartą už prostituciją, bet abu kaltinimai buvo panaikinti.

– Esi įsitikinusi, kad viskas tiesa?

– Privatus detektyvas gal ir buvo šlykštus tipas, bet darbą atliko nuodugniai. Iš informacijos, kurią jis pateikė Zy, sužinojau, kur konkrečiai Kerolė dirbo.

– Kada tai padarei? – pasidomėjo Airišas.

– Prieš ateidama čia. Aš net kalbėjausi su kai kuo, kas ją pažinojo – su keliomis šokėjomis, buvusiais darbdaviais ir panašiai.

– Ar kas tavęs nepalaikė ja? – paklausė Vanas.

– Visi. Norėdama paaiškinti panašumą, prisistačiau ilgai jos nemačiusia pussesere.

– Ką jie papasakojo?

– Ji buvo nutraukusi visus ryšius. Niekas nežinojo, kas jai atsitiko. Vienas transvestitas už dvidešimties dolerių banknotą sakė, kad ji ketinusi palikti naktinį gyvenimą, eiti į prekybos mokyklą ir tobulintis. Tai viskas, ką jis prisiminė. Kai ji metė darbą tame klube, kuriame abu dirbo scenoje, daugiau niekada jos nematęs. Tačiau tai tik spėjimas, aš manau, kad Kerolė visiškai pasikeitė. Ji sumaniai įlindo į Ratledžų advokatų firmą, tada, iššniukštinėjusi padėtį, ištekėjo už Teito, palypėdama ant aukštesnio laiptelio. Atsimeni tą reportažą, prieš kelerius metus mano rengtą apie prostitutes, Airišai? – staiga paklausė ji.

– Kai dirbai Detroito studijoje? Žinoma, prisimenu. Tu man atsiuntei juostą. Ar tai susiję?

– Tos moterys turi vieną bendrą bruožą, kuris nesvetimas ir Kerolei. Dauguma jų tvirtina nekenčiančios vyrų. Ji nuo jų niekuo nesiskyrė.

– Tu to nežinai.

– Ne? Pažiūrėk, kaip ji elgėsi su Džeku. Ji flirtavo su juo kenkdama jo santuokai, bet man susidarė įspūdis, kad niekada jam neatsidavė. Jeigu tai ne piktybiška, nežinau, kaip tada tai pavadinti. Visai galimas daiktas, kad jos požiūris į vyrus ne per daug palankus ir ji mėgino pražudyti tą, kurio ateitis atrodė šviesiausia, taip iškeldama save pačią.

– Ar ji nebijojo, kad kas nors ją atpažins, tarkim, kad abejotina praeitis galiausiai ją pasivys?

Eiverė pati apie tai galvojo.

– Argi nesupranti, tai būtų kaip pyrago glajus. Jeigu išaiškėtų, kas buvo jo žmona prieš vedybas, Teitas tikrai būtų pažemintas.

– Jis turėtų būti tikras bukagalvis, – sumurmėjo Vanas, – jei tokią įsimylėjo.

– Tu nesupranti, kokia ji buvo sukta, – atsakė Eiverė šokdama ginti Teito. – Pradžioje nėrėsi iš kailio, kad jam įtiktų. Paspendė spąstus ir tapo trokštamu jauku. Buvo graži, gyva ir seksuali. Negana to, kai kas, labai gerai pažįstantis Teitą, kuo puikiausiai ją ištreniravo spaudyti reikiamus mygtukus, kad sukeltų meilės geismą.

– Tas, kas nori jį nužudyti.

– Teisingai, – atsakė Eiverė, niūriai linktelėdama Vanui, balsu išsakiusiam jos spėjamą išvadą. – Tas siaubūnas turėjo pajusti, kaip ir Zy, kad Kerolė – prisitaikėlė.

– Kai jis kreipėsi į ją, kodėl ji nepuolė pranešti Teitui?

– Nesu tikra, – pripažino ji. – Mano teorija nėra tobula. Galbūt tapti sielvartaujančia valstybės veikėjo našle viliojo labiau, nei būti senatoriaus žmona.

– Statusas tas pats, bet nėra nemylimo ir trukdančio vyro, – spėliojo Airišas.

– Hmm. Be to, ji nebuvo įsitikinusi, kad Teitas paklius į Senatą, o bendrininkas pasiūlė jai pinigų. Bet kuriuo atveju, kai jie susituokė, jos pareiga buvo padaryti Teito gyvenimą pasigailėtiną – ir šį darbą jį atliko mėgaudamasi.

– Bet *kodėl* kam nors prireikė padaryti jo gyvenimą pasigailėtiną? – klausė Airišas. – Ir vėl grįžtame prie to paties.

– Nežinau, – Eiverės balsas buvo įsitempęs ir pilnas tylios nevilties. – Dieve, jeigu tik žinočiau.

– Ką sužinojai iš paskutinio laiško? – paklausė Airišas.

Ji persibraukė delnu plaukus.

– Matyt, jie ketina žengti žingsnį rinkimų dieną. Pasirinks kokį nors šaunamąjį ginklą.

– Už tai jie nusipelnė mano balsą. Nenumatyta jokių netikėtumų, – pridūrė Vanas nusiviepdamas.

Airišas susierzinęs persmeigė jį žvilgsniu, tada tarė Eiverei:

– Aš nežinau. Šįkart simbolika atrodo per daug akivaizdi.

– Ką turi galvoje?

– Nesu tikras, – prisipažino jis kramtydamas lūpą. Išsiblaškęs jis paėmė Eiverės brendžio taurę ir siurbtelėjo. – O kaip tie laiškai, kuriuose buvo tik subtilios užuominos? Arba jis bando tavo narsą, arba jis pats įžūliausias kalės vaikas, su kokiu tik man teko susidurti.

– Galbūt jis įžūlus, nes jo niekas dabar negali sustabdyti, – pasakė Vanas paniuręs. – Nesvarbu kas, tai vis tiek įvyks. Viskas jau parengta.

– Ir koks Žilaplaukio vaidmuo? – paklausė Eiverė.

Vanas gūžtelėjo pečiais.

– O kaip ta medžiaga, kurią nufilmavai šiandien Hjustone? Ar matei jį? – Airišas paklausė Vano.

– Ne. Jis nesirodė nuo tada, kai matėme jį Fort Verte. Nuo tada, kai Eiverė sėdėjo namie. – Vanas atsipalaidavo surūkęs marihuanos cigaretę, bet žvilgsnis, kuriuo jis pažvelgė į ją, Airišui pasirodė reikšmingas, kad sunerimtų.

– Gerai jau judu, klokit, ko aš nežinau?

Eiverė sudrėkino lūpas.

– Vanas pagalvojo, kad Žilaplaukis gali stebėti mane, o ne Teitą.

Airišas pasuko savo storą sprandą į operatorių.

– Kas verčia tave taip galvoti?

– Šmėkštelėjo tokia mintis. Šiek tiek iš oro, bet...

– Kiekvienoje juostoje jis žiūri į Teitą, – metė ji akivaizdų argumentą.

– Sunku pasakyti. Tu visada stovi šalia jo.

– Eivere. – Airišas suėmė jos ranką, pasodino ant sofos ir pritūpė priešais ją. Jis uždėjo delnus ant jos plaštakų. – Dabar klausykis manęs. Tu turi pranešti valdžiai.

– Aš...

– Liepiau tau patylėti. Užsičiaupk ir klausykis, ką dabar sakau. – Jis susikaupė. – Tu pati nesupranti savęs, vaike. Žinau, kodėl to norėjai. Tai buvo puiki idėja – vienintelis gyvenime šansas išgarsėti ir kartu išgelbėti žmogui gyvybę. Tačiau dabar tai išslydo iš rankų. Tavo gyvybė pavojuje. Ir tol, kol tai nesibaigs, ir Ratledžo. Taip pat ir jo dukros. – Atrodė, kad ji klausosi jo argumentų, todėl jis atsipalaidavo ant sofos šalia jos, nors ir toliau spaudė jos plaštakas tarp savo delnų. – Paskambinkime FTB.

– Federalams? – spygtelėjo Vanas.

– Aš turiu bičiulį vietos skyriuje, – užsispyręs kalbėjo Airišas, ignoruodamas Vaną. – Dažniausiai jis dirba slaptai, ieško iš Meksikos įvežamų narkotikų. Tai ne jo sritis, bet jis galėtų pasakyti mums, kam skambinti, žodžiu, patarti, ką mums daryti.

Jam dar net nebaigus, Eiverė nepritardama papurtė galvą.

– Airišai, mes negalime. Argi nematai, kad jei FTB sužinos, sužinos visi. Argi nemanai, kad jei Teitą staiga imtų supti ginkluoti apsaugininkai ar sekliai su tamsiais akiniais iš slaptosios tarnybos, tai sužadintų įtarimą? Viskas iškiltų į viešumą.

– Kaip tik to ir vengi, argi ne? – piktai sušuko jis. – Tu nenori, kad Ratledžas sužinotų! Bijai, kad jis nesužinotų, nes turėtum palikti jaukią vietelę šalia jo lovoje.

– Ne, viskas yra ne taip! – šaukė ji. – Valdžia galėtų jį apsaugoti nuo pašalinių žmonių, bet negalėtų apsaugoti nuo namiškių. O kaip žinome, žmogus, norintis jį nužudyti, yra kažkas iš jo artimųjų – kažkas, kas apsimeta jį mylintis. Mes

negalime įspėti Teito apie pavojų, neįspėdami priešo, kad jo ieškome. – Ji giliai įkvėpė oro, bet jai jo vis tiek trūko. – Be to, jeigu pasektum šią pasaką valstybės agentams, jie pamanytų, kad arba meluoji, arba esi išprotėjęs. Ir netgi jei patikėtų tavimi, pagalvok, kaip jie pasielgtų su manimi.

– Na, ir ką jie tau padarytų? – norėjo sužinoti Vanas.

– Nenumanau, bet kol jie aiškintųsi, Teitas būtų nesaugus ir pažeidžiamas.

– Tai ką ketini daryti? – paklausė Airišas.

Ji užsidengė veidą rankomis ir ėmė verkti.

– Aš nežinau.

Vanas atsistojo ir užsitempė nudriskusį odinį motociklininko švarką.

– Turiu padaryti namų darbus.

– Namų darbus?

Vanas atsakė į Airišo klausimą abejingai gūžtelėdamas.

– Peržiūrinėju kai kurias juostas iš savo bibliotekos.

– Kam?

– Mane kamuoja nuojauta.

Eiverė paėmė jam už rankos.

– Ačiū už viską, Vanai. Jeigu pamatysi ar išgirsi...

– Pranešiu tau.

– Ar tu vis dar turi tą mano pašto dėžutės raktą, kurį daviau? – pasiteiravo Airišas.

– Taip, bet kam man jis? Matau tave kiekvieną dieną darbe, kai būnu mieste.

– Bet gali prireikti atsiųsti man kai ką, kai būni išvykęs iš miesto su Ratledžu – kai ką, kas netiktų siųsti į televizijos stotį.

– Supratau. Iki.

Kai tik Vanui išėjus durys užsidarė, Airišas perkreipęs lūpas tarė:

– Tas narkomanas. Norėčiau, kad turėtume patikimesnių pagalbininkų.

– Nenuvertink jo. Mane jis taip pat sunervino, bet jis – neįkainojamas. Jis tikras draugas ir, Dievas mato, man reikia visų, kurie gali man padėti.

Ji žvilgtelėjo į rankinį laikrodį, dovanotą Teito. Nuo tada, kai susigrąžino jį iš Fensės, nebuvo jo nusisegusi.

– Turiu eiti. Jau vėlu, o kai vėluoju, Teitas puola klausinėti, ir jau baigia išsekti bent kiek įtikimesni pasiteisinimai. Žinai, moteris taip ilgai gali tik po parduotuves slampinėti. – Jos mėginimas pajuokauti nuskambėjo graudžiai.

Airišas prisitraukęs ją apkabino. Ji priglaudė galvą jam prie peties, ir jis negrabiai delnu glostė jai plaukus.

– Tu jį myli. – Jis net neklausė. Ji linktelėjo galva. – Jėzau, – atsiduso jis į jos plaukus, – kodėl visada viskas turi būti taip beviltiškai sudėtinga?

Ji stipriai užsimerkė; karštos ašaros sunkėsi per jo marškinius.

– Aš taip stipriai jį myliu, Airišai – iki skausmo.

– Žinau, koks tai jausmas.

Eiverė buvo per daug panirusi į savo kančią, kad pripažintų jo meilę be atsako motinai.

– Ką aš ketinu daryti? Negaliu nei jam pasakyti, nei jo apsaugoti. – Ji įsikibo į Airišą, tarsi norėdama įsikrauti iš jo jėgų.

Jis apkabino ją stipriau ir nerangiai pabučiavo į smilkinį.

– Rozmari, visi keturiasdešimt penki jos kilogramai, pultų mane, jeigu tik žinotų, kad aš stoviu nuošalyje, suprasdamas, jog tavo gyvybei gresia pavojus.

Eiverė nusišypsojo prigludusi prie jo drėgnų marškinių.

– Tikriausiai. Ji patikėjo tau rūpintis manim.

– Šį kartą aš ją liūdinu. – Jis suspaudė ją tvirčiau. – Baiminuosi dėl tavęs, Eivere.

– Kai šiandien pamačiau tą kraują stingdantį plakatą, išsigandau. Aš vis dar laikoma sąmokslininke. Dieve padėk man, jeigu jis supras, kad yra ne taip.

– Tu nepersigalvosi ir neleisi man paskambinti valdžiai?

– Dar ne. Ne anksčiau, nei galėsiu kaltindama parodyti pirštu ir pasakyti: „Šitas.“

Jis atsitraukė nuo jos ir kilstelėjo jos smakrą.

– Tuomet jau gali būti per vėlu.

Nereikėjo jos įspėti. Ir pati tai žinojo. Galbūt jau per vėlu išgelbėti savo, kaip televizijos žurnalistės karjerą, ir susikurti ateitį su Teitu ir Mende, bet ji turi pabandyti. Ji dar kartą prie durų apkabino Airišą, paskui palinkėjo jam labos nakties, pabučiavo jį į rausvą skruostą ir žengė į naktį.

Buvo taip tamsu, kad nė katras nepastebėjo automobilio, stovinčio viduryje kelio, kvartalo gale.

Keturiasdešimt trečias skyrius

Netikėta kelionė į Hjustoną, atkreipiant nepatenkintų policininkų dėmesį, Teitui praėjo nepaprastai gerai ir pakėlė jo reitingus trimis taškais. Kiekvieną dieną taškų persvara tarp senatoriaus Dekerio ir jo mažėjo.

Dekeris, jausdamas spaudimą, rėžė vis pagiežingesnes kalbas, piešė Teitą kaip pavojingą liberalą, grasinantį „tradiciniams idealams, kurie teksasiečiams ir visiems amerikiečiams tokie brangūs“.

Dabar būtų buvęs idealus metas kaip ginklu pasinaudoti Kerolės Ratledž abortu. Tai būtų galėję sutriuškinti Teito kampaniją ir galbūt nulemti Dekerio pergalę. Tačiau kad ir kokios taktikos laikėsi Edis su šantažuotojais, ji buvo efektyvi. Kai tapo akivaizdu, kad Dekeris apie tą įvykį nieko nesužinojo, visi Ratledžų patikėtiniai su palengvėjimu atsikvėpė.

Tačiau Dekerį palaikė einantis pareigas prezidentas, jis keliavo per valstiją pats siekdamas būti iš naujo perrinktas. Ratledžo rėmėjai bijojo, kad prezidento pasirodymas gali niekais paversti pažangą, pasiektą jiems neriantis iš kailio.

Iš tiesų prezidentas Teksase kovojo už save. Susitikimai, per kuriuos jis dalijosi pakyla su Dekeriu, buvo desperatiškas paskutinės minutės šauksmas, kuris sutrikdė neapsisprendusius rinkėjus. Dėl agresyvios prezidento agitacijos Teitas greičiau turėjo naudos, nei nukentėjo. Dar labiau politinis

bangavimas įsismagino, kai į Teksasą atvyko oponuojantis kandidatas į prezidentus ir agitavo kartu su Teitu.

Po sekinančios, bet įkvepiančios kelionės į septynis miestus, kuri tetruko dvi dienas, Ratledžų rinkimų štabe visiems buvo apsisukusios galvos. Net jei Dekeris vis dar išlaikė nežymią persvarą prieš Teitą oficialiose apklausose, rezultatas kiekvieną akimirką galėjo pasikeisti į gerąją pusę. Gatvėse visi kalbėjo, kad Teitas Ratledžas atrodo vis geriau. Kai Teitas laimėjo preliminarius rinkimus, optimizmas pasiekė aukščiausią tašką. Visi buvo džiugiai nusiteikę.

Išskyrus Fensę.

Ji slankiojo po štabą, išsidrėbdavo kėdėje, kai tik atsirasdavo proga, niekino pakilią atmosferą ir sekiojo Edžio žingsnius paniurusiomis, apmaudo kupinomis akimis.

Jie nebuvo vieni jau ilgiau nei savaitę. Kiekvieną kartą, kai jis pažvelgdavo jos pusėn, atrodė, žiūri kiaurai. Kai tik užgniaužė savo išdidumą ir prisiartino prie jo, jis nepasakė nieko, tik skyrė jai įprasto darbo. Ji buvo pasodinta prie telefono ir paprašyta skambinti registruotiems balsuotojams, kad paragintų juos rinkimų dieną dalyvauti rinkimuose. Vienintelė priežastis, dėl kurios sutiko daryti šį ją gniuždantį darbą, buvo ta, kad skambindama galėjo stebėti Edį. Kito pasirinkimo ji neturėjo, nebent būtų likusi namie ir nematytų Edžio iš viso.

Jis nuolat skubėjo, lojo įsakymus kaip seržantas rikiuotėje ir prarasdavo kantrybę, kai tik jie nebuvo vykdomi greitai, kad jam įtiktų. Atrodė, jis gyvas tik kava, sodos vandeniu ir iš automatų pardavinėjamu maistu. Edis rytais pirmas atvykdavo į štabą ir paskutinis išeidavo naktimis, jeigu suvis išeidavo.

Sekmadienį Ratledžai persikėlė į *Palacio Del Rio*, dvidešimt dviejų aukštų viešbutį San Antonijaus centre, gatvėje šalia upės. Iš ten po dviejų dienų jie seks rinkimų rezultatus.

Teito artimieji užėmė karališkuosius kambarius dvidešimt pirmame aukšte. Kitiems buvo skirti kambariai šalia. Prie

kiekvieno televizoriaus buvo prijungti vaizdo leistuvai, įrašomos visos žinių laidos, komentarai ir vėliau apžvelgiami ir analizuojami. Buvo pasirūpinta papildomomis telefono linijomis. Prie liftų stovėjo ginkluota apsauga, labiau varžanti kandidato asmeninį gyvenimą, nei jį sauganti.

Dvidešimčia aukštų žemiau, darbininkai Kortė Realio pokylių salės sieną gražino raudonos, baltos ir mėlynos spalvos vėliavėlėmis. Visą galinę sieną puošė didžiulis Teito atvaizdas. Pakyla buvo apkarstyta juostomis ir vėliavomis, o visas jos pakraštys nustatytas baltų chrizantemų vazonėliais, aptrauktais raudonu ir mėlynu celofanu. Didžiulis tinklas su tūkstančiais balionų laukė prie lubų, kada, išgirdus signalą, bus paleistas.

Edis to sekmadienio popietę per triukšmą ir painiavą, sukeltą pataikaujančių viešbučio tarnautojų, uolių televizijos remontininkų ir bėginėjančių telefonų instaliuotojų, Teito numerio svetainėje stengėsi, kad jį girdėtų.

– Iš Longvju tu skrisi į Teksarkaną. Ten praleisi ne daugiau kaip pusantros valandos, tada į Vičita Folsą, Abiliną ir namo. Turi atvykti...

– Tėti?

– Teitai, dėl Dievo meilės! – Edis nuleido segtuvą, kuriame tikslinosi, ir iškvėpė susierzinimą tarsi kenksmingus nuodus.

– Ššš, Mende. – Teitas laikė pirštą prie lūpų. Per instruktažą ji prisivertė sėdėti jam ant kelių ramiai, nors širdyje jau seniai nenustygo.

– Ar tu klausaisi, ar ne?

– Klausausi, Edi. Longvju, Vičita Folsas, Abilinas, namai.

– Pamiršai Teksarkaną.

– Atsiprašau. Esu tikras, kad tu ir lakūnas nepamiršite. Ar yra daugiau bananų krepšelyje?

– Jėzau, – sušuko Edis. – Tau beliko dvi dienos iki rinkimų į Senatą, o tu galvoji apie bananus. Kad tave velniai griebtų, esi per daug nerūpestingas!

Teitas ramiai paėmė iš žmonos bananą ir nulupo jį Mendei.

– Tu per daug įsitempęs. Atsipalaiduok, Edi. Visus varai iš proto.

– Amen, – niūriai intonavo Fensė iš krėslo, kuriame buvo susiraičiusi, ji žiūrėjo per televizorių filmą.

– Atsipalaiduosiu, kai laimėsi rinkimus. – Edis vėl pasitikrino segtuve. – Aš netgi neprisimenu, kur baigiau. Ak, taip, tu grįžti į San Antoniją rytoj vakare. Apie septintą trisdešimt. Aš susitarsiu dėl vakarienės šeimai vietos restorane. Tada eisi gulti.

– Ar prieš tai galėsiu pasisioti ir išsivalyti dantis? Turiu galvoje, tarp vakarienės ir ėjimo gulti?

Visi juokėsi. Edžiui Teito sąmojis nepasirodė juokingas.

– Antradienio rytą keliausime kartu balsuoti prie tavo apylinkės dėžės Kervilyje, tada grįšime čia laukti.

Teitas išplėšė banano žievę iš Mendės, kuri slydinėjo rodomuoju pirštu jos minkštomis sienelėmis ir rinko į panages lipnią košę.

– Aš ketinu laimėti.

– Nepasitikėk per daug savimi. Apklausos rodo, kad nuo Dekerio vis dar atsilieki dviem taškais.

– Mes taip ir pradėjome, – priminė jam Teitas, jo pilkos akys suspindėjo. – Aš ketinu laimėti.

Tokia optimistiška nata susirinkimas baigėsi. Nelsonas ir Zy išėjo į savo kambarį ilsėtis. Teitas turėjo padirbėti prie kalbos, kurią vakare turėjo sakyti ispanakalbių bažnyčioje. Dorotė Rėja įkalbėjo Džeką eiti su ja pasivaikščioti paupiu.

Fensė laukė, kol visi išsiskirstys, tada nusekė Edį į jo kambarį. Jis buvo už kelių durų nuo vadavietės, kaip ji vadino Teito kambarius. Jai švelniai pasibeldus, jis šūktelėjo:

– Kas ten?

– Aš.

Jis atidarė duris, bet jų net nepalaikė. Atsukęs nugarą nėrė prie drabužinės ir išsitraukė naujus marškinius. Ji uždarė duris ir spragtelėjo skląstį.

– Kam tau juos vilktis? – Ji pasilenkė prie jo ir erzindama perbraukė jo spenelį liežuvio galiuku.

– Nemanau, kad būtų labai mandagu pasirodyti kampanijos štabe be marškinių. – Jis įkišo rankas į krakmolytas rankoves ir pradėjo sagstytis.

– Tu dabar ten eini?

– Tikrai taip.

– Bet juk šiandien sekmadienis.

Jis kilstelėjo antakį.

– Tik nesakyk, kad pradėjai švęsti sekmadienius.

– Šį rytą buvau bažnyčioje, kaip ir tu.

– Ir dėl tos pačios priežasties, – pasakė jis. – Nes visiems pasakiau, kad jie turi eiti. Argi nematei tų televizijos kamerų, filmuojančių Teitą, kad rinkėjai matytų, koks jis pamaldus?

– Aš meldžiausi.

– Ak, žinoma.

– Meldžiau, kad tavo pimpalas nupūtų ir nukristų, – pasakė ji su nuožmia aistra.

Jis tik nusijuokė. Kai vyras pradėjo kištis marškinius į kelnes, Fensė mėgino jį sustabdyti.

– Edi, – suinkštė ji gailiai, – atėjau čia ne peštis. Atsiprašau už tai, ką sakiau. Noriu būti su tavimi.

– Tuomet eime kartu į štabą. Esu tikras – ten marios darbo.

– Aš galvoju ne apie darbą.

– Atleisk, nuo dabar iki rinkimų dienos dienotvarkė labai aiški.

Jos išdidumas nebegalėjo pakelti tokių užgauliojimų.

– Tu jau kelias savaites nebendrauji su manim, – skundėsi ji kumščiais daužydama sau šlaunis. – Kas tau darosi?

– Tu dar klausi? – Jis perbraukė šukomis savo bespalvius plaukus. – Aš stengiuosi, kad tavo dėdė Teitas būtų išrinktas į JAV Kongresą.

– Man nusispjaut į JAV Kongresą!

– Esu tikras, kad taip ir padarytum, – sutiko jis pašaipiai. – Jeigu turėtum progą, kiekvieną šio įstatymų leidžiamojo organo narį užkruštum negyvai. Dabar, Fense, turi man atleisti.

Jis siekė durų. Ji užtvėrė jam kelią vėl maldaudama.

– Neišeik, Edi. Būk geras, dar neik, nors menką valandėlę. Mes galėtume užsisakyti šiek tiek alaus, kiek pasijuokti, – staipydamasi priešais jį, baksnodama dubeniu murkė ji. – Pasimylėkim.

– Pasimylėti? – nusišaipė jis.

Ji pagriebė jo ranką ir patraukė ją po sijonu tarpkojin.

– Aš jau drėgna.

Jis nustūmė jos ranką į šalį, pakėlė merginą ir pastatė už savęs, taip atsilaisvindamas kelią.

– Tu visada drėgna, Fense. Užsiiminėk tuo kur nors kitur. Šiuo metu turiu ką veikti.

Fensė spoksojo į uždarytas duris, tada sviedė pirmą po ranka pasitaikiusį daiktą, tai buvo stiklinė peleninė. Trenkė ją iš visų jėgų, bet peleninė atšoko nuo durų nesudužusi ir negarsiai bumbtelėjo ant kilimu nuklotų grindų. Tai ją dar labiau įsiutino.

Jos dar niekas taip be ceremonijų nebuvo išmetęs. Niekas, tikrai niekas neatstūmė Fensės Ratledž, kai ji buvo taip įkaitusi. Ji šėldama išlėkė iš Edžio kambario; užtruko savo kambaryje tik tiek, kol persirengė ankštu megztiniu ir dar ankštesniais džinsais, tada nuėjo į viešbučio garažą ir susirado savo mustangą.

Ji būtų kvailė, jeigu ketintų nustoti gyvenusi dėl šių prakeiktų rinkimų į Senatą.

– Tai aš. Kas nors atsitiko?

– Sveikas, Airišai. – Vanas trynėsi krauju pasruvusias akis, atsargiai laikydamas telefono ragelį prie ausies. – Aš ką tik įėjau. Ratledžas šį vakarą kalbėjo meksikiečių bažnyčioje.

– Žinau. Kaip viskas praėjo?

– Jiems jis patiko labiau nei karšti vyniotiniai su kukurūzų lapais.

– Ar ten buvo Eiverė?

– Buvo visi, išskyrus merginą, visi atrodė tokie tyri, kaip palmių aliejaus muilas.

– Ar kalbėjaisi su Eivere?

– Ne. Juos supo daugybė tarškančių meksikiečių.

– O kaip Žilaplaukis? Pastebėjai jį?

Vanas galvojo, ar protinga sakyti Airišui tiesą, ir nusprendė jos neslėpti.

– Buvo ir jis.

Airišas pavarė seriją keiksmų.

– Ar jis styrojo kaip skaudamas nykštys toje minioje?

– Jis stumdėsi lauke dėl pozicijos, kaip ir mes visi.

– Dėjosi žiniasklaidos atstovu?

– Taip.

– Ar bandei prie jo prisigauti?

– Aukštas dabita. Pikto veido.

– Pikto?

– Griežtas. Jokių nesąmonių.

– Priešiško žmogaus veidas.

– Mes tik spėliojame.

– Taip, bet man tai nepatinka, Vanai. Gal turėtume paskambinti FTB ir nesakyti to Eiverei.

– Ji tau niekad neatleistų.

– Bet liktų gyva.

Abu vyrai akimirką tylėjo, kiekvienas svarstė galimus variantus, bet pasiklydę mintyse nieko gero nesugalvojo, tada galop Airišas nutraukė tylą.

– Rytoj pabūsi čia. Nereikia vykti su Ratledžu.

– Taip ir maniau, – pritarė Vanas. – Nuvyksiu į oro uostą rytoj vakare, kai jis grįš. Spaudai buvo pranešta, kad jis parvyks septintą trisdešimt.

– Gerai. Pabandyk ir tuomet susisiek su Eivere. Ji sakė, kad iš viešbučio paskambinti sudėtinga.

– Klausau.

– Rinkimų rytą pirmiausia ateik į televizijos stotį. Tada nusiųsiu tave į *Palacio Del Rio*. Noriu, kad būtum prilipęs prie Eiverės visą dieną kaip vantos lapas. Jeigu pamatysi ką nors įtartina, *bet ką*, spjauk į jos prieštaravimus ir skambink farams.

– Aš ne kvailys, Airišai.

– Ir rytoj turėdamas laisvą dieną, – Airišas kalbėjo grasinamu tonu, – per daug neatsipalaiduok, nenusigerk.

– Nė neketinu. Turiu daugybę darbo.

– Tikrai, kokio?

– Vis dar žiūriu vaizdajuostes.

– Jau minėjai. Ir ko tu ieškai?

– Pasakysiu, kai tik rasiu.

Jie atsisveikino. Grįžęs Vanas gana ilgai mirko vonioje, tada įsitaisė prie spintelės su televizoriumi, prie jo pastarosiomis dienomis praleisdavo beveik kiekvieną laisvą valandėlę. Neperžiūrėtų juostų mažėjo, tačiau ne taip greitai, kaip norėjo. Kad visas pervarytų, jam vis dar reikėjo daugybės valandų.

Jis netgi nenutuokė, kokią laukinę žąsį medžioja. Kaip buvo sakęs Airišui, jis nežinos, kas tai, kol nepamatys. Tikriausiai tik veltui laiką švaisto.

Koks buvo kvailys, pradėdamas šį lengvabūdišką reikalą; ir ne mažesnis kvailys, kad nori jį baigti iki galo. Jis užsitraukė cigaretę su marihuana, užgėrė gurkšniu gėralo ir į aparatą įkišo dar vieną juostą.

Airišas susiraukė pažvelgęs į stiklinės dugną – ką tik prisivertė išgerti rūgštingumą neutralizuojančio skysčio. Jis nusipurtė – koks nemalonus skonis. Jau turėjo priprasti prie jo, juk rijo šį šlamštą litrais. Eiverė to nežinojo. Niekas nenutuokė. Jis nenorėjo, kad kas nors žinotų apie jį kamuojantį

rėmenį, nenorėjo, kad jį pakeistų jaunesnis kolega, kol pats nepasitrauks iš pareigų gavęs padorų atlygį.

Šį darbą dirba jau seniai ir žino, kad tie vadovaujantys vyrukai yra tikri šunsnukiai. Šaltakraujis ir bejausmis – štai koks turi būti darbe. Jie avėdavo brangiais batais, vilkėdavo liemenėmis, kostiumais ir... nematomais šarvais, nepraleidžiančiais jokio žmogiškumo. Jie nė velnio nenutuokė apie vertingus seno žinių kuino kontaktus miesto rotušėje ar kaip ilgai ir sunkiai jis dirbo dėl istorijų ir naujienų. Jie matydavo tik galutinį rezultatą.

Jie tikėdavosi jaudinančių reportažų šeštos ar dešimtos valandos žinioms, nes galėdavo parduoti laiką rėmėjų reklamai, bet niekada nestovėdavo spoksodami, kaip dega namas su jame klykiančiais žmonėmis, kai koks pakvaišėlis, atkišęs „357 Magnum“, parduotuvėje laiko paėmęs įkaitais pirkėjus arba šalia vyksta žiauriausi dalykai, apie kuriuos normalus žmogus net pagalvoti negalėtų.

Jų sritis neįdomi verslui. Airišas dirbo juodžiausią darbą. Bet jam jis patiko. Kitaip nebūtų dirbęs. Jis tenorėjo pagarbos už tai, ką daro.

Tol, kol naujienų reitinguose *KTEX* televizijos žinios laikysis rinkoje pirmoje vietoje, jam tai tiks. Bet jeigu jų reitingai nukris, tie šunsnukiai ims sijoti nepageidaujamus asmenis. Senas žmogus, kuriam skauda skrandį ir kuris linkęs jiems priešintis, gali būti įvertintas kaip sausuolis miške ir nukirstas pirmas.

Todėl jis slėpė savo raugėjimą ir antacido buteliukus miegamajame. Jis atsisėdo ant savo dvigulės lovos krašto ir nustatė žadintuvą. Taip buvo įpratęs. Kaip ir atsidaryti naktinio staliuko stalčių ir pasiimti rožinį.

Net jeigu kas būtų grasinęs fiziniu susidorojimu, nebūtų privertęs prisipažinti, kad toks jo vakaro ritualas. Jis niekada nevaikščiojo išpažinties ar į mišias. Bažnyčios jam buvo pas-

tatai, kuriuose rengiamos iškilmingos laidotuvės, vestuvės ar krikštynos.

Tačiau Airišas meldėsi, ir meldėsi laikydamasis ritualo. Šią naktį jis karštai meldėsi už Teitą Ratledžą ir jo dukrelę. Meldėsi už Eiverės saugumą, meldė Dievą išsaugoti jai gyvybę, kad ir kas baisaus ištiktų kitus.

Pabaigoje, kaip darydavo ir kiekvieną naktį, meldėsi už Rozmari Daniels brangiąją sielą ir maldavo Dievą atleidimo už tai, kad myli ją, kito vyro žmoną.

Keturiasdešimt ketvirtas skyrius

Teitas atidarė duris į kambarius ir smalsiai pažvelgė į tris žmones už slenksčio.

– Kas čia vyksta?

– Pone Ratledžai, atleiskite, kad trukdome, – pasakė vienas iš uniformuotų policininkų. – Ar pažįstate šią merginą?

– Teitai? – paklausė priėjusi Eiverė. – Kas čia? Fensė?

Mergina atrodė paniurusi. Vienas policininkų tvirtai laikė jai už žasto, tačiau buvo sunku pasakyti, ar laiko, kad ji nepabėgtų, ar kad nesudribtų kaip maišas. Ji vos stovėjo ant kojų, akivaizdu, buvo apsvaigusi.

– Kas atsitiko? – Prisiartinęs prie durų Edis pamatė sceną. – Jėzau, – sumurmėjo jis pasibjaurėjęs.

– Ar galėtumėt jiems pasakyti, kas aš esu? Tegul palieka mane, po velnių, ramybėje, – karingai reikalavo Fensė.

– Tai mano dukterėčia, – Teitas šaltai pranešė policininkams. – Jos vardas – Fransina Ratledž.

– Taip parašyta ir jos vairuotojo pažymėjime, mes turėjome patikėti jos žodžiu, kad ji – jūsų giminaitė.

– Ar būtinai reikėjo vežti ją čia su ginkluota apsauga?

– Reikėjo arba čia, arba į kalėjimą, pone Ratledžai.

– Kuo ją kaltinate? – pasiteiravo Eiverė.

– Greičio viršijimas, vairavimas apsvaigus. Ji dūmė devyniasdešimt penkių mylių per valandą greičiu magistralės atšakoje.

– Devyniasdešimt aštuonių, – įžūliai pataisė juos Fensė.

– Ačiū, pareigūnai, kad ja pasirūpinote. Pasikalbėsiu su jos motina ir tėvu.

Fensė atsikratė policininko rankos.

– Taip, labai ačiū.

– Kiek mums kainuotų išsaugoti tą paslaptį? – paklausė policininkų Edis.

Vienas jų susiraukė ir niekinamai pažvelgė. Kitas visiškai nekreipė į jį dėmesio ir kalbėjosi tik su Teitu.

– Manome, jums šiuo metu nereikia antireklamos.

– Esu be galo dėkingas ir labai vertinu tai.

– Na, po tos kalbos, kurią sakėte Hjustone, stodamas į įstatymo priežiūros pareigūnų pusę, mano partneris ir aš pamanėme, kad tai mažiausia paslauga, kokią galėtume jums padaryti.

– Dar kartą labai jums ačiū.

– Sėkmės rinkimuose, pone Ratledžai. – Prieš nueidami kilimu klotu koridoriumi prie liftų ir žiopsančių apsaugininkų jie pagarbiai nusiėmė kepures.

Jiems nutolus, Eiverė uždarė duris. Visi jau buvo lovose, išskyrus jų ketvertą. Mendė miegojo gretimame kambaryje. Stojo grėsminga tyla – tyla prieš audrą.

– Fense, kur tu buvai? – švelniai paklausė ją Eiverė.

Ji plačiai atmetė rankas virš galvos ir atliko nevikrų piruetą.

– Šokau. Puikiai leidau laiką, – suokė ji, mirksėdama Edžiui. – Žinoma, niekas čia to nesuprastų, nes visi esate tokie seni. Tokie normalūs. Tokie...

– Tu kvaila maža šliundra. – Edis atgalia ranka kirto jai per burną.

Smūgio jėga nubloškė ją ant grindų.

– Fense! – Eiverė parpuolė ant kelių šalia apstulbusios merginos.

Iš tinstančios prakirstos lūpos sruvo kraujas.

– Edi, kas, po galais, tau darosi? – nustebo Teitas griebdamas draugui už rankos.

Edis atstūmė Teito ranką ir grėsmingai pasilenkė virš Fensės.

– Ar mėgini viską sugriauti? Ar žinai, kas galėjo atsitikti, jeigu tie du farai būtų tavęs neparvežę? Tokie vaikiški tavo triukai galėjo kainuoti mums rinkimus, – šaukė jis.

Teitas sugriebė jį už apykaklės ir patraukė atgal.

– Ką tu sau leidi?

– Ji to nusipelnė.

– Ne tu ją turėtum mokyti! – sustaugė Teitas.

Jis stipriai pastūmė Edį už pečių ir šis susvirduliavo atgal, bet atgavęs pusiausvyrą suurzgė ir puolė ant Teito.

– Baikit abu! – Eiverė pašoko ir atsidūrė tarp jų. – Jūs sukelsite ant kojų visą viešbutį, tik pagalvokit, kokios rytoj pasirodys laikraščių antraštės?

Vyrai stovėjo vienas prieš kitą kaip du buliai, kanopomis kapstantys žemę, bet bent jau nebešūkavo. Eiverė vėl pasilenkė virš Fensės ir padėjo jai atsistoti. Mergina vis dar buvo apsvaigusi ir nesipriešino, tačiau inkštė iš skausmo ir gailesčio sau.

Teitas atsargiai palietė jos skruostą, tada grasinamai nukreipė į draugą pirštu.

– Niekada, *niekada*, daugiau nepaliesk mano šeimos nė pirštu.

– Atsiprašau, Teitai.

Edis susiglostė sutaršytus plaukus. Jo balsas buvo silpnas, ramus ir šaltas. Ledinis žmogus atsigavo.

– Tai mano gyvenimo sritis, ir čia tavo nuomonė man nesvarbi, – piktai žodžius košė Teitas, vos judindamas lūpas.

– Sakiau, atsiprašau. Ką dar galiu padaryti?

– Gali nustoti su ja miegojęs.

Visi iš nuostabos išsižiojo. Edis ir Fensė net neįtarė, kad Teitas ką nors žino. Eiverė jam buvo užsiminusi, tačiau tai

buvo anksčiau, nei ji tuo įsitikino. Moterys priblokštos tylėjo. Edis nuėjo prie durų.

Prieš išeidamas jis pasakė:

– Manau, mums visiems reikia laiko ataušti.

Eiverė pažvelgė į Teitą su meile ir pagarba – jis taip greitai atėjo Fensei į pagalbą – ir apkabino merginą per pečius.

– Eime, palydėsiu tave į tavo kambarį.

Kai jos nuėjo į jį, Eiverė palaukė, kol Fensė nusipraus po dušu. Išėjusi iš vonios kambario, – segtukais prilaikomi plaukai, nušveistas veidas ir ilgi marškinėliai vietoj naktinukų, – ji atrodė jauna ir nekalta.

– Greitomis paruošiau tavo lūpai ledo maišelį. – Eiverė padavė jai plastikinį maišelį, pilną ledukų, ir nuvedė prie sulankstomosios lovelės.

– Ačiū. Tu tampi šio reikalo specialiste.

Fensė atsirėmė į galvūgalį ir pridėjo ledukus prie apatinės lūpos. Lūpa nustojo kraujavusi, tačiau buvo patamsėjusi ir ištinusi. Ji užsimerkė. Pro blakstienas tryško ašaros ir spindinčiais jos skruostais riedėjo žemyn. Eiverė pritūpė prie lovos krašto ir paėmė jai už rankos.

– Tas šunkara. Nekenčiu jo.

– Nemanau, – švelniai paprieštaravo jai Eiverė. – Manau, tu galvoji, kad jį myli.

Fensė žiūrėjo į ją.

– *Galvoju*, kad jį myliu?

– Manau, tau patiko mintis būti jį įsimylėjusiai. Ar tu iš tikrųjų Edį pažįsti? Sakei pati, kad labai mažai. Manau, tu tik norėjai būti jį įsimylėjusi, nors širdies gilumoje žinojai, kad šis meilės romanas nederamas ir neturi jokių galimybių įsiliepsnoti.

– Kas tu esi, psichologė mėgėja?

Fensė buvo tikras kantrybės išbandymas, tačiau Eiverė atsakė ramiai:

– Aš stengiuosi būti drauge.

– Tu paprasčiausiai stengiesi mane nuo jo atkalbėti, nes trokšti jo sau.

– Ar tu pati tuo tiki?

Mergina ilgokai spoksojo į ją ir kuo ilgiau dėbsojo, tuo labiau plūdo ašaromis. Galiausiai ji nuleido galvą.

– Ne. Visi mato, kaip tu myli dėdę Teitą. – Ji sušnirpštė varvančia nosimi. – O jis taip pat pakvaišęs dėl tavęs. – Ji prikando apatinę lūpą. – O Dieve, – raudojo ji, – kodėl manęs negali kas nors taip mylėti? Ko man trūksta? Kodėl visi elgiasi su manim kaip su mėšlo gabalu, tarsi būčiau nematoma ar panašiai?

Ledai buvo pralaužti, ir ėmė lietis visas jos nepasitikėjimas savimi.

– Edis tik naudojosi manim, kad gautų tai, ko nori, tiesa? Vyliausi, kad jis pamils mane, kad mylės už ką nors daugiau, ne vien dėl to, ką esu pasiruošusi daryti lovoje. Aš turėjau suprasti, – pridūrė ji karčiai pusbalsiu.

Eiverė apkabino Fensę. Akimirką ar dvi ji priešinosi, tada leidosi guodžiama, kol kūkčiojo ant Eiverės peties. Kai jos verksmas nurimo, Eiverė palengva ją paleido.

– Žinai, kas turėtų čia būti?

Fensė atgalia ranka nusišluostė drėgną veidą.

– Kas?

– Tavo motina.

– Tu juokauji, tiesa?

– Ne. Tau jos reikia, Fense. Ir ne vien tai, – pasakė Eiverė, spustelėdama Fensei kelį, – ir jai tavęs reikia. Ji labai stengiasi ištaisyti praeities klaidas. Kodėl jai nesuteikus galimybės?

Fensė pasvarstė akimirką, tuomet niūriai linktelėjo.

– Žinoma, kodėl gi ne, jeigu dėl to močia pasijus reikšminga.

Eiverė paskambino telefonu. Atsiliepė mieguistas Džekas.

– Ar Dorotė Rėja jau miega? Ar galėtų ateiti į Fensės kambarį?

– Kas atsitiko?

Eiverė pažvelgė į Fensės lūpą ir pamelavo:

– Nieko. Šiaip mergvakaris.

Dorotė Rėja pasibeldė nepraėjus nė minutei. Ji buvo tik su naktiniais.

– Kas yra, Kerole?

– Užeik.

Išvydusi Fensės veidą ir prispaudusi prie krūtinės ranką, ji sustojo kaip įbesta.

– Ak, mano vaikeli! Kas atsitiko?

Fensės apatinė lūpa sudrebėjo. Vėl pasipylė graudžios ašaros. Ji ištiesė rankas ir silpnu, drebančiu balsu ištarė:

– Mamyte?!

– Palikau jas verkiančias vieną kitos glėbyje, – praėjus kelioms minutėms Eiverė pasakojo Teitui. – Tai geriausias dalykas, koks tik galėjo nutikti.

– Nemanau, kad kada nors esu matęs Edį, netekusį pusiausvyros. – Jai išėjus, jis nusivilko marškinius ir dabar mūvėjo tik kelnes. Nuoga krūtine žingsniavo po kambarį, vis dar trokšdamas muštis.

– Jis stengiasi, kad būtum išrinktas. Kai tik kas nutinka, kas galėtų tai sukliudyti, jis netenka savitvardos.

– Tačiau smogti moteriai? – Teitas nepatikliai purtė galvą.

– Ar seniai žinai, kad jis miega su Fense?

– Jau keletą savaičių.

– Jis tau papasakojo?

– Ne, supratau iš ženklų.

– Ar sakei jam ką nors?

– Ką galėčiau sakyti? Jis suaugęs. Taip pat ir ji. Dievas juk žino, jis nepriverte jos ir neįkalbinėjo saldžiais žodeliais atiduoti savo nekaltybę.

– Spėju, kad ne, – atsiduso Eiverė. – Tačiau nepaisant visos jos seksualinės patirties, Fensė nepaprastai pažeidžiama, Teitai. Jis skaudina ją.

– Nesuprask manęs klaidingai. Aš neginu...

– Klausyk!

Eiverė ranka davė ženklą patylėti. Tada abu kartu puolė į Mendės miegamąjį ir įsiveržė pro duris.

Ji mosikavo rankomis ir kojomis, daužėsi į lovos apklotus. Jos veidelis buvo persikreipęs ir išpiltas šalto prakaito. Ji raudojo, lūpos virpėjo.

– Mamyte! Mamyte! – keliskart pašaukė ji.

Eiverė instinktyviai palinko prie jos, bet Teitas sulaikė, uždėjęs ant peties ranką.

– Negalima. Tai gali būti ta proga.

– Ak, ne, Teitai, prašau.

Jis užsispyręs papurtė galvą.

– Mes privalome.

Eiverė atsisėdo prie Mendės iš vienos pusės, Teitas – iš kitos. Abu išgyveno pragarą, kuris vyko vaiko pasąmonėje.

– Ne, ne. – Ji plačiai išsižiojusi gaudė orą. – Mama? Aš nematau mamos. Negaliu išeiti.

Eiverė pažvelgė į Teitą. Jis buvo prisidengęs nosį ir burną, akis įbedęs į besikamuojančią dukterį.

Staiga Mendė atsisėdo tiesiai, tarsi spyruoklė ar katapulta būtų ją išsviedusi. Jos krūtinė greitai kilnojosi. Akys buvo atmerktos ir nemirksėjo, tačiau ji vis dar buvo neišsivadavusi iš košmaro.

– Mama! – suklykė ji. – Išlaisvink mane. Aš bijau. *Išlaisvink mane!*

Tada jos akių vokai pradėjo plazdėti ir nors kvėpavimas vis dar buvo nelygus, daugiau jau nebeatrodė, tarsi būtų bėgusi mylias ir kiekvienas įkvėpimas galėtų būti paskutinis.

– Mama laiko mane, – sušnibždėjo ji. – Mama mane laiko. – Ji žnektelėjo atgal ant pagalvės ir nubudo.

Kai atsitokėjo, suglumusiu žvilgsniu bėgiojo nuo Teito prie Eiverės. Tada prigludo visu savo mažu kūneliu prie Eiverės.

– Mama, tu mane ištraukei. Tu išnešei mane iš dūmų.

Eiverė apkabino ir tvirtai suspaudė Mendę. Ji stipriai užmerkė akis ir dėkojo Dievui, kad ši mergaitė, tapusi jai tokia brangi, išgijo. Kai ji atsimerkė, jos akys susitiko su Teito. Jis ištiesė ranką ir krumpliais paglostė jai skruostą, tada uždėjo ranką dukrelei ant galvos.

Mendė atsisėdo ant kulnų ir pareiškė:

– Aš noriu valgyti. Ar man galima ledų?

Nusijuokęs su palengvėjimu, Teitas sugriebė ją ir mestelėjo aukštai virš galvos. Mendė suspiegė.

– Žinoma, gali. Kokio skonio?

Iš kambarių tarnybos jis užsakė ledų, kartu paprašė ūkvedės naujos patalynės, reikėjo pakeisti drėgnas ir sukuistas paklodes. Kol laukė užsakymo, Eiverė perrengė Mendę švariais naktinukais ir sušukavo jai plaukus. Teitas sėdėdamas stebėjo jas.

– Sapnavau blogą sapną, – protingai paaiškino jiems Mendė, kitomis šukomis pati šukuodama savo Mikę Pūkuotuką. – Bet aš jau nebebijau, nes mama ten buvo ir mane išnešė.

Kai baigė savo ledus, ją vėl suėmė miegas. Jie apklostė ją ir sėdėjo prie lovos kojūgalio, kol ji užmigo, žinojo, jeigu daktaras Vebsteris neklysta, jos miego nuo šiol niekas nebetrikdys. Kai juodu išėjo iš kambario, apsivijo rankomis vienas kitą per liemenį. Eiverė pravirko.

– Viskas baigta, – sumurmėjo Teitas ir pabučiavo ją į smilkinį. – Nuo šiol viskas turėtų būti gerai.

– Ačiū Dievui.

– Tuomet kodėl verki?

– Aš išvargusi, – prisipažino ji ir tyliai nusijuokė. – Ketinu ilgai tūnoti karštoje vonioje. Atrodo, tarsi ši diena būtų trukusi dvidešimt metų.

Šiandien jis su ja išgyveno Fensės krizę ir Mendės košmarą. Tačiau Teitas nežinojo, kad nerimo priepuolį Eiverė dar patyrė ir toje ispanakalbių bažnyčioje, už navos ji pastebėjo keršytoją, apsuptą žiniasklaidos atstovų.

Kai jie saugiai pasiekė limuziną, ji patogiai įsitaisė prie Teito, paėmė už rankos ir prispaudė ją sau prie krūtinės. Šį gestą jis suprato klaidingai – kaip švelnumo išraišką, iš tikrųjų tai buvo visą ją persmelkusios baimės išraiška.

Kai Eiverė po pusvalandžio išėjo iš vonios kambario, jos oda buvo gaivi ir aromatinga nuo prisigėrusio vonios aliejaus. Per naktinukus šviečiant vonios kambario lemputei, jis regėjo gundančias jos kūno linijas.

– Vis dar išvargusi? – paklausė jis.

Jų kambarys buvo pritemdytas. Lova ištiesta. Tai pastebėjo Eiverės pasąmonė, nes ji pati žiūrėjo tik į Teitą. Jo plaukai buvo žaviai sutaršyti. Vienintelė švieselė, deganti vonios kambaryje, nuauksino plaukelius ant jo kūno. Jie kaip pūkeliai dengė krūtinę, vijosi aplink bambą, tada kūgiškai perėjo į šilkinę juostą, išnykstančią ties atsegtu kelnių juosmeniu.

– Ne tokia jau ir išvargusi, – atsakė ji dusliai. – Ne, jeigu dar galiu galvoti apie ką kita, ne vien apie miegą.

– O aš galvoju apie, – pasakė jis artėdamas prie jos, – apie mylėjimąsi su savo žmona.

Priėjęs jis apkabino ranka jos kaklą ir net nesudvejojęs kita įsmuko po naktiniais ir palietė krūtinę. Žvelgdamas tiesiai jai į akis, švelniai glostė spenelį.

– Turiu galvoje nę poravimąsi su moterimi, kurią man pasitaikė vesti, – sušnibždėjo jis, kai jo nykštys toliau slidinėjo jos speneliu sukdamas žiedus. – Turiu galvoje pamylėti savo žmoną.

Jis prisitraukė jos veidą, tiriamai pažvelgė į akis, tada įtraukė jos lūpas. Jo bučinys buvo kitoks. Skirtumas vos juntamas, tačiau nuostabus. Eiverė tai pajuto iš karto. Jo liežuvis švelniai, bet savininkiškai užvaldė jos burną. Bučinys buvo toks pat geras kaip visada, tik šįkart daug asmeniškesnis, intymesnis ir dosnesnis.

Po kelių minučių jie jau buvo lovoje. Teitas nuogas gulėjo virš jos ir lūpomis slinko žemyn naktiniais marškiniais,

nuostabiai švelniai apnuogindamas ją lopinėlis po lopinėlio, centimetras po centimetro. Kai juos visiškai nuvilko, jo pečiai atsidūrė tarp jos šlaunų, o galva ant švelnaus ir glotnaus pilvo ir jis karštai jį pabučiavo.

– Niekada nemaniau, kad galėsiu vėl tave mylėti. Bet tu išgelbėjai Mendę, tu tiek dėl jos ir manęs padarei, – pridūrė jis kimiai, – būčiau kvailys, jeigu nemylėčiau tavęs dar labiau nei anksčiau.

Jis pakišo rankas po jos šlaunimis ir jas pakėlė. Jo praviros lūpos braukė švelnia jos pilvo oda. Jis bučiavo tamsių garbanų deltą, glaudėsi nosimi, kedeno savo kvėpavimu.

Sugriebusi jo plaukus, ji išsilenkė siūlydama savo šlaunų slėnį jo glamonėjančiai burnai. Jis traukė šilkinį, slidų minkštimą tarp lūpų, sugerdamas jos skonį ir kvapą, pliaukšėjo, glamonėjo, ieškojo liežuviu, sukeldamas jai vieną po kito išsiliejančius orgazmus.

Tada jie apsivertė ir ji atsidėkojo už patirtą palaimą. Jos lūpos apžiojo dailią jo penio galvutę. Ji čiulpė ją švelniai ir iš skelto griovelio liežuvio galiuku rinko kaip perlus jau ištryškusius skysčio lašelius.

Teitas meldėsi nežinomiems dievams, kai ji visiškai jį apžiojo ir jis pripildė ją savo gyvybės ekstrakto – jis kimiai, šaižiai sušuko, ir jie abudu pasijuto įstabiai.

Vėliau, kai gulėjo snausdami, jis prisitraukė ją nugara prie savo krūtinės. Pabučiavo jos šiltą, švelnų sprandą. Krimstelėjo jos petį. Nieko nesakė, laukė, tarsi prašydamas jos leidimo pratęsti tą malonumą.

Ji tiktai sumurkė kaip apsnūdusi katė ir pasidavė, kai jis pakėlė jos šlaunis aukštyn, sulenkdamas per kelius prie jos krūtinės, leisdama jam sklandžiai įeiti. Jų susiglaudę kūnai švelniai bangavo, vos pastebimai judėdami. Tai buvo ramus, grakštus lytinis aktas.

Pasiekęs jis glamonėjo jos krūtis, delnais jausdamas ir maigydamas tuos apvalumus, tarsi kurtų iš jų naujus pavidalus,

tada kurstė aistrą pirštų galiukais braukdamas per pašiurpusius spenelius.

Ji spaudė sėdmenis į jo kūno linkį ir trynėsi švelniu kūnu į tankius plaukus, pasklidusius nuo jo lyties šaknų. Jis sudejavo pritariamai ir prisitraukė ją aukščiau, arčiau.

Valdė ją iš priekio su kvapą gniaužiančiu jautrumu, kartais pasitaisydamas kietą penį smalsiais pirštais, kurie tuoj pat lindo giliai ir į ją, kol ją užliejo saldžiausias malonumas, kaip šiltas ir malonus pavasario lietus, be griaustinio, be vėjo, be žaibų – apvalantis, tyras ir dosnus.

Jos ritmiški traukuliai sukėlė orgazmą ir jam. Jo kūnas įsitempė. Kai karšta spermos srovė užliejo gimdą, kelias nuostabias akimirkas jis nekvėpavo.

Pagaliau jie apslopo ir jų kūnai atsipalaidavo, tačiau vis dar skleidė šilumą, todėl ji atsisuko į jį. Jų ieškančios burnos susijungė ilgam, lėtam, drėgnam bučiniui.

Tada abu užmigo.

Keturiasdešimt penktas skyrius

Tą rytą jie buvo suplanavę išeiti labai anksti, todėl Eiverė sutaupė laiko nubudusi anksčiau už Teitą. Ji išsivadavo iš jo rankų ir kojų. Buvo nelengva ištraukti jo pirštus iš savo plaukų jo nepažadinant, tačiau galų gale išsilaisvino.

Lipdama iš lovos ji pažvelgė per petį. Ir miegantis jis atrodė gražus, viena koja išlindusi iš po apkloto, ant pagalvės juodavo apaugęs šereliais smakras. Jautė didžiausią malonumą taip žvelgdama į jį, todėl dūsaudama dėl jaudinančių atmintin įsirėžusių praėjusios meilės nakties akimirkų, ji įslinko į vonios kambarį.

Kai atsuko vandens čiaupus, šie sucypė. Eiverė krūptelėjo nuo garso. Teitui reikėjo kuo ilgiau pamiegoti. Laukė įtempta dienotvarkė. Jis daug valandų praleis lėktuve. Tarp skrydžių jis sakys kalbas, spaus rankas ir prašys balsuoti už jį.

Ši paskutinė diena prieš rinkimus greičiausiai pati svarbiausia per visą jo rinkimų kampaniją. Šiandien dar neturintys nuomonės rinkėjai, kurie itin svarbūs būna per visus rinkimus, nes lemia jų baigtį, apsispręs, už ką balsuoti.

Eiverė žengė po šniokščiančia srove. Ji trinko šampūnu plaukus, prausė kūną. Ant jo vis dar buvo aistringo Teito mylėjimo žymių. Jo burna paliko mažutę mėlynę ant švelnios vidinės šlaunies. Nuo karšto vandens dilgčiojo žandenų nu-

trintos krūtys, bet ji tik šypsojosi, kai dušo užuolaidos staiga atsitraukė.

– Teitai!

– Labas rytas.

– Ką...

– Pamaniau, nusimaudysiu po dušu drauge su tavimi, – lėtai tarė jis šypsodamasis. – Sutaupysime ne tik laiko, bet ir karšto vandens viešbučiui.

Eiverė virpėjo, nelyginant Rojuje pajutusi savo nuogumą Ieva, kai Dievas ją nubaudė už padarytą nuodėmę. Karšto vandens srovelės, regis, pavirto ledinėmis ir veriančiomis – badė odą kaip aštrios adatos. Jos veidas pabalo, o lūpos pamėlo. Akys susmego į kaukolę, išryškindamos didžiules įdubusias akiduobes. Ji drebėjo.

Teitas suglumęs pakreipė galvą, plaukai nuo miego buvo susitaršę.

– Atrodai taip, tarsi vaiduoklį būtum pamačiusi. Ar išgąsdinau?

Ji tylėjo. Prasižiojo ir vėl susičiaupė, negalėjo išgauti nė garso.

– Kerole? Kas atsitiko?

Jis bandė suprasti. Jo akys keliavo jos blyškiu, virpančiu kūnu, lėtai grįžo atgal. Eiverės širdis nusirito į kulnus, kai ji stebėjo jo suglumusį žvilgsnį dar kartą slenkant žemyn. Jis sustojo ties krūtimis, pilvu, gakta, šlaunimis – ties kūno sritimis, kurias mato tik meilužio ar teisėto vyro akis.

Jis regėjo randą, likusį išpjovus apendiksą, labai seną, beveik nepastebimą, nebent jį apnuogini šalta fluorescencine šviesa. Eiverė norėjo žinoti ir štai dabar sužinojo – Kerolei atauga nebuvo pašalinta.

– Kerole? – jo balsas buvo sumišęs kaip ir akys.

Nors gynybinis gestas buvo nepaneigiamas įrodymas, Eiverė, viena ranka prisidengusi apatinę kūno dalį, antrąją ištiesė jo pusėn, tarsi tikėtųsi užtarimo.

– Teitai, aš...

Aštrus ir mirtinas kaip kardas žvilgsnis smigo į viršų ir susidūrė su jos akimis.

– Tu ne Kerolė, – ištarė jis tyliai, jo smegenims vis dar sijojant prieštaringus faktus. Tuomet, kai ši tiesa smogė jam iš visų jėgų, jis garsiai sušuko: – Tu ne Kerolė!

Jo ranka šovė pro purškiantį dušą ir sugriebusi ją už riešo ištraukė iš vonelės. Ji blauzda trenkėsi į porcelianinės vonelės kraštą; drėgnos pėdos paslydo ant plytelių. Išsprūdo kankinantis šūksmas, veikiau sielos nei kūno.

– Teitai, sustok. Aš...

Jis tėškė jos drėgną, nuogą kūną prie sienos ir prispaudė. Jo ranka stipriai sugniaužė jos kaklą, tiesiog po smakru.

– Kas, po paraliais, tu? Kur mano žmona? *Kas tu esi?*

– Nešauk, – suinkštė ji. – Mendė išgirs.

– Kalbėk, velniai tave griebtų, – jis pritildė balsą, tačiau akys tebeplieskė, o ranka dar smarkiau spaudė jai gerklę. – Kas tu tokia?

Jos dantys kaleno taip stipriai, kad ji vos prakalbėjo.

– Eiverė Daniels.

– Kas?

– Eiverė Daniels.

– Eiverė Daniels? Televizija?..

Ji linktelėjo galvą.

– Kur yra Kerolė? Kas...

– Kerolė žuvo per lėktuvo katastrofą, Teitai, – pasakė ji. – Aš likau gyva. Mus supainiojo, nes mudvi lėktuve pasikeitėme vietomis. Kai ištrūkau iš lėktuvo, nešiau Mendę. Jie manė...

Jis suspaudė jos galvą, nuo kurios lašėjo vanduo.

– Kerolė *mirusi*?

– Taip, – ji rijo ašaras. – Taip. Man labai gaila.

– Per lėktuvo katastrofą? Ar ji žuvo per lėktuvo katastrofą? Nori pasakyti, kad tu gyvenai... visą tą laiką?..

Tai patvirtindama ji dar kartą skubiai linktelėjo.

Jos širdis suskilo kaip kiaušinio lukštas, kai stebėjo jį, mėginantį suvokti šią nesuvokiamą tiesą. Pamažu jis atleido gniaužtus ir atsitraukė.

Ji nutvėrė savo chalatą nuo vonios durų kabliuko ir apsivilko, skubiai rišdama virvelės mazgą. Pasiekusi užsuko čiaupus, bet tuojau pat pasigailėjo tai padariusi. Stojusi tyla buvo kurtinama, kaip ir spengiantis šaltas netikėjimas ir įtarumas.

Šią tylą jis sutrikdė mesdamas jai vieną paprastą klausimą.

– Kodėl?

Atpildo diena atėjo. Žinojo, kad ji galų gale ateis. Tik nesitikėjo, kad tai bus šiandien. Nebuvo tam pasirengusi.

– Tai sudėtinga.

– Man nė velnio nerūpi, ar tai sudėtinga, – rūsčiu balsu suriaumojo jis. – Pasakok, kol nepaskambinau policijai.

– Aš nežinau, kaip ar kada buvo padaryta pirmoji klaida, nuo kurios viskas ir prasidėjo, – paklaikusi pasakė ji. – Nubudau ligoninėje sutvarstyta nuo galvos iki kojų, negalėdama nei pajudėti, nei kalbėti. Visi mane vadino Kerole. Pradžioje nieko nesupratau. Jaučiau didžiulį skausmą. Buvau išsigandusi, susipainiojusi, sutrikusi. Man reikėjo kelių dienų, kad sulipdyčiau tai, kas nutiko.

– O kai tai supratai, nieko nepasakei? Kodėl?

– Negalėjau! Prisimeni, negalėjau bendrauti. – Ji maldaudama sugavo jo ranką. Jis nusikratė jos. – Teitai, mėginau pasakyti tau prieš plastines operacijas, kai rengėsi mano veidą atkurti iš Kerolės nuotraukų, tačiau tai buvo neįmanoma. Kiekvieną kartą, kai pravirkdavau, manydavai, kad dėl būsimos operacijos. Taip ir buvo. Bet taip pat ir dėl to, kad iš manęs buvo atimama mano tapatybė ir primesta kita. Buvau bejėgė perduoti šitą žinią.

– Jėzau, tai jau mokslinė fantastika. – Jis vagojo pirštais savo plaukus. Supratęs, kad vis dar nuogas, jis griebė nuo

kabyklos rankšluostį ir apsivyniojo juo klubus. – Tai atsitiko prieš kelis mėnesius.

– Turėjau kol kas likti Kerolė.

– Kodėl?

Ji atmetė galvą ir spoksojo į lubas. Pirmasis pasiaiškinimas buvo lengvutis uždavinys, palyginti su tuo, kas dar laukė.

– Tai nuskambės...

– Man nusišikt, kaip tai nuskambės, – atšovė jis grėsmingai. – Noriu žinoti, kodėl tu apsimetei esanti mano žmona.

– Nes kažkas nori tave nužudyti!

Skubus atsakymas jį nustebino. Jis vis dar ruošėsi kautis, tačiau dabar jo galva loštelėjo atgal, tarsi būtų gavęs smūgį į smakrą iš apačios.

– *Ką?*

– Kai gulėjau ligoninėje, – pradėjo, sunerdama rankas ties krūtine, – kažkas įėjo į mano palatą.

– Kas?

– Nežinau kas. Išklausyk mane, prieš užduodamas kitus klausimus. – Ji giliai atsikvėpė, tačiau sunkiai rinko tinkamus žodžius. – Buvau sutvarstyta. Negalėjau gerai matyti. Kažkas, kreipdamasis į mane kaip į Kerolę, įspėjo nedaryti jokios priešmirtinės išpažinties. Jis pasakė, kad planas vis dar nesikeičia ir kad tau nepavyks patekti į valdžią.

Jis akimirką stovėjo nejudėdamas, tada lūpų kampučiu nusišypsojo. Galiausiai nusikvatojo neapykantos kupinu juoku.

– Tu vyleisi, kad tuo patikėsiu?

– Tai tiesa!

– Vienintelė tiesa yra ta, kad tu keliausi į kalėjimą. Dabar. – Jis apsisuko ir žengė prie telefono.

– Teitai, ne! – Ji sugriebė jo ranką ir privertė jį atsisukti. – Aš nekaltinu tavęs už tai, ką apie mane galvoji.

– Tu net negalėtum įsivaizduoti, ką aš apie tave dabar galvoju.

Šie užgaulūs žodžiai įskaudino, tačiau ji turėjo juos nuryti

– Aš nemeluoju. Prisiekiu. Kažkas planuoja nužudyti tave prieš tau patenkant į valdžią.

– Aš netgi nesu išrinktas.

– Atrodo, beveik.

– Negali atpažinti to paslaptingo žmogaus?

– Dar ne. Aš stengiuosi.

Jis stebėjo jos nuoširdų veidą, o tada pasišaipė:

– Negaliu patikėti, kad stoviu čia klausydamasis to mėšlo. Visus tuos mėnesius gyvenai dangstydamasi melu. Negi dabar manai, kad patikėsiu, jog visiškai svetimas žmogus įsėlino į palatą ligoninėje ir slapta šnibždėjo tau į ausį, kad ketina mane nužudyti? – Jis papurtė galvą, tarsi stebėtųsi jos įžūlumu ir savo kalte.

– Ne svetimas, Teitai. Kažkas artimas. Kažkas iš tavo šeimos.

Jam atvipo žandikaulis. Spoksojo į ją netikėdamas.

– Ar tu?..

– Pagalvok! Į intensyviosios slaugos skyrių įleidžiami tik šeimos nariai.

– Nori pasakyti, kad kas nors iš mano artimųjų planuoja mane nužudyti?

– Žinau, tai skamba kvailai, tačiau tai tiesa. Aš to neišsigalvojau. Taip pat ir nesapnavau. Yra laiškai.

– Laiškai?

– Laiškai palikti Kerolei ten, kur tik ji galėtų aptikti, pranešantys jai, kad tas planas vis dar galioja. – Ji nuskubėjo prie lentynos spintoje ir pradariusi vieną lagaminų atsegė skyrelio užtrauktuką. Ji atnešė laiškus, subjaurotą kampanijos plakatą ir padavė jam.

– Jie buvo atspausdinti rašomąja mašinėle, kuri yra rančoje, – pasakė jam.

Jis ilgai juos tyrinėjo.

– Tu galėjai pati išspausdinti juos tam atvejui, jeigu perprasčiau tave ir tau reikėtų atpirkimo ožio.

– Aš to nedariau, – sušuko ji. – Tai Kerolės partneris mėgino...

– Pala, pala. – Jis numetė tuos laiškus ir iškėlė rankas. – Darosi vis įdomiau. Kerolė ir tariamasis žudikas buvo sumanę tai kartu, taip turėčiau suprasti?

– Kaip tik taip ir buvo. Nuo to laiko, kai sutiko tave. Galbūt anksčiau.

– Kodėl Kerolė būtų norėjusi mane žudyti? Ji neturėjo jokių polinkių į politiką.

– Tai ne politika, Teitai. Tai asmeniška. Kerolė išsikėlė tikslą tapti tavo žmona. Ji tapo tokia, kokios tu norėjai, ir kai jie suvienijo jėgas, ją apmokė, kaip elgtis, kad ją įsimylėtum. Kas jus supažindino?

– Džekas, – atsakė jis gūžtelėjęs pečiais. – Ji atėjo į mūsų firmą ieškoti darbo.

– Tai galėjo būti ne atsitiktinumas, kad ji ieškojo darbo jūsų teisės kontoroje.

– Ji turėjo nepriekaištingą kvalifikaciją.

– Neabejoju, kad turėjo ja pasirūpinti.

– Ji mokėjo spausdinti, – pridūrė jis susijuokęs. – Todėl visos tavo teorijos eina velniop.

– Žinau, esu teisi.

– Spėju, gali tai net įrodyti, – ironiškai nusivaipė jis, leisdamas suprasti, kad mano priešingai.

Jis net pernelyg patenkintas sunėrė rankas ant krūtinės.

– Aš neturiu įrodymų. Zy turi.

Jį tai, aišku, pritrenkė. Jis nuleido rankas.

– Mano motina?

– Ji apie Kerolę Navaro turi visą aplanką. Mačiau jį. Manydama, kad esu Kerolė, ji grasino mane demaskuoti, jeigu padarysiu tave nelaimingą.

– Kodėl ji turėtų tai daryti?

– Atrodo, ji mano, kad tu vėl įsimylėjai savo žmoną. – Eivė reikšmingai pažvelgė į jį. – Po praėjusios nakties ir aš turiu rimtą priežastį taip manyti.

– Pamiršk praėjusią naktį. Ir pati puikiai žinai, kad viskas buvo bjauriausia apgaulė. – Jis piktas nusisuko.

Eiverė tyliai teikė pirmąją pagalbą savo sužeistai širdžiai. Vėliau ją reikės gydyti kruopščiau. Tačiau dabar ji turėjo spręsti svarbesnius reikalus.

– Net jei pradžioje tu neįžvelgei, kokia Kerolė yra iš tikrųjų, Zy ją kiaurai permatė. Ji pasamdė detektyvą, kad pasiknistų jos praeityje.

– Ir ką gi jis sužinojo?

– Verčiau dabar neaptarinėsiu...

– Ką jis sužinojo? – paklausė griežtai, atsisukdamas ir vėl stodamas su ja akistaton. – Dėl Dievo meilės, nebūk bent dabar tokia skrupulinga.

– Ji buvo striptizo šokėja. Beje, ji buvo suimta už prostituciją. – Matydama, kaip tie žodžiai jį paveikė, ji siekė jo rankos. Jis atitraukė ją, jai net nespėjus prie jos prisiliesti. – Tau nebūtina manim tikėti, – pasakė ji, piktai keldama balsą dėl jo kvailo, užsispyrusio vyriško išdidumo. – Paprašyk motinos, kad parodytų tau tuos surinktus faktus. Ji saugo juos, kad panaudotų prieš Kerolę, jeigu kada pajustų, kad atėjo laikas. Ir tau tai neturėtų būti kokia nelaukta naujiena, Teitai, nes tu niekinai mane, laikydamas Kerole, dėl meilės romanų, dėl to, kad ji nutraukė nėštumą, nes laukėsi tavo vaiko, ir vartojo narkotikus. Ištisus mėnesius kenčiau tavo antipatiją už tos moters klaidas.

Jis akimirką gromuliavo jos žodžius, kandžiodamas žandą iš vidaus.

– Gerai, tarkime, pripažinsiu, kad esi teisi dėl to neregėto negirdėto sąmokslo nužudyti. Bet ar manai, kad patikėsiu, jog lindai į pavojų iš savo geros širdies? Kodėl neįspėjai manęs prieš kelis mėnesius, kai tik atsirado galimybė?

– Ar tuomet būtum patikėjęs manim, jeigu net dabar tau tai skamba kaip didžiausia nesąmonė? – Jis tylėjo, todėl pati atsakė: – Ne, tu nebūtum patikėjęs, Teitai. Aš buvau bejėgė.

Neturėjau galios apsisaugoti, kaip ir tu, mano padėtis buvo nepavydėtina. Be to, negalėjau sau leisti taip rizikuoti. Kai tas žmogus, ir nesvarbu, kas jis buvo ar tebėra, būtų sužinojęs, kad pašnibždėjo savo planus Eiverei Daniels, televizijos naujienų korespondentei, kaip ilgai, tavo manymu, mane būtų palikęs gyvą?

Jis prisimerkė. Iš lėto jo galva ėmė linguoti aukštyn žemyn.

– Manau, jau žinau, kodėl Eiverė Daniels, televizijos naujienų korespondentė, ėmėsi šios apgaulės. Tu tai padarei dėl skandalingos istorijos, ar ne taip?

Ji apsilaižė lūpas, tuo išsiduodama, kad beveik kaip per išpažintį jaučiasi kalta ir nervinasi.

– Ne visai. Prisipažįstu, kad mano karjera iš pradžių priklausė nuo to. – Ji vėl pasiekė jo ranką ir šį kartą ją palaikė. – Bet ne dabar, Teitai. Ne tada, kai pamilau... Mendę. Kai jau pradėjau, nebegalėjau baigti. Negalėjau tiesiog išeiti ir palikti neišspręstų problemų.

– Tai ar ilgai ketinai apsimetinėti mano žmona? Ar mes ketinome dulkintis tamsoje iki mūsų dienų pabaigos? Ar taip ir būčiau niekada nepamatęs tavęs nuogos? Kiek laiko ketinai apsimetinėti? Amžinai?

– Ne. – Jos ranka nuslydo nuo jo plaštakos ir iš nevilties nusviro. – Nežinau. Ketinau tau pasakyti, tiktai...

– Kada?

– Kai būčiau žinojusi, kad Mendei viskas gerai ir kad tu saugus.

– Tai mes vėl grįžtame prie to sąmokslo nužudyti.

– Nustok kalbėti apie tai taip nerūpestingai, – sušuko ji. – Ši grėsmė tikra. – Ji pažvelgė į plakatą. – Ir nėra jokių abejonių.

– Tuomet pasakyk man, ką tu įtari. Kai išėjai iš ligoninės, tu gyveni tarp žmonių, kurie mane visada supo. – Jis vėl papurtė galvą ir karčiai nusijuokė iš savo paties kvailumo. – Jė-

zau, tai tiek daug paaiškina. Atminties spragos. Šepas. Jodinėjimas. – Jis nužvelgė jos kūną. – Tai atsako į tiek daug klausimų, – pasakė jis šiurkščiai. Atsikrenkštęs jis paklausė savęs. – Kodėl aš to nepastebėjau?

– Tu nežiūrėjai. Tu ir Kerolė ilgą laiką artimai nebendravote.

Jis, atrodo, buvo nelinkęs kreipti į tai dėmesio. Jis ir toliau verpė savo minčių giją.

– Ką tu įtari? Kas nori mane nužudyti? Mano tėvai? Mano brolis? Mano geriausias draugas? Dorotė Rėja? Ne, pala – Fensė! Štai kas. – Jis pliaukštelėjo pirštais. – Ji užsiuto ant manęs prieš kelerius metus, kai nedaviau jai savo automobilio, tai todėl ji ir nori mane nužudyti.

– Nejuokauk. – Eiverė drebėjo nuo įtampos.

– Visas šis reikalas yra nevykęs pokštas, – pasakė, pasilenkdamas prie jos veido. – Bjaurus, niekingas pokštas, iškrėstas visiems mums neatsakingos velniabobės, turinčios didelių ambicijų. Pripažįstu, buvau aklas, kurčias pusgalvis, bet dabar viską matau aiškių aiškiausiai. Ar tik ne tu netaktiškai pasielgei, kai dar dirbai žurnaliste prieš metus – kažką pareiškei, nepatikrinusi faktų? Taip, manau, tai buvai tu. Tu sukurpei šį planą, kad ištaisytum tą klaidą ir grįžtum pas savo kolegas. Tu esi žurnalistė, kuriai reikėjo karštos istorijos, todėl kai tik tokia galimybė pasitaikė, paskubomis ją surezgei.

Ji purtė galvą ir graudžiai kuždėjo, tačiau jau ne taip karštai ir tvirtai.

– Ne.

– Aš patikėsiu tavimi, Eivere Daniels. Tu kursi savo istoriją, ir nesvarbu, kiek tai kainuos, tiesa? Šį kartą dėl jos tu net pasiruošusi ištvirkauti. Tikriausiai ne pirmą kartą. Ar tu smunki taip žemai su visais savo pašnekovais? Ar taip visada jiems atsimoki, kad patikėtų tau savo paslaptis?

Ji susisiautė chalatu tvirčiau, tačiau tai mažai gelbėjo nuo jo šiurpinančių priekaištų.

– Aš neištvirkavau, Teitai. Viskas, kas atsitiko tarp mūsų, buvo nuoširdu.

– Velnioniškai nuoširdu.

– Buvo!

– Aš dulkinausi su apsimetėle.

– Ir mylėjai ją!

– Matyt, dėl to, kad tu tai darai taip pat gerai, kaip ir apsimetinėji!

Jos pyktis ištirpo, ji negalėjo atremti šios žodžių krušos. Dabar maldaujančios jos akys paplūdo ašaromis.

– Tu klysti. Prašau patikėk manim, Teitai. Turi būti atsargus. – Ji parodė į plakatą. – Jis ketina padaryti tai rinkimų dieną. Rytoj.

Jis nepalenkiamai purtė galvą.

– Niekada nepatikėsiu, kad kas nors iš mano šeimos ketina paleisti kulką man į galvą.

– Pala! – sušuko ji, staiga prisiminusi, ką buvo pamiršusi paminėti. – Yra toks aukštas žilaplaukis vyras, sekiojantis tave iš vieno miesto į kitą. – Ji greitai išvardijo, kokiu laiku ir kokiuose miestuose ji buvo mačiusi Žilaplaukį minioje. – Vanas turi tai įrodančių juostų.

– Ak, operatorius iš *KTEX* televizijos, – pasakė, gailiai šypsodamasis. – Dabar aišku, iš kur jis. Kas dar dalyvauja tavo žaidimėlyje?

– Airišas Makeibas.

– Kas jis?

Ji trumpai paaiškino, kokie santykiai juos sieja ir kaip Airišas jaudindamasis tariamai atpažino Kerolės kūną.

– Jis turi jos papuošalus, jeigu nori juos susigrąžinti.

– O kaip šis medalionas? – paklausė jis, galva linktelėdamas į jos krūtinę.

– Mano tėvo dovana.

– Labai sumanu, – jis nenoromis parodė pagarbą. – Tu greitai reaguoji, esi guvi ir gerai mėtai pėdas.

– Paklausyk manęs, Teitai. Jeigu aš gausiu tas juostas iš Vano, ar peržiūrėsi jas, gal pamatęs tu atpažintum tą vyrą?

Ji papasakojo jam, kaip jie padarė išvadą, kad buvo pasamdytas profesionalus žudikas.

– Tu subūrei neblogą trijulę, ir visi manote, kad pasidarysite gražaus pinigo Ratledžų šeimos sąskaita.

– Nieko panašaus.

– Ne?

– Ne!

Netikėtai kažkas pabeldė į duris ir juos abu privertė pasisukti.

– Kas ten? – sušuko Teitas.

Tai buvo Edis.

– Po dvidešimties minučių renkamės apačioje, trumpai pasitarsime prieš važiuodami į oro uostą. – Teitas keletą akimirkų žvelgė į nerimaujančias Eiverės akis. – Ar viskas gerai? – paklausė Edis.

Ji parėmė smakrą kumščiais ir tyliai maldavo Teito nieko nesakyti.

– Prašau, Teitai, – sušnibždėjo. – Gal ir neturi priežasčių, bet privalai manim patikėti.

– Viskas puiku, – nenoriai sušuko jis, neatidarydamas durų. – Susitiksime valgomajame. Po dvidešimties minučių.

Eiverė susmuko su palengvėjimu ant artimiausios sofos.

– Tu privalai niekam nieko nesakyti, Teitai. Prisiek man, kad apie tai niekam neprasitarsi nė žodeliu. Niekam.

– Kodėl turėčiau pasitikėti tavimi labiau nei savo šeima ir ištikimais draugais?

Atsargiai rinkdama žodžius, ji atsakė:

– Jeigu tai, ką tau sakiau, yra tiesa, tuomet tylėjimas galėtų apsaugoti tavo gyvybę. Jeigu visas tas beprotiškas planas yra kvailystė, tada tavo tylėjimas apsaugos tave nuo žmonių pajuokos. Šiaip ar taip, demaskuodamas mane kaip apsime-

tėlę, tu dabar nieko nelaimėtum. Todėl maldauju tavęs kol kas niekam nieko nesakyti.

Jis ilgai ir šaltai spoksojo į ją.

– Tu esi tokia pat sukta, kokia buvo ir Kerolė.

– Man nepatinka, kad tu taip supranti.

– Aš turėjau pastebėti tuos ženklus. Turėjau žinoti, kad tie tavo, *jos*, pasikeitimai buvo per daug geri, kad būtų tiesa. Pavyzdžiui, tai, kaip tu elgeisi su Mende parvykusi namo.

– Ji tiek daug pasiekė, Teitai. Argi aš nenusipelniau ją pamildama, kad manim patikėtum?

– O ar bus garbinga, kai sudaužysi jai širdį išeidama?

– Tai sudaužys ir mano širdį.

Jis nekreipė į ją dėmesio.

– Dabar jau suprantu, kodėl staiga susidomėjai šiais rinkimais, kodėl taip iškalbingai reikšdavai savo nuomonę ir kodėl... – Jis pažvelgė į jos burną. – Kodėl taip daug kas buvo kitaip.

Keletą akimirkų atrodė, kad jis kovoja su galingo magneto, traukiančio prie jos, jėga. Tada, pagiežingai nusikeikęs, jis nusisuko.

Eiverė puolė paskui, norėdama sulaikyti, jam nespėjus užtrenkti vonios kambario durų.

– Ką ketini daryti?

– Kol kas nejudinsiu nė piršto. Aš tiek daug pasiekiau. Tu ir tavo niekingas planas nesutrukdys man laimėti rinkimų, manim pasitiki visa šeima ir tiek daug žmonių.

– O kaipgi aš?

– Aš nežinau, – sąžiningai atsakė jis. – Jeigu tave demaskuočiau, aš pats ir mano šeima pasirodytume kaip kvailiai. – Jis sugriebė jai už plaukų pakaušyje ir trūktelėjo atgal. – Ir jeigu tu skleisi šias nesąmones, pribaigsiu tave savo rankomis.

Ji neabejojo, kad jis taip ir padarytų.

– Aš nemeluoju, Teitai. Viskas, ką tau sakiau, yra tiesa.

Jis staigiai paleido ją.

– Aš tikriausiai išsiskirsiu su tavim, kaip ketinau skirtis ir su Kerole. Tau bus puiki bausmė – visą gyvenimą liksi buvusi pono Ratledžo žmona.

– Turi būti atsargus. Tave mėgins nužudyti.

– Eiverė Daniels mėnesių mėnesius buvo mirusi ir palaidota. Ji ir liks mirusi ir palaidota.

– Saugokis minioje aukšto žilaplaukio vyro. Nesiartink prie jo.

– Nebus jokios karjeros televizijoje, nebus nuostabiosios istorijos, žaibiškai galinčios padaryti tave įžymybe. – Jis paniekinamai ją nužvelgė. – Tu nepeši jokios naudos iš šios istorijos, ponia Daniels.

– Padariau tai, nes myliu tave.

Jis užtrenkė duris jai prieš nosį.

Keturiasdešimt šeštas skyrius

Vano paieškos rinkimų dienos išvakarėse ėjo į pabaigą. Keletą sekundžių jis spoksojo į ekraną netikėdamas, kad pagaliau surado tai, ko taip ilgai ieškojo.

Jis nusnūdo tik auštant. Pamatęs pro sudriskusias naktines užuolaidas besiskverbiančią šviesą, suprato, kad žiūrėdamas vieną vaizdajuostę po kitos kiurksojo visą naktį. Pamiegojęs maždaug valandą, jis išgėrė puodelį stiprios, turinčios daug kofeino kavos ir grįžo prie pulto. Ant grindų aplink stalą mėtėsi vyniojamasis popierius nuo greito maisto, tuščios sodos vandens skardinės, tušti cigarečių pakeliai ir dvokė perpildytos peleninės.

Vanas net nepastebėjo tos netvarkos. Jam ji nerūpėjo. Kaip ir tai, kad jau daugiau nei dvi paras buvo sočiau nevalgęs ir nesiprausęs po dušu. Jo neįveikiamas potraukis žiūrėti vaizdajuostes seniai buvo virtęs apsėdimu. Dabar jo užsidegimas peraugo į misiją.

Jis užbaigė ją devintą trisdešimt vakaro, kai sėdėjo sukdamas juostą, paties nufilmuotą prieš trejus metus, tada dirbo *NBC* bendrovės Vašingtono filiale. Jis net neprisiminė tos televizijos stoties pavadinimo, bet prisiminė užduotį. Tuomet nufilmavo keturias juostas, kiekvienoje – po dvidešimt minučių nesumontuotų vaizdų. Korespondentas sutrumpino tas aštuoniasdešimt minučių iki penkių minučių trukmės

specialios apybraižos vakarinėms naujienoms per reitingų apžvalgos savaitę. Žmonės, žiūrėdami tuos vaizdelius, šiurpo ir slogiai lingavo galvas, tačiau prarijo kaip spragėsius.

Vanas keletą kartų peržiūrėjo visą tą aštuoniasdešimties minučių darbą, kad įsitikintų, jog neklysta. Kai įsitikino esąs teisus, suspaudė reikiamus jungiklius, įkišo tuščią ritinėlį ir pradėjo kopijuoti pačią svarbiausią ir labiausiai inkriminuojančią juostą.

Kadangi ją reikėjo nedelsiant perrašyti, turėjo prastumti dvidešimt minučių. Jis pasikuitė tarp suglamžytų popierių, besimėtančių prie pulto, ir galų gale radęs sulamdytą cigaretę užsidegė; tada pakėlė telefono ragelį ir paskambino į *Palacio Del Rio*.

– Taip, man reikia pakalbėti su ponia Ratledž. Teito Ratledžo žmona.

– Atleiskit, pone, – maloniai pasakė komutatoriaus operatorė, – negaliu jūsų sujungti, bet jeigu pasakysite savo vardą ir numerį...

– Ne, jūs nesuprantate. Tai asmeniška žinia. Ei... hm, Kerolei Ratledž.

– Aš perduosiu jūsų žinutę jų personalui, kuris atrenka...

– Klausyk, kale, tai svarbu, supratai? Kritinis atvejis.

– Kam svarbu, pone?

– Negaliu sakyti. Turiu asmeniškai pasikalbėti su ponia Ratledž.

– Atleiskit, pone, – pakartojo nepalaužiama telefonistė. – Negaliu jūsų sujungti. Jeigu paliksite savo...

– Šūdas!

Jis tėškė telefono ragelį ir surinko Airišo numerį. Leido telefonui skambėti trisdešimt kartų, kol pasidavė.

– Kur, po galais, jis trankosi?

Kol juosta vis dar įsirašinėjo, Vanas žingsniavo mėgindamas sugalvoti geriausią būdą, kaip pranešti Airišui ir Eiverei, ką sužinojo. Svarbiausia buvo perduoti tą juostą Eiverei į ran-

kas, bet kaip? Jeigu net viešbučio telefonistės negalėjo įkalbėti, kad sujungtų su Eiverės kambariu, greičiausiai šį vakarą jam nepavyktų prisiartinti prie jos taip arti, kad perduotų tą juostą jai į rankas. Ji turi ją pamatyti iki rytdienos.

Kai juosta jau buvo perrašyta, Vanas vis dar nebuvo sugalvojęs, kaip išspręsti šį iškilusį uždavinį. Vienintelė galima veiksmų eiga – pamėginti surasti Airišą. Jis patartų, kaip elgtis.

Tačiau pusvalandį pakaitinęs *KTEX* naujienų skyriaus ir Airišo namų telefono linijas iš savo buto, jis vis dar nebuvo pakalbėjęs su savo viršininku. Jis nusprendė nuvežti prakeiktą juostą Airišui į namus. Ten jis galėtų jo palaukti. Reikės pervažiuoti visą miestą, tačiau velniai nematė. Tai buvo labai svarbu.

Kai jis pasiekė savo daugiabučio namo automobilių aikštelę, prisiminė, kad jo furgonas stovi prie darbo. Išvakarėse jo kolega korespondentas turėjo jį parvežti namo, kai jie nufilmavo Ratledžo sugrįžimą į San Antonijaus oro uostą.

– Šūdas. Ką dabar daryti?

Pašto skyriaus dėžutė. Jeigu nebus kitos galimybės susisiekti, jam buvo pasakyta informuoti tokiu būdu. Jis grįžo vidun. Popieriaus skiaučių krūvoje jis surado tą, kurioje buvo pakeverzojęs pašto skyriaus dėžutės numerį. Jis įdėjo vaizdajuostę į storą plastiku iš vidaus išmuštą voką su adresu, užsimetė striukę ir pasiėmęs paketą leidosi pėsčiomis.

Iki artimiausios parduotuvėlės, kur buvo ir pašto dėžutė, reikėjo praeiti du gyvenamųjų namų kvartalus, tačiau net toks mažas atstumas Vanui atrodė per didelis.

Jis nusipirko cigarečių, šešių skardinių alaus pakuotę ir pašto ženklų, kad galėtų išsiųsti siuntinuką, – jeigu neužteks, Airišas galės sumokėti skirtumą, – ir įmetė paketą į pašto dėžutę. Ant jos buvo užrašyta, kad paštas surenkamas vidurnaktį. Juosta geriausiu atveju pateks Airišui į rankas rytojaus rytą.

Vis dėlto Vanas ketino ir toliau skambinti Airišui kas penkias minutes, kol su juo susisieks. Išsiųsdamas juostos kopiją, jis tik apsidraudė.

Kur tas senas pusgalvis tokią valandą galėtų būti, jeigu ne namie ar televizijos stotyje? Anksčiau ar vėliau jis turi pasirodyti. Tada juodu nuspręs, kaip įspėti Eiverę, koks realus pavojus gresia Ratledžo gyvybei.

Pakeliui siurbčiodamas iš alaus skardinės, Vanas parsivilko namo, atsirakino butą, įėjo, nusivilko striukę ir vėl sėdo prie pulto. Jis įdėjo vieną iš juostų, kuri padėjo jam įminti mįslę, ir pradėjo iš naujo ją žiūrėti.

Įpusėjęs juostą, jis pasiekė ragelį ir surinko Airišo numerį. Jam suskambus penkis kartus, išgirdo trakštelėjimą, nutraukiantį sujungimą. Greitai pažvelgė į telefoną ir išvydo, kad jo mygtuką nuspaudusi pirštinėta ranka. Ranka pasekusios jo akys išvydo maloniai šypsantį veidą.

– Labai įdomu, pone Lavdžojau, – tyliai pasakė lankytojas, linktelėdamas į mirgantį ekraną. – Nelabai galėjau prisiminti, kur jus anksčiau mačiau.

Tada pakėlė revolverį ir nutaikęs į Vano kaktą iššovė.

Airišas nuskubėjo pro savo paradines duris ir sugriebė ragelį telefonui suskambus šeštą kartą, kaip tik tuo metu skambintojas pakabino ragelį. „Prakeikimas!" Jis pratūnojo iki vėlumos naujienų skyriuje, rengdamasis pragariškai dienai, o tokia rytoj ir laukė naujienų komandos.

Jis kelintą kartą tikrino tvarkaraščius, peržiūrėjo užduotis ir tarėsi su diktoriais norėdamas įsitikinti, kad visi žino, kur jiems reikės eiti ir ką daryti. Tai bus naujienų diena, kokias Airišas labai mėgo. Tačiau tokios dienos sukeldavo ir stiprų rėmenį, lyg siera viduriuose rusentų. Jam nereikėjo pakeliui namo sustoti ir godžiai ryti to troškinio su pipirų padažu.

Jis išgėrė stiklinę antacido ir grįžo prie telefono. Paskambino Vanui, tačiau pakabino ragelį telefonui suskambėjus

porą dešimčių kartų. Jeigu Vanas išėjo paūžti, apsinešti nuo legalių kvaišiklių, jis nudės jį. Ankstų rytą jis turi būtų gyvas ir šviežias kaip agurkėlis.

Jis išsiųstų Vaną su korespondentu filmuoti, kaip Ratledžai balsuoja Kervilyje, tada įtaisytų jį visai dienai ir ilgam vakarui *Palacio Del Rio* laukti, kada jie sugrįš.

Airišas netikėjo, kad kas galėtų būti toks kvailas ir kėsintųsi pulti Ratledžą žudyti rinkimų dieną, bet Eiverė, atrodo, buvo įsitikinusi, kad pasikėsinimą įvykdyti mėgins kaip tik tada. Jeigu matydama Vaną minioje ji mažiau nerimauja, Airišas pasistengs, kad jis būtų ten matomas ir lengvai pasiekiamas – jai gali jo prireikti.

Susisiekti su ja telefonu buvo neįmanoma. Jis jau bandė skambinti jai šiandien, tačiau jam buvo pasakyta, kad ponia Ratledž nekaip jaučiasi. Bent jau tokią istoriją surezgė Ratledžų stovykloje, kai ji nelydėjo Teito per baigiamąją jo kampanijos kelionę po šiaurės Teksasą.

Paskutinįkart, kai bandė su ja pasikalbėti, jam buvo pasakyta, kad šeima išėjusi pietauti. Vis dar susirūpinęs pakeliui namo jis sustojo prie pašto skyriaus ir pasitikrino pašto dėžutę. Joje nieko nebuvo, tai šiek tiek jį nuramino. Jis guodėsi, kad jokių naujienų – gera naujiena. Jeigu Eiverei jo reikėtų, ji žino, kur jį rasti.

Jis susiruošė miegoti. Pasimeldęs pamėgino dar kartą paskambinti Vanui. Vis dar niekas neatsiliepė.

Eiverę rinkimų dienos išvakarėse kankino nerimas. Teitas jai kategoriškai pasakė, kad ji nevyks su juo į paskutinę kampanijos kelionę, ir nepaisė jokių jos maldavimų.

Kai jis saugiai grįžo, jai palengvėjo, nors kojos vis dar linko. Kai jie susirinko pietauti, Džekas prisėlino prie jos ir paklausė:

– Ar tau vis dar diegliai?

– Ką?

– Teitas sakė, kad šiandien tu nesikėlei, nes prasidėjo ciklas.

– Ak, taip, – lengviau atsidususi, ji palaikė tą melą, – šįryt nekaip jaučiausi, bet dabar man geriau, ačiū.

– Tik norėjau įsitikinti, kad nesugadinsi tokio svarbaus ryto. – Džekui nė trupučio nerūpėjo jos sveikata, tik tai, kaip jos buvimas ar nebuvimas galėtų paveikti rinkimų rezultatus. – Rytoj turi pasirodyti kaip niekad puikiai.

– Pasistengsiu.

Tada Džeko pareikalavo Dorotė Rėja, kuri nelietė gėrimų jau kelias savaites. Pokyčiai buvo akivaizdūs. Ji jau nebeatrodė išsigandusi ir silpna, be to, stengėsi atrodyti ir graži. Labiau pasitikinti savimi, ji retai paleisdavo Džeką iš akių ir niekada, kai netoliese matydavo Eiverę. Regis, ji vis dar laikė Kerolę pavojinga, tačiau dabar buvo pasiruošusi su ja kautis dėl savo vyro meilės.

Teitas iš prigimties buvo žavumo įsikūnijimas, todėl, kaip manė Eiverė, niekas nepastebėjo, kad jų santykiai atšalę. Šeima kartu keliavo į restoraną pietauti, ten buvo pasodinti ir aptarnauti atskirame valgomajame.

Per pietus Teitas su ja elgėsi kuo mandagiausiai. Ji vargino jį klausimais apie jo dieną, kaip jį sutiko kiekviename mieste. Jis atsakinėjo mandagiai, tačiau neišsiplėsdamas. Plieninis jo akių šaltis stingdė ją iki kaulų smegenų.

Jis žaidė su Mende. Porino istorijas iš kelionės dėmesingiems motinai ir tėvui. Jis švelniai erzino Fensę ir įtraukė ją į pokalbį. Išklausė Džeko paskutinių patarimų. Pasiginčijo su Edžiu, kaip jam rengtis rinkimų dieną.

– Eidamas balsuoti nesipuošiu – apsirengsiu kaip eilinis vyrukas. O kostiumu persirengsiu ir užsirišiu kaklaraištį tik tuo atveju, jeigu turėsiu sakyti priėmimo kalbą.

– Tuomet verčiau pasirūpinčiau iš viešbučio paimti stovimąją kabyklą, kad per naktį kostiumas kabėtų tvarkingai, – tikėdama Teito pergale pasakė Eiverė.

– Klausyk, klausykis jos! – Nelsonas iš širdies prietaringai nusispjovė per petį.

Teitas griežtai pažvelgė į ją, tarsi norėdamas nuplėšti nuo jos kaukę. Jeigu jis kuo nors ką nors ir įtarė šiame nuotaikingame artimųjų būrelyje, tai tik ją. Jis slėpė abejones dėl savo šeimos lojalumo ir ištikimybės, ir slėpė jas gerai. Kaip žmogus, kurio gyvenimas kitą dieną galėjo iš esmės pasikeisti, jis atrodė neįtikimai ramus.

Vis dėlto Eiverė spėjo, kad jo šaltakraujiškumas tik išorinis. Jis tryško tikėjimu, nes norėjo, kad ir visi kiti jaustųsi ramūs. Tai Teitui taip būdinga.

Ji troško susitikti su juo akis į akį, grįžus į viešbutį, ir džiaugėsi, kai jo pasitarimas su Džeku ir Edžiu greitai baigėsi.

– Aš einu pasivaikščioti paupiu, – tarė jiems Džekas, apsivilkęs striukę. – Dorotė Rėja ir Fensė žiūri filmą per televizorių kambaryje. Tai sentimentali nesąmonė, negaliu tokių pakęsti, taigi, kol rodys filmą, ketinu paslampinėti.

– Aš nusileisiu su tavim liftu, – pasakė Edis. – Noriu patikrinti, ar kartais nepražiopsojome kokių laikraščių vestibiulio kioske.

Jie išėjo. Mendė jau miegojo savo kambaryje. Dabar, galvojo Eiverė, ji turės laiko priversti Teitą išklausyti savo argumentų, net jei reikės maldauti jų išklausyti. Galbūt šį kartą jo sprendimas nebus toks griežtas. Tačiau, jos nusivylimui, jis pasiėmė raktą ir žengė prie durų.

– Aplankysiu mamą ir tėtį.

– Teitai, ar tu pastebėjai oro uoste Vaną? Aš mėginau jam skambinti į namus, tačiau jis dar nebuvo grįžęs. Norėjau, kad jis atneštų juostas, todėl...

– Atrodai pavargusi. Nelauk.

Jis išėjo ilgam. Užsidariusi viešbučio kambariuose, ji praleido ilgą ir niūrią dieną, todėl buvo išvargusi ir nepajėgdama daugiau laukti atsigulė.

Teitas taip ir negrįžo pas ją. Ji nubudo naktį. Pasigedusi jo šilumos, puolė panikon, šalia savęs negirdėjo jo kvėpavimo. Ji greitai perbėgo miegamąjį ir atidarė duris.

Jis miegojo ant sofos svečių kambaryje.

Tai ją užgavo.

Ištisus mėnesius ji negalėjo rasti kelio į jo širdį dėl Kerolės apgavysčių, dabar prarado jį dėl savo pačios kaltės.

Keturiasdešimt septintas skyrius

Pilvo skausmas, kai Airišas gulėsi į lovą praėjusią naktį, buvo švelnus, palyginti su tuo smarkiu priepuoliu, kuris jį ištiko septintą valandą rinkimų dienos rytą.

Aušo giedra, nors ir vėsi diena. Dėl puikaus rudeninio oro buvo pranašaujama, kad valstijos rinkėjai balsuos aktyviai.

Nuotaika *KTEX* televizijos naujienų skyriuje nebuvo tokia gera. Jo vadovas buvo nusiteikęs karingai.

– Atsiprašau, niekam tikęs kalės vaike, – be garso tarė Airišas nutrenkęs telefono ragelį. Kai Vanas nepasirodė naujienų kambaryje šeštą trisdešimt, kaip numatyta, Airišas nesiliovė jam skambinti į butą. Vis dar nebuvo jokio atsako. – Kur jis galėtų būti?

– Gal jis pakeliui, – mėgino raminti jį vienas operatorių.

– Galbūt, – suniurnėjo Airišas, prisidegdamas cigaretę, kurios neketino rūkyti. – Gerai, kol kas siunčiu tave. Jeigu paskubėsi, gali pagauti Ratledžus, išeinančius iš viešbučio. Jei ne, skuosk kaip beprotis į Kervilį, kad susitiktumėte ten. Ir pranešinėk kas porą minučių, – sušuko jis operatoriui, besigrumdančiam su korespondentu duryse.

Abu vyrukai džiaugėsi išgelbėję savo skalpus nepaliestus.

Airišas čiupo telefono ragelį ir įnirtingai suspaudė numerį, dabar mokėjo jį atmintinai.

– Labas rytas, – atsiliepė malonus balsas, – *Palacio Del Rio*.

– Man reikia pasikalbėti su ponia Ratledž.

– Atleiskit, pone. Aš negaliu jūsų sujungti...

– Taip, žinau, žinau, bet tai svarbu.

– Jeigu paliksite savo vardą ir nume...

Jis pakabino ragelį, jai saldžiai gražbyliaujant, ir nedelsdamas surinko Vano numerį. Jis skambėjo be paliovos, o Airišas nervindamasis nužingsniavo taip toli, kiek tik pasiekė telefono laidas.

– Kai tik jis paklius man į rankas, išdaužysiu jam pautus.

Jis nutvėrė pasiuntinuką, savo nelaimei, atsidūrusį jo akiratyje.

– Ei, tu, važiuok tenai ir išvilk jo kaulėtą subinę iš lovos.

– Kieno, pone?

– Vano Lavdžojaus. Kieno, po galais, manai? – Airišas riaumojo nekantraudamas. Kodėl visi pasirinko šią dieną, kad dingtų iš akių arba atrodytų kaip bukapročiai? Jis pakeverzojo Vano adresą popieriaus lapelyje, įkišo jį iš baimės nustėrusiam vaikiui ir grėsmingai įsakė: – Ir kad be jo negrįžtum.

Eiverė išėjo iš viešbučio, prakaituota ranka vesdamasi Mendę, kita buvo įsikibusi Teito parankėn. Ji šypsojosi tūkstančiams kamerų, trokšdama, kad jos veido raumenys atsipalaiduotų ir nustotų trūkčioję.

Kai jie ėjo prie laukiančio limuzino, pastatyto plytomis grįstoje stoginėje, Teitas šypsojosi kameroms savo žaviausia šypsena ir kėlė nykštį į viršų. Į juos buvo nutaikyti mikrofonai. Eiverė niūriai pagalvojo, kad jie panašūs į šautuvų vamzdžius. Per miesto triukšmą ir visuotinį sąmyšį Teito balsas teikė tikrumo.

– Didžiosios rinkimų dienos oras. Geras ir rinkėjams, ir kiekvienam kandidatui.

Jis buvo apipiltas klausimais daug rimtesnėmis temomis nei oras, bet Edis nulydėjo juos ir įsodino į limuziną ant užpakalinės sėdynės. Eiverę apėmė sielvartas, kai suprato, kad į

Kervilį jis vyks drauge. Ji negalės pabūti su Teitu viena, kaip tikėjosi. Juodu visą rytą nebuvo vieni. Kai ji nubudo, jis jau buvo atsikėlęs ir apsirengęs. Kol ji su Mende apsirengė, jis papusryčiavo pirmame aukšte, viešbučio valgomajame, pro kurio langus atsivėrė upės vaizdas.

Kai limuzinas pajudėjo, ji žvilgčiojo į galinio vaizdo veidrodėlį, mėgindama pamatyti Vaną. Ji pastebėjo dviejų žmonių komandą iš *KTEX* televizijos, bet operatorius su „Betacam" kamera buvo ne Vanas. Kodėl ne jis? – stebėjosi. Kur jis yra?

Jo nebuvo ir tarp žiniasklaidos atstovų, laukiančių jų prie balsadėžės Kervilyje. Jos nerimas taip sustiprėjo, kad vienu metu Teitas pasilenkė prie jos ir sušnibždėjo:

– Šypsokis, dėl Dievo. Atrodai taip, tarsi jau būčiau pralaimėjęs.

– Aš bijau, Teitai.

– Bijai, kad pralaimėsiu dar nesibaigus dienai?

– Ne. Bijau, kad gali žūti. – Ji žvelgė į jį, kol Džekas jiems sutrukdė kažko klausdamas Teito.

Kelias atgal į San Antonijų atrodė niekada nesibaigs. Eismas greitkelyje ir miesto centre buvo judresnis nei paprastai. Kai jie išlipo iš limuzino prie viešbučio durų, Eiverė vėl atidžiai dairėsi po liūliuojančią minią. Ji pastebėjo pažįstamą veidą, tačiau ne tą, kurį norėjo matyti. Žilaplaukis vyras stovėjo tarp žmonių kitapus gatvės. Vano ir dabar niekur nematė.

Airišas buvo pažadėjęs.

Kažkas buvo negerai.

Tą akimirką, kai jie pasiekė savo numerį, ji atsiprašė ir nuėjo į kambarį, kad paskambintų telefonu. Naujienų skyrius atsiliepė po dešimties pyptelėjimų.

– Prašau pakviesti Airišą Makeibą, – pasakė ji, uždususi nuo skubėjimo.

– Airišą? Gerai, einu jo pakviesti.

Ji žinojo, koks košmaras ir koks iššūkis tenka žiniasklaidai rinkimų dienomis. Visi lakstė ir plušėjo pašėlusiu tempu.

– Nagi, nagi, Airišai, – šnibždėjo ji laukdama. Ji prisiminė, kaip ramiai ir ryžtingai, tarsi kokioje sargyboje, stovėjo Žilaplaukis.

– Klausau?

– Airišai! – sušuko ji, ištižusi dėl palengvėjimo.

– Ne. Ar jūs laukiate jo? Sekundėlę.

– Čia Eiv... – Kai ją netikėtai vėl paprašė palaukti, ji vos nepradėjo raudoti iš nerimo.

Po akimirkos vėl kažkas atsiliepė:

– Alio? – neryžtingai ištarė kažkoks vyras. – Alio?

– Taip, kas čia? Edi, ar čia tu?

– Taip.

– Čia, Ei... na, Kerolė.

– Kur tu, po galais?

– Aš savo miegamajame. Kalbuosi šia linija. – Matyt, jis pakėlė paralelį telefoną svečių kambaryje.

– Tai paskubėk, gerai? Šios linijos turi būti laisvos.

Jis padėjo ragelį. Ji vis dar laukė. Į jos skambutį naujienų kambaryje žmonės, rinkimų dieną turintys svarbesnių reikalų, nei ieškoti boso, nekreipė dėmesio – žinių srautas tik stiprėjo. Netekusi galvos ji padėjo į vietą telefono ragelį ir prisidėjo prie šeimos bei kelių svarbiausių savanorių, susirinkusių kitame kambaryje.

Nors šypsojosi ir bendravo taip, kaip iš jos buvo tikimasi, visą laiką mėgino įminti, kur gali būti Vanas. Ji guodėsi įsivaizduodama, kad jis apačioje, pokylių salėje, stato savo trikojį ir kamerą, kad nušviestų, jei pasiseks, Teito pergalės šventę, vyksiančią vėlyvą naktį.

Šiuo metu nieko kito ji negalėjo daryti. Turėtų būti logiškas paaiškinimas, kodėl pasikeitė planai. Kadangi jai nieko nepranešė, ji negalėjo sutramdyti savo vaizduotės. Airišas ir Vanas žino, kur ji, jeigu reikėtų su ja susisiekti. Pasiryžusi nepasiduoti panikai, ji nuėjo prie sofos, ant kurios išsidrėbęs sėdėjo Teitas.

Ištikimas savo žodžiui, jis ėjo į rinkimus apsirengęs kasdieniškai, odiniu švarku ant džinsinių kelnių. Kai kalbėjo su Zy, klausinėjančia, kas ko norėtų pietums, jis atrodė visiškai atsipalaidavęs.

Eiverė atsisėdo ant sofos ranktūrio. Jis išsiblaškęs nukorė ranką jai ant šlaunies ir nerūpestingai paglostė jos kelį. Kai Zy pasitraukė, jis pažvelgė į ją ir nusišypsojo.

– Labas.

– Labas.

Ir tada jis prisiminė. Ji matė, kaip atslinkę prisiminimai vėl užtemdė jo žvilgsnį, naikindami jo pilkose rainelėse karštį, kol jos tapo šaltos ir vėl nepermaldaujamos. Jis palengva patraukė ranką.

– Kai ko tavęs norėjau paklausti, – tarė jis.

– Ko?

– Ar tu kada rūpinaisi saugodamasi, kad nepastotum?

– Ne. Ir tu to nedarei.

– Nuostabu.

Ji negalėjo leistis įbauginama jo paniekos ir bėgti kuo toliau nuo jo. Šiandien ji neketino trauktis.

– Airišai, tau antroji linija.

– Ar nematai, kad aš jau ir taip prie prakeikto telefono? – šaukė jis tikrame naujienų kambario pragare. – Pasakyk jiems, kad lauktų. O ar tu mėginai belstis? – jis vėl kalbėjo į ragelį.

– Kol susikruvinau krumplius, pone Makeibai. Jo nėra namie.

Airišas perbraukė ranka savo rausvą veidą. Tas pasiuntinukas skambino norėdamas pranešti naujienas, kurios neturėjo jokios prasmės.

– Ar žiūrėjai pro langus?

– Mėginau. Užuolaidos užtrauktos, bet aš klausiausi, pridėjęs ausį prie durų. Neišgirdau nė garso. Nemanau, kad kas

viduje yra. Be to, čia nėra jo furgono. Jau patikrinau stovėjimo aikštelę. Jo vieta tuščia.

Kaip tik tai Airišas ir norėjo pasiūlyti toliau daryti.

– Jėzau, – sumurmėjo jis.

Airišas tikėjosi, kad Vanas namie parpia po piktnaudžiavimo alkoholiu nakties, bet, matyt, jo ten nėra. Jeigu ten nėra jo furgono, namie nėra ir jo, baigta.

O gal, pamanė Airišas, jie vienas kitą neteisingai suprato ir Vanas išvyko tiesiai prie *Palacio Del Rio*. Tačiau pasiteiravęs ten esančios savo komandos, išgirdo, kad jie taip pat jo neregėjo.

– Ačiū, gali grįžti. – Jis paspaudė mirkčiojančią šviesą ant telefono skydo. – Makeibas, – pasakė jis šiurkščiai. Išgirdo sujungimo garsą. – Ei, ar niekas manęs nelaukė antrąja linija?

– Laukė.

– Na, dabar niekas neatsiliepia.

– Manau, jie padėjo ragelį.

– Ar tai buvo vyrukas? – norėjo žinoti jis.

– Kažkokia moteris.

– Nesakė, kas tokia?

– Ne. Tik pamaniau, kad turėtų būti išvargusi.

Airišo kraujospūdis šoktelėjo.

– Kodėl, po galais, man nepasakei?

– Aš sakiau!

– *O Dieve!*

Ginčai su nieko neišmanančiais žmonėmis negalėjo niekuo padėti. Jis puolė atgal į savo kabinetą, užsitrenkė duris ir prisidegė cigaretę. Nebuvo tikras, kad skambino Eiverė, tačiau spėjo, net visais viduriais jautė, kad ji. Galbūt dėl to jam taip skaudėjo – dėl tų bjaurių instinktų.

Jis tiesiai iš butelio gurkštelėjo antacido ir vėl prisitraukė telefoną. Airišas surinko viešbučio numerį ir išgirdo tą patį šaltą balsą. Kai jis pareikalavo, kad sujungtų su Ratledžų kambariais, telefonistė pradėjo tą pačią nuobodžią litaniją.

– Klausyk, bjaurybe, man nusispjaut į tavo suknistus nurodymus, į kieno suknistus skambučius turėtų būti atsakoma. Noriu, kad dabar pat sujungtum su jos kambariu. *Dabar*, supratai? O jeigu to nepadarysi, atvažiuosiu ir nurausiu tau galvą.

Ji pakabino ragelį. Airišas išlindo iš kabineto, pūsdamas dūmus ir pukšėdamas kaip garvežys. Eiverė turėtų visai nesivaldyti. Manys, kad jie ją apleido.

Vanas, tas neatsakingas šunsnukis, nepasirodė viešbutyje, nors turėjo ten būti, kad ji galėtų jį matyti ir jausti patikimą užnugarį. Jo nesujungė su ja, todėl ji nežino, kad jis pašėlusiai stengiasi su ja susisiekti.

Jis įsiveržė atgal į naujienų kambarį, apsivilkęs savo tvido švarkelį.

– Aš išeinu.

– Išeinate?

– Ką, gal kurčias? *Išeinu.* Jeigu kas skambins ar ateis manęs ieškoti, pasakyk jiems, kad lauktų arba paliktų žinutę. Grįšiu, kai tik galėsiu.

– Kur jūs?.. – pavaldinys jau kalbėjosi tik su cigaretės dūmų kamuoliu.

– Ar jūs įsitikinęs, kad jo nėra? – Eiverė negalėjo patikėti. – Aš skambinau anksčiau ir...

– Viskas, ką žinau, kad jis išėjo, ir niekur negaliu jo rasti. Todėl esu įsitikinusi, kad jis tikrai išėjo.

– Kur išėjo?

– Atrodo, niekas nežino.

– Airišas neišeitų rinkimų dieną.

– Klausykit, ponia, čia aplinkui tikras beprotnamis, ypač kai Airišas nusprendė pasprukti, taigi ar paliksite žinutę, ar ne?

– Ne, – vos girdimai pasakė ji. – Jokių žinučių.

Pasijutusi palikta likimo valiai, ji baigė pokalbį ir patraukė į didžiąją svetainę. Jos akys pirmiausia nevalingai susiieškojo

Teitą. Jis kalbėjosi su Nelsonu. Zy neva klausėsi jų pokalbio, tačiau stebėjo Teitą išsiblaškiusiu žvilgsniu, tai jai įprasta.

Džekas ir Edis stovėjo apačioje stebėdami, kaip rengiamasi pokylių salėje, ir atidžiai sekė rinkimų rezultatus, kai jie būdavo pranešami. Iki balsavimo pabaigos dar buvo likusios kelios valandos, tačiau preliminarūs rezultatai rodė, kad Teitas neatsilieka nuo Dekerio. Net jeigu jis neišsiveržė į priekį, bent gerokai išgąsdino tą pasipūtusį senatorių.

Dorotė Rėja, pasiteisinusi, kad maudžia širdį, išėjo į savo kambarį pagulėti. Fensė sėdėjo ant grindų su Mende. Jos kartu spalvino.

Staiga užsidegusi Eiverė kreipėsi į ją:

– Fense, ar negalėtum prieiti?

– Kam?

– Man... man reikia, kad tu pabūtum mano pasiuntinuke.

– Senelė man liepė prižiūrėti Mendę.

– Aš pati ja pasirūpinsiu. Vis tiek jai reikia popiečio miego. Prašau. Tai svarbu.

Nenoromis Fensė atsistojo ir nusekė Eiverę atgal į miegamąjį. Nuo to įvykio prieš kelias naktis ji tapo daug atidesnė aplinkiniams. Retkarčiais jos nepaklusnumas dar išlįsdavo kaip yla iš maišo, bet ji tapo kur kas malonesnė.

Kai durys už jų užsidarė, Eiverė įspraudė Fensei į delną mažą raktelį.

– Man reikia, kad kai ką dėl manęs padarytum.

– Su šiuo raktu?

– Tai pašto skyriaus dėžutės raktelis. Reikia, kad nueitum ir pažiūrėtum, ar toje dėžutėje kas yra. Jeigu ką rasi, atnešk man – ir niekam kitam.

– Kas, po galais, čia darosi?

– Dabar negaliu paaiškinti.

– Aš neketinu vaikytis...

– Prašau, Fense. Tai baisiai svarbu.

– Tai kodėl prašai manęs? Juk dažniausiai primalu šūdo.

– Aš maniau, kad mes draugės, – pasakė Eiverė karščiuodamasi. – Teitas ir aš aną naktį padėjome tau išsikapstyti iš tos košės. Tu mums skolinga.

Fensė akimirką pasvarstė, tada kelis kartus sprigtelėjo raktelį delne.

– Kur ji yra?

Eiverė užrašė jai pašto skyriaus adresą.

– Po perkūnais, iki ten milijonas kilometrų.

– Bet tu prieš pusvalandį sakei, kad pavargai uždaryta šiame sumautame kambaryje. Ir aš tikiu tavo žodžiais. Na, ar padarysi tai dėl manęs?

Eiverės susijaudinimas turbūt įtikino Fensę, koks tai skubus ir svarbus pavedimas, nes ji tik gūžtelėjo.

– Gerai.

– Ačiū. – Eiverė stipriai apkabino ją. Prie miegamojo durų ji sustojo. – Tik išeidama neišpūsk iš to didelio burbulo. Eik ramiai, kad niekam nekristų į akis. Jeigu kas klaus, kur tu dingai, aš ką nors sugalvosiu.

– Kam toks slaptumas? Kokios čia paslaptys? Tu juk nesidulkini su paštininku, ar dulkiniesi?

– Pasitikėk manim. Tai labai svarbu Teitui – mums visiems. Ir prašau paskubėk, kuo greičiau grįžk.

Fensė pasiėmė nuo komodos svečių kambaryje rankinę, nešiojamą ant peties, ir pasuko prie dvivėrių kambario durų.

– Tuoj grįšiu, – ji mestelėjo per petį žvilgsnį.

Niekas ja nesidomėjo ir į ją net nepažvelgė.

Keturiasdešimt aštuntas skyrius

Fensė užkėlė šlaunį ant kėdutės ir ant poliruoto medinio baro stalviršio pasidėjo mažą stačiakampį paketą, kurį paėmė iš pašto skyriaus dėžutės. Baro padavėjas, ūsuotas, raumeningas jaunuolis, priėjo prie jos.

Mergina apdovanojo jį šypsena, skirta angelams rojuje vilioti.

– Prašyčiau džino su toniku.

Jo draugiškos žydros akys žvelgė į ją abejingai.

– Kiek jums metų?

– Užtektinai.

– Padaryk du džino su toniku. – Kažkoks vyras užslinko ant taburetės šalia Fensės. – Aš moku už panelę.

Padavėjas gūžtelėjo.

– Kas man rūpi.

Fensė įvertino gelbėtoją. Jaunas tipiškas administratorius – iš draudimo ar kompiuterių kompanijos, spėjo ji. Greičiausiai bebaigiąs trečią dešimtį. Tikriausiai vedęs. Ieško progos išsisukti nuo prisiimtų pareigų, atrodo taip, tarsi galėtų puoštis nuosavo dizainerio drabužiais ir ant riešo segėti prabangų laikrodį.

Tai buvo stilinga vietelė, traukianti tiek vienišius, tiek vedusius vyrus, ieškančius šviežienos. Prigriozdinta daug be-

verčių senovinių daikčiukų ir įmantrių milžiniškų augalų. Šis baras turėjo laimės priversti verslininkėlius lipti iš savo *BMW* ir *Porsche* automobilių ir į jį užsukti.

Jie abu vienas kitą tyrinėjo. Švytinčios jo akys, nužvelgusios jos kūną, rodė, ką jis galvoja – jam pasisekė.

– Ačiū už gėrimą, – pasakė ji.

– Nėra už ką. Esi suaugusi ir gali gerti, tiesa?

– Žinoma. Esu suaugusi ir galiu daryti ką panorėjusi. Tik nepakankamai suaugusi, kad galėčiau mokėti. – Jie juokėsi ir gėrė ką tik atneštus gėrimus į vienas kito sveikatą.

– Aš Džonas.

– Fensė.

– Fensė?

– Fransina, jeigu labiau patinka.

– Fensė.

Poravimosi ritualas prasidėjo. Fensė tai suprato. Ji žinojo taisykles. Po galais, daugybę jų buvo sugalvojusi pati. Po dviejų valandų – veikiausiai nė tiek nepraeis, jeigu sušils greičiau, – jie bus kur nors lovoje.

Išgyvenusi širdgėlą dėl Edžio, ji prisiekė laikytis toliau nuo vyrų. Visi jie šunsnukiai. Iš jos norėjo tik vieno, nors tą patį galėjo gauti iš pigiausios kekšės.

Motina pasakė, kad vieną dieną ji sutiks vaikiną, kuriam ji tikrai rūpės ir kuris elgsis su ja gražiai ir pagarbiai. Tiesa, Fensė nelabai tuo tikėjo. Ar ji turėtų sėdėti, laukti be galo nuobodžiaudama ir leisti suglebti savo putei, vildamasi, kad atjos nuostabus princas ir prikels ją iš ilgo miego?

Ne, velniai griebtų. Ji buvo gera jau tris dienas. Jai reikėjo mažumėlį pasilinksminti. Šis Džimas ar Džo, ar Džonas, ar koks, po velnių, jo vardas, neatrodo blogesnis už kitus, jis sugebės ją pamaloninti.

Kaip suknista skautė, ji sutiko tapti Kerolės pasiuntinuke, tačiau ji nenorėjo grįžti į viešbučio kambarį ir sėdėti prilipus prie televizoriaus, kaip visi ir darys, stebėdami rinkimų

rezultatus. Žinoma, galiausiai ten grįš, tačiau pirma ketino kiek pasilinksminti.

Rasti vietą automobilių stovėjimo aikštelėje arčiau viešbučio buvo neįmanoma. Galiausiai Airišas aptiko vieną vietelę aikštelėje už kelių kvartalų. Kai jis įžengė į vestibiulį, smarkiai prakaitavo. Jeigu prireiks duoti kyšį, kad patektų į asmeninius Ratledžų kambarius, tai nedvejodamas ir padarys. Jis turėjo pamatyti Eiverę. Kartu jie galėtų išsiaiškinti, kas atsitiko Vanui.

Galbūt jis nerimauja be reikalo. Galbūt šiuo metu jie kartu. Dieve, jis vylėsi, kad taip ir yra.

Jis yrėsi pro azijiečių ekskursiją, išsirikiavusią užsiregistruoti. Kantrybė niekada nebuvo viena iš Airišo dorybių. Kai brovėsi alkūnėmis pro turistus, plepančius ir besivėduojančius vadovais po Alamo miestą, pajuto, kaip jam kyla kraujospūdis.

Viduryje šio chaoso kažkas palietė alkūnę.

– Sveiki.

– Ak, sveiki, – atsakė Airišas, atpažindamas priėjusio žmogaus veidą.

– Jūs esate Airišas Makeibas, tiesa? Eiverės draugas?

– Taip.

– Ji ieškojo jūsų. Sekite paskui mane.

Juos nukreipė į perpildytą vestibiulį. Airišas buvo nuvestas pro duris prie tarnybinio lifto. Jie įėjo vidun; pilkos durys užsivėrė.

– Ačiū, – pasakė Airišas, rankove šluostydamasis kakta žliaugiantį prakaitą. – Ar Eiverė... – dar nebaigęs klausimo jis suprato, kad paminėjo jos tikrąjį vardą. Jis pažvelgė į kitą plačios kabinos pusę. – Jūs žinote?

Šypsena.

– Taip. Žinau.

Airišas pamatė pistoletą, tačiau jau neturėjo laiko, kad suvoktų, jog jis nutaikytas tiesiai į jį. Nespėjo suplakti širdis, jis griebėsi už krūtinės ir trenkėsi ant lifto grindų kaip pakirstas medis.

Liftas sustojo žemiausiame viešbučio aukšte. Vienišas keleivis pakėlė pistoletą ir nutaikė į atsiveriančias duris, bet panaudoti ginklo neteko. Už jų niekas nelaukė.

Airišo kūną nutempė trumpu koridoriumi pro pirmyn atgal girgždančias dviveres duris ir nudrėbė siauroje nišoje, kurioje glaudėsi smulkių viešbučio siūlomų prekių automatai. Erdvę iš viršaus apšvietė keturios liuminescencinės lempos, jas lengvai sudaužė prie pistoleto vamzdžio pritvirtintu duslintuvu.

Pridengtas matinio stiklo šukių ir niūrios tamsos, Airišo Makeibo kūnas buvo paliktas ant grindų. Žudikas žinojo: kai jį suras, Makeibo mirtį nustelbs skandalingesni įvykiai.

Geriausias televizijų laikas buvo atiduotas rinkimų eigai nušviesti. Kiekvienas iš trijų televizorių svečių kambaryje rodė skirtingus kanalus. Rinkimai panėšėjo vos ne į prezidento rinkimus – sujudimas buvo ne mažesnis. Keliskart televizijos diktoriai pabrėžė, kad Teksase vykstanti rinkimų kova į Senatą tarp naujoko Teito Ratledžo ir senatoriaus pareigas einančio Rorio Dekerio – viena atkakliausių ir karščiausių šalyje.

Kai pranešė, kad Ratledžas jau pirmauja, nors ir nedidele persvara, svetainėje nuskambėjo džiaugsmo šūksniai. Eiverė nuo staiga kilusio triukšmo net pašoko. Ji buvo paklaikusi, ji vaikščiojo peilio ašmenimis ir bet kurią akimirką jos nervai galėjo neatlaikyti.

Visiems jaudinantis, Mendė tapo per daug aktyvi. Ji ėmė taip trukdyti, kad ją prižiūrėti buvo pasamdyta viešbučio vaikų prižiūrėtoja ir jos abi nuvestos į kitą kambarį, kad šei-

ma galėtų laisvai netrukdama stebėti skelbiamus rinkimų rezultatus.

Dabar, kai nereikėjo rūpintis Mende, Eiverė nerimavo tik dėl Teito, taip pat norėjo žinoti, kur yra Airišas su Vanu. Jai buvo nesuprantama, kur ir kodėl jie dingo. Ji tris kartus skambino į naujienų kabinetą. Jų ten nebuvo, ir niekas nežinojo, kur jie.

– Ar kas nors pranešė policijai? – paklausė ji, skambindama paskutinį kartą. – Juk jiems galėjo kas nors atsitikti.

– Klausykit, jeigu norite pranešti, kad jie dingo, prašau tai ir darykite. Bet baikite skambinti mums ir mus erzinti. Dabar turime svarbesnių darbų.

Telefono ragelį nutrenkė jai klausantis. Ji norėjo nieko nelaukdama vykti į televizijos stotį, bet nesiryžo palikti Teito. Tas ilgas vakaro valandas jos galvoje nepaliaujamai sukosi dvi neramios mintys. Viena – kad Teitas bemaž laimėjo vietą į Senatą, kita – kad kažkas baisaus atsitiko jos draugams.

Kas, jeigu Žilaplaukis persekiojo ją, o ne Teitą, kaip spėjo Vanas. Kas, jeigu jis pastebėjo, kad ji domisi juo? Kas, jeigu jis sulaikė šį rytą Vaną, vykstantį į darbą? Kas, jeigu jis iš televizijos stoties išviliojo Airišą?

Ją pykino iš baimės, kai pagalvodavo, kad žudikas galbūt sukiojasi viešbutyje po vienu stogu su Teitu ir Mende.

O kurgi Fensė? Ji išėjo prieš kelias valandas. Ar jai taip pat kas nors nutiko? Jeigu ne, kodėl ji bent nepaskambino, kad paaiškintų, kodėl vėluoja? Net per rinkimų dienos spūstis kelionė iki to pašto skyriaus neturėtų trukti ilgiau nei valandą.

– Teitai, viena televizijų ką tik pranešė, kad rezultatai tavo naudai! – sušuko Edis įlėkdamas pro duris. – Ar pasirengęs leistis žemyn?

Eiverė pasisuko į Teitą sulaikiusi kvapą ir laukdama jo atsakymo.

– Ne, – atsakė jis. – Kol neliks nė šešėlio abejonės. Kol nepaskambins Dekeris ir nepripažins.

– Bent jau nueik persirengti.

– O kuo blogi šie drabužiai?

– Tu ketini dėl jų kautis su manim iki paskutinio kraujo lašo, tiesa?

– Iki paskutinio lašo, – atsakė Teitas juokdamasis.

– Jeigu laimėsi, aš neprieštarausiu.

Nelsonas priėjo prie Teito ir paspaudė jam ranką.

– Tu tai padarei. Tu atlikai viską, ko iš tavęs tikėjausi.

– Ačiū, tėti, – pasakė Teitas kiek virpėdamas. – Bet dar neskaičiuokime viščiukų.

Zy apkabino jį ir priglaudė prie savo smulkaus kūnelio.

– Bravo, broliuk, – pasveikino Džekas, švelniai paplekšnodamas Teitui per skruostą. – Manau, dabar turėsime mėginti į Baltuosius rūmus?

– Nebūčiau nieko padaręs be tavęs, Džekai.

Dorotė Rėja patraukė Teitą žemyn ir pabučiavo.

– Gražu tai iš tavęs girdėti, Teitai.

– Aš pasitikiu tais, kurie pasitikėjimą užsitarnauja.

Per jų galvas jis stebeilijo į Eiverę. Jo išraiška tyliai skelbė, kaip smarkiai ji klydo. Jį supa mylintys žmonės. Ji vienintelė tarp jų apgavikė.

Durys vėl atsidarė. Ji apsisuko, vildamasi išvysti Fensę. Tai buvo vienas savanorių.

– Pokylių salėje viskas paruošta. Minia skanduoja, reikalaudama Teito, ir muzikantų grupė jau groja. Dieve, tai puiku!

– Pats laikas atkimšti šampaną, – pasakė Nelsonas.

Kai pokštelėjo pirmas kamštis, Eiverei ko ne širdis iššoko.

Džono ranka prisilietė prie Fensės krūtinės. Ji pasitraukė, jo šlaunis trynėsi į jos. Ji nukėlė koją nuo kojos. Jo nuspėjami triukai darėsi nuobodūs. Ji nebuvo tam nusiteikusi. Net gėrimas buvo neskanus. Nebuvo taip linksma, kaip būdavo anksčiau.

Maniau, kad esame draugės.

Kerolės žodžiai užgožė užkimusį ir seksualų Rodo Stiuarto balsą, sklindantį pro mikrofoną, ir ūžesį, kurį laimingąją savo valandą kėlė gėrikai.

Pastaruosius kelis mėnesius, bemaž nuo tada, kai grįžo iš ligoninės, Kerolė su ja elgėsi padoriai. Kai kurios jos mintys apie savigarbą ėmė įgauti prasmę. Kaip ji gali nors kiek save gerbti, jeigu leidžia vyrukams kabinti ją bjauriausiose landynėse – tiesa, šita, palyginti su jos lankytais pigiais naktiniais klubais, puiki, – ir daryti su ja viską, ką tik nori, o tada ja atsikratyti taip lengvai, tarsi naudotą sargį išmestų?

Kerolė, atrodo, nemano, kad ji kvaiša. Patikėjo jai parnešti svarbų siuntinį. O ką ji padarė atsilygindama? Ją apvylė.

– Man reikia eiti, – pasakė ji netikėtai. Džonas pasilenkė lyžtelėti jai ausies. Ji beveik nubloškė jį nuo kėdės, kai siekė savo rankinės ir minkšto voko, vis dar gulinčio ant baro. – Ačiū už gėrimus.

– Ei, kur tu eini? Aš maniau, na, žinai.

– Taip, žinau, – pasakė Fensė. – Atsiprašau.

Jis nuslinko nuo baro kėdės, įsirėmė rankomis į šlaunis ir piktai paklausė:

– Na, ką, po velnių, dabar aš turėčiau daryti?

– Manau, pasismaukyti.

Ji važiavo į viešbutį neleistinu greičiu, žvilgčiodama paslėptų radarų ir patruliuojančių policijos mašinų. Ji nebuvo girta, tačiau alkoholio mėginys parodytų, kad ji gėrė. Netaisyklingas gatvių labirintas miesto centre dėl judraus eismo tapo dar didesniu košmaru, tačiau ji galiausiai pasiekė viešbučio garažą.

Vestibiulis buvo sausakimšas. Kampanijos plakatai su Teito Ratledžo nuotrauka šokinėjo virš žmonių spūsties. Atrodė, kad visi, kas Becharo apygardoje balsavo už Teitą Ratledžą, susirinko švęsti jo pergalės.

– Atsiprašau, atsiprašau. – Fensė skverbėsi pro minią. – Ai, po galais, čia mano pėda! – sušuko ji, kai kažkas atbulas užlipo jai ant kojos. – Leiskite praeiti.

– Ei, blondine, turi laukti lifto, kaip ir visi kiti, – skundėsi moteris, prie krūtinės prisisegusi krūvą Ratledžo kampanijos ženkliukų, kurie panėšėjo į šarvus.

– Nė velnio nelauksiu, – atšovė jai Fensė. – Atsiprašau.

Kai atrodė, kad jau pusę valandos bando prasibrauti pro minią, tokią gyvą ir energingą kaip žvejo masalas kibire, ji pasistiebė ant pirštų galiukų ir sunerimo supratusi, kad vis dar nė kiek nepriartėjo prie liftų.

– Užteks šios nesąmonės, – sumurmėjo ji ir pačiupusi arčiausiai stovinčiam vyrui už rankos sušnibždėjo: – Jeigu padėsi man patekti į liftą, aš tau taip pačiulpsiu, kad to niekada nepamirši.

Kai svetainėje suskambo telefonas, staiga kambaryje stojo tyla. Visų akys nukrypo į aparatą. Visus vienijo bendra laukimo nuotaika.

– Gerai, – tyliai tarė Edis, – tai jis.

Teitas pakėlė telefono ragelį.

– Alio? Taip, pone, tai Teitas Ratledžas. Labai gražu, kad paskambinote, senatoriau Dekeri.

Edis iškėlė abu kumščius virš galvos ir pakratė juos kaip boksininkas, pasiuntęs varžovą į nokautą. Zy sugniaužė rankas po smakru. Nelsonas linksėjo kaip teisėjas, kuriam ką tik buvo įteiktas teisingas prisiekusiųjų sprendimas.

– Taip, pone. Ačiū, pone. Aš jaučiuosi taip pat. Ačiū. Dėkingas už jūsų skambutį. – Teitas padėjo ragelį. Keletą sekundžių sėdėjo suspaudęs rankas tarp kelių, tada pakėlė galvą ir tarė: – Spėju, kad tai reiškia, jog esu naujasis Teksaso senatorius.

Kambaryje akimirksniu įsivyravo sąmyšis. Kai kurie padėjėjai užšoko ant kėdžių ir pradėjo ūkauti kaip puolantys indėnai. Edis pakėlė Teitą ant kojų ir pastūmė miegamojo link.

– *Dabar* turi persirengti. Kas nors pagaukit liftą ir jį palaikykit. Aš paskambinsiu žemyn ir paprašysiu, kad duotų mums penkias minutes. – Jis prisitraukė telefoną.

Eiverė stovėjo gręžiodama rankas. Ji norėjo džiūgauti ir šaukti iš džiaugsmo dėl Teito pergalės. Ji norėjo apglėbti ir pabučiuoti nugalėtoją kaip dera. Norėjo pasidalyti šia džiaugsminga akimirka su juo. Tačiau ji tik tirtėjo kaip drebučiai, sustingusi iš baimės.

Kai ji įėjo į miegamąjį, jis jau buvo nusirengęs iki apatinių ir kišo koją į kostiumo kelnes.

– Teitai, neik.

Jis staigiai kilstelėjo galvą.

– Ką?

– Neik tenai.

– Negaliu...

Ji sugriebė jo ranką.

– Tas vyras, apie kurį sakiau – tas Žilaplaukis, jis čia. Mačiau jį šį rytą. Teitai, dėl Dievo meilės, neik.

– Privalau.

– Prašau. – Jos akyse susitvenkė ašaros. – Prašau tikėk, ką tau sakau.

Jis sagstėsi šviesiai žydrus marškinius. Jo rankos stabtelėjo.

– Kodėl turėčiau?

– Nes myliu tave. Štai kodėl norėjau prisiimti tavo žmonos vaidmenį. Aš pamilau tave, kai dar gulėjau ligoninėje. Dar negalėdama pajudėti ar kalbėti, mylėjau tave. Viskas, ką tau sakiau, yra tiesa. Tavo gyvybei gresia pavojus. Taip, galimybė papasakoti puikią istoriją man tiesiog į skreitą įkrito, ir aš ją pasičiupau, bet... – Ji stvėrė jam už pečių ir išrėkė: – Bet padariau, ką padariau, nes norėjau tave apsaugoti. Myliu tave ir mylėjau nuo pačios pradžios.

– Teitai, jie... – Vidun įsiveržė Edis. – Kas čia, po paraliais, darosi? Maniau, jau būsi apsirengęs. Jie siautėja apa-

čioje, laukdami tavęs pasirodant. Visi išsikraustė iš proto. Nagi, eime.

Teitas nukreipė žvilgsnį nuo draugo prie Eiverės.

– Netgi jei patikėčiau tavimi, – tarė it bejėgis tyliai, – neturiu pasirinkimo.

– Teitai, prašau, – maldavo ji, jos balsas drebėjo.

– Neturiu pasirinkimo.

Jis patraukė jos rankas ir greitai baigė rengtis. Edis mokė jį, kam viešai padėkoti.

– Kerole, tu atrodai siaubingai. Prieš leisdamasi žemyn susitvarkyk, nors veidą pasidažyk, – per petį šūktelėjo jis, stumdamas Teitą pro duris.

Eiverė nepaklususi metėsi paskui juos. Dabar kambariuose buvo dar daugiau žmonių. Kampanijos darbuotojai grūdosi koridoriuje, norėdami matyti savo didvyrį. Triukšmas buvo kurtinamas, bet net per jį Eiverė išgirdo šaukiant Kerolės vardą ir pasisuko ton pusėn.

Pro kūnus, kurie buvo susigrūdę kaip silkės statinėje, brovėsi Fensė. Banga pastūmė ją tiesiai Eiverei į rankas.

– Fense! Kur tu buvai?

– Nepamokslauk. Mėgindama čia patekti, perėjau tikrų tikriausią pragarą. Ten koridoriuje stovi vyrukas, rimtai užsiutęs, nes pasprukau nuo jo neįvykdžiusi pažado, o kitas, vardu Džonas, kuris...

– Ar dėžėje kas nors buvo?

– Štai. – Mergina įkišo paketą Eiverei. – Dėl Dievo, tikiuosi, jis vertas viso šito pragaro, kurį perėjau, kol pakliuvau čia.

– Kerole! Tu taip pat, Fense, eime! – Edis šūkavo joms, virš švenčiančiųjų galvų modamas durų link.

Eiverė atplėšusi įlindo į voką ir apčiuopė jame vaizdajuostę.

– Užlaikyk juos, jeigu gali.

– Ką? – Fensė nustėrusi stebėjo, kaip ji įsigrūdo atgal į miegamąjį ir paskui save uždarė duris. – Jėzau, ar čia aš, ar

visi kiti išsikraustė iš proto? – Nepažįstamas žmogus, šokdamas šalia, įgrūdo jai į rankas didelį butelį šampano. Ji gerokai gurkštelėjo.

Miegamajame į vaizdo magnetofoną Eiverė įdėjo juostą. Ji atbula traukėsi prie lovos, kol pajuto ją blauzdomis, tada atsisėdo ant jos krašto. Nuotolinio valdymo pulteliu ji persuko į priekį spalvotas juosteles, kol pasirodė lentelė. Ji atpažino televizijos simbolio raides. Vašingtono valstija, taip. Korespondento pavardė jai buvo negirdėta, bet paminėtas operatorius buvo Vanas Lavdžojus.

Iš jaudulio jai suko vidurius. Vanas atsiuntė šitą juostą į Airišo dėžę, todėl joje turi būti kažkas gyvybiškai svarbaus. Tačiau pažiūrėjusi kelias minutes, ji negalėjo suprasti, kas joje gali būti taip ypatinga. Ar Vanas norėjo pasijuokti?

Juosta buvo apie sukarintąją baltųjų pranašumo grupę. Ji turėjo nuolatinę stovyklą, įkurtą nežinomoje vietoje, už gūdžių girių, tyrlaukiuose. Savaitgaliais grupės nariai susitikdavo planuoti, ką šįkart, kas ne visai panašūs į juos, sunaikinti. Jų tikslas buvo bėgant laikui užvaldyti Ameriką, padaryti ją rasiškai grynakrauje, tyra nacija – tik tokia ji turėtų būti.

Vanas, Eiverės žiniomis, nebuvo linkęs į politiką, tačiau jis turėjo būti gerokai sunerimęs dėl šios organizacijos agresyvumo ir neapykantos, nes buvo užfiksavęs juostoje, kokius karinius žaidimus jie žaidė. Jie keitėsi ginklais ir amunicija, apmokydavo naujokus partizanų taktikos ir skiepijo savo vaikams tikėjimą, esą jie už visus viršesni. Jie skelbė visa tai krikščionybės vardu.

Tai buvo įdomus filmas, ir joje tūnanti naujienų medžiotoja apgailestavo turėdama greičiau jį sukti. Kartais ji pristabdydavo greitį, kad įsitikintų ko nors nepraleidusi, bet negalėjo apčiuopti nė vienos užuominos, kodėl Vanas manė, kad tai svarbi juosta, ir ją atsiuntė.

Jo kamera parodė vyrus, apsirengusius kareiviškais drabužiais. Jie buvo ginkluoti iki dantų. Eiverė pasuko juostą atgal,

tada sulėtino, kad galėtų įsižiūrėti į kiekvieno veidą. Vadas šaukė šlykštynes į jautrias savo karių ausis.

Vanas pritraukė vieną iš arti. Eiverė atpažinusi aiktelėjo. Jai ėmė svaigti galva.

Jis atrodė kitaip. Jo nuskustas skalpas švietė. Veidas išteptas maskuojamaisiais dažais, bet ji akimirksniu atpažino, nes gyveno su juo ištisus mėnesius.

„Tai, kad visi žmonės sukurti lygūs, yra nesąmonių nesąmonė, – garsiai šaukė į rankinį mikrofoną jų vadovas. – Viso labo gandas, paleistas nevisavertės bandos, viliantis, kad kas nors tuo patikės."

Eiverės atpažintas vyras plojo. Jis švilpė. Jo akyse degė neapykanta.

„Mes nenorime gyventi šalia nigerių, žydų ir pederastų, tiesa?"

„Tiesa!"

„Mes nenorime, kad jie nuodytų mūsų vaikus savo komunistine propaganda, tiesa?"

„Tiesa!"

„Taigi, ką mes ketiname daryti tiems, kas mums nurodinės, kaip mes privalome elgtis?"

Grupė kaip susitarusi pašoko. Vano kamera pritraukė vieną dalyvių ir ilgiau prie jo sustojo, fanatiškas karys atrodė apimtas didžiausios neapykantos. „Žudyti šunsnukius! – šaukė jis po maskuojamojo grimo kauke. – Žudyti šunsnukius!"

Durys staiga atsidarė. Eiverė paskubomis išjungė juostą ir pašoko iš lovos.

– Džekai!

Ji prisidengė lūpas bekraujais pirštais. Keliai beveik nelaikė.

– Jie atsiuntė mane tavęs. Dabar turėtume būti apačioje, bet aš džiaugiuosi, kad ištaikėme keletą minučių pabūti vieni.

Eiverė ramstėsi į stovintį už jos televizorių. Per Džeko petį pastebėjo, kad svetainė jau tuštutėlė. Visi išgarmėjo į pokylių salę apačioje.

Jis puolė prie jos.

– Noriu žinoti, kodėl tai darei?

– Ką dariau?

– Atėjai pas mane.

Eiverės krūtinė pakilo ir nusileido atsikvėpusi vienintelį kartą, tarsi tai būtų gyvenimo ar mirties atodūsis.

– Džekai...

– Ne, noriu žinoti. Dorotė Rėja sako, kad tau niekada nerūpėjau, kad meilikavai su manim vien tam, kad įvarytum pleištą tarp Teito ir manęs. Kodėl, velniai tave griebtų? Aš vos neišdaviau brolio, vos nesugadinau su juo santykių. Dėl tavęs vos nežlugo mano santuoka.

– Džekai, aš atsiprašau, – pasakė ji nuoširdžiai. – Tikrai, bet...

– Tu tiesiog norėjai, kad aš apsikvailinčiau, tiesa? Ar Dorotės Rėjos žeminimas pakėlė tavo savigarbą?

– Džekai, klausyk, prašau.

– Ne, tai tu paklausyk. Ji kur kas geresnė moteris už tave. Ar tu pastebėjai, kad ji metė gerti, ir niekas jai nepadėjo? Tam reikia stiprios valios, o jos tu niekada neturėsi. Ji vis dar myli mane, nepaisydama...

– Džekai, kada Edis pirmą kartą ėmė dirbti Teitui?

Jis nusikeikė panosėje ir nekantraudamas mindžikavo nuo vienos kojos ant kitos.

– Aš čia atsiveriu tau, o tu...

– Tai svarbu! – sušuko ji. – Kaip Edis įsiprašė priimamas dirbti kampanijos vadybininku? Kada jis pirmą kartą pasirodė scenoje? Ar kas nors pagalvojo patikrinti jo kvalifikaciją?

– Apie ką tu čia, po velnių, kalbi? Puikiai žinai, kaip ir aš, kad jis niekur neįsiprašė. Jis buvo pasamdytas.

– Pasamdytas? – plonu balseliu išlemeno ji. – Kas jį pasamdė, Džekai? Kieno tai buvo idėja? Kas pasamdė Edį Paskalį?

Džekas sumišęs pažvelgė į ją, tada gūžtelėjo.

– Tėtis.

Keturiasdešimt devintas skyrius

Kortė Realio salė buvo puiki, bet sąlygos priimti svečius, susirinkusius pagerbti Teito Ratledžo pergalės proga, joje buvo nekokios – čia buvo tik vienas įėjimas. Tarp dvejų masyvių ispaniškųjų durų, vedančių į pokylių salę, buvo trumputis siauras koridorius. Dėl jo neišvengiamai susidarė spūstis.

Naujai išrinktasis senatorius buvo stumiamas į priekį pro tą sąsiaurį liūliuojančios šeimos narių, draugų ir rėmėjų bangos; visi triukšmavo, visi džiūgavo dėl jo pergalės. Televizijos lempos aplink jo galvą sukūrė aureolę, kuri švietė kaip dangiška karūna. Jo šypsena atspindėjo tikėjimą ir kuklumą, puikus derinys, iškeliantis didingus vyrus.

Aukštas žilaplaukis Teito stebėtojas yrėsi prie papuoštos pakylos iš kitos salės pusės. Jis nekaltai, bet vikriai stumdė alkūnėmis žiniasklaidos atstovus ir Ratledžų gerbėjus, sugebėdamas nepatraukti dėmesio. Per ilgus metus jis gerai įvaldė tokius gudraujamus veiksmus.

Pastaruoju metu jis vis klausdavo savęs, ar jo įgūdžiai nesumenko. Jis buvo beveik tikras, kad ponia Ratledž jį pastebėjo minioje, ir ne vieną kartą.

Prisiminęs ją, jis staiga suprato, kad Teitą nešančioje srovėje jos nėra. Aštrus žvilgsnis nukrypo plačių durų link. Ak, štai ir ji, atneša savo užpakalį, atrodo kaip pamišusi, turbūt dėl to, kad ją atskyrė nuo šeimos.

Jis vėl nukreipė dėmesį į charizmatiškąjį jauną vyrą, kurio pasirodymas salėje sukėlė minios siautulį. Kai jis lipo laipteliais ant pakylos, virš galvos iš tinklo buvo paleisti balionai. Dėl jų kilo dar didesnis sąmyšis, be to, per juos buvo sunku viską matyti.

Ant scenos Ratledžas sustojo paspausti rankų kai kuriems įtakingiausiems rėmėjams – tarp jų buvo keletas garsių sportininkų ir Teksase gimusi kino aktorė. Šie jam plojo, o jis mojavo savo gerbėjams.

Palenkęs galvą Žilaplaukis išvengė šokčiojančio plakato kampo, kuris vos nekliudė jo kaktos, ir toliau atidžiai stebėjo šios valandos herojų. Tarp apimtų šventimo siautulio žmonių tik jo vieno veidas buvo grėsmingai ryžtingas.

Jis ir toliau kryptingai judėjo į priekį pakylos link. Tas chaosas turėjo nepaprastai gąsdinti, bet jis jo netrikdė. Dar vienas nepatogumas, daugiau nieko. Niekas jo negalėtų sustabdyti. Niekas negalės sukliudyti jam pasiekti Teito Ratledžo.

Eiverė uždususi pribėgo prie pokylio salės durų. Ji jautėsi taip, tarsi jos širdies sienelės būtų kaip tuoj sprogsiančio baliono. Kojų raumenys degė. Ji atbėgo laiptais iš dvidešimto aukšto.

Ji net nebandė laukti lifto, kad nusileistų į viešbučio vestibiulį, bet kartu su Džeku, kuriam tepasakė, kad jo brolio gyvybei gresia neišvengiamas pavojus, puolė bėgti laiptais. Džekas, įstrigęs laiptinėje, vis dar mėgino suspėti su ja.

Stabtelėjusi tik trumpą akimirką, kad įkvėptų ir susivoktų, ji pašėlusiai metėsi per minią prie pakylos. Sausakimšai susigrūdę kūnai, atrodė, sudaro neįveikiamą užtvarą, bet Eiverė sugebėjo prasiskinti kelią.

Ji pamatė jo galvą, iškylančią virš spūsties, kai jis žengė laipteliais ant pakylos.

– Teitai!

Jis išgirdo jos šauksmą ir pasuko galvą, tačiau nespėjo jos pamatyti, nes kažkas ant laikinai įrengtos scenos čiupo jį už rankos ir pradėjo ją entuziastingai kratyti.

Eiverė paklaikusi ieškojo akimis Edžio ir pamatė jį, sodinantį Nelsoną, Zy, Dorotę Rėją ir Fensę pusračiu priešais pakylą. Tada jis pamojo Teitui eiti prie pakylos, ant kurios buvo įrengta gal dešimt mikrofonų, turinčių sustiprinti jo, kaip naujai išrinktojo senatoriaus, pirmus ištartus žodžius.

Teitas pajudėjo paaukštinimo link.

– Teitai!

Jis negalėjo jos išgirsti per garsiai trimituojančius pūtikus. Išvydusi savo didvyrį, minia pakvaišo.

– O Dieve, ne. Praleiskite mane. Praleiskite.

Adrenalino banga sustiprino blėstančią Eiverės energiją ir linkstančias kaip guma kojas. Nepaisydama jokių mandagumo taisyklių, ji skynėsi kelią kojomis ir nagais, mušdama į šalis linguojančius balionus.

Galiausiai Džekas ją pasivijo.

– Kerole, – šnopštė jis, – ką norėjai pasakyti teigdama, kad Teito gyvybė pavojuje?

– Padėk man jį pasiekti. Džekai, dėl Dievo, maldauju, padėk.

Jis kiek galėdamas skrodė jai kelią per minią. Kai pamatė priešais ją atsiveriančią erdvę, ji pašoko ir kaip paklaikusi ėmė mojuoti rankomis.

– Teitai! Teitai!

Žilaplaukis!

Jis stovėjo netoli pakylos krašto vos ne pasislėpęs už Teksaso valstijos vėliavos.

– Ne! – šaukė ji. – Teitai!

Džekas iš nugaros kilstelėjo ją aukštyn. Ji suklupo už laiptelių, vos nenukrito, pakilo.

– Teitai!

Vėl išgirdęs jos riksmą, jis pasisuko, nuostabiai šypsodamasis, ir ištiesė ranką. Ji puolė bėgti pakyla, tačiau ne Teito link.

Ji matė tik jo priešą. O jis regėjo ją. Ir tas netikėtas suvokimas, kad ji žino, kas jis, atsispindėjo jo stiklinėse akyse.

Tarsi sulėtintuose kadruose Eiverė pamatė, kaip Edis įkišo ranką po švarku. Jos lūpos sudėjo žodį, tačiau ji nejautė, ar tikrai šaukė „Ne!“, kai jis ištraukė pistoletą ir nusitaikė į Teito pakaušį.

Eiverė šoko ant Teito ir nubloškė jį šalin. Po milisekundės Edžio paleista kulka smigo į ją, nublokšdama į nieko neįtariančio Teito rankas.

Ji girdėjo šauksmus, girdėjo riaumojantį Teitą, neigiantį tai, kas atsitiko, regėjo Džeko, Dorotės Rėjos ir Fensės siaubo sukaustytus veidus.

Jos akys susidūrė su Nelsono Ratledžo žvilgsniu tą patį akimirksnį, kai antroji Edžio paleista kulka pataikė jam į kaktą. Taiklus šūvis, skylė pačiame kaktos viduryje, bet jos išėjimo vieta buvo bjauri. Kraujas aptaškė Zy. Ji suklykė.

Nelsono veide akimirką atsispindėjo nuostaba, tada pyktis, tada apmaudas. Tokia buvo jo mirties kaukė. Jis buvo negyvas dar nesusmukęs ant grindų.

Edis nušoko nuo pakylos į minią isterijos apimtų liudytojų. Vienišos žvaigždės vėliava plastelėjo. Iš už jos žengė vyras ir iššovė iš anksčiau slėpto ginklo. Nuo kulkos Edžio Paskalio galva ištiško.

Iš toli Eiverę dar pasiekė Zy balsas:

– Brajenai! Dieve mano! Brajenai!

Penkiasdešimtas skyrius

– Pamaniau, kad bus geriausia, jeigu mes visi susirinksime, ir aš galėsiu visiems iš karto viską paaiškinti.

FTB specialusis agentas Brajenas Teitas kreipėsi į niūrią žmonių grupę, susirinkusią ligoninės palatoje pas Eiverę Daniels. Jos lova buvo pakelta, ir ji beveik sėdėjo. Nuo verkimo jos akys buvo paraudusios ir patinusios. Kairys petys buvo sutvarstytas; ranką laikė įtvaras.

Kiti – Džekas su šeima, Zy ir Teitas – sėdėjo ant kėdžių ar ramstėsi į sienas ir palanges. Visi atsargiai laikėsi tolėliau nuo Eiverės lovos. Kai tik Teitas atskleidė jiems, kas Eiverė tokia, ji tapo didžiausiu smalsumo objektu. Po tragiškų įvykių praėjusį vakarą Mendė buvo nuvežta į rančą ir palikta Monos globai.

– Visi jūs skaudžiai išgyvenate tai, kas atsitiko, – pasakė Brajenas Teitas, – tačiau nežinote, kokios priežastys lėmė šiuos įvykius. Apie jas kalbėti nelengva.

– Papasakok jiems viską, Brajenai, – tyliai pasakė Zy. – Nepraleisk nieko, neslėpk ir apie mane. Man nesvarbu... aš tenoriu, kad jie suprastų.

Aukštas ir išsiskiriantis iš jų, jis stovėjo šalia jos kėdės, uždėjęs ranką jai ant peties.

– Zy ir aš pamilome vienas kitą prieš daugelį metų, – pareiškė jis tiesiai. – Tai nutiko netyčia, nė katras mūsų to ne-

galėjo numatyti ir to nesiekė. Mes nenorėjome, kad taip nutiktų. Tai buvo neteisėta, bet stipru. Ir mudu galiausiai pasidavėme jausmams. – Jo pirštai suspaudė jai petį. – Pasekmės buvo neišvengiamos. Praėjusį vakarą jos baigėsi tragedija.

Jis papasakojo jiems, kaip grįžo iš Korėjos namo keliais mėnesiais anksčiau už savo bičiulį Nelsoną.

– Jo prašymu, aš nuolat užsukdavau pažiūrėti, kaip sekasi Zy, – pasakojo jis. – Tuo metu, kai Nelsonas grįžo namo, santykiai tarp Zy ir manęs buvo peraugę draugystę ar abipusę trauką. Žinojome, kad mylime vienas kitą ir kad toliau taip elgdamiesi būtume įskaudinę Nelsoną.

– Be to, aš jau žinojau, kad laukiuosi, – įsiterpė Zy ir pasiekusi uždėjo savo gležną plaštaką ant Brajeno rankos. – Laukiausi tavęs, Teitai. Pasakiau Nelsonui tą nepagražintą tiesą. Jis išliko ramus, bet pareiškė ultimatumą. Jeigu išeisiu su meilužiu ir jo nesantuokiniu vaiku, niekada daugiau nebepamatysiu Džeko. – Iš jos akių tryško ašaros, kai ji šypsojosi savo vyresnėliam sūnui. – Džekai, tu vis dar buvai ropinėjantis kūdikis. Mylėjau tave, Nelsonas labai gerai tai žinojo ir tuo pasinaudojo. Kai aš prisiekiau daugiau nebesusitikti su Brajenu, jis pasakė atleidęs man ir pažadėjo auginti Teitą kaip savo sūnų.

– Jis savo žodį ir ištesėjo, – tarė Teitas.

Jo akys įsmigo į Brajeną. Tas vyras buvo jo tėvas, nors iki praėjusio vakaro jis niekada su juo nebuvo susitikęs. O tą vyrą, kurį jis pažinojo ir mylėjo kaip savo tėvą, vakar nušovė tiesiai prie jo akių.

– Aš ničnieko nežinojau apie Nelsono ultimatumą, – Brajenas toliau pasakojo savo istoriją. – Tik gavau iš Zy laiškelį, kuriame ji rašė, kad mūsų romanas – negalėjau patikėti, kad ji pavadino mūsų meilę taip niekingai, – baigtas ir kad ji be galo norėtų, jog tai niekada nebūtų atsitikę.

Neviltis paragino jį pasiprašyti savanoriu į pavojingą užjūrio misiją. Kai jo lėktuvą ištiko avarija ir jis sukdamasis krito

į vandenyną, netgi pasveikinęs mirtį, nes verčiau būtų miręs, nei gyvenęs be Zy. Tačiau įsikišo likimas, ir jį išgelbėjo.

Jis pasveiko ir sustiprėjo, tada jį priėmė į FTB. Jį rengė protiniam darbui. Jie pasiūlė Brajenui Teitui neprisikelti iš „mirusiųjų" ir dirbti slaptai. Tai jis ir darė pastaruosius trisdešimt metų.

– Kai galėdavau, ateidavau pasižiūrėti į tave, Teitai, – pasakė jis sūnui. – Iš saugaus atstumo, niekada pavojingai nesiartindamas, kad nerizikuočiau susidurti su Nelsonu ar Zy. Aš kelis kartus stebėjau, kaip tu žaidi futbolą. Savaitę sekiau tave net Vietnamo bazėje. Buvau atvykęs į universitetą, kai tau teikė diplomą, taip pat į šventę teisės mokykloje. Niekada nenustojau mylėjęs tavęs ir tavo motinos.

– O Nelsonas niekada nei pamiršo, nei atleido man, – pasakė Zy, nuleisdama galvą ir šnypšdama į popierinę nosinaitę.

Brajenas guodžiamai palietė jai plaukus, tada vėl pasakojo. Paskutinė jo užduotis buvo įsiskverbti į baltųjų pranašumo grupę, veikiančią šiaurės vakarų valstijose. Dar pačioje pradžioje jis pastebėjo itin žiaurų Vietnamo veteraną, atpažino jį kaip Edį Paskalį, buvusį Teito koledžo kambario draugą.

– Mes jau turėjome jo storą bylą, nes jis buvo įsivėlęs į naikinamąją neonacistų veiklą, įskaitant keletą ritualinių egzekucijų, nors neturėjome pakankamai įrodymų jį apkaltinti.

– Viešpatie, kai pagalvoju, kad aš su juo miegojau, – pašiurpo Fensė.

– Tu negalėjai žinoti, – švelniai paguodė ją Dorotė Rėja. – Jis mus visus apkvailino.

– Verčiau būčiau palikęs jį gyvą, – pasakė Brajenas. – Jis buvo negailestingas, bet nepaprastai protingas. Jis galėjo pasitarnauti mūsų tarnybai.

Brajenas pažvelgė į Teitą.

– Galite įsivaizduoti, kaip nustebau, kai Nelsonas susisiekė su juo, ypač žinant, kad jūsų ir Paskalio pažiūros tokios skirtingos. Nelsonas pakeitė jį, suteikė jam tvarkingo žmo-

gaus įvaizdį, sumokėjo už intensyviųjų ryšių su visuomene ir komunikacijos kursus ir atsivežė į Teksasą, kad būtų tavo kampanijos vadybininku. Štai tada aš ir supratau, kad Nelsono ketinimai ne tokie, kaip atrodo.

Teitas atsirėmė nugara į sieną ir atlošė galvą į pastelinį tinką.

– Tai jis visą laiką planavo mane nužudyti. Tai buvo viena didelė apgaulė. Jis rengė mane valstybinei tarnybai, įteigė man ambicijas ir jas puoselėjo, pasamdė Edį, viską.

– Regis, taip, – niūriai atsakė Brajenas.

Zy pakilo nuo kėdės ir priėjo prie Teito.

– Brangusis, atleisk man.

– Atleisti tau?

– Tai buvo mano nuodėmė, už kurią jis tave baudė, ne tavo, – paaiškino ji. – Tu buvai tik aukojamas avinėlis. Jis norėjo, kad aš kentėčiau, ir žinojo, kad didžiausia bausmė, kokia gali būti motinai, tai matyti savo vaiką mirštantį, ypač jo šlovės akimirką.

– Negaliu tuo patikėti, – pasakė Džekas, taip pat pašokdamas.

– O aš galiu, – tyliai prisipažino Teitas. – Dabar, kai viską prisimenu, galiu tuo patikėti. Žinote, jis taip dažnai pamokslaudavo apie teisingumą, sąžiningumą, kad reikia atsakyti už savo klaidas, atsilyginti už nusidėjimus. Jis tikėjo, kad jūs atsipirkote savo gyvenimu, – pasakė jis, linktelėdamas Brajenui, – bet motina dar nesumokėjo už tai, kad jį išdavė.

– Nelsonas buvo labai sumanus ir labai protingas, – pasakė Zy. – Iki praėjusio vakaro net nesupratau, koks sumanus ir koks kerštingas. Teitai, jis gudriai paveikė tave vesti Kerolę, moterį, kuri, jo įsitikinimu, primintų man apie mano neištikimybę. Aš turėjau užmerkti akis, kai ji baisiai elgėsi ir paleistuvavo. Ir negalėjau jos labai kritikuoti dėl tokios nuodėmės, kokią kadaise pati buvau padariusi.

– Tai nebuvo tas pats, Zy.

– Žinau, Brajenai, – įsitempė ji, – bet Nelsonas nežinojo ar nematė skirtumo. Jo vertinimu, svetimavimas yra svetimavimas ir bausti jį reikia mirtimi.

Džekas atrodė prislėgtas. Jo veidas išbalęs, nuvargęs po gedulo nakties.

– Man vis dar nesuprantama. Kodėl, jeigu taip smarkiai nekentė Brajeno, pavadino kūdikį Teito vardu?

– Dar vienas žiaurus pokštas mano atžvilgiu, – paaiškino Zy. – Kad nuolat primintų man mano nuodėmę.

Džekas akimirką galvojo.

– Kodėl jis labiau mėgo Teitą nei mane? Aš – jo tikrasis sūnus, bet jis visada versdavo mane jaustis esant menkesnį nei jaunėlis brolis.

– Atsižvelgdamas į žmogiškąją prigimtį, jis laikėsi savo krypties, – paaiškino Zy. – Jis akivaizdžiai rodė, kad Teitas jam svarbesnis, nes norėjo, kad tu juo piktintumeisi. Kad trintis tarp judviejų man būtų dar viena našta.

Džekas atkakliai purtė galvą.

– Aš vis tiek negaliu patikėti, kad jis buvo toks kerštingas. Tik ne tėtis.

Dorotė Rėja paėmė jo ranką ir suspaudė tarp savo delnų.

Zy pasisuko į Eiverę, visą tą laiką tylėjusią.

– Jis buvo atsidavęs vienam tikslui – atkeršyti man. Pripiršo Teitui, šiam net nenujaučiant, Kerolę Navaro. Net sužinojusi apie jos tamsią praeitį, niekada nepagalvojau, kad tai Nelsonas pasirūpino, kad iš pusnuogės šokėjos ji virstų Teito žmona. Dabar aš tikiu, kad jis tai surengė, kaip kad pasamdė Edį. Bet kokiu atveju jie sudarė sąjungą. Kerolė buvo išmokyta ėsti Teito jausmus. Nelsonas žinojo, kad kuo nelaimingesnis bus mano sūnus, tuo nelaimingesnė būsiu ir aš. Ji padarė viską, kas jai buvo liepta, net dar daugiau. Vienintelis jos savarankiškai priimtas sprendimas – nutrauktas nėštumas. Nemanau, kad Nelsonas žinojo apie jį. Tai jį įsiutino, bet tik todėl, kad jis išsigando, jog Teitui tai kainuos rinkimus.

Zy priėjo prie lovos ir paėmė Eiverės ranką.

– Ar galite man atleisti, kad taip žiauriai jus kaltinau?

– Jūs nežinojote, – šiurkštokai atsakė ji. – Juk Kerolė nusipelnė jūsų bjaurėjimosi.

– Man gaila dėl jūsų draugo pono Lavdžojaus, ponia Daniels. – Brajeno išraiška buvo švelni – visai kitokia nei tada, kai taikėsi į Edį ir šovė. – Mes paskyrėme vyruką stebėti Paskalio, bet tą vakarą jis prasmuko pro jį.

– Vanas iš tikrųjų padėjo išgelbėti Teitui gyvybę, – jausmingai pasakė Eiverė. – Jis daugybę valandų turėjo žiūrėti juostas, kol rado medžiagą; jis niekaip negalėjo nurimti, nes Edis Paskalis jam visą laiką atrodė kažkur matytas. Dabar sunku pasakyti kaip, bet dėl nežinomų priežasčių Edis išvengė jūsų uodegos, pone Teitai, nes jis, be abejo, sekė mane į Airišo namus. Taip jis ir sužinojo, kad juodu su manim susiję. Taip pat tai padėjo jam atsekti, kas Kerolė buvo iš tikrųjų.

– Ar jūs girdėjote ką nors apie Makeibo būklę?

Ji nusišypsojo pro ašaras.

– Aš primygtinai reikalavau, ir jie leido man šį rytą jį pamatyti. Jis vis dar intensyviosios slaugos skyriuje, jo būklė rimta, bet jie mano, kad jis išsikapstys.

– Likimo ironija, kad gyvybę Makeibui išgelbėjo sunkus širdies priepuolis. Jis sutrukdė Paskaliui jį nušauti. Edžio klaida ta, kad jis nepatikrino, ar Makeibas iš tikrųjų negyvas, kai ištempė jį iš lifto.

– Ar galėčiau paklausti, ponia Daniels, – pasmalsavo Brajenas, – kas padėjo jums suprasti, kad ponas Paskalis ketina kėsintis į Teito gyvybę?

– Jai buvo pasakyta, – paaiškino Teitas.

Kaip elektros srovė grupę nupurtė nuostaba. Pirmasis prabilo Džekas.

– Kas? Kada?

– Kai gulėjau ligoninėje, – atsakė ji, – kai vis dar buvau sutvarstyta ir buvau laikoma Kerole.

Ji papasakojo, kaip įsitraukė į šią painią istoriją ir ką darė iki tos akimirkos, kai praėjusią naktį puolė ant pakylos. Pabaigusi ji pažvelgė į Brajeną ir tarsi atsiprašydama prisipažino:

– Maniau, kad tai jūs esate samdytas žudikas.

– Vadinasi, pastebėjote mane?

– Aš žurnalistė ir pro mano akis mažai kas praslysta.

– Ne vien dėl to, – paprieštaravo jis, – šįkart aš buvau asmeniškai susijęs ir ne toks atsargus. Aš siaubingai rizikavau būti atpažintas, nes norėjau būti arčiau Teito.

– Aš vis dar negalėčiau atskirti to balso, bet jaučiu, kad Nelsonas, o ne Edis kalbėjo man tą naktį ligoninėje, – pasakė Eiverė. – Nors, prisipažinsiu, man niekada nešovė į galvą, kad tai bus jis.

Užtardamas ją Brajenas tarė:

– Ponia Daniels negalėjo niekam nieko sakyti, nes būtų rizikavusi savo pačios gyvybe.

– Ir Teito, – pridūrė ji, droviai nudelbdama akis, kai jis staiga pažvelgė į ją.

Džekas pridūrė:

– Jūs tikriausiai pamanėte, kad aš ketinu nužudyti brolį. Kainas ir Abelis.

– Tai tikrai ne kartą man šmėkštelėdavo į galvą, Džekai. Atsiprašau.

Kadangi Džekas ir Dorotė Rėja vis dar laikėsi už rankų, ji laiku susizgribo ir nutylėjo apie jo susižavėjimą Kerole.

– Manau, tai beprotiškai nuostabu, kaip tau pavyko, – pareiškė Fensė. – Turiu galvoje apsimesti Kerole.

– Tai turėjo būti nelengva, – pasakė Dorotė Rėja, glostydama vyrui ranką. – Esu tikra, jūs džiaugiatės, kad viskas paaiškėjo. – Ji pažiūrėjo į Eiverę žvilgsniu, kuris reiškė tylią padėką. Dabar jai paaiškėjo, kodėl pastaruoju metu jos brolienė buvo tokia užjaučianti ir paslaugi. – Ar tai viskas, pone Teitai? Ar mes galime eiti ir leisti Eiverei pailsėti?

– Vadinkite mane Brajenu, taip, jūs laisvi, kol kas viskas.

Jie išsirikiavo prie durų. Zy priėjo prie Eiverės lovos.

– Ar aš kada galėsiu atsilyginti jums už tai, kad išgelbėjote mano sūnui gyvybę?

– Man nereikia jokio atlygio. Ne viskas buvo suvaidinta.

Abi moterys apsikeitė reikšmingais žvilgsniais. Zy paplekšnojo jai petį ir išėjo vedama globėjiškos Brajeno rankos.

Visiems išsiskirsčius stojo slegianti tyla. Teitas pagaliau baigė ramstęs sieną ir priėjo prie jos lovos kojūgalio.

– Jie tikriausiai susituoks, – pasakė jis.

– Kaip tu jausiesi, Teitai?

Prieš pakeldamas galvą, jis akimirką tyrinėjo savo batų nosis.

– Kas juos galėtų kaltinti? Jie mylėjo vienas kitą ilgiau, nei aš gyvenu.

– Dabar lengviau suprasti, kodėl Zy visada atrodė tokia liūdna.

– Tėtis laikė ją jausmų kaline. – Jis sausai nusijuokė. – Manau, daugiau negaliu jo vadinti tėčiu, ar galiu?

– Kodėl ne? – Tau jis juo buvo. Kad ir kokie jo motyvai, jis buvo geras tėvas.

– Manau, taip. – Jis ilgokai žvelgė į ją. – Aš turėjau patikėti tavimi vakar, kai mėginai mane perspėti.

– Buvo per daug neįtikima, kad patikėtum.

– Tačiau tu buvai teisi.

Ji papurtė galvą.

– Niekada neįtariau Nelsono. Edį – taip. Netgi Džeką. Tačiau Nelsono – niekada.

– Norėjau apraudoti jo mirtį, bet kai išgirdau, koks jis buvo žiaurus mano motinai ir kad pasamdė mano geriausią draugą, kad mane nužudytų... Dieve!

Jis garsiai atsikvėpė, braukdamas ranka per plaukus. Jo akyse pasirodė ašaros.

– Nebūk sau toks griežtas, Teitai. Turi iš karto daug su kuo susidoroti.

Ji norėjo palaikyti jį ir paguosti, bet jis to neprašė, ir kol to nedarė, ji neturėjo teisės.

– Kai papasakosi savo istoriją, paprašysiu tavęs vienos paslaugos.

– Istorijos nebus.

– Istorija bus, – ryžtingai paprieštaravo jis. Jis apėjo lovos kampą ir atsisėdo ant jos krašto. – Tu jau paskelbta didvyre.

– Tau nereikėjo šįryt per spaudos konferenciją atskleisti, kas aš esu. – Ji žiūrėjo spaudos konferenciją per televizorių palatoje, kai ji buvo transliuojama tiesiai iš *Palacio Del Rio* vestibiulio. – Galėjai išsiskirti su manim kaip su Kerole, juk ir planavai.

– Negaliu pradėti politinės karjeros nuo melo, Eivere.

– Tai pirmas kartas, kai tu kreipiesi į mane tikruoju vardu, – sušnibždėjo, ji buvo sulaikiusi kvapą, klausydamasi, kaip jis skamba jo lūpose.

Akimirką jie įdėmiai žvelgė vienas į kitą, tada jis tarė:

– Iki šiol niekas, tik tie, kas buvo šioje palatoje, ir, manau, dar keli FTB agentai žino, kad šį sąmokslą surengė Nelsonas Ratledžas. Jie įtarė, kad visa tai Edžio darbas, ir priskyrė tai jo nusivylimui Amerika po karo. Aš prašau, kad tu išsaugotum tai dėl mano šeimos. Labiausiai dėl mano motinos.

– Jeigu kas nors klaus, aš taip ir padarysiu. Tačiau aš nepasakosiu jokios istorijos.

– Taip, tu ją papasakosi.

Iš jos akių vėl ištryško ašaros. Ji nedrąsiai užčiuopė jo ranką.

– Negaliu pakęsti, kad manai, jog padariau tai išnaudodama tave ar kad dariau tai dėl garbės ir šlovės.

– Manau, padarei tai dėl tos priežasties, kurią sakei man vakar ir kuria aš atkakliai atsisakiau tikėti – nes tu mane myli.

Jos širdis ėmė plakti smarkiau. Ji panėrė pirštus į jo plaukus.

– Taip, Teitai. Labiau nei savo gyvenimą.

Jis pažvelgė į jos sutvarstytą petį ir sudrebėjęs stipriai užsimerkė. Kai vėl atsimerkė, akys buvo pilnos ašarų.

– Žinau.

Epilogas

– Vėl jį žiūri?

Senatorius Teitas Ratledžas įžengė į svetainę jaukiame Džordžtauno name, kuriame gyveno kartu su žmona ir dukra. Tą popietę jis aptiko Eiverę vieną svetainėje, žiūrinčią pačios sukurtą dokumentinį filmą.

Istoriją, kurią ji pateikė Teitui primygtinai reikalaujant, pusę metų *PBS* televizijos stotys rodė visoje šalyje. Faktai buvo pateikti sąžiningai, glaustai ir be jokių pagražinimų, nepaisant, kad ji pati šią istoriją išgyveno.

Teitas įtikino ją, kad visuomenė turi teisę žinoti apie keistą įvykių grandinę, prasidėjusią 398 reiso lėktuvo katastrofa ir pasibaigusią rinkimų vakarą.

Jis atkakliai tvirtino, kad niekas negalėtų išdėstyti tų įvykių su didesniu įžvalgumu ir jautrumu nei ji. Ir paskutinis jo argumentas – jis nenorįs, kad jo pirmoji kaip senatoriaus kadencija būtų aptemdyta melo ar dalinės tiesos. Jam esą būtų geriau, jei visuomenė žinotų, o ne spėliotų.

Eiverė nelaimėjo Pulicerio premijos, nors šis dokumentinis filmas buvo įvertintas žiūrovų, kritikų ir kolegų. Dabar ji svarstė gautus pasiūlymus – galėjo kurti dokumentinius filmus įvairiomis temomis.

– Vis dar mėgaujiesi šlove, tiesa? – Teitas pasidėjo lagaminėlį ant stalo krašto ir nusivilko švarką.

– Nesijuok. – Atsigręžusi ji nutvėrė jo plaštaką, pasukusi pabučiavo į delną ir truktelėjo, kad jis prisėstų šalia ant sofos. – Šiandien skambino Airišas. Jis ragina rimtai apie tai pagalvoti.

Airišas išgyveno po širdies priepuolio, patirto *Palacio Del Rio* lifte. Jis tvirtino, kad tikrai buvo miręs ir vėl atgijo. Kaip dar kitaip Paskalis galėjo nepajusti pulso? Jis prisiekinėjo, kad prisiminė, kaip sklandė išskridęs iš savo kūno, žvelgdamas žemyn ir matydamas, kaip Paskalis jį velka į tą nišą.

Ir nesvarbu, kad visi, kurie gerai pažinojo Airišą, erzino jį dėl keltiškų prietarų ir slaptų jo katalikiškų įsitikinimų, Eiverei svarbiausia buvo, kad jo neprarado.

Filmo pabaigoje, prieš juostai užtemstant, ekrane pasirodė žodžiai. Jie bylojo: „Vanui Lavdžojui atminti."

– Mes esame per toli, kad padėtume ant jo kapo gėlių, – pasakė ji kimiai. – Žiūrėdama jo darbą, aš pagerbiu jį. – Ji išjungė įrangą ir padėjo pultelį.

Nelsono intrigos paveikė jų gyvenimą ir jie niekada nebeišsivaduos iš tų prisiminimų. Džekas vis dar bandė įveikti nusivylimą tėvu. Jis pasirinko verčiau likti San Antonijuje ir vadovauti teisės firmai, nei prisidėti prie Teito personalo Vašingtone. Nors juos skyrė atstumas, įbroliai dar niekada nebuvo artimesni. Ir abu vylėsi, kad laikas galiausiai išgydys širdies skausmą, kurį jie bendrai išgyveno.

Teitas kasdien daug galvodavo, norėdamas suprasti Nelsono įspūdingas užmačias, kartu gedėjo netekęs žmogaus, kurį visada laikė tėvu. Jo sąmonėje dvi tėvo asmenybės pusės taip ir liko atskirtos.

Jo jausmai Brajenui Teitui buvo prieštaringi. Brajenas jam patiko, gerbė jį ir buvo jam dėkingas už laimę, kurią jis suteikė Zy po jų vedybų. Tačiau Teitas nebuvo pasiruošęs vadinti jo tėvu, šios giminystės jis niekada negalės patvirtinti viešai, net jeigu asmeniškai jį ir pripažįsta.

Tomis jausmų kovos akimirkomis jam labai padėdavo žmonos meilė ir parama.

Galvodamas apie tai, Teitas prisitraukė ją prie krūtinės; būdamas su ja, jis jausdavo ramybę, ne mažiau jos suteikdavo ir jai. Jis ilgai laikė ją spausdamas glėbyje, įsikniaubęs veidu į jos kaklą.

– Ar esu tau kada sakęs, kokia, mano manymu, esi narsi, žavinga moteris, tu elgeisi taip drąsiai, nors tavo pačios gyvybei grėsė pavojus? Dieve, kai mintimis grįžtu į tą vakarą, vėl pajuntu savo rankomis srūvant tavo kraują. – Jis prispaudė lūpas prie jos kaklo. – Aš vėl įsimylėjau žmoną ir negalėjau suprasti kodėl. Dar iš tikrųjų tavęs neatradęs, vos tavęs nepraradau.

– Nebuvau tikra, kad tau tai bus svarbu, – atsakė ji. Jis pakėlė galvą ir atlaidžiai pažvelgė į ją. – Bijojau, kad sužinojęs, kas aš esu iš tikrųjų, daugiau nebenorėsi manęs pažinti.

Jis vėl ją apglėbė.

– Norėjau tavęs. Vis dar noriu.

Jis ištarė šiuos žodžius taip, kad jai neliko abejonių. Jo bučinys reiškė pasižadėjimą, tokį pat jungiantį, kaip vedybiniai įžadai, kuriuos davė prieš kelis mėnesius.

– Aš vis dar atrandu tave iš naujo, net jei ir pažįstu tave taip artimai, – sušnibždėjo jai prie burnos, – intymiau, nei kada nors pažinojau kokią kitą moterį, ir Dievas tai mato. Žinau, kokia esi ir kaip kvepia kiekviena tavo kūno ląstelė.

Jis vėl ją pabučiavo, kupinas meilės ir nemalštančios aistros.

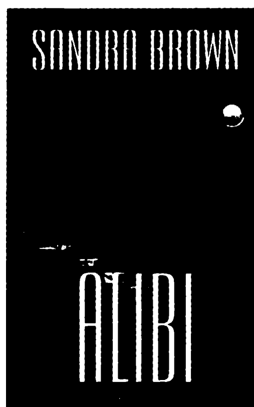
– Teitai, – atsiduso ji, kai jis ją paleido, – ką tu matai, kai žiūri į mano veidą?

– Moterį, kuriai esu skolingas gyvenimą. Moterį, kuri rūpinasi mano vaiku. – Jis švelniai paglostė jos išsipūtusį pilvą. – Moterį, kurią myliu labiau nei gyvenimą.

– Ne, turiu galvoje...

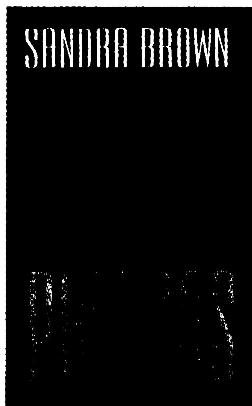
– Žinau, ką turi galvoje. – Jis atsargiai atsilošė ant sofos pagalvių ir kartu patraukė ją, atsargiai laikydamas jos veidą ir liesdamas lūpomis josios lūpas. – Matau Eiverę.

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

Alibi

Aukščiausios klasės detektyvas, parašytas puikiu, patraukliu stiliumi. Žmogžudystė, įtampa, intrigos, korupcija... Rašytoja sukuria ir įtikinamą psichologinį portretą žmogaus, kuris turi pasirinkti: aistra ar sąžinė?

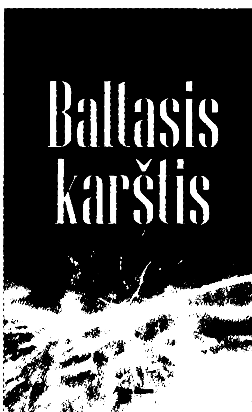
Pavydas

Detektyvinių trilerių meistrė Sandra Brown pasirūpino, kad meilės, neapykantos ir pavydo pinklėse kvapą gniaužiančios atomazgos skaitytojas karštligiškai ieškotų iki paskutinių šio romano puslapių...

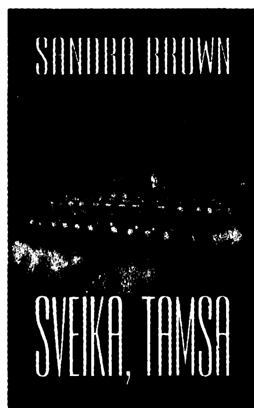
Spąstai

Dėmesį prikaustančio trilerio centre – samdomo žudiko ir jį persekiojančio policininko kova bei mirtį sėjančios aistros istorija.

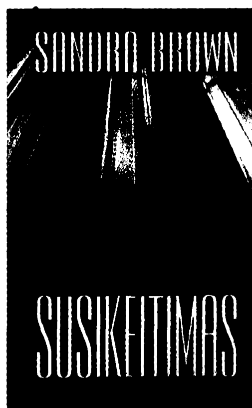
Baltasis karštis

Vienas populiariausių JAV rašytojos Sandros Brown trilerių, kuriame autorė puikiai derina įtampą ir stiprias emocijas.

Sveika, tamsa

Dėmesį prikaustanti istorija apie moterį, bėgančią nuo praeities šmėklų, tačiau dėl neatsargiai suteikto patarimo įsipainiojančią į pavojingą istoriją ir įkliūvančią į dar kraupesnį košmarą, keliantį grėsmę ir jos ateičiai.

Susikeitimas

Knyga, atskleidžianti galingą, beveik mistinį ryšį tarp dvynių. Ryšį, kuris nenutrūksta po vienos iš dvynių mirties ir kuris įkvepia gyvą likusią seserį nueiti beveik neįmanomą kelią, kad surastų sesers žudikus ir atkeršytų jiems.

Šalčio faktorius

Dar vienas visame pasaulyje pamėgtos įtempto siužeto istorijų meistrės detektyvinis trileris, kuriame susipina šiurpių nusikaltimų tyrimas, nevaržoma aistra ir nuolat auganti įtampa.

Brown, Sandra
Br291 Svetimas veidas : romanas / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Povilas Bykovas. - Vilnius : Alma littera, 2009. - 528 p.

ISBN 978-9955-38-134-1

Dar vienas trilerių meistrės Sandros Brown pasakojimas, kuriame susipina pavojingų nusikaltėlių persekiojimo ir aistringos meilės istorijos linijos. Kupinoje įtampos knygoje netrūksta ir politinių intrigų.

820(73)-3

Sandra Brown
SVETIMAS VEIDAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Povilas Bykovas*
Redaktorė *Danutė Gadeikienė*
Korektorės *Marijona Treigienė* ir *Rasa Praninskienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 6000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-09310 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė AB spaustuvė „Spindulys“, Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Sandra Brown
(Sandra Braun, g. 1948 m.)
JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašiusi per 60 knygų, kurios išverstos daugiau kaip į 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“, „Spąstai“ ir kt. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose, ir visi jie, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją nerimastingai versti puslapį po puslapio iki pat pabaigos.

Į Dalasą skrendančiai televizijos korespondentei Eiverei Daniels lėktuvo katastrofa vos nesibaigia tragiškai – sudužus lėktuvui ji tik per stebuklą lieka gyva. Ir tai ne paskutinis likimo pokštas – smarkiai sužalota Eiverė per klaidą palaikoma Kerole Ratledž – kerinčia, bet savanaudiška moterimi, žuvusia kandidato į Senatą žmona. Plastikos chirurgas sudarkytą korespondentės veidą pakeičia Kerolės veidu. Maža to, gulėdama ligoninėje Eiverė padaro pritrenkiamą atradimą – kažkas iš būsimo senatoriaus artimųjų planuoja jį nužudyti. Bandydama išgelbėti vyrui, kurį spėjo pamilti, gyvybę, Eiverė turės gyventi kitos moters gyvenimą. Ir rizikuoti savuoju...

9 789955 381341
www.almalittera.lt

Fotografas Patrick Demarchelier